

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

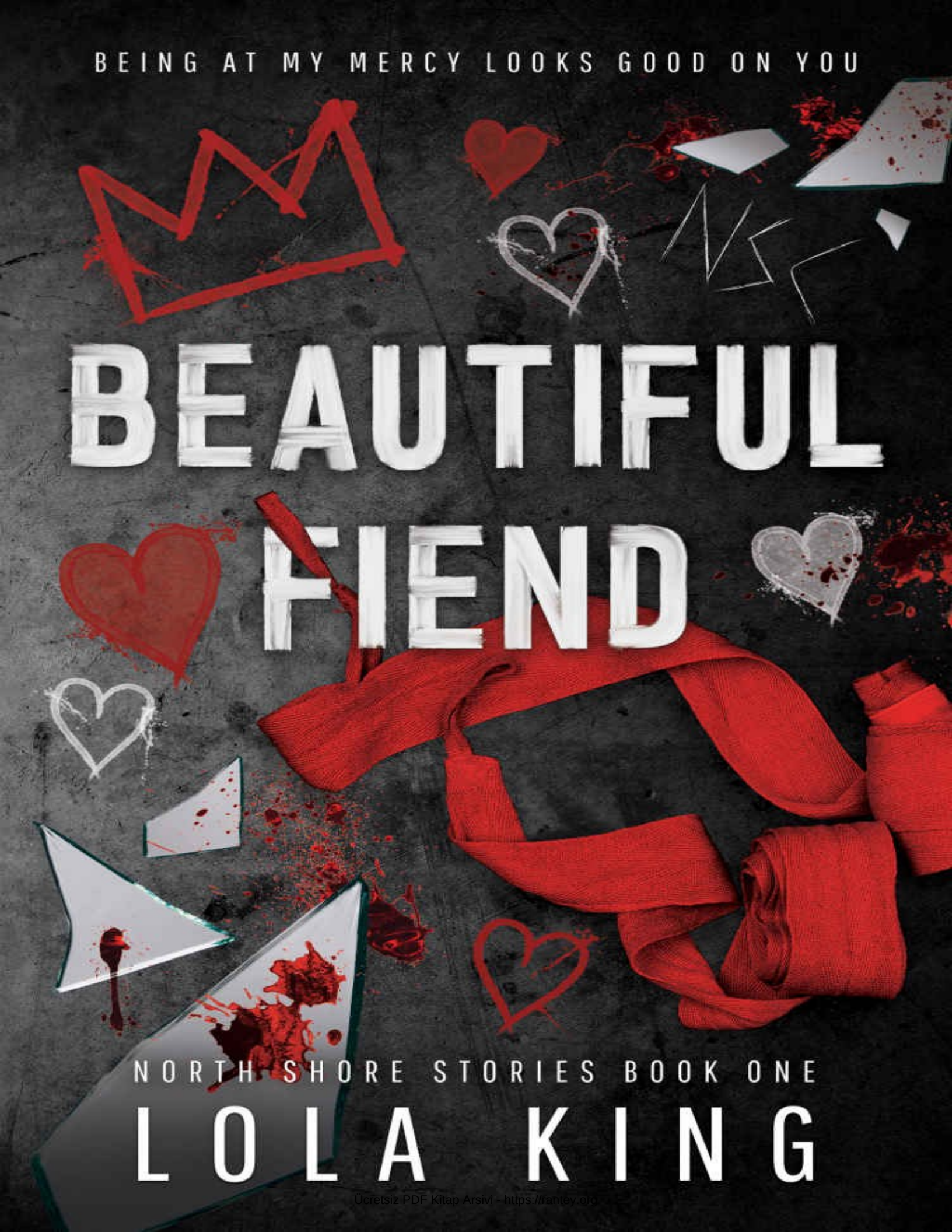
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BEING AT MY MERCY LOOKS GOOD ON YOU

BEAUTIFUL FIEND

NORTH SHORE STORIES BOOK ONE

LOLA KING

GÜZEL ŞEYTAN

KUZEY KIYISI HİKAYELERİ

BİRİNCİ KİTAP

OceanofPDF.com

LOLA KING

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Telif Hakkı © 2023 by Lola King

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez. Bu kitabın izinsiz olarak kopyalanması, bir web sitesinde yayınlanması veya başka herhangi bir yolla dağıtılması yasa dışıdır.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Şirketler tarafından ürünlerini ayırt etmek için kullanılan tanımlamalar genellikle ticari marka olarak talep edilir. Bu kitapta ve kapağında kullanılan tüm marka isimleri ve ürün isimleri, ilgili sahiplerinin ticari isimleri, hizmet markaları, ticari markaları ve tescilli ticari markalarıdır. Yayıncılar ve kitap

Bu kitapta bahsedilen hiçbir ürün veya satıcı ile ilişkili değildir. Kitapta atıfta bulunulan şirketlerin hiçbirisi kitabı onaylamamıştır.

Bu kitapta yer alan tüm şarkılar, şarkı adları ve sözleri ilgili şarkı yazarlarının ve telif hakkı sahiplerinin mülkiyetindedir.

Kapak resmi: Wild Love Designs

Düzenleme: Angie at Lunar Rose

Düzenleme: Alfa okuma: Lauren Pixley

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

İçerik Uyarısı Oynatma Listesi

Önsöz

1. Caden
2. Billie
3. Billie
4. Billie
5. Billie
6. Billie
7. Billie
8. Caden
9. Billie
10. Billie
11. Billie
12. Caden
13. Billie
14. Billie
15. Billie
16. Billie
17. Billie
18. Billie
19. Caden
20. Billie
21. Billie
22. Caden
23. Billie
24. Caden
25. Billie
26. Caden
27. Billie
28. Caden
29. Caden
30. Caden
31. Billie
32. Caden
33. Billie
34. Caden
35. Billie
36. Caden

37. Billie

38. Caden

39. Billie

Epilog

Ayrıca yazan Lola King

Teşekkür

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

Prenslerine giderken kendilerini kötü adamın kollarında kaybeden tüm kızlarıma.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İÇERİK UYARISI

Bu kitap sadece 18 yaş üstü okuyucular için karanlık bir romantizmdir.

İçinde non con (*gerçek*) ve dub con *var*.

Cidden, hiç de kahraman olmayan ve aslında tam bir kötü adam olan
kahramandan dolandırıcılık yok.

Caden King ahlaki olarak gri değil, ahlaki olarak *zifiri karanlıktır* (ve yine de
kurtarılabilir - bunu mantıklı hale getirin)

Lütfen bu kitabın SA sayfasında SA, aile içi istismar ve depresyondan da
bahsedildiğini unutmayın.

Bu kitap, bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek cinsel fantezileri tasvir
eden bir kurgu eseridir.

Lütfen, fantezinin bir sonraki sayfada başladığını ve kendi
sorumluluğunuzda girdiğinizi anlayın - başka bir uyarı ve güvenli kelime
olmayacak.

Bu kitabı bir CNC sahnesi olarak düşünün ve bunu sonlandırmak için
elinizdeki tek güvenli kelime/jest kitabı kapatmaktır.

OceanofPDF.com

OYUN LİSTESİ

SPOTIFY BAĞLANTISI

BIRAK GİTSİN - LIL DUSY G
Ben ve Şeytanlarım - Omido, Sessiz Çocuk
Fırtına - Onur Ödülü
KAFAM - Layto
Bleed - Connor Kauffman
Fast Forward - You Me At Six
Take Me Away - New Medicine
Kan - Bana Karizma De
Kinda Scary - Call Me Karizma
A Girl Called Jazz - Omide, Tobi Swizz
The Kid I Used to Know - Arrested
Youth Lost It - Layto, Jaymmac
PLEASE - Omido, Ex Habit
Riot Girl - Good Charlotte
The Wall - PatrickReza
All In - Chri\$tian Gate\$
Çılgın - Jake Daniels
Follow You - Bring Me The Horizon
Acı - Jake Daniels
Süper Kötü - Stileto, Sessiz Çocuk, Kendyle Paige
Freakout - Gianni Caneti
hayalet kasaba - JVKE

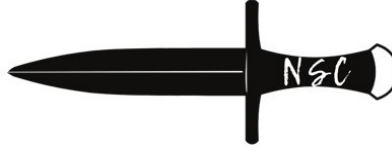
Dangerous State of Mind - Chri\$tian Gate\$
Kasım - PatrickReza
Bloody Valentine - Good Charlotte
Bedenler - Bryce Fox
Gövde (yavaşlatılmış & Yankı) - Rosenfeld
Baby - Elvis Drew, Avivian
DiE4u - Bring Me The Horizon
Avril's Song - MOD SUN
Problems - Jake Daniels
Night People - You Me At
Six SWEAT - PatrickReza
Only - NF, Sasha Alez Sloan
Neredeydin - Kız Arkadaş - Travis Barker
Can You Hold Me - NF, Britt Nicole
Azgın Deniz - Broadside
Say Anything - Good Charlotte
İncit Beni - Suriel Hess
Seni özledim, üzgünüm - Gracie Abrams
Back in My Arms - Carlie Hanson
Somewhere Only We Know - Keane
Two Punks In Love - bülöw

OceanofPDF.com

PROLOGUE

OceanofPDF.com

BILLIE

LET GO - LIL DUSTY G

İki Yıl Önce...

Kalabalığın çığlıkları her zaman yüksek sesle yankılanır, ama asıl sağır edici olan düşenin sesidir.

Bu gece, biz düşenleriz.

Silver Falls Amerikan rüyasının özüdür. Silver Snake Nehri'nin güney kıyısında mutlu işçiler ve büyüyen ailelerle dolu güzel bir ABD şehri. Yeşil parklar, parlak alışveriş merkezleri ve üç eyalet bölgesindeki en iyi üniversitelerden biri.

Tıpkı her Amerikan rüyası gibi, karanlık ve kirli yüzünü ulaşılamayacak kadar uzakta değil, görmezden gelinecek kadar uzakta saklıyor.

Nehrin kuzeyi kısaca Kuzey Kıyısı olarak da bilinir. Aşırı nüfuslu, düşük gelirli ya da hiç geliri olmayan sakinleri, eyaletimizdeki en yüksek suç oranı ve ortalama büyüklükteki bir hapishaneyi dolduracak kadar suçlusu var.

Nehrin bizim tarafını yöneten çeteler ikiye bölünmüş durumda. King ailesinin liderliğindeki Kuzey Kıyısı Kralları ve babamla ablamın kaptanlığını yaptığı Kuzey Kıyısı Tayfası.

Suç örgütleri şehrimize gelip, imparatorluklarını güvenli bir şekilde büyütebilmeleri için küçük çetelerimize anlaşmalar teklif etmekle meşguller. Bianco ailesinin yaptığı da tam olarak buydu. Güçlü Cosa Nostra ailesi babama tatlı bir anlaşma teklif etti. Bize koruma, para ve rakiplerimiz üzerinde güç veriyorlar, biz de karşılığında onların en riskli suçlarını işliyoruz. Bu anlaşma

Onlardan ziyade bizi tutuklatıp hapse attıracak türden. Her zaman ilk etapta kendileriyle hiçbir bağlantısı olmadığını söyleyebilecekleri türden.

Onlar sayesinde geçen yıl Kings'in çoğu bölgesini ele geçirdik. Neredeyse tüm anlaşmalarını ve eminim ki kendileri için seçenekleri tüketiyor.

Bu yüzden Bratva'dan yardım istediler. Bizim Ruslarla yaptığımız tatlı anlaşmanın aynısını istiyorlar. Kurtlar, yüzlerini nadiren gösteren görünmez adamlar tarafından yönetilen acımasız bir örgüt. Yerdeki adamlarını bile bulmak çoğu zaman zordur. Zekidirler, kurnazdırlar ve her zaman bir kurdun yüzünün göreceğiniz son şey olduğundan emin olurlar.

Bu da beni şimdi ve buraya getiriyor. Bianco ailesi bizim ekibimizi destekliyor. Kurtlar da onlarınkini destekliyor ve aylardır iş kırıntıları için savaşıyoruz.

Ölüm Kafesi'nde bir dövüş organize etmenin zamanı gelmişti. Suç aileleri, biz küçük çetelerin kaderlerini belirlemek için kimi göndermek istediklerine karar verirler. Kurallar basit, Bianco ailesi NSC'den birini dövüşmek için seçiyor ve Kurtlar da Krallardan birini seçiyor. Bu işi eski usul hallediyoruz; sonunda kim ayakta kalırsa kasabamızı o yönetiyor. Arkaik, vahşi ve ölümcül. Ama işe yarıyor. Hepimizin birbirini öldürmesini engelliyor. NSC'den ya da NSC'nin diğer üyelerinden kimin öleceğine karar vermek için sadece bir kişinin ölmesi gerekiyor.

Kuzey Sahili'ni krallar yönetecek.

Keşke ben seçilseydim. O ringde olmak ve Kings'ten bir pislği öldürmek için her şeyimi verirdim. Ekibimizdeki pek çok kişi benim MMA yeteneklerimle kıyaslanamaz. Bu yüzden birkaç ayımı Bianco'nun California'daki yeraltı ringlerinde dövüşerek geçirdim. Ama döndüğümünden beri Bianco ailesinin reisi bana ya da dövüşlerime ilgi göstermiyor.

Hayır, bu gece bizim taraf Jake White'ı seçti, Los Angeles'ta dövüşürken tanıştığım bir adam. Bianco ile doğrudan bağlantılı. Diğer adamın ne kadar iyi olduğunu bilmesem de o iyi ve bu her şeyi değiştirebilir.

Başımın tepesindeki atkuyruğumu sıkıyor ve iki parmağımı boynumdaki gümüş zincire geçiriyorum. Parmaklarımı zincir boyunca gezdirerek gerginliğimi ele veriyorum. Jake ve ben son birkaç haftadır çıkıyoruz sayılır. O bunu eski sevgilisini incitmek istediği için yaptı, ben de bir kez olsun yanımda birinin olması güzel olduğu için yaptım. Yatağımı ısıtan ve bana zevk veren biri. Ben kız arkadaş tipi değilim ve hiçbir zaman bir erkek arkadaş istemedim. Yaşadığımız şeye ilişki demezdim, daha çok karşılıklı bir anlaşma gibiydi. Yine de ona değer vermeye başladım ve bu gece ölmesini istemiyorum.

Ölüm Kafesi, adından da anlaşılacağı üzere, dövüşçülerinden yalnızca birini canlı olarak geri gönderir.

Parmaklarım zincirimi sıkıca kavlıyor ve alt dudağımı ısırarak dövüşe odaklanmaya çalışıyorum. Ön tarafa çok yakın değilim ve ortalama bir on yedi yaşındakinden daha küçüğüm. Çok daha küçüğüm. İnsanların omuzlarının ötesinde neler olup bittiğini anlamak için parmak uçlarımda durmak ve bir yandan diğer yana kaymak zorunda kalıyorum.

"Kız arkadaşının burada olduğunu duydum," diye bir ses beni irkiltiyor. Üvey kardeşim Xi yanımda duruyor, alaycı gülümsemesi yüzüne yapışmış.

Rahatsız olmamış gibi davranıyor, ama bu gece kaybedersek, işin onun tarafı ilk zarar gören olacak. Annesi babamla evlendiğinde, ona uyuşturucu üzerinde güç verildi. Tedarikçilerimizle buluşuyor ve hepsini satıcılarımıza dağıtıyor. Parayı geri alıyor, yüklü payını alıyor ve kalanını Bianco ailesine veriyor.

Bu geceki dövüşü kaybedersek Bianco'yu da kaybederiz. Tedarikçilerimizi ve Xi'yi, onun işini kaybederiz.

"Evet, o burada," diye cevap veriyorum. Jake'in kız arkadaşı ya da eski sevgilisi, ya da her ne yaşıyorlarsa, kafese girmesini engellemeye çalıştı. Yine de yaptı çünkü başka seçeneği yoktu. Hiçbirimizin yok.

"O ön tarafta, biliyorsun."

Onu görmezden geliyorum, neler olduğuna bakmak için ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum. "Onun ölümünü mükemmel bir şekilde göreceksin."

"Kes şunu," diye çıkıştım. "Sırf onu beceremedin diye hıyarlık yapıyorsun."

"Belki de seni sikmek zorunda olduğu için hıyarlık ediyordumdur." Sanki umursamıyormuş gibi omuz silkiyor, ancak bir saniye sonra yüzü düşüyor.

"Ne var? Neler oluyor?" Kalabalığın büyük bir kısmı alkışlarla patlıyor ve bazı insanların dışarı çıkmaya başladığını izliyorum. Benim insanlarım.

Kalabalığı iterek geçerken Jake'in yerde, Kurt adam tarafından boğulduğunu görüyorum.

"Kahretsin," Xi tıslar olarak Biz her ikisi de çaresizce İzle olarak Jake bilincini kaybeder. "Buradan çıkmamız gerek."

Zil çaldı ve Jake'in rakibi ayağa kalktı, yumrukları havada ve yüzünde kanlı bir gülümseme vardı.

Jake'in yerde yatan baygın bedenini gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "O öldü," diye mırıldanıyorum herkesten çok kendi kendime.

Xi üst kolumdan tutup beni çekti. "Hadi, gidelim." Beni birkaç metre sürüklüyor ama kalabalık bizi ayırıyor ve ne kadar etrafa baksam da artık onu bulamıyorum.

Beni beklememesi gerektiğini biliyor. Krallar bizi canlı canlı yemeden önce ayrılıp kaçmalıyız.

Olanları anlamakta zorlanıyorum. Yarım saat önce soyunma odasında onunla birlikteydim, ölümüne hazırlanmasına yardım ediyordum.

Daha da kötüsü... *Kaybettik.*

İşler tersine dönüyor ve bu kasaba yarın sabaha kadar Kralların olacak. Bir silah sesi duydum ve yere düştüm. Biri çığlık atıyor ve kalabalığın hareketi paniğe dönüşüyor. İzdihama dönüşmek üzere olan olaydan kaçınmak için hemen ayağa kalkıyorum.

Telefonum ötüyor ve cebimden çıkarıp تنها bir yere gidiyorum. Büyük depoyu daha fazla çığlık dolduruyor. Kings'in ekibi düşüşümüzü izleyerek eğleniyor ve Kurtların burada olmasından yararlanarak bazılarımızdan kurtulmaya çalışıyorlar.

Ekranıma bakıyorum ve kız kardeşim Emma'dan gelen mesajı okuyorum.

Hangi cehennemdesin? Caden King seni arıyor. Hemen eve git.

Kalbim karnıma düştü. Caden *gerçek* King ailesinin en küçük oğlu. Çetelerini kuran kişi. İnsanlara acı çektirmeye meraklı, acımasız bir piç, tamamen dengesiz.

Lise yıllarımız boyunca, North Shore Crew bu kasabayı yönetiyordu ve ben de ona ve arkadaşlarına sürüklük yapmaktan payıma düşeni aldım.

Şimdi çöküşümüze tanık olduklarına göre, intikamını alacaktır. Bunu biliyorum.

Kalbim sağlıklı bir ritme giriyor ve kalabalığın gittiği yönün tersine doğru acele ediyorum. Hepsi ana çıkışa gidiyor, ben de Caden'ın beni beklemeyeceğinden emin olduğum arka taraftan gideceğim.

Ringin yanından geçerken Jake'in cesedinin olmadığını fark ettim. Ringin önünde hâlâ bekleyen küçük bir kız var. İnsanlar yanından geçip gidiyor ama o ne hareket ediyor ne de tepki veriyor. Bakışları Jake'in öldüğü noktaya takılı kalmış.

Jake'in kız arkadaşı.

Onu burada bırak. Onun için endişelenme.

"Jamie," diye sesleniyorum.

Hay sikeyim. Şu anda burada gerçekten neler olup bittiği hakkında hiçbir fikri olmayan bir kızla ilgilenecek vaktim yok. Beni duymadı bile, kendi dünyasında kayboldu.

"*Jamie,*" diye tekrarlıyorum tıslayarak. "Uyan artık. Gitmemiz gerekiyor. Burası Kurtlar Merkezi'ne dönüşmek üzere ve bir dakika daha kalırsak ölüyoruz."

Bana bakıyor ama bakışları boş. Şokta ve beni öldürtecek.

"Hadi ama," diye ısrar ediyorum. "Kıçını kurtarmaya çalıştığım pişman etme beni." Elini tutuyorum ve kalabalığın arasından arkaya doğru ilerliyorum. Dışarı çıkana kadar durmadım. Burada içerideki kadar çok insan yok ama bazıları yolunu bulmuş.

Biri adımı söylüyor ve sesini duyunca donup kalıyorum. İçinde tehlike var ve hepsinin benim için olduğunu biliyorum.

"Siktir," diye hayıflanıyorum. Caden King'in bize doğru gelişini izliyorum, aptalca yakışıklı yüzünde şehvetli bir gülümseme yayılıyor. Hâlâ Jamie'yi tutarak bir adım geri çekiliyorum. "Siktir. Siktir. Jamie... *KOŞ.*"

Onu yakınımnda tutarak koşmaya başlıyorum ve bizi bize ait olduğunu bildiğim bir ara sokağa götürüyorum. Bizi orada takip etmeyeceklerine eminim.

İşler değişiyor.

Ya ekiplerimiz için belirlediğimiz sınırları umursamıyorlarsa? Burası mükemmel bir satış noktası ve Kralların buraya gelmesini yasaklamıştık. Elbette bu, Ölüm Kafesi'nde onlara karşı bir dövüş kaybetmeden önceydi.

Sokağı çevreleyen tuğla duvara yaslanıp kaburgalarımı tutarak nefes almaya çalışıyorum. Jamie'ye döndüğümde, öfkem bir çıkış yolu olarak onu buluyor.

"Neredeyse ölüyorduk! Arayı kapatmalısın Jamie. Biliyorum... Bunun zor olduğunu biliyorum." Erkek arkadaşının öldüğü aklıma gelince sesim kesildi. Birbirlerini seviyorlardı. "Ama oldu işte."

Uzun bir sessizlikten sonra "Hayır," diye fısıldıyor.

"Evet," diye ısrar ediyorum iki elimi omuzlarına koyarken. "O gitti, Jamie. Üzgünüm."

Hıçkırıklara boğuluyor, ailesinden, arkadaşlarından ve onlara kimin söyleyeceğinden bahsediyor. Yere düşüyor ve acıma duygusu beni ele geçiriyor. Az önce hayatının aşkını kaybetti.

"Şşş," önünde çömeliyorum ve omuzlarını ovuyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum ona.

"Yapamam... Yapamam, acıyor." Göğsünü tutuyor, biraz daha hıçkırıyor ve erkek arkadaşının adını boş yere sayıklıyor.

"Sen güçlüsün," diyerek onu sakinleştirmek için elimden geleni yapıyorum. "Her şey yoluna girecek."

Çılgılık atıyor ve korku beni sarıyor. Bizi bulduracak.

"Şşş, şşş," diyorum onu kollarımın arasına alıp kendime çekerken. "Bunun acı verdiğini biliyorum bebeğim. Biliyorum. Ama lütfen, sessiz olmalısın. Kurtlar şu anda peşimizden Kralları gönderdi." Neden konuşmaya devam ettiğimi ve ona her şeyi açıkladığımı bilmiyorum. Belki de kendim için gerçekleri ortaya koymam gerekiyordur. Bunun gerçekten olduğunu anlamak için. "Bianco Ailesi önemli bir dövüşü kaybetti ve gece, North Shore Crew ve Bianco ile bağlantılı diğer herkes için lanet bir ava dönüşüyor. Bizi bulurlarsa..." Korkumu bastırmak için mücadele ediyorum. Bizi bulurlarsa iyi bir şey olmayacak.

"Beni burada bırak," diye mırıldanıyor. "Bırak beni, lütfen."

"Yapamam," diye karşı çıkıyorum ona. "Jake bana asla izin vermezdi. Bunu ona yapamam."

"Jake gitti," diye yüksek sesle hıçkırıyor.

Sokağın bir ucunda telaşlı ayak sesleri duyduğumda kalbim duracak gibi oluyor.

"Tam burada!" diye bağıyor bir ses. Caden'ın arkadaşlarından biri, Elliot. İkisi de aynı derecede deli.

"Ben Scott," diye ekliyor bir başkası, beni tanıyarak. Ben de onu tanıdım. Üçlülerinin diğer parçası: Elliot'ın üvey kardeşi Ethan.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye panikliyorum. Şu anda güçlü görünmek ve kendimi tutmak istiyorum ama lanet olsun, beni yakalarlarsa ölmekten beter olurum. Jamie'yi yukarı çekmeye çalışıyorum ama o direniyor. "Jamie, kalk. *Lütfen kalk*," diye yalvarıyorum ona.

Sonunda beni takip etti ve ben de durup yaklaşan üç gölgeye baktım Biz.

"Dışarı çık, dışarı çık, Billie," diye şarkı söylüyor Caden. Tehditkâr bir melodi tüylerimi diken diken ediyor. "Bu gece NSC sürtüklerini avlayacağız."

Jamie'yi de yanımda sürüklediğimde sesim titriyor. "Bu Caden King. Gitmemiz gerekiyor. *Hemen gitmeliyiz*."

Sokağın diğer ucuna doğru acele ediyoruz ama ben duruyorum ve onu da durmaya zorluyorum. Diğer taraftan biri geliyor. Kim olduğunu buradan görmek imkansız.

"Kahretsin." Yenilginin etkisiyle omuzlarım çöküyor. Jamie'yi bıraktım ve elimi yüzümde gezdirdim. Bu hiç iyi değil.

Yanı başımızdaki üç adama dönüp cesaretimi topluyorum. Kollarımı küçük göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve kendimi tehditkâr göstermeye çalışıyorum. Ya da en azından yenmek üzere olan küçük bir fare gibi görünmemeye çalışıyorum. Ben zayıf değilim; arkamda yılların MMA'i var. Savaşmadan yenilmeyeceğim. Bundan emin olabilirler.

Caden bana en güzel, en şehvetli gülümsemesini veriyor. "Billie Scott." Çenesini Jamie'ye doğru uzatıyor. "Kim o?"

"Onun kim olduğunu biliyorum," diyor Elliot. Bir elini sarı saçlarında gezdiriyor. "Bu Jake White'ın sevgilisi. Şey...öyleydi."

"Görünüşe göre gecenin en iyi avını yakaladık," diye alay ediyor Caden. Delici yeşil gözleri Ethan'a, oradan da Jamie'ye kayıyor. Arkadaşı ipucunu anlar ve onu kolundan tutarak inlemesine neden olur.

Caden'a "Onu rahat bırak," diyorum. Sorumlu olan o, bu yüzden köpeklerine bir şey sormanın anlamı yok. Sadece onu dinliyorlar.

Bana doğru tehditkâr bir adım atıyor ve gülümsemesi genişliyor. Geri çekilmemek için kendimi zor tutuyorum. "Şimdi, bunu neden yapayım ki?"

Boy farkımız çok saçma. Verdiğim ilk izlenimi biliyorum. Ufak tefeğim, iri gözlerim var ve zayıfım. Ama neler yapabileceğimi biliyorum. Caden King beni zayıf hissettirmeyecek.

"Kız daha yeni erkek arkadaşını kaybetti. Hıyarlık etme Caden."

"Siklerden bahsediyoruz." Ona sırtıyor. "Benimkini onun boğazına sokmama ne dersin? Artık bekâr."

Caden'ın kızlara yaptıklarıyla ilgili söylentiler mide bulandırıcı. Bunu daha da iğrenç yapan şey, onlara yaptığı şeyleri kabul etmelerinden gurur duyması. North Shore'da en büyük anne sorunlarına sahip olan ve bununla asla sağlıklı bir şekilde başa çıkamayacak bir başka adam daha. Onunla hiçbir zaman gerçek bir sorun yaşamadım çünkü bizim ekip işin başındaydı.

Şimdiye kadar.

Ben yardım edemedim Jamie öğürüyor, kendini duvara yaslıyor ve kusuyor. North Shore savaşında yakalandı ve bunu hak etmiyor. Hele bu gece yaşadıklarından sonra.

Adamların gülüşmelerini sert bir sesle kestim. "Lanet olası oyunlarınızı, onları kaldıracabilecek biriyle oynamaya ne dersiniz?"

"Öyle mi? Beni alt edebileceğini düşünüyor musun, Billie?" Caden başını eğiyor ve alt dudaklarını ısırıyor. Bu kadar hasta biri bu kadar güzel olmamalı. Onun

Tekrar konuşmadan önce açılı çenesi geriliyor. "Kay'i sizi ziyaret ettikten sonra içinde bulduğumuz duruma bakılırsa, olacıklardan hiç hoşlanmayacaksınız."

Ablası Kay, birkaç hafta önce ekibimizi ziyaret etti. Çetelerimiz arasında bir ateşkes istiyordu. Savaşı durdurmak istedi. Tabii ki, gerçek North Shore tarzında, onu dövdük ve kanlı ve kırık bir şekilde geri gönderdik.

Karma bu gece gerçekten bir sürtük. Ve benim için geliyor.

Bu gece ikinci kez korkuyu boğazımdan aşağı yutarken neredeyse boğulacaktım ama kıpırdamıyorum.

Arkamda bir varlık hissediyorum ama arkamı dönmüyorum. Krallara sırtımı dönemem, bıçaklayacaklar.

"Avinızı alın ve gidin, Kral." Sesi tanıdık gelmiyor. Caden ve arkadaşı onun emrini yerine getirdiğinde, onun bir Kurt olması gerektiğini anlıyorum - bizden daha güçlü, kaderimizin ne olacağını umursamayan biri.

Caden beni sertçe yakalıyor, kendine çekiyor ve kolumu sıkıca kavradığı için homurdanmama neden oluyor.

İki arkadaşı yanıma gelirken başımı dik tutuyorum ve hepsi bana ara sokaktan çıkarken eşlik ediyor.

Kuzey Sahili'ni çevreleyen ormanın kenarında yürürken bunu bir koruma olarak kullanarak sessiz kalıyorum. Kalbimin tekmelemesine ve çığlık atmasına rağmen, benimle alay ettiklerinde hiçbir şey söylemiyorum. Onları cesaretlendirmemek en iyisi.

"Seni ormana götürelim mi?" Elliot alay eder.

"Sana işkence ederken çığlıklarını kimsenin duyamayacağı derin bir yerde mi?" Ethan ekliyor.

"Ona kendi mezarını kazdırabiliriz," diye gülüyor ilki.

Mat yeşil bir kamyonun önünde durana ve Ethan kilidi açana kadar sakın kalmayı başarıyorum. Beni bir yere götürdüklerini anladığımda vücudum duruyor, belki de ekibin geri kalanının olduğu yere. Orada neler olabileceğini kim bilebilir?

Artık düşünmüyorum, sadece hareket ediyorum. Serbest dirseğimi geriye atıyorum ve Caden'ın çenesini yakalıyorum.

"Siktir," diye tükürüyor beni bırakıp bir adım geri çekilirken. Ne olduğunu anlamalarını beklemeden kaçmaya başladım.

Her sabah altı mil koşmama rağmen bacaklarım onları geçemeyecek kadar kısa ve Elliot bir anda üzerime geliyor. Bacaklarıma çarpıyor.

Tam ormana ulaştığımda geri döndüm. Önümün üzerine düşüyorum, ellerim ve dizlerim başımı sert zemine çarpmaktan korumak için kurumuş çam iğnelerine ve çakıl taşlarına çarpıyor.

Beni omuzlarımdan kavıyor ve ağırlığını kalçalarımaya vermeden önce beni çeviriyor. "Nereye gidiyorsun?" diye alay ediyor. "Eğlenceye erken başlamak ister misin?"

Yüzüme vurduğunda homurdanıyorum. Başım yana savruluyor ve görüşüm birkaç saniyeliğine bulanıklaşıyor. Kanın tadı ağızımda bakır gibi. Kollarım vücuduma yapışmış durumda, Elliot'ın kalçaları onları bana karşı sıkı tutuyor.

"Billie," diye kıkırdıyor Caden başımın yanına yerleşip tepemde dikilirken. Ethan da hemen onun yanında. "Beni alabileceğini söylediğini sanıyordum bebeğim. Sadece senin sözüne güveniyorum."

"Siktir git," diye tısladım. "Senin ve tüm ekibinin canı cehenneme Caden. Bunun tadını çıkar çünkü yemin ederim, sana geri döndüğümüzde acı çekeceksin."

Hiçbir şey söylemiyor. Kocaman, Cheshire gülümsemesi şimdiye kadar gördüğüm en ürkütücü şey. Ay ışığı yüzüne gölge düşürüyor ve şeytani görünüyor. Ayağını kaldırıyor ve botunun tabanını yanağıma bastırıyor, yüzümün diğer tarafı yere o kadar sert bastırılana kadar itiyor ki çam iğnelerinin derime battığını ve yanağımda ve şakağımda kan noktaları oluşturduğunu hissedebiliyorum.

Ayağının çenemi ezmesinin acısıyla çığlık atmamak için elimden geleni yaparak gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Oh, inan bana. Bunun her saniyesinden zevk alacağım." Bırakmadan önce daha sert bastırıyor. Tam arkadaşlarına "Onu arabaya bindirin" derken derin bir nefes alıyorum.

Arka koltukta değil tabii ki. Kabaca kamyonun kasasına atılıyorum ve hatta kepengi geri sardıklarında başımı çarpıyorum. Yolun dönüşlerinden midem bulanıyor ve orada ne kadar kaldığımı bilmiyorum ama tekrar açtıkları anda iki ayağımla tekme atıyorum. Herhangi birine vurmak yerine, herhangi bir zarar vermeden beni yakalıyorlar.

Elliot ve Ethan şu anda beni tutuyorlar, her biri bir kolumu dolaşımı kesecek kadar sıkıca kavıyor. Elliot bana vurduğunda yere kan tükürdüm. İleriye doğru yürüyorlar ve benim de onları takip etmekten başka çarem yok. Ancak başımı kaldırıp baktığımda, keşke beni ormana götürüp kendi mezarımı kazdırsalardı diye düşünmeye başlıyorum.

Beni doğruca Sawyer Price'ın evine götördüler. Kendisi onların ikinci komutanı ve evi zamanla Kralların karargâhına dönüşmüş. İstesem de düşman bölgesinin daha derinlerine inemezdim.

"Keşke yüzünü görebilseydin, küçük Scott," diye kıkırdıyor Caden. Bu lakaptan nefret ediyorum. Ablam Emma Scott kızıdır ve ben de kimsenin kafası karışmasın diye hep küçük Scott oldum. Bunu beni bununla başa çıkamayan küçük bir kız gibi hissettirmek için kullandığını biliyorum.

"Sanırım birileri içinde bulundukları durumun farkına vardı." Ethan'ın sözleri beni iliklerime kadar dondurdu.

Ne kadar kıvransam ve onları tekmelemeye çalışsam da beni evin içine sürüklüyorlar. Burada bir parti var ve herkes sarhoş ve kafası güzel. Terli vücutların kokusu ve ağır müziğin bunaltıcı bası başımı döndürüyor. İnsanlar beni gördüklerinde tezahürat yapıyor, Caden ve arkadaşlarını tebrik ediyorlar. Bana hakaretler yağıdırıyorlar ve Caden'ın benimle işi bittiğinde yapacakları şeyleri söylüyorlar.

Biri bana bir içki fırlatıyor ve soğuk sıvı tenime çarptığında nefesim kesiliyor. Buz beyaz atletimden aşağı kayıyor ve Elliot ile Ethan'a karşı mücadele ediyorum.

"Kaltak, seni elime geçirene kadar bekle," diye tıslıyorum şimdi yüzüme kıs kıs gülen kıza. Bana tokat atıyor ve Caden'a bakıyor.

"Güzel," diye gülümsüyor. Elini göğsünde gezdiriyor ve ekliyor, "Onunla çok uzun kalma. Ben de oynamak istiyorum."

Kiminle, çok emin değilim.

Beni nereye götürüyorlarsa, oraya varmak kolay değil. Beni görmek isteyen, bana vuran, bana hakaret eden insanlarla karşılaşp duruyoruz. Mutfağın diğer tarafına ulaşp başka bir kapıdan geçene kadar yüzüme birkaç içki fırlatıldı. İçeri girdiğimizde buranın bir garaj olduğunu fark ediyorum. Her yerde pislik, yerde açık karton kutular ve her tarafa yayılmış araba parçaları var.

"Kings'in tayfası arasında popülersin. Değil mi, küçük Scott?" Caden soruyor.

Elliot, "Eminim bu evdeki pek çok erkek bu gece seni yakalamış olmayı diliyordur," diye ekliyor.

Ethan, "Seninle ne isterlerse yapmamız için bize çok para öderler," diye sözlerini tamamlıyor.

Kendi kendime kıkırdıyorum ve tam kollarımı bıraktıkları sırada üçüne bakıyorum. Yaklaşık iki kafa oldukları için düzgün bir görüş için bir adım geri çekiliyorum.

benden daha uzun.

"Sana bir şey söyleyeyim," diyorum alçak sesle. "Eğer bu gece beni öldürürsen, tüm North Shore Ekibi peşine düşer. Bundan kurtulamazsın. Ve eğer bana zarar verir ve gitmeme izin verirsen, üvey kardeşlerim ve Emma ile birlikte geri dönerim. Ve hiç beklemediğin bir anda seni yakalayacağımızdan emin olabilirsin. Bu gece bana zarar verebilirsin ama bundan da yara almadan kurtulamazsın. Yerinde olsam, başını gerçekten belaya sokmadan önce gitmeme izin verirdim."

Elliot gürültülü bir kahkaha patlatmadan önce üçü de bir dakika boyunca bana bakıyor. Caden ellerini yavaşça çırpıyor ve Ethan selam veriyor.

"Vay canına, bu çok güzeldi," diye kıkırdar Ethan.

"Çocuklar... *üvey kardeşleriyle* birlikte geri dönecek. Çok korkuyorum." Elliot Ethan'a sarılıp titriyormuş gibi yapar.

"Gerçekten, harika bir konuşma," diyor Caden. "Şimdi dizlerinin üzerine çök ve o güzel ağzını aç" diye eklerken ürpertici gülümsemesini koruyor.

Bir adım daha geri atıyorum. Böyle bir şey olamaz. "Hepinizin canı cehenneme," diye feryat ediyorum onlara.

Kendimi bir durumdan kurtarmak için dizlerimin üzerine çöktüğüm ilk sefer olmadı. North Shore'daki herkes hayatta kalma tekniklerini erkenden öğrenir. Çok fazla insanla yatmadım, ancak kimse beni beladan kurtulmak için emmek zorunda kaldığım sik sayısı için yargılayamaz.

Ama hiçbir zaman Krallar için dizlerimin üzerine çökmek zorunda kalmadım ve yakın zamanda da kalmayı planlamıyorum.

"Yemin ederim Caden, senin sikini yalamayı kabul etmeden önce ölürüm," diye hırlıyorum etrafıma bakarken. Eminim burada kendimi savunmak için kullanabileceğim bir şey vardır.

"Beni emmeden önce listenden ölmeyi işaretlemek istiyorsan, bunu hemen şimdi yapmanı öneririm," diyor bana yavaşça yaklaşarak. Geri geri yürüyorum, ancak sırtıma çarpan metal rafları hissettiğimde duruyorum. "Çünkü sikim bir dakikadan kısa bir süre içinde gırtlığına kadar girecek."

Diğer ikisi üzerime atlıyor, hareketlerindeki şiddet yüzünden kalbim daha da hızlı çarpıyor. Beni odanın ortasına sürüklüyorlar ve ben de var gücümle dövüşüyorum. Ki şu anda pek bir şey yok.

"Bekle," diyor Caden ve içimde bir umut yeşeriyor. "O haklı çocuklar. Bunu şu anda yapmayacağız." Duruşumu hafifçe gevşetiyorum, bunun bitmesi için sabırsızlanıyorum. "Önce kıyafetlerini çıkar."

"Hayır!" Elliot ceketimi tutarken bağıriyorum. Ethan atletimin önünü tutuyor, öyle sert çekiyor ki vücudumdan yırtılıyor. Biri kollarımı arkamdan

tutmaya başladığında ve diğeri kot pantolonumu çıkardığında çığlık atıyorum.

"Siktir," diye nefes nefese kaldım. "Caden, yapma bunu." Panik beni ele geçiriyor ve beni sütyenimle külotumdan şiddetle soyduklarında hareketsiz kalıyorum.

Titriyorum, kendimi bunun gerçekten olmadığına ikna etmeye çalışıyorum.

Benim için değil, onlar için değil.

"Sana kız kardeşime yaptıklarının intikamını alacağımı söylemiştim."

"O bize geldi," diye karşılık veriyorum boğazım düğümlenirken. Soğuk hava tüm vücudumda tüylerimi diken diken ediyor ve o bana yaklaşıırken meme uçlarımın gerildiğini hissediyorum. "Evine gelseydik sen de bize aynısını yapardın. Ama bu... *Bunu* ona biz yapmadık..."

Küçük göğüslerimden birini yakaladığında çığlık atıyorum. Kocaman eli hepsini kaplıyor ve avucunun içinde kaybolmalarını sağlıyor.

"Hayır mı? Bunu sen yapmadın," diyerek göğsümü sıkıca kavradı, "ona yapmadın mı?"

"Hayır!" Bırakmadan hemen önce sızlanıyorum. "Onu dövmüş olabiliriz, ama yapmadık... yapmadık..." Ne yaptıklarına dair gerçek bir kelime bulamıyorum. Kollarımı arkamdan tutan Ethan'a karşı mücadele ediyorum. "Sadece döv beni," diye fısıldıyorum yenilgiyle. "Lütfen... sadece vur ve beni yoluma gönder. Ödeşmiş oluruz."

Dayak yiyebilirim. Bu ilk kez olmuyor ve MMA antrenmanlarında her zaman dayak yerim. Ama onların yapmak üzere olduğu şeye dayanmam.

Daha o söylemeden cevabını biliyorum. Hepsi o hastalıklı gülümsemesinde. Sadizmle parlayan o delici yeşil gözlerinde.

"Hayır."

"Siktir git!" Ethan beni dizlerimin üzerine çöktürürken çığlık atıyorum.

"Sen öldün Caden, yemin ederim."

"Öyle miyim? Ölmek için ne harika bir yol," diye alay ediyor benimle, pantolonunu indirirken. "Sikimi emdirirken. Aç, küçük Scott." Başımı sallıyorum, diğer adamlardan birinin boynumu tuttuğunu hissedene kadar geri çekiliyorum. Aynı anda Caden da at kuyruğumu yumrukluyor.

Tıslıyorum ama sert aleti yanağıma değerken çenemi kapalı tutmak için elimden geleni yapıyorum. "Tak, tak." Beni şakacı bir şekilde dürtüyor, hayatının en güzel anlarını yaşıyor. "Bak, bu çok aptalca Billie. Çünkü şimdi bana haksızlık yapacaksın. Çok iyi vakit geçiriyorduk."

Elliot'a başını sallıyor ve onun değiştiğini hissediyorum. Ethan arkamda diz çökmüş, kollarımı sıkıca tutarken, Elliot yanıma çömeliyor, eli hâlâ ensemdedir. Bana göz kırptıyor, sarı saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için başını sallıyor ve parmaklarını rahatça burnuma götürüp sıkıca çimdikliyor.

Karşı koyuyorum, kıpırdanıyorum ve kontrolümü tekrar kazanmaya çalışıyorum ama oksijen eksikliği başıma vurdukça gücümü hızla kaybediyorum. Bir dakikadan kısa bir süre içinde ciğerlerim nefes alma ihtiyacıyla dolup taşıyor ve Caden'a bakıp bunu durdurması için sessizce yalvarıyorum.

Aletin ucu dudaklarımda gezinirken "Siktir," diye geveliyor. "Bu görünüşüne bayılıyorum, küçük Scott. Dizlerinin üstünde ve benim merhametimdesin."

Vücudum pes ediyor, ağzım havayı içeri çekmek için açılıyor ve tam bunu yaptığım sırada Caden sikini dudaklarımdan arasından öyle şiddetli bir şekilde geçiriyor ki boğazımın arkasına çarpıyor. Gözlerimden yaşlar gelirken öğürerek onun etrafında öğürüyorum. Elliot sonunda beni bırakıyor ama ben hâlâ hava almak için ölüyorum.

Caden düşüncelerimi okumuş olmalı çünkü tehditleri durmuyor. "Isırırsan, mürettebatın seni bulduğunda senden geriye hiçbir şey kalmaz. Hiç çenen telle kapatıldı mı? Beni test et ve öğren."

Bu içimdeki mücadeleyi öldürüyor.

Gözyaşlarım kirpiklerimden ve yanaklarımdan aşağı dökülene kadar ağzıma pompalıyor. "Çok güzel," diye sırtıyor bana. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, aşağılanmayı gerçek olarak algılamak çok zor.

O daha da ilerledikçe midem bulanıyor ve her tarafımın hasta olmasından korkuyorum. Bana "Gözlerini aç güzel kız" demeden önce yer değiştirdiğini hissediyorum. Açıyorum ve önümde duran şey karşısında irkiliyorum.

Telefonu bana doğru bakıyor. Flaş patlıyor, beni kör ediyor ve gözlerimi kısma neden oluyor, ama patlamıyor.

O piç beni filme alıyor.

Başımı sallamaya çalışıyorum ama o daha da sertleşiyor. Gözlerimle yalvarıyorum, kısıtlı kollarımı çekmek için dönüyorum. Yapacak bir şey yok. Tüm bedenim sıkışmış durumda ve bir hıçkırık göğsümü parçalıyor.

"Siktir, Billie," diye fısıldıyor Caden kesik kesik bir nefesle. "Sana haddini bildirmek çok iyi hissettiriyor."

Lütfen, durun. Lütfen, dur. Lütfen, dur. Kafamın içinde zikrediyorum. Elbette, bir noktada duyacaktır.

Eminim biliyordur çünkü tam tersini yapıyor. Sırf bana inat olsun diye. Boğazıma kadar sokmadan önce daha da sertleşiyor, burnum kasık kemiğine çarpıyor. Beni boğuyor. Nefes alamıyorum. Beni bu şekilde öldürecek. Eğilip dönüyorum ve herkesin beni daha sıkı kavramasına neden oluyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor ve hayatım boyunca hiç bu kadar kırılmaya yakın hissetmemiştim.

Çekiliyor ve derin bir nefes almama izin veriyor. "Cad-" Bitirmeme izin vermiyor, zorla geri giriyor. Hızını artırıyor, başımın tepesindeki eli at kuyruğumu öyle sıkı tutuyor ki kopacak diye korkuyorum.

"Kahretsin, çok ateşli," diye nefes alıyor Elliot.

"Ağzına boşal Cade," diye ekliyor Ethan.

Ve yapıyor da. Dilime karşı patladığını ve yavaşladığını hissediyorum. Hareket etmeyi bıraktığında bile, sert aleti hala ağızımdayken tüküremiyorum ya da yutamıyorum.

"Aletimi ağzından çıkaracağım ve sen de bana dilinin üzerindeki dölleri göstereceksin," diyor alçak sesle, telefonu hâlâ bana dönük.

Başımı sallıyorum, o da sahte bir tatlı ses tonu takınıyor. "Yaparsan gitmene izin veririm." Bir hıçkırık daha boğazımdan çıkmakla tehdit ediyor, ama onu bastırıyorum. "Dökme," diye sırtıyor ağızımdan çekilirken.

Dudaklarımı ona sıkıca sarıyorum, böylece hiçbir şey damlamıyor. "Aferin kızım. Şimdi aç

Bana. Seni işaretlediğim yolu göster bana."

Ağızımı sonuna kadar açıyorum ve o da kamera flaşını ağızıma doğrultuyor. İki parmağını sokuyor, dilimin her tarafına yayıyor ve hareketinin vahşiliği karşısında inlememe neden oluyor. Parmaklarını çekip yanağıma siliyor ve "Şimdi uslu bir orospu gibi yut" diyor.

Hiçbir şeyin tadını almamak için nefesimi tutarak yutkunuyorum. Sonra gittiğini göstermek için ağızımı açıyorum.

Yüzüme doğru kıkırdıyor ve videoyu durduruyor. "Oyunculukta kariyer yapmayı hiç düşündün mü? Harika bir porno yıldızı olurdun."

Benden bir adım uzaklaşıp pantolonunun fermuarını çekiyor ama arkamda Ethan elini bırakmıyor.

"Bırakın beni." Sesim yüzümün sikilmesinden dolayı boğuk çıkıyor ve bu noktada emir verme girişiminin pek bir anlamı kalmıyor. Burnumu çekiyorum ve Caden'a bakıyorum. "Bırak beni," diye tekrarlıyorum, bu sefer yalvararak.

Başını bana doğru sallıyor. "Daha işim bitmedi. Onu sırt üstü yatırın."

Kalbim mideme iniyor ve kendimi kurşun yutmuş gibi hissediyorum. "Hayır," diye inliyorum. "Yapma bunu. Lütfen, bunu yapma."

Ethan ve Elliot beni sırtüstü yatmaya zorluyor ve az sonra ne olacağını bilerek çığlık atıyorum. "Gitmeme izin vereceğini söylemiştin!" Hıçkırarak ağlıyorum. "Lütfen, yapma."

Ethan bileklerimi başımın üzerinde sabitlerken Caden bacaklarımı açıyor. "Onu filme al, Elliot."

"Yapma, yapma... Caden, lütfen."

"Bu videoyu sadece tekrar tekrar yalvarmanı duymak için izleyeceğim," diye alay ediyor.

Sonra beklediğim son şeyi yaptı. Başını bacaklarımın arasına indirdi ve giriş yerimden klitorisime kadar beni yaladı. Nefesim kesiliyor, şok o kadar yoğun ki telefonun ışığının tekrar üzerimde olduğunu bile fark etmiyorum.

"Oh," diye gülüyor. "Sana zarar vereceğimi düşündün. Bu yüzden kendini kaybettin." Parmak eklemlerini klitorisimde gezdirerek beni titretiyor. "Hayır, güzel kız. Seni boşaltacağım."

Bacaklarımın arasında kayboluyor ve klitorisimi tekrar tekrar yalamasının korkunç hissinden titriyorum. Daha önce hiç kimse bana bunu yapmamıştı. Şimdiye kadar birlikte olduğum erkeklerin hiçbirisi üzerime boşalmadı ve bu his daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor.

Klitorisime sertçe vuran bir şey var, mükemmel bir zevk veriyor ve ancak bir dakika kadar sonra dilinde bir piercing olduğunu fark ediyorum.

Hafifçe uzaklaştığımda, konuşurken nefesini üzerimde hissediyorum. "Sikimi emmek seni biraz ıslatmış, küçük Scott. Biliyor muydun? Hadi daha da iyi yapalım." Ağzı tekrar üzerime gelmeden önce üzerime tükürüyor, dili klitorisime geçmeden önce giriş yerimle oynuyor.

Ağzımı kapalı tutmaya çalışıyorum, ama o acımasızca devam ediyor, beni yalıyor ve bir inilti benden kaçana kadar klitorisimi emiyor.

"Siktir," diye gülüyor Elliot telefonun arkasından bana. "Buna bayılıyor amına koyayım."

Başımı salladım. "Ben değilim!" Zevkime ihanet etmesine rağmen haykırıyorum. Bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum ama Caden'ın elleri uyluklarıma sıkıca sarılmış, hareket edemiyorum.

Dişleri klitorisimi sıyrırken "Kahretsin," diye nefes nefese kaldım. Midemin sıkıştığını, kaslarımın titremeye başladığını ve kalbimin boğazımda attığını hissediyorum.

Orgazmım yavaşça artıyor ve kalçalarımı ağzına doğru itmeye başlıyorum, umutsuzca kovalıyorum.

"Boşalacak amına koyayım," diye alay ediyor Ethan benimle. "Boşalacaksın, değil mi?"

"Hayır," diye gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Ama gittikçe yükseliyor, içimde kıvrılıyor ve beni her saniye daha da sıcak hissettiriyor. "Hayır, hayır... Hayır!" Caden'ın diline karşı sertçe boşalırken çığlık atıyorum, yavaşlamasına rağmen kalçalarım yuvarlanıyor.

Sonunda geri geliyor ve parlayan dudaklarıyla gülümsüyor. "Tadın çok lezzetli."

Bacaklarımı bırakıp ayağa kalkarken gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor. "Neden?" Törpüledim.

"Çünkü," diyor alçak sesle, "sikimi emerken çekilmiş bir videonla, *muhtemelen* bundan sonra yardım alamayacaksın. Yine de hala bir risk var. Karşı çeteden kötü çocuklar sana istemediğin bir şey yaptırdı. Eğer sızdırılırsa insanlar senin tarafını tutabilir. Ama dilimde parçalandığın bir video varken? Bunu kimsenin görmesini istemeyeceğinden eminim."

Ethan beni bırakıyor ve ben yerde bir topun içine kıvrılıyorum. Tüm vücudum olanlardan dolayı acı içinde ve artık kalkacak gücü kendimde bulamıyorum. Bana zorla yaptırdıkları şey yüzünden kendimi iğrenç hissediyorum: aşağılanma ve zevk.

"Yani," Caden yanıma çömeliyor ve ben gözyaşlarımdan akmasını engellemeye çalışırken saçlarımı okşuyor. "Bu odadan dışarı çıkmayacak. Değil mi Billie? Küçük sırrımızı kendine saklayacaksın, yoksa o iki video North Shore'da yaşayan herkes tarafından görülecek." Beni çenemden yakaladı ve ona bakmaya zorladı. "Anlaşıldı mı?"

Bir başka acınası inilti benden kaçarken başımı sallıyorum.

"Aferin kızım," diye parlıyor. "Şimdi defol git buradan." Kıyafetlerimi tutup üzerime fırlattı.

Bu beni gerçekliğe geri döndürüyor ve rekor sürede giyiniyorum. Dışarı açılan yan kapıyı açıyorlar ve Caden bana tekrar seslendiğinde neredeyse dışarı çıkmış oluyorum. "Hey, küçük Scott." Sesi yumuşaktı ve ani değişim karşısında kafam karışarak arkamı döndüm. Şefkatle gülümsüyor. "Sik emme becerilerin birinci sınıf.

İstediğin zaman gel." Arkadaşlarıyla bir kahkaha patlatıyor ve kapıyı yüzüme kapatıyorlar.

Düşünmüyorum, koşuyorum. Evime dönmem neredeyse yarım saatimi alıyor ama durmuyorum. Bölgelerimize geçmeden önce olabilecek herhangi bir şeyden çok korkuyorum. Gözyaşlarımdan arınmış yüzümü siliyorum ve ceketimin fermuarını çekiyorum. Evimde kimsenin yırtık atletimi görmesine izin veremem. Cevaplayamayacağım sorular sorarlar.

Ön kapıyı itip açıyorum ve doğruca oturma odasına giriyorum. Kız kardeşim Emma ve Xi kanepedeler. Az ötede, diğer üvey kardeşim Lik, babamın her zaman oturduğu koltukta oturuyor.

"Billie!" Emma rahatlamış bir şekilde bağırır. "Aman Tanrım, nerelerdeydin? Mesaj attım ve aradım." Aceleyle yanıma geldi ve bana baktı. O çok

Benden daha uzun ve yaşlandıkça babamıza daha çok benziyor. "Yanağına ne oldu?"

Elliot bana vurdu. Son olaylardan sonra bunu unutmuştum.

"Ormanda koşarken düştüm," diye yalan söyledim. "Bazı krallar beni kovaladı ama onları atlatmayı başardım."

"Kahretsin," diye homurdanır Xi. "Bu hiç iyi değil. Hem de hiç iyi değil." "Kuzey Sahili'ni kaybetmek üzere olduğumuza inanamıyorum," diye ekliyor Lık. "Her yer Kralların bölgesi olacak," diye bitiriyor Xi.

Dördümüzün en büyüğü olan Emma yine bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. Babamızla birlikte ekibimizi yönetiyor ve savaşmadan batmamıza izin vermeyeceğini biliyorum.

"Bir yolunu buluruz," diyor bize. "Yarın ekibin geri kalanıyla bir araya geleceğiz. Şimdilik hepinizin iyi olmasına sevindim."

Mavi gözlerini çamurlu gözlerime diyor. "İyi olduğuna emin misin?" Belki de titrediğimi hissediyordur; belki de bu onun kardeşlik içgüdüsüdür.

Her iki durumda da gülümseyip başımı sallıyorum. Beni sıkıca kucaklıyor ve ben de onun sıcaklığını ve güçlü parfümünü içime çekiyorum.

Caden'ın tadı hâlâ dilimdeyken ve bacaklarımın arasındaki yumuşak dudaklarının hayali dokunuşuyla kız kardeşime yalan söylüyorum. "Evet, ben iyiyim."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CADEN

*Ben ve Şeytanlarım - Omido, Sessiz
Çocuk*

Bugün

Bir şey çalabileceğim her yeri aradığımdan emin olmak için odaya bakmadan önce elimdeki parayı sayıyorum. Mücevher mi? Tamamdır. Yataklarının altında sakladıkları acil durum parası? Tamamdır. İç çamaşırı çekmeceleri? Yapıldı ve yeniden yapıldı. Dışarı çıkıyorum ve üst katta asılı duran aile portresine bakıyorum. Eminim orada bir kasa vardır.

Tereddüt ettim, başımı eğdim ve arkamı döndüm. Hayır, kesin yakalanacağım. Kollarımı uzatıyorum ve çift merdivenlerinden aşağı iniyorum. Stoneview'deki evler hırsızlık için mükemmeldir. Ebeveynler çoğu zaman dışarıda oluyor ve eşyalar kaybolduğunda fark edemeyecek kadar meşgul oluyorlar.

Şehir, Kuzey Sahili'nden arabayla yarım saat uzaklıkta, ancak hayatlarımız bundan daha zıt olamazdı. Bu şehirde sadece zenginler ve ünlüler yaşar. Burada hırsızlık yapmanın tek sorunu içeri girmektir. Hazinelelerini çalmak için evlerine girmek çok zor. Birinci sınıf güvenlikleri var ve kameralara yakalanmadan ya da bekçi köpeklerini kışınıza salmadan içeri sızmak neredeyse imkansız.

Neyse ki gizlice girmeme gerek kalmıyor. Genellikle ön kapıdan girerim ve beni içeri buyur ettiklerinde hizmetçilerine ıslıl ıslıl gülümserim. Zamanla mükemmelleştirdiğim bir teknik.

Oturma odasına geri döndüğümde, masada ödevine odaklanmış olan çocuğu gözlemliyorum.

"Nasıl gidiyor dostum?" Yanına oturarak soruyorum. "Ailenin banyoyu yeniden düzenleme şeklini beğendim bu arada."

"Hiç iyi değilim," diye mırıldanıyor, kaleminin kapağını çiğniyor ve diğer eliyle defterinin sayfasını çeviriyor.

Jordan'ı severim ama kendine güveni bir gün onu alt edecektir. Keşke ne kadar zeki olduğunu görebilse.

"Tamam, hadi birlikte bakalım." Kitabını aldım ve yazmaya başladığı şeye bakmadan önce matematik problemini birkaç kez okudum. "Tamam, fena bir başlangıç değil."

Yarım saat daha anlamadığı sorularda ona yardım ettim. Matematik bana kolay geliyor. Öğrenilecek başka bir dil gibi. Basit ve etkili. Mantıklı. Ve şükürler olsun ki hiç değişmiyor. Bir şeyi öğrendiğinizde, onun hakkında endişelenmenize gerek yok. Her zaman aynı kalır.

Kapının çalınması bizi sıkı çalışmamızdan alıkoyuyor ve Jordan'ın annesinin odaya girdiğini görmek için masadan başımı kaldırıyorum.

"İki saatin doldu Caden," diye tatlı tatlı gülümsüyor. "Ödevini bitirdin mi balkabağım?"

Jordan başını sallayıp ders kitabını ve not defterini kapatıyor. "Evet, Cade en iyisidir."

Usluca gülüyorum ve ayağa kalkarken saçlarını karıştırıyorum. Julianne çantasını alıp beni ön kapıya kadar geçiriyor. Ders için bana borçlu olduğu parayı bulup bana uzatıyor.

"Harikasın," diye mırıldanıyor pazumu sıkmadan önce. Stoneview'de evde oturan her anne, çocuklarına özel ders veren Kuzey Kıyısı'nın fakir çocuğuna ağzının suyu akararak bakıyor. İyi kalpliliğiyle karışık sert görünüşüne bayılıyorlar. "Jordan seni seviyor. *Her şey* için teşekkürler."

Parayı cebime atmadan önce ona gülümseyerek, "Benim için bir zevk," diyorum.

"Gelecek hafta aynı saatte mi?" diye soruyor bornozunu üzerine geçirirken.

"Elbette." El sallıyorum ve boktan arabama doğru yürüyorum. Onların lüks arabalarına kıyasla acınası görünüyor.

Biri benim için kapıyı açıyor ve ben de uzaklaşıyorum. Milyarderler şehrinde uzaklaşırken etrafımın nasıl kötüleştiğini görmek üzücü.

Silver Falls ortalama bir yer ve buradaki insanlar Güney kıyısındaki yaşamı seviyor ama kesinlikle Stoneview değil. Stoneview'e dönmeden hemen önce ışıklarda duruyorum.

Köprüyü geçiyor ve Silver Snake Nehri'nin kıyısında yürüyen dört kişilik bir aileyi gözlemliyorum. Bir erkek ve bir kız çocuğu ebeveynlerin önünde koşuyor, yaprakları toplayıp nehre atarken kıkırdıyorlar. Başımı koltuğuma yaslıyorum ve bir gün çocuklarımla bunu yapmayı hayal ediyorum. Kuzey Sahili'nden ayrılmayı, düzgün bir kız bulmayı ve onunla evlenmeyi. Ona bir milyon bebek verip büyümelerini izlemek. Eğer birini öldürmekten hapse girmezsem, istediğim şey bu.

Arkamdan biri korna çalıyor ve koltuğumda irkiliyorum. Yeşil ışık yanıyor ve köprüden sağa dönmeme izin veriyor. Camımı açıyorum ve arkamdaki arabaya orta parmağımı gösteriyorum, gümüş yüzüğüm güneşte parlıyor, tam hızlanıp Kuzey Sahili'ne giden köprüyü geçerken. İki yönlü bir sisteme zar zor uyan kırmızı, bakımsız bir kafes köprü. Yolun benim tarafımda kalan tarafında, sanki son bir uyarıda bulunmak istercesine, *"Silver Falls Kuzey Kıyısına Giriyoruz"* yazılı bir tabela var. Birinin yanlış yöne gitme ihtimaline karşı geri dönmek için bir şans. Bu tabeladan sonra kimse sizi koruyamaz.

Silver Snake Nehri'nin diğer tarafında, karşıya geçmeden önce bulunduğum ticari caddenin yerini ağaçlarla çevrili yıkık dökük bir yol aldı. Burada kimse gerçekten nehir kıyısında yaşamıyor çünkü bu, çatı katlarındaki insanların güney kıyısından gördükleri güzel manzarayı yok ederdi. Hepimiz ormanın arkasındaki konutlara dolmuş durumdayız. Ormandan dümdüz geçip sola ana yola dönüyorum.

İki yıl önce bu mümkün olamazdı. O zamanlar Kuzey Sahili'nin büyük bölümü NSC'ye, yani Kuzey Sahili Ekibi'ne aitti. Orman onlarındı ve evime ulaşmak ve onların bölgelerinden kaçınmak için etrafından daha uzun bir yol izlemem gerekirdi.

Etrafımdaki kasabaya bakarken kendi kendime gülümsüyorum. Biz Krallarız. Bu kasaba bize ait. Her bir terk edilmiş bina, her bir kırık ev, yolun ve kaldırımın her bir çatlak parçası. Bizim. Ben çocukken inşa ettikleri terk edilmiş sinema bile... Şehir bölgemizi soylulaştırmak için çırpınıyordu. Fikirlerini çabucak değiştirdiler. Bazı parselleri Stoneview'den emlak geliştiricilerine sattıktan sonra -ki onlar burada kimsenin karşılayamayacağı apartman daireleri ve bazı dükkanlar inşa ettiler- birkaç kişi buraya taşındı. Güney yakasına parası yetmeyen ama yine de güzel bir şeyler isteyen orta sınıf. Söylemeye gerek yok, uzun süre kalmadılar. Birçoğu soyuldu. Korktular ve taşındılar. Binalar terk edildi, sinema, bowling salonu, hepsi yok etmemiz için bize bırakıldı.

Ve yaptık da. Çünkü burada yaptığımız şey bu. Bir boka gücümüz yetmez, sıkılırız ve birbirimize düşman oluruz. Ve o terk edilmiş binaların her bir tuğlası artık Kings'e ait.

Benim için.

NSC, Bianco ailesinin desteğini kaybettiğinden beri hiçbir şey yapamaz hale geldi. North Shore'da uyuşturucudan başka bir şeyin ticaretini yapamıyorlar ve o konuda bile tedarikçileriyle mücadele ediyorlar. İşleri bitti ve uzun savaşımızı kazandığımızı biliyorlar. Mürettebatlarının çoğu bize döndü, hayatta kalabilmek için Krallara katıldılar. Yemek yemek ve faturalarını ödemek istiyorlarsa, bizim için çalışıyorlar. Bizim artıklarımızla beslenmek istiyorlarsa, NSC'de kalabilirler.

Sawyer'ın önüne park ediyorum ve kapımı usulca kapatıyorum. Sanırım çarparsam düşecek. Tamamen meteliksiz değilim. North Shore işleri, Stoneview hırsızlıkları ve matematik özel dersleri arasında idare ediyorum. Ama o para yeni bir araba için değil. Bu bok çukurundan kurtulmak için. Bunun için çok daha fazlasına ihtiyacım var ve nasıl yapacağımı biliyorum. Sadece Sawyer'ın yeni fikrimi onaylamasına ihtiyacım var.

Evine girdim ve doğruca mutfağına gittim. Adam sadece yemek yaparken iş yapıyor. Ablam Kay zaten buradaydı ve babam da yolda olduğunu söyledi. Kings'in ekibine ailemin adı verildi. Babam başlarında ve Kay onun sağ kolu olmalı. Ne yazık ki, doğuştan çükü olmadığı için babam bunu kaldıramıyor. Bu yüzden Sawyer'ı onun yerine koydu. O aileden bile değil. Hayır, babam sadece onun sadakatine ve şiddetine değer veriyordu. Görünüşe göre, ikinci adam olmak için fazla sağı solu belli olmayan biriyim. Ona hiç umurumda olmadığını ve zaten bu rolü hiç istemediğimi söylemedim.

Kay, işe yaramaz hiyerarşimizde Sawyer'ın çok gerisinde değil, yine de her şeyi yerine koymadan önce babam ve Sawyer'dan geçmesi gerekiyor.

"Hey," diyorum başının üstünü öperken. "Şu elbiseye bak." İltifatıma gülümsüyor ve elbisesinin tozunu alıyor. Bir yıldan uzun süredir elbise giymemişti.

"Evet, evden çıkmak falan."

"Benim sayemde," diye gülümsüyorum Sawyer'ın sırtına vurarak selam verirken. "Seni evinden çıkmaya ve işine geri dönmeye zorladığım için."

Babam mutfağına giriyor ve oturmadan önce homurdanarak selam veriyor.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," diyorum ona alaycı bir tavırla. Şu anda aramız pek iyi sayılmaz. Düşünüyorum da, hiç iyi olmadık. O benim Kuzey Sahili'nden ayrılmak istediğim için korkak olduğumu düşünüyor, ben de onun

annemi hepimizden kaçacak kadar taciz etti. Harika bir ilişki.

"Pekâlâ," diyor Sawyer fırında kızartmak için bir tavuk kaydırırken. Patatesleri masaya atıyor ve hepimize birer bıçak veriyor. "Herkes soymaya başlasın."

Hepimiz patateslerimizi soymaya başladık ve babam bizi işe başlattı. "Senin fikrini düşündüm Caden," diyor alçak sesle. "Risk almaya degeceğinden emin değilim. Sawyer sana daha fazlasını anlatabilir."

"Yapamaz mısın?" Ona istediğimden biraz daha sert bir şekilde sordum.

Cevabı homurdanmak oluyor ve Kay ile bakışıyoruz. "Harika bir sohbeti," diye mırıldanıyorum. "Ee," diyorum Sawyer'a. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence silah ticareti insanları hapse attırıyor." Kay'den çok büyük değil ama hep dünyayı görmüş gibi konuşuyor. Adam hayatı boyunca North Shore'dan dışarı adım atmamış. İşimizi büyütmekten korkuyor çünkü bu, hakkında hiçbir şey bilmediği şeyleri yapmak ve hepimizin önünde itibarını kaybetmek anlamına gelebilir.

"Lütfen," diye alay ediyorum. "Herkes silah ticareti yapıyor. Lanet olası NSC hâlâ üzerimizde. Nasıl bu kadar iddiasız olabiliyorsunuz?"

"Onlarla buluşacak ve nakilleri yapacak mısın?" Sawyer hırılıyor. "Çünkü yapmayacağım, orası kesin. Böyle bir şeyle yakalanırsan kaçamazsın. Uyuşturucu ve kadınlar daha güvenli. Uyuşturucu kolayca küçük satıcılara bölünür ve en zengininden en fakirine kadar herkes yasadışı yollardan kadınlardan hoşlanır. Kimse onları kurtarmak istemiyor."

İlk fırsatta ona hakaret etmemek için çenemi sıkıyor, bir elimi siyah saçlarımda gezdiriyor ve derin bir nefes alıyorum. "*Açıkkçası*, silahları taşımak gibi riskli bir işi yapacak birini bulacağım. Şehrin her yerinde, hatta South Bank'te bile alıcılarımız var. Bu henüz keşfetmediğimiz bir altın madeni."

"Mesele sadece o değil," diyor Kay. Onların tarafında olduğunu fark ettiğimde kalp atışlarım iki katına çıkıyor. Biz her zaman birbirimizin arkasını kollarız.

Hayal kırıklığımı görmüş olmalı ki yumuşak bir sesle devam ediyor. "Cade, Kurtlar'dan silah alacaksın. Onlar tehlikeli bir örgüt."

"Biz zaten uyuşturucumuzu ve kadınlarımızı onlardan alıyoruz," diye karşılık veriyorum, soğukkanlı ve sakın kalmaya çalışarak.

"Evet, ama doğrudan değil. Bir süreç var; aracılarımız var. Bu tür bir ticaret için elimizde hiçbir şey yok." O kalmaya çalışıyor

tatlı, her ne kadar kıbarca iş yapmayan güçlü kaltak odada olsa da. Ablam değil.

"Bir şey önereceğim," diye araya giriyor babam. "Kurtlar'dan bizim distribütörlere yolculuk yapmak isteyen birini bul. O zaman bu konuyu tekrar konuşabiliriz."

Lanet olası pislik. Kimsenin bizim için böyle bir iş yapmayacağını biliyor. "Tamam," diyorum yine de. "Yapacağım."

"Elbette," diye homurdanır Sawyer. "Bunu sen yap."

Ayağa kalktım ve suratına bir patates fırlattım. "Siktir git."

Babamın Kay'e asla kimseyi bulamayacağını söylediğini duyarak veda etmeden ayrılıyorum. Elliot ve Ethan'a mesaj atıp onların evine gittiğimi ve bana bir esrar sarmalarını söylüyorum. Rahatlamaya ihtiyacım var.

Yollarına park ediyorum ve doğruca boktan arka bahçelerine gidiyorum. Küçük ve çimler ne olursa olsun her zaman sarı, ama en azından yüksek çalılar nedeniyle biraz mahremiyeti var.

Kırılan kapılarının yerine kullandıkları iki çöp kutusunun yanından geçerken Ethan, "İşte bizim dâhimiz," diye bağırıyor.

"Dersler nasıldı?" Elliot sigarasını yakarken soruyor.

Yanlarındaki plastik sandalyelerden birine oturup başımı sallıyorum. "Sawyer'ın evindeydim."

"Bana dersleri kaçırmadığını söyle, Cade. İçimizde üniversiteye giden bir tek sen varsın. Babalarınızı gururlandırın." Elliot bana göz kırpmıyor ve esrarı çekiyor. Ethan ve benden bir yaş büyük ama hep bizimle takılıyor.

"Bugün hiçbir şeyim yoktu." Eyaletteki en kötü devlet üniversitesi olmasına rağmen giden tek kişi benim.

North Shore Community College, hayatta bir şans isteyen ancak buradan çıkamayan öğrencilerle dolup taşıyor. Bu tam bir şaka çünkü dünyanın en iyi üniversitelerinden biri Silver Falls'ta. Ne yazık ki, beynimiz olsa bile hiçbirimiz için uygun değil. North Shore'dan hiçbir çocuk oraya gitmek için burs alamadı. Başımıza bela açacağımızdan çok korkuyorlar. Zaten devlet üniversitesini zar zor karşılayabiliyoruz.

Çöp kutuları hareket ediyor ve hepimiz dönüp Jade'in arka bahçeye girişini izliyoruz. Bize doğru yürürken ceketinin fermuarını çekiyor. "Hey, sıkıklar," diye sırtıyor. "Görüyorum ki bensiz başlamışsınız."

"Ne zaman bir sigara yaksak seni aramak zorunda mıyız?" Ethan hırlıyor. Pek de iyi arkadaş sayılmazlardı. Önce onu becerdi, sonra da Elliot'ı. Yıllardır üvey kardeşler arasında sorun çıkarıyor. Jade çok güzel. Koyu tenli, soluk mavi gözlü ve kalın, uzun kahverengi saçlı. Annesi Hintli, babası Portekizli ve o her ikisinin de hoş bir karışımı.

Kucağıma oturuyor ve bir kolunu boynuma doluyor. "Cade bensiz başlamadı, çünkü o iyi bir arkadaş." Belinden tutup kaldırıyorum ve yanımdaki sandalyeye oturtuyorum. Ben kotumun tozunu alırken Elliot esrarı Ethan'a uzatıyor.

"Ah, duygularım," diye homurdanıyor.

Jade yıllar boyunca benimle seks yapmak istediği konusunda çok netti. Ben şahsen kardeşleriyle yeterince iyi olduğunu ve beni listeye eklemesine gerek olmadığını düşünüyorum. Arkadaş olarak daha iyiyiz. Sarhoş olup bana yapmak istediği her şeyi mesaj atmadığı sürece sorun yok.

"Sophie'ye rastladım." Bana sırtıttı. "Onun gibi büyük bir sürtük için çok güzel bir isim."

Ethan bir kahkaha patlatırken dumandan boğuluyor.

"Güzel bir kolyesi var," diye devam ediyor bana dönmeden önce. "Seninki." İşaret parmağını kulağından çenesine doğru sürükleyerek ne demek istediğini gösteriyor.

"Ne?" Omuz silkiyorum. "O iyi bir sikişçi."

Ethan esrarı bana uzatıyor ve Jade devam ederken ben de dumanı içime çekiyorum. "Neden hep bunu yapıyorsun? Çenelerinde morluklar bırakıyorsun. Bir kızı her becerdiğinde herkes bunun farkında oluyor."

Hepimiz kıkırdıyoruz ve ot sistemime yayılırken ben de rahatlıyorum. "Bölgemi işaretlemeyi seviyorum."

"Kadınlar nesne değildir," diye homurdanıyor. "Üçünüz de kötüsünüz ama sen cidden en kötüsüsün Cade."

"Kadınlar nesne değildir," diye katılıyorum. "Ama becerdiğim kadınlar ben ne olmalarını istersem o oluyorlar. Bununla ilgili bir sorunları yok, güven bana." Ona göz kırpyorum ve o da benden esrarı alıyor.

Elliot, "Yalvarmaya devam edin, bir noktada sıra size de gelecek," diye ekliyor. "Eninde sonunda üçümüzü de geçeceksin."

Ona orta parmağını gösteriyor ve biz yine gülüyoruz. Ethan hariç hepimiz. "Hassas bir konu," diye ekliyor Elliot sırf kardeşiyle dalga geçmek için. "Peki, nasıl Sawyer'ın evinde miydi?"

"Kahretsin," diyorum ellerimi kot pantolonumun içine sokarak. Ekim ayının sonundayız, yani kış soğuğu kasabamızı ele geçirmeye başladı bile. Jade esrarı Ethan'a geri veriyor ve hepsi bana dönüyor. "Kollar için büyük bir 'hayır'."

Jade'in ağzı buruşur. "Bunu bekliyorduk."

"Bu riskli bir hareket. Sawyer riskli şeylerden nefret eder," diye ekliyor Ethan. "Evet ama bize çok para kazandırır."

Elliot bana bilerek gülümsüyor. "Ve hızlı."

"Ve hızlı," diye onaylıyorum.

Jade huffs. "Sadece buradan daha çabuk çıkmak istiyorsun. Bundan sonra üniversitede bir yılın daha var."

"Evet, bir yıldan uzun bir süre silah ticaretinden sorumlu olsaydım ne kadar param olurdu bir düşünsene?"

Esrar bana geri geliyor ve bir nefes çekiyorum. Başımı geriye atıp nefes verdikten sonra şöyle diyorum: "Aracı olacak birini bulursam bu işi yapmama izin vereceklerini söylediler. İşler kötüye giderse suçu üstlenecek birini."

"Tam olarak ne yapacaklar?" Ethan soruyor. "Tedarikçinizden bize mi gelecekler?"

"Evet, aslında. Ve bizim için hapse gir."

"Eminim çok çabuk birini bulursun," diye alay ediyor Elliot.

"Bu tür bir sürücü için iki çözümünüz var," diyor Jade alçak sesle. "Ya onlara tonla para ödersiniz ya da bunu yapmaları için şantaj yaparsınız." Omuz silkiyor. "Konu para olduğunda elinin sıkı olduğunu ve gereğinden fazla para harcamayacağını hepimiz biliyoruz."

Başımı kaldırıp ona bakarken gülümsüyorum. "Yani bana şantaj yapacak birini bulmamı mı söylüyorsun?"

"Ben olsam öyle yapardım. Ya da güvenebileceğiniz ve işi doğru yaparsa bir şeyler vaat edebileceğiniz biri."

Başımı yana eğmeden önce yavaşça başımı sallıyorum. "Jade," diye gülümsüyorum. "Benim için silahları çekersen seni beceririm."

Arkadaşım bana orta parmağını gösterirken Elliot ve Ethan gülüyor. "Senin sikini istemiyorum. Git Sophie'ye sok, umurumda değil."

Kahkahalarımız ikiye katlanıyor ve o da koltuğundan kalkıyor. "Her neyse, ben bir bira alacağım."

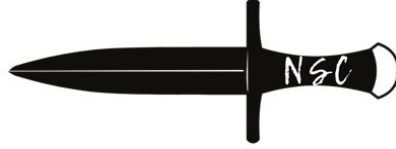
"Onu üzdün," diye gülüyor Elliot.

Ethan acı bir şekilde, "Arkadaşlarını beceren kişi olmayı tercih ediyor," diye ekliyor.

Kararan gökyüzüne bakarken dudaklarımı yalıyorum. Güneş batıyor ve ay doğuyor. Ben bir gece kuşuyum, bu yüzden geç saatlerde bir şeyler bulacağıma eminim.

Karanlık etrafımızı sardığında ve sessizlik kasabayı susturduğunda kendimi hep daha canlı hissetmişimdir.

OceanofPDF.com

BILLIE*Fırtına - Onur**Ödülü*

"Otuz saniye kaldı!" Dickie üçümüze de bağıyor. Geceleri yoğun antrenman seansları düzenliyor ve pek çoğumuz onun yoğunluğuna dayanamıyoruz. "Haydi! Vurun şu torbaya! Elinizden geleni yapın!"

Bana yaklaştığını hissediyorum ve hızlanıyorum, torbaya tekrar tekrar vururken nefes almaya çalışıyorum. Eldivenlere rağmen parmak eklemlerim acıyor ama umurumda değil. Dickie yasaklamış olsa da istersem onlarsız da dövüşebilirim. Bu işi ciddiye almak istiyorsam vücuduma dikkat etmem gerektiğini söyledi. Bakıyorum da.

Onu yanımda hissediyorum ve sonra bildiğim tek şey karnıma vurduğu. Karın kaslarım geriliyor ve hissedebildiğim halde fazla güç kullanmadığını biliyorum. "Hadi ama Billie. Bundan daha iyisini yapabilirsin!" diye kulağıma bağıyor. Seansın bittiğini gösteren zil çalana kadar bana tekrar tekrar vuruyor.

Ben bir adım geri atıp yüzüme doğru savrulmasını engellemek için bir elimi çantanın üzerine koyduğumda benden uzaklaşıyor. Diğer elim kaburgalarım geliyor ve nefes nefese kalıp terleyerek ikiye katlanıyorum. Kahretsin, kafamı dağıtmak için buna ihtiyacım vardı.

"Pekâlâ, millet. Biraz esneme hareketi yapın ve eve gidin. Bugünlük işimiz bitti." Elini çırpıyor ve yıkık dökük spor salonunun ana odasını terk ediyor.

Gerçekten bok gibi. Halka zar zor bir arada duruyor, çantaların çoğu yıllar boyunca yırtılmaktan koli bandıyla kaplanmış ve neonların çoğu

tüp ışıkları bozuk.

Ama bedava.

Dickie, önceki sahibi öldükten sonra spor salonunu devraldı ve burayı korumak için elinden geleni yapıyor. 'Ödeyebileceğin kadar öde' esasına göre geliyoruz ve çoğumuz bir bok ödeyemediğimiz için ücretsiz antrenman yapıyoruz. Bizi sokaklardan uzak tuttuğu sürece umurunda değil.

Yirmi dakika boyunca ağrıyan vücudumu esnettikten sonra duşa giriyorum. Su buz gibi, bu da cildime püskürürken nefesimi kesiyor. Bu soyunma odalarında sıcak su yok ama umurumda değil. Zaten her zaman burada duş alıyorum çünkü dışarı çıkmamı geciktiriyor.

Bu spor salonu benim güvenli alanım. Burada olabileceğim en güçlü halimdeyim ve Dickie beni her zaman güvende tutuyor, ister dış dünyadan ister kendimden olsun. Potansiyelimden farkında ve beni bölgedeki diğer spor salonlarına dövüşmeye götürüyor. Her dövüşümü kazandım. Başarılı olacağıma dair çok fazla umudu var.

Tek sorun, artık yasadışı dövüş yapmamın yasak olması. Ayrıca buranın dışında ufak tefek kavgalara girmem de yasak ve bir kaltağın suratına tokat atmayı özledim. Yine de bana söyleneni yapıyorum, çünkü profesyonel MMA'e girmek benim için bir Kings kaltağı bana hakaret ettiğinde gururumdan daha önemli. Vücudumu güvende tutmam gerek yoksa bunu başaracak kadar uzun süre hayatta kalamam.

Duşu kapatıp kurulandıktan sonra dar kot pantolonumu ve atletimi giyiyorum. Kahverengi saçlarımı yüksek bir at kuyruğu şeklinde topluyorum ve çantamın fermuarını çekiyorum. Bankta duran telefonumu elime alıp mesajlarımı kontrol ediyorum.

Xi: Annenden ayrılınca beni ara.

Selam meleğim, gelirken annene bir paket sigara alır mısın?
Seni seviyorum.

Annemlere gittiğinde bana haber ver. Kendine dikkat et.

Oflayıp pufluyorum ve spor çantamı almadan önce telefonumu cebime koyuyorum. Spor salonundan çıkarken soğuk yüzüme çarpıyor. Kahretsin, yanıma saç kurutma makinesi almalıydım. Arabama doğru yürüyorum ve çantamı yolcu koltuğuna atıp sürücü tarafına geçiyorum. Çalışması için birkaç deneme ve yukarıdaki tanrılara bir sürü dua gerekiyor.

"Şükürler olsun," diye fısıldıyorum kendi kendime. Güneş çoktan battı ve sadece bir tanesinin çalıştığını bilerek ışıklarımı açıyorum. Tamir ettirmem gerekiyor ama şu anda bunu karşılayabilecek durumda değilim.

Annemin yaşadığı karavan parkına yaklaşırken karnım geriliyor. Onu çok seviyorum ve babamın yanına taşındığımızda söz verdiğim gibi haftada iki kez ziyaret etmeye devam edeceğim ama lanet olsun, onunla vakit geçirmek her zaman stresli. Hangi durumda olacağından asla emin olamıyorum.

Evinin önüne park ettim ve derin bir nefes aldım. İşte bir şey yok.

Kapısının önüne koyduğu basamağı tırmanıp içeri giriyorum. Evin sıcaklığıyla anında çarpıldım. Bütün radyatörleri açmış olmalı. Her zamanki gibi rutubet, sigara ve her türlü yemek kokuyor. Televizyon açık ama o kanepede değil. Etrafa bakıyorum ve onu ocağın yanında, tencerede ne varsa plastik bir çatalla karıştırırken buluyorum.

"Selam meleğim," diyor dudaklarının arasında bir sigarayla. "İçeri gel bebeğim ve kapıyı kapat. Annene bir öpücük ver." Kapıyı kapattım ve yanına gittim. Keyfi yerinde, giyinik ve temiz. Saçları taranmamış ama çok fazla bir şey isteyemem.

Ona doğru yürüyorum ve ağzındaki sigarayı almadan önce yanağına bir öpücük konduruyorum. Zaten dolu olan kül tablasına saplayıp orada bırakıyorum. "Yemin ederim kendine anne dediğinde kulağa çok tuhaf geliyor," diyorum hafifçe.

"Biliyorum," diye gülümsüyor. "Ben de bu yüzden yapıyorum. Makarna ve peynir yapıyorum. Kutu türünden."

"En sevdiğim," diyorum usulca. "Günün nasıl geçti?"

"Güzel, güzel. Mağazada işim vardı ve gittim." Bana bakıyor, beklenti içinde.

"Bu inanılmaz. Aferin." İşe gitmek önemsiz gibi görünebilir ama annem için büyük bir adım. Çoğu zaman yataktan kalkacak kadar bile iyi değildir. İşe gittiğini bilmek harika bir şey.

Övgülerimden sonra gözleri parlıyor ve ona ne kadar iyi olduğunu söylemek için yanında olamadığım onca zaman için kendimi suçlu hissediyorum. Hayatta olduğu için onunla gurur duyduğumu.

"Bazı müşteriler o kadar boktan ki," diye ekliyor. "Yemin ederim onları tokatlayabilirim. Bir kadın alışveriş yaparken açtığını bildiğim bir kutu için para iadesi istedi. Biz küçük bir marketiz. Gerçekten onu görmediğimi mi düşündü?"

Kıkırdıyorum ve ikimiz için de iki bardak su dolduruyorum. "Ben de bugün birkaç kişiyi tokatlamak istedim. Felsefe profesörüm geçen hafta derslere girmediğim için beni herkesin önünde azarladı. Sınıfta yüzlerce kişi var. Çok utanç vericiydi."

"Bu senin hatan. Derse gelmelisin."

"Geçen hafta bir kavga ettim," diye gururla gülümsüyorum. "Dickie beni bunun için South Bank'e götürdü. Spor salonları inanılmaz.  ringi ve izlemek isteyenler için koltukları var. *Koltuklar*, anne. Ne kadar havalı değil mi? Bir dahaki sefere istersen sen de gelebilirsin. Ben kazandım, biliyor musun?"

"Seni kavga ederken görmek istemiyorum," diye karşılık veriyor. "Neden kızımın dayak yediğini görmek isteyeyim ki?"

"Demek istediğim de bu," diye ısrar ediyorum. "Ben yapmıyorum! Onların canına okurum." "Her neyse, her zaman senden daha büyük ve daha güçlü biri vardır." I

Omuz silkiyor ve konuyu değiştiriyor. "Bana sigaralarımı getirdin mi?" "Hayır," diye homurdandım. "Ne zaman aldım ki? O bok senin için kötü."

Gözlerini deviriyor. "Dövüşmek de öyle ve seni durdurduğumu göremiyorsun."

Yemek pişirmeyi bitirdiğinde, makarna ve peynir kaselerimizle kanepeye yerleşiyoruz. Kanalı değiştirip bir sabun koyuyoruz ve sessizce yiyoruz.

İşimiz bittiğinde, o kanepeye uzanırken ben de temizlik yapıyorum. Bu vesileyle tüm mutfak alanını temizliyor ve tezgahı siliyorum. Kim bilir ne kadar zamandır lavabosunda bıraktığı bulaşıkları yıkıyor, kuruluyor ve kaldırıyorum. Yerleri spryorum, paspaslıyorum ve sonra TV alanına geçiyorum. Rafların tozunu alıyorum ve masayı temizliyorum. Sonra tüm kirli kıyafetleri alıp onun için yıkıyorum ve hepsini kurutmaya koyuyorum. İşim bittiğinde karavan tertemiz oluyor ve o da uykuya dalıyor. Omuzlarım ağrıyor; çok yorgunum ama en azından haftanın geri kalanını geçirebileceği rahat bir yeri var.

Yanına oturdum ve elimi yanağına koydum. Gözleri hemen açılıyor. "Yatak odasını sana bırakıyorum," diyor halsiz bir sesle. "Ben kanepeyi alacağım."

Ben yatıya kaldığımda hep böyle yapar. Ne yazık ki bu gece yatıya kalmayacağım. "zgnm anne. Burada uyumayacağım."

"Neden?" Sesindeki hzn kalbimi kırıyor ama bunun beni etkilemesine izin veremem.

"Yarın erkenden dersim var ve babamın evinden niversiteye yürüyerek gidebilirim." Başını sallıyor. "O nasıl? Aisha nasıl?"

"Güzel. Onlar tutmak davetkar sen bitti. Sen
gerekirgerekten Bir ara gel."

"Burada iyiyim," diye başını sallıyor.

Annem ve babam kötü şartlarda boşanmadılar. Annemin hastalığı yüzünden yıllar içinde sevgileri azalmış. Babam için çok zordu ve onu seviyordu, bu yüzden

gitmesine izin verdi. Kızgın değil ve hatta onun yeni karısı Aisha ile tanıştı. O Lik ve Xi'nin annesi. Onlar adına mutlu. Bir annenin olabileceği kadar mutlu.

Alnına bir öpücük konduruyorum ve onun için hazırladığım çayı gösteriyorum. "Bunu iç. Papatya çayı ve uyumana yardımcı olacak."

"İyi geceler meleşim," diyor ben kalkarken. "Emma'ya benden selam söyle." "Elbette anne. Söylerim."

Oradan ayrılıp arabama dönüyorum. Arabaya biner binmez Xi'yi aradım. "Selam," diyorum arabayla uzaklaşırken. "Ne var ne yok?"

"Bana çok kızacağını biliyorum ama senden büyük bir iyilik isteyeceğim."

"Devam et," diyorum temkinli bir şekilde.

"Adamlarımdan biri bazı krallar tarafından saldırıya uğradı. Bütün parasını almışlar. Biraz mola verebilmek için elinde kalan yiyeceklerden kurtulmak istiyor. Şu anda çok gergin ve üzerinde hiçbir şey istemiyor. Ondan alabilir misin?"

Yemekten kastı da
uyuşturucu. "Neden
gitmiyorsun?" Öfkelendim.

"Emma'yla birlikte başka bir şeyle uğraşıyorum. Hadi, Bil's. Çabuk olacak."

"Çok mu var?"

"O bir dağıtımçı, yani evet. Dağıtmak için yeterli."

"Xi, artık bu boku yapamayacağımı biliyorsun. Eğer yakalanırsam, profesyonel MMA'e veda edebilirim-"

Telefon cızırdıyor ve sırada Emma'nın sesi var. *"Bunun boktan olduğunu biliyorum, Bil's, ama anneme çok yakın oturuyor. Adam şu anda travma geçiriyor, biraz dışarı çıkmak istiyor ve bizim de satış yapmaya devam etmemiz gerekiyor."*

"Ne tür bir çete satıcısı üzerine atlandığı için travma geçirir?"

Kelimenin tam anlamıyla
herkesin başına gelir."

"Lütfen," diye ısrar ediyor.

"Her neyse," diye hayıflandım yine. Kız kardeşim beni tehlikeye atmaz.

"Bana sadece adresini ver."

"Sen bir cankurtaransın," diye ekliyor Emma. *"Sana mesaj atarım. Annem nasıl?"* "Onu ziyaret etseydin bilirdin," diye çıkışıyorum.

"Böyle yapma, lütfen." Sesindeki suçluluk beni rahatsız ediyor. *"Buna*

dayanamayacağımı biliyorsun. Onu görmek benim için çok zor."

Ama her nasılsa, benim için sorun
olmadığını varsayıyor. Telefonu
kapatmadan önce "Bana mesaj at,"
diyorum.

Birkaç saniye sonra geldi. Adam bulunduğum yerden iki dakika uzakta yaşıyor, bu yüzden sanırım dışarı çıkmam mantıklı.

Kapısını çaldığımda, sanki bekliyormuş gibi kapıyı açtı. Çantayı bana doğru itti ve kapıyı yüzüme kapattı.

"Bir şey değil, sikik herif!" Kapısında bağıriyorum. Sik kafalı.

Arabamı yolun aşağısına park etmek zorunda kaldım ve yürümek için birkaç dakikam var, bu yüzden geri dönerken sırt çantamı omzuma koydum. Henüz otuz saniye yürümemiştim ki önümde mavi ışıklar gördüm. Arkamı dönüyorum, kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyor. Bir uyarı sireni var. Benim için geldiklerini söyleyen kısa bir *woo*.

"Lanet olsun." Bunun bir tuzak olduğunu anladığımda koşmaya başladım. Kız kardeşim tarafından değil tabii ki. Hayır, satıcıları taraf değiştirmiş ve bu süreçte bizi alaşağı etmeye çalışıyor - tipik Kings tarzı.

Arkamdan "Orada dur!" diye bağırdığını duyuyorum. Ama koşmaya devam ediyorum. Arabayla ulaşamayacakları bir ara sokağa girip hızla ilerlerken ciğerlerim yanıyor. Diğer taraftan keskin bir sola dönüp bir yerleşim bölgesine giriyorum. Sokak tabelasını aramaya devam ediyorum ama yavaşlayacak vaktim yok. Kings bölgesine girip girmediğim hakkında hiçbir fikrim yok.

Uzakta olmayan mavi ışıkları görünce biraz daha koşuyorum. Beton bir duvarın üzerinden atlıyorum ve çantayı bir çalının altına saklıyorum. Umarım burası hala bir NSC sokağıdır. Şimdi daha hafif, başka bir çitten atlıyorum ve birinin arka bahçesine giriyorum. Ön taraftan çıkıyorum ve daha fazla dayanamayana kadar koşuyorum. Başka bir bağıriş duyuyorum ve bunun bitmediğini anlıyorum.

Zorlukla nefesimi tutarak ormanın içine giriyorum ve diğer taraftan çıkıyorum. Yeni bir sokağa giriyorum ve kalbim duruyor.

Kahretsin.

Kings bölgesindeyim. Sokağın adını bilmiyorum; sadece tabeladaki spreyci boyalı tacı tanıyorum. Tam geri dönecekken bir polis arabası önüme çıkıyor. Koşmaya devam etmekten başka çarem yok. Bir dönüş daha yapıyorum ama saklanmazsam peşimden gelmeye devam edeceklerini biliyorum. Eğer bir Kral beni bulursa, hayatım tehlikeye girer. Kral'ın ekibinden insanlar tarafından son kez yakalandığım anıların geri gelmesini görmezden gelmeye çalışıyorum.

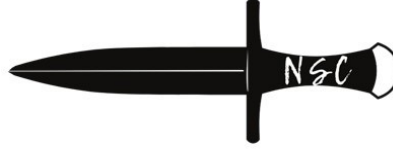
Birinin çalılığına atlıyorum ve diğer tarafa düşüyorum. Dallar yüzümü, kollarımı ve boynumu çiziyor ama yüzüstü yuvarlanıp kendimi sarı çimlere yapıştırıyorum. Nefesimi bırakmadan önce arabanın geçmesini ve ardından mavi ışıkların kaybolmasını bekliyorum.

"Vay, vay, vay. Domuzların ne sürüklediğine bakar mısınız?"

Kendini beğenmiş sesi çok iyi tanıyorum. Bu gece beni arka bahçelerinde bulabilecek onca Kral arasından Caden olmalıydı.

OceanofPDF.com

BILLIE

KAFAM - Layto

Kalbim duruyor ve sırtüstü yuvarlanıyorum, zayıf bir pozisyonda yakalanmamak için aceleyle ayağa kalkıyorum.

"Yemin ederim," diye gülümsüyor Caden. "Bütün geceyi bizim için boktan bir iş yapması için kime şantaj yapabileceğimizi düşünerek geçirdik. Ve işte buradasın, Tanrı vergisi bir hediye gibi kucağımıza düşüyorsun."

Yutkunuyorum, yanındaki insanları fark ediyorum. Elliot ve Ethan Caden'ın solundaki plastik sandalyelerde oturuyorlar. Sağında ise tanımadığım bir kız oturuyor. Onu daha önce görmüştüm ama hiç doğrudan muhatap olmamıştım.

Caden sandalyesinden kalkıp yavaşça bana yaklaşırken ben arka bahçeye bakıp çıkışı arıyorum. Onda nefret ettiğim o yırtıcı tavır var. İki yıl boyunca onun yakınında bulunmamayı başardım. O geceden beri unutmak ve hayatıma devam etmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Şimdi buradayım, polislerden kaçmak için onun *lanet* arka bahçesini seçiyorum.

Bahçenin diğer tarafındaki çöp kutularını fark ederek sola doğru hafif bir adım atıyorum. Gülümsemesi genişliyor ve başını sallıyor. "Hayır, hayır. Hiçbir yere gitmiyorsun, küçük Scott."

Onu görmezden gelmeye karar vererek çıkışa doğru koşmaya başladım. Caddeye doğru koşarken bir çöp kutusunu tekmeleyerek yoldan kaldırıyorum. Birkaç metre bile gidemedim içlerinden biri ıslık çalarak yola indi. Birkaç saniye sonra, ekiplerinin üyeleri sokaktaki iki farklı evden çıkıyorlar. Bir grup yolumu kesiyor, dönüyorum ama olduğum yerde durmak zorunda kalıyorum.

Caden ve arkadaşları benden uzakta değil, sabırla bekliyorlar. "Bu Billie Scott mı?" diye soruyor biri.

"NSC sürtüğü bizim bölgemizde. Birileri bela arıyor," diye ekliyor arkamdan bir başkası.

Kader şu anda benden yana olmasa da paniğe kapılmamak için elimden geleni yapıyorum. Tüm bunlar Xi'nin kendi topladığı bir parça toz için.

"Sorun yok." Caden bana doğru bir adım atmadan önce şehvetle gülümsüyor. "O benimle birlikte." Artık kaçacak bir yerim olmadığını gayet iyi bildiği için bana doğru yürümekte acele etmiyor. "Ve o da benimle geliyor," diyor bileğimi tutarken. "Değil mi, güzel kız?"

Öfke şu anda nasıl hissettiğimi anlatmak için küçük bir kelime ama ya o ya da bedenim bir torbada. Ona hafifçe başımı sallıyorum ve bir adım atar atmaz onu takip ediyorum. Ekibi yavaşça dağılıyor ve insanlar kendi yıkık dökük evlerine geri dönüyor.

Ben mi? Onu, Elliot'ı, Ethan'ı ve o rastgele kızı evlerine kadar takip etmek zorunda kaldım.

Elliot bize kapıyı açarken, "Mütevazı evimize hoş geldiniz," diye tezahürat yapıyor. Üvey kardeşlerin evi olduğunu varsayıyorum o zaman.

Oturma odalarındaki kanepenin ortasına oturana kadar Caden bileğimi bırakmıyor. Elliot ve Ethan bir yere gitmediğimden emin olmak için iki yanımda duruyorlar ve Caden tam önümdeki sehpa oturuyor. Elini dizime koyuyor ve ben içgüdüsel olarak elini itiyorum.

"Dokunma bana," diye çıkıştım.

"Birileri bugün kendini alıngan hissediyor," diyor eğlenerek. "Ne istiyorsun?"

Yanlarındaki kız Caden'ın yanına oturuyor ve kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Acınası hayatını ellerinde tutan insanlarla sık sık böyle konuşur musun?"

Kanepeye yaslanıp bacak bacak üstüne atıyorum. "Devam et. Öldür beni."

Ölmemi isteselerdi beni asla buraya geri getirmezlerdi. Bundan eminim. Hayır, Caden'ın aklında iğrenç bir oyun var ve bunun için beni kullanmak istiyor. Buradan çabucak gidebildiğim sürece duymak istediği her şeyi söyleyeceğim.

Kız gözlerini bana diyor, hançerler fırlatıyor ve bende onunla biraz daha alay etme isteği uyandırıyor.

"Yine de sizi uyarmalıyım. Eğer beni öldürecek bir silahınız yoksa, gitmeme izin vermenizi öneririm. Benimle yumruk yumruğa kavga etmek istemezsin.

Bu konuda bana güvenin."

Görünüşe göre, hayatını riske atmaya hazır çünkü ayağa kalkmaya çalışıyor, bu sırada bana bir 'orospu' tükürüyor, ama Caden onun önüne bir kol koyuyor.

"Jade," diyor soğukkanlılıkla. "Terbiyeli ol."

Benden uzakta ki bir koltuğa oturmadan önce "Siktir et bu kızı," diye homurdanıyor. "Öldür onu artık. Bize faydası yok."

"Seni dövüşürken gördüm, biliyorsun," diyor Ethan. "O Silver Fall kızının ağzına sıçtın."

"Yaptım," diye onaylıyorum gururum daha da büyürken. Konu iyi olduğum şeylere geldiğinde iltifatlardan kaçmam.

Caden başını eğip ilgi göstermeye başlayınca Elliot, "Dostum, onu görmeliydin," diye ekliyor. "Kızın yetenekleri var."

"Yine de dövüş becerileri olan birine ihtiyacım yok." Caden öne doğru eğilmeden önce bir elini siyah saçlarında gezdiriyor. "Araba kullanabilir misin, Billie?"

"Hadi ama," diye konuşmamızı kesiyor Jade. "Bu kaltağı böylesine önemli bir iş için kullanmak istiyor olamazsın."

"Ne işi?" diye sordum. Hepsi sessizce bana dönüyor. "Kimse seninle konuşmuyor," diye hırlıyor Jade.

"Isırır mısın, Jade?" Ona takılıyorum. "Yoksa sadece sevimli bir köpek yavrusu gibi havlar mısın?"

Ethan kıkırdıyor ve elini ağzına götürerek bunu gizlemeye çalışıyor.

Ben ona gülümserken "O kaltağı öldüreceğim," diye feryat ediyor. Ellerim yumruk yapmaktan nemli ve sesim istediğim kadar iddialı değil ama ona ulaştım, bu da benim için bir puan demek.

"Soruma cevap ver." Caden'ın gülünç derecede duygusuz sesi beni tekrar önümdeki duruma getiriyor. "Araba kullanabilir misin?"

"Hayır," diye yalan söyledim.

"Çok güzel," diye gülümsüyor. "Bu, ben sana öğretirken seninle birlikte vakit geçirebileceğimiz anlamına geliyor. Çok basit, göreceksin. Ben sana sopamı nasıl kullanacağını gösterirken sen ve ben arabamda sıkışıp kalacağız." Derin yeşil gözleri beni kesiyor. İçlerinde canavarlar saklı, arabasına binersem bana yapacağı her şeyi anlatıyor.

Kendim için yarattığım bu durumdan nasıl kurtulacağımı bilemediğim için dilimi ısıırıyorum.

"Tabii ukalalık yapmıyorsan ve araba *kullanabiliyorsan*. Sorumu tekrar sormalı mıyım?"

Sessizliğim onu dürtüyor.

"Araba kullanabilir misin,
küçük Scott?"

"Evet," diye itiyorum dişlerimi sıkarak.

"Ne kadar şaşırtıcı." Arkasına yaslanıyor ve elleriyle masaya destek veriyor. "Senin için harika bir işim var."

Elimi cebime atıp sakız paketimi çıkarıyorum ve bir tane ağzıma atıyorum. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. "Eğer yasadışı bir şeyse, beni sayma."

Ethan ve Elliot iki yanımda gülüyorlar. "Seçme şansını olduğunu düşünmesi çok şirin değil mi?" Elliot diyor ki.

"Sadece. Yani. *Lanet olsun. Sevimli,*" diye ekliyor Ethan.

"Yasal olduğunu söylemeyeceğim ama basit olduğuna söz verebilirim. Arabayı bir yere götürüyorsun, pek de hoş olmayan insanların bagajı doldurmasına izin veriyorsun ve arabayı bana geri getiriyorsun. İçinde ne olduğuna bakmak yok, yoldan sapmak yok, şikayet etmek yok. Oraya git ve geri dön. Nokta."

Panikle homurdandım. "Şaka yapıyor olmalısın."

Yavaşça ayağa kalkıyor ve kanepenin arkasına tutunana kadar üzerime eğiliyor. Yüzü benimkinden birkaç santim yukarıda ve konuşurken nefesini yüzümde hissediyorum. Ot ve nane kokuyor. "Benimle daha önce de uğraşmak zorunda kaldın. Sana çok şaka yapıyormuşum gibi geldi mi?"

Beni son kez avucunun içine aldığı anda olanları hatırlayınca vücudumdan bir ürperti geçiyor. Sadece sonrasında kendimi ne kadar aşağılanmış ve mahvolmuş hissettiğimi değil, aynı zamanda onun anılarına dokunduğumu bilmenin utancını da. Beynim bu durumu idealize etmiş olmalı. İki yıl boyunca zihnim onun yaptıklarından sonra ne kadar kırılmış olduğumu unutmuş olmalı.

Bana yakın dururken neden bu kadar gergin hissettiğimin tek açıklaması bu. Bana acımasızca gülümserken karnımın en iyi şekilde döndüğünü hissetmemin tek nedeni bu.

Başını yana eğiyor, şüphesiz cevabımı bekliyor. "Hayır," diye zorluyorum boğazımı. "Çok fazla şaka yapmıyorsun."

"Hayır, kendi çıkarlarım için kullanabileceğim NSC sürtükleriyle şakalaşamam," diye onaylıyor.

Gururumu yutmak acı olsa da şimdi akıllıca davranmanın zamanı değil. Diziyi bacağımı diğerinden ayırıyor ve ikisinin arasına yerleşiyor. İki yıl önce yaşadığım korku hissi geri geliyor ve midemdeki sıcaklığın yerini alıyor. Bacaklarımın arasına yerleşirken yaptığı basit hareket

Beni aşağılamak için onları ayırmaya zorladığı anı hatırlatıyor. Yer değiştiriyorum, korku beni sıkıca sarıyor.

"Şimdi, sanırım bana yardım etmek için ölüyorsun. Öyle değil mi?" diyor sakince.

Başımı yavaşça sallıyorum, onun için tehlikeli bir iş yapmaktan hâlâ kaçınabilir miyim, yoksa gerçekten boku mu yedim anlamaya çalışıyorum.

Cevabımdan hoşlanmadı çünkü geri çekildi ve masanın üzerindeki telefonuna uzandı. "Elimdeki senin videolarınla ne yapmaktan nefret ettiğimi biliyor musun, Billie?"

Evet. Biliyorum.

Tırnaklarım avuç içlerimi ısıyor. "Yapmazsın..."

Soğuk bir kahkaha patlatır. "Sana sikimi yalatmayacağımı da düşünmedin mi? Ve seni sadece dilimle boşalmaya zorlamayacağımı? Kahretsin, bebeğim, beni gerçekten tanımıyorsun."

"Ne? Onunla yattın mı?" Jade boğuluyor. "Bana inanma, Jade. Kendin kontrol et."

Ekranına dokunur ve telefonunu arkadaşına fırlatır.

"Yapma!" Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama Elliot ve Ethan çok hızlılar. Elleri omuzlarımda, bir saniye içinde kanepeye geri tokatlandım. Yüksek sesli inlemelerim telefon hoparlörlerinden yankılandığı anda gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Kapat şunu," diye homurdandım.

"Ne lanet bir sürtük," diye homurdanıyor Jade. "Yeterince çaresiz misin?" diyor bana bakarken.

"Kapat şunu!" Hepsine bağıryorum. "Senin lanet işini yapacağım, Caden."

Jade'in elinden telefonunu alır. "Hey!" diye yakınıyor. "O da gelmek üzereydi."

"Daha fazlasına gerek yok," diye gülümsüyor. "Billie bundan sonra uslu duracak, değil mi Billie?"

Belli belirsiz bir evet homurdanıyorum, aşağılanmanın etkisiyle zar zor nefes alabiliyorum. "Ben de öyle düşünmüştüm." Küçümseyerek başımın tepesine vuruyor.

"Hadi, seni NSC bölgesine geri götürelim. Öldürülmemen için sana eşlik edeceğim."

Ethan ve Elliot beni bırakıyor ve bir anda ayağa kalkıyorum. Caden benimle birlikte dışarı çıkıyor ve arabamı park ettiğim yere doğru uzun bir yola çıkıyoruz. Tüm yol boyunca sessiz kaldım. Birkaç telefon görüşmesi yaptı ve bazı

Yolda tanıdığı adamlara kasabada yapmaları için rastgele görevler veriyor. Ben sadece yürümeye devam ediyorum ve o her zaman bana yetişiyor.

Arabama ulaştığımızda, kapıyı benim için açtı. "Bizim bölgemize kadar onca yolu geldin. Burada çok şeyi riske atıyorsun," diyorum, içten içe dönüş yolunda birinin üzerine atlayıp onu öldürmesini dileyerek.

"Başına bir şey gelmeyeceğinden emin olmalıyım. Senin gibi güzel bir kız gece yalnız yürüyor. Kim bilir ne tür canavarlar seni yakalayabilir?"

Karşılaşabileceğim en kötü canavar olduğunu o da en az benim kadar biliyor. Acımasız, dengesiz. Caden King'i tanımlamak için tek bir güzel özellik düşünemiyorum.

"Dikkatli ol," diyorum alaycı bir şekilde. "Biri umursadığınızı düşünebilir."

Bir kolunu belime doluyor ve beni kendine yaklaştırıyor. O kadar yakın ki burnum neredeyse göğsüne değecek. Temiz kokuyor, deniz gibi. Sucul ve taze hissettiriyor. Böylesine duygusuz bir adam için güven verici ve rahatlatıcı. Bir elini boğazıma dolayarak beni başımı yukarı kaldırmaya zorluyor.

"Artık benim yatırımımsın, küçük Scott. Sana hiçbir şey olmayacağından emin olabilirsin. Seninle işim bitene kadar olmaz."

Göğsünü itiyorum ve o da beni kolayca bırakıyor. "Bana telefonunu ver."

"Harika," diye hayıflanıyorum cebimden çıkarırken. "Şimdi de mesajlaşmamızı falan istiyorsun. Çok tatlısın."

Telefonu elimden alıp kendini ararken sırtıyor.

"Benden iyi geceler mesajlarını aldığından emin olmak için, biliyorsun."

Başımı sallıyorum, telefonumu geri alıyorum ve mümkün olduğunca çabuk arabama biniyorum. Ondan uzaklaşmam gerekiyor, sonra ne yapacağıma karar vereceğim.

Kapımı tutarak kapatmamı engelliyor. "Yarın akşam dokuzda Sawyer'ın evinde olmanı istiyorum."

"Sawyer'ın mı?" Boğuluyorum. "Ben daha onun yoluna varamadan Krallar kafamı uçuracak."

"Hayır," diye gülümsüyor. "Artık benimsin. Kimse sana zarar veremez. Kimse seni benim için çalışmaktan alıkoyamaz."

Kalbim onun sözleri karşısında takla atıyor. Bu yanlış türden bir ilgi ama bu bir ilgi ve bunu görmezden gelip beni etkilemiyormuş gibi davranamayacak kadar uzun zamandır böyle bir ilgi görmemiştim.

"Akşam dokuzda, anladın mı? Bir dakika geç kalırsan videoyu sızdırmaya başlarım."

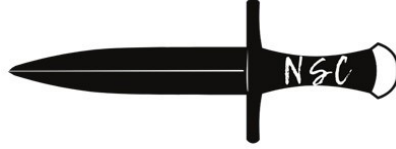
Çenemi sıkıyorum, sonra başımı sallıyorum. Sonunda kapımı açıyor ve

ben de çıkmadan önce kapıyı çarparak kapatıyorum.

Tek yapmam gereken yasadışı işlerden uzak durmaktı ve işte buradayım,
tam ortasımdayım.

OceanofPDF.com

BILLIE

Kanama - Connor

Kauffman

"Billie! Bu da ne böyle?" Babamın öfkeli sesi kulaklığımı delip geçerken kalbim yerinden fırlıyor.

Beni korkutan onun bağırması değil; kimse beni görmediği halde yanlış bir şey yaparken yakalanmış gibi hissetmem. Caden'in Instagram'ından ayrılıyorum ve kimsenin beni takip ederken yakalamadığı, sadece babamın benimle konuşmak istediği gerçeğinin üstesinden geliyorum.

İki kişilik yatağımdan atlayıp oturma odasına yürüyorum. Emma kanepede televizyon izlerken o her zamanki koltuğunda oturuyor. Telefonuna bakarken gür kaşları çatılmış. Kalbim anında yerinden çıkacak gibi oluyor. Caden videoyu yayınladı mı? Saat akşamın beşi. Dokuza kadar onunla buluşmam gerekmiyor. Bunu neden yapsın ki? Belki de dün benimle dalga geçiyordu ve ne olursa olsun videoyu yayınlamayı planlıyordu.

Babam başını kaldırıyor, içinden sıcak bir öfke yayılıyor. "Lik neden bana üniversite derslerinin hiçbirine katılmadığını söylüyor?"

Lanet olası muhbir. Omuzlarım gevşerken gözlerimi deviriyorum ve rahat bir nefes alıyorum. "Meşguldüm," diyorum ona.

"Meşgul mü?" diye homurdanıyor. "Hayalindeki kariyere devam edebilmek için benim için çalışmayı bıraktığından beri ne ile meşgul olabilirsin ki?"

Böyle olmasından nefret ediyorum. "Senin için çalışmıyordum baba. NSC için uyuşturucu satıyordum."

"Ben NSC'yim," diye karşılık veriyor. Yaşlandığı ve artık liderimiz olamayacağı gerçeğini bir türlü kabullenemiyor.

"Elbette," diye başımı salladım. "Ve eminim kızınızın çeteniz için çalışmak yerine gerçek bir kariyere şans vermeye karar vermesi korkunç bir şey olmalı. Tutuklanma ve bir dövüşü kaçırma riskini göze alamam. Bu benim için çok önemli."

"Dövüşmek gerçek bir kariyer değil. Bundan asla para kazanamazsın. Gerçek kariyerin üniversiteye gidip mezun olduktan ve lanet olası bir iş bulduktan sonra gelecek. Bu arada, sebepsiz yere kanımı emiyorsun."

"Üniversiteye gitmenin bana bir faydası yok," diye karşılık veriyorum. "Zamanımı boks salonunda geçirsem daha iyi olur."

"Bak, balkabağım," diye homurdanıyor, elini sakalında gezdiriyor. "Artık benim için çalışmaman umurumda değil. Tabii ki bu işe karışmamı tercih ederim. Elbette tutuklanmanı istemiyorum. Ama kız kardeşin üniversiteye sen gidebilesin diye gitmedi."

"Ben bunu hiç istemedim!" Kendimi savundum. "Bu senin kararındı, benim değil."

"Billie." Sert sesi daha fazla mücadele etmemi engelliyor. "Sana bir hayat şansı vermek için her gün para kaybediyoruz. Bu saçmalık bana yılda üç bin dolara mal oluyor. Bu işi yapmaya çalışmanın bizim için ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Nankörlük etmeyin. Sadece derslere gelin ve elinizden geleni yapın."

Üç bin. ABD'deki en ucuz toplum kolejlerinden biriyiz, benim bölgem olduğu için en uygun ücreti alıyorum. Yine de zar zor karşılayabiliyoruz. Gitmeyi hiç istemedim bile; hepsi beni zorladı.

Sessizliğimi koruyarak sadece başımı sallıyorum. Emma gözleri telefonuna dönmeden önce bana özür dileyen, gergin bir gülümseme veriyor. Yüzü düşüyor.

"Siktir!" diye bağılıyor.

"Ne?" Ona doğru giderken otomatik olarak soruyorum. Kötü bir şey oldu ve umarım değer verdiğim kimse zarar görmemiştir.

Emma başparmağını dişlerinin arasına sokup akrilik tırnak uzantısını ısırtıyor. "Crook öldü."

"Ne?" Ekranına bakarken nefes nefese kaldım.

"Bakma," diye homurdanıyor, telefonunu çekip babama veriyor. Ama ben ona gönderilen fotoğrafı gördüm.

Crook, Emma'nın yakın adamlarından biri. Genelde şehirdeki her şey üzerine yasadışı bahisler oynar ama birkaç hafta önce Emma onu Kings'i gözetlemesi için gönderdi. Zaten bizim ekipten adam çalışıyorlardı, bu yüzden Crook'un taraf değiştirmesi onlara garip gelmedi.

Görünüşe göre onu bize rapor verirken yakalamışlar.

Fotoğrafta dili kesilmiş ve çıplak göğsüne zımbalanmış. Kafasına o kadar çok vurmuşlar ki burnu dümdüz olmuş ve kafatasının içine çökmüş. Kendi kanıyla dolu bir havuzdaydı ve eminim ki alnına isabet eden kurşun ona işkence ettikten sonra gelmişti. Bunu kimin yaptığını biliyorum çünkü dilinin hemen altında birisi göğsüne kocaman bir taç oymuş.

Caden'ın imzası.

Telefonda yüksek sesle okurken babamın gözleri kısılıyor. "Muhbirlere böyle olur. Her ihtimale karşı onu vurdum ama o korkakların gittiği yolu seçti."

"Siktir," diye hayıflandım.

Krallar acımasızdır. İnsanları korkudan öldürmekten gurur duyarlar. Onlara o kadar çok işkence ederler ki kalpleri dayanamaz. Ve buna *korkakların gittiği yol* derler.

"Caden King her geçen dakika daha tehlikeli ve öngörülemez hale geliyor," diyor Emma alçak sesle. "Kontrolden çıktı."

Babam büyük elini yüzünde gezdiriyor. "Sana Crook'u göndermenin bir hata olduğunu söylemişim."

Emma eleştiriyi kabul etmek yerine, sesinde zerre kadar duygu olmadan cevap verir. "Bir süre ortalıkta görünmeyeceğiz. Bırakalım Caden sakinleşsin. Sonra tekrar saldıracağız."

"Bu iyi bir fikir değil," diye araya giriyorum.

"Bunun bir parçası olmak istemediğini söylemiştin," diye tıslıyor bana. "Lanet odana git ve bırak yetişkinler halletsin."

Gözlerimi ona dikerek, kendi sözlerimi yüzüme vurduğu gerçeğini yutuyorum ve odama geri dönüyorum.

Saat tam dokuzda, Sawyer'ın evinin tam karşısındaki sokağa park ettim. Caden haklıydı; kimse beni rahatsız etmedi. Trafik ışıklarında durduğumda bazı adamlar bana biraz fazla yakından baktı ama ben olduğumu görür görmez geri çekildiler. Sanırım Krallar'a karşı az çok güvendeyim. Caden öyle karar verdiği sürece. Yine de, daha yirmi dört saat önce Crook'a ne yaptığını biliyorken burada olmak çok korkunç.

Telefonum 9:01'de çalıyor.

Caden: Sanırım tehdidimi ciddiye almadın. Bir dakika bile geç kalma dedim.

Olabildiğince çabuk cevap vermek için hızlı yazıyorum.

Hemen dışarıdayım!

Caden: İçeri gelin. Mutfaktayız.

Harika. Bana gelme zahmetine bile girmiyor. Sawyer'ın evine yürümek ölüm cezasına gitmekle aynı hissi veriyor. Kapıyı çaldığımda ellerim titriyor ve kendimi sakinleşmeye zorluyorum. Her şey yoluna girecek. Sadece onun için bir sürüş yapmam gerekiyor. Bagajda ne olduğuna bakmama bile gerek yok.

İki parmağımı boynumdaki zincirin altından geçiriyorum ve bana huzur vermesi için ovalıyorum.

İyi olacaksın.

Kimse cevap vermiyor, ben de kapıyı itip açıyorum ve doğruca oturma odalarına giriyorum. Buraya en son ne zaman geldiğimi hatırlayınca korkudan midem sıkışıyor. Acele ediyorum, doğruca mutfığa giriyorum ve önümdeki insanlarla yüzleşiyorum.

Üvey kardeşlerimle defalarca kavga etmesinden tanıdığım Sawyer, mutfak tezgahına yaslanmış, bir bıçağı bileyleyor ve ben az önce kapattığım kapıya doğru kendimi yatıştırırken bana bakıyor. Gözlerim bıçakta takılı kalırken beni izliyor.

"Biraz et kesmek üzereyim," diyor etin ben olup olmadığımı merak ettiren bir sesle.

Caden masanın bir ucunda oturuyor ve ablası Kay de onun karşısında.

Sikişmek. Kay.

Sandalyesinden kalkıp bana doğru yürürken kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. Karmaşık bir geçmişimiz olduğunu söylemek yılın en hafif tabiri olur.

Ben on üç, o on yedi yaşındayken, Kay ve kızları okuldan sonra beni buldular ve kasabanın kendi taraflarına gitmeye zorladılar. Herkesten uzaklaştıktan sonra beni öldüresiye dövdüler. Haftalarca hastanede yattım, babamın parası kan kaybından kurudu. Kolumu kırdıktan sonra geçirdiğim ameliyattan dolayı sol ön kolumda hala uzun bir yara izi var.

Bir tanesi sağ kulağımın hemen altında, beni muşta ile defalarca dövduğu zamandan kalma.

En kötü kısmı bu bile değildi. Kız kardeşim Emma ve onun kavga ettiği bir adam yüzünden yaptılar. Bu benim dahil olduğum ya da kontrol edebileceğim bir şey bile değildi. Daha ergenlik çağındaydım, küçük ve savunmasızdım ve üç kişilerdi. Bu kadından diğerlerinden daha çok nefret ediyorum.

Bu olaydan çıkan tek iyi şey, ondan sonra boks yapmaya başlamam ve kendime bir daha asla zayıf olmayacağıma dair söz vermem oldu. şimdi *keşke* yalnız olduğumda beni bulmaya çalışsa diyorum. Sadece *onu* dövmek ve ölüme terk etmek *için*. Kendini savunamayan kız olmanın nasıl bir şey olduğunu ona tattırmak için.

Bu odadaki herkesten korkuyorum ama Kayla King'in hayatımda bir daha beni korkutabileceğini düşünmesine izin vermeden önce öleceğim.

Kapıdan uzaklaşıyorum ve o bana ulaşmadan önce onunla karşılaşıyorum. Bana kıyasla oldukça uzun boylu, yine de ona karşı duyduğum tüm nefretle ona bakıyorum. Kendimi daha tehditkâr göstermeye çalışarak kollarımı göğsümdede kavuşturuyorum ve bir şey söylemesini bekliyorum.

Bir elini kalçasına koyuyor ve başını eğiyor, saçları yana doğru dökölüyor. Caden'inki gibi siyah.

"Krallar için çalışacak olman çok komik değil mi? Bahse girerim bu kasabada en çok nefret ettiğin kişi benim." Hafifçe eğiliyor, elleri dizlerinin üzerinde, bir çocukla konuşuyormuş gibi yapıyor. "Eminim o sıska kıcını tekmelediğimiz zamanki kanın tadını hâlâ alıyorsundur. şimdi şu haline bak, benim için iş yapıyorsun."

Kendimi kontrol edemiyorum. Spor salonu dışında dövüşmemem gerektiğini, kendime ve özellikle ellerime zarar vermemem gerektiğini bilmeme rağmen onu sertçe itiyorum. Birkaç adım geri atmamak zorunda kaldı ve tepki vermeden yumruğumu savurdum. Yumruğum yanağına, etin ete gürültölü bir şekilde çarpmasıyla çarpıyor ve gürültölü bir homurtuyla yere düşüyor.

Sawyer ve Caden bir saniye sonra yanımızdalar. İlki Kay'in ayağa kalkmasına yardım ederken o da benim bir amcık olduğumla ilgili bir şeyler haykırıyor ve Caden beni belimden ayı gibi tutarak ayaklarım yere değmeyene kadar kaldırıyor.

Kollarını tırmalayarak onu tutmaya çalışıyorum. "Sürtük, bir daha konuş benimle!" Ona bağırıyorum. "Sana meydan okuyorum. Aç şu lanet ağzını da seni bitireyim." I

Caden'ın kollarında kıvranıyordum. Arkamdan gülüyor, patlamamla dalga geçiyor. "Bırakın beni!" Öfkelendim. "Senin için bir bok yapmıyorum!"

"Sen gerçek bir kaplansın, küçük Scott, değil mi?" diye takılmaya devam ediyor.

"Sen öldün," diye bağıyor Kay bana. Yere kan tükürüyor ve sonra bana doğru geliyor. Sawyer ona izin veriyor, yüzünde eğlenmiş bir gülümseme var.

O bana ulaşmadan Caden beni yere bırakıyor ve bir kolunu Kay'e uzatmadan önce beni bir tarafa iterek aramıza giriyor.

"Bu gece kimse ölmüyor," diyor daha ciddi bir şekilde.

Onun elini tokatlayarak uzaklaştırıyor ve tekrar bana saldırmaya çalışıyor. Güzel, onu geçmeye çalışıyorum, ama üst kolumu sıkıca kavıyor ve Kay'ı yumuşakça geri itiyor.

"Geri çekil. Bu benim ilk ve tek uyarım. Kız benim için çalışıyor. Onunla kavga etmiyorsun."

"*Bizim* için çalışıyor ve sadece ben karar verirsem çalışıyor," diye feveran ediyor.

"Bırak artık, Kay." Sesi beni ürperten bir soğukluğa dönüşüyor. Kız kardeşi de fark etmiş gibi görünüyor çünkü bir adım geri çekiliyor.

"Pekâlâ," diye kıkırdıyor Sawyer gerginliği azaltmak için. "Kötü tarafını ortaya çıkarmana gerek yok, Cade."

Caden bir elini dağınık saçlarında gezdiriyor ve beni daha sıkı kavıyor. Sawyer ve Kay'ın tepkileri, onun 'kötü' yanından korkan tek kişinin neden ben olmadığımı merak etmeme neden oluyor. Onlar da mı biliyor? Ondan korkuyorlar mı?

Sawyer mutfak bıçağını tekrar eline alırken, "Evet," diye anons ediyor. Buzdolabından büyük bir pirzola rafı çıkarıyor ve onu ahşap doğrama tahtasına vuruyor. Kanlı kaburgaların arasını kesmeye başlıyor, midem tiksintiyle bulanıyor. "Otur, Billie."

Elini hâlâ koluma dolamış olan Caden beni masaya doğru yönlendiriyor ve benim için bir sandalye çekiyor. Ben oturana kadar masanın başındaki yerine oturmak için beni bırakmıyor.

Kay tekrar ilk yerine oturuyor, diğer uçta Caden'ın karşısında. Caden sağımda, Kay solumda ve ben de mutfak tezgahında kaburga doğrayan Sawyer'ın arkasına bakıyorum.

"Bizim için çalışmaya hazır mısınız?" Sawyer arkasını dönmeden sorar. "Çalışmak bir tür para ya da ödül içermiyor mu?" Sakince söylüyorum.

Kendi kendine kıkırdıyor ve başını sallıyor. Arkasını dönerek bıçağı bana doğrulttu. "Sanırım ödülün, Cade kafasını bacaklarının arasına

soktuğunda inlemelerinin ne kadar tatlı olduğunu tüm kasabanın bilmemesi olacak."

Kalbim hızlanırken yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum. Caden'a dönüyorum, videoyu Sawyer'a gerçekten gösterip göstermediğini merak ederken dudağım kıvrılıyor. Ve eğer öyleyse, Kings ekibinin diğer kaç üyesi bunu gördü?

Sawyer sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi ekliyor: "Evet, bana gösterdi. Sana gerçekten şantaj yapacak bir şeyimiz olduğundan emin olmalıydım." Önüme yerleşiyor ve bıçağı tutan elini masanın üzerine koyuyor. "Merak etme. Bunun tek nedeni her şeyi benden geçirmek zorunda olması. Bize kazık atmadığın sürece sırrın güvende."

Tamamen sessiz kalıyorum, hepsinin bana bu kadar yakın olmasından dolayı boğulmaya başlıyorum.

"Bize kazık atmayacaksın. Değil mi Billie?" diye ısrar ediyor.

Caden masanın altından bacağıma tekme atarak beni cevap vermeye itiyor. "Hayır," diye feryat ediyorum.

Sawyer gerçekçi olmayan hızlı bir hareketle ön kolumu yakalıyor ve masaya vuruyor. Kanın akmasını engelleyecek kadar sıkıca tutuyor ve bıçağını başının üzerine kaldırdığında korkudan nefesim kesiliyor. "Çünkü yemin ederim, eğer bizi mahvedersen..."

Bıçağı hızla aşağı indiriyor ve kendimi durduramadığım için içimden delici bir çığlık kopuyor. Bileğimin hemen üzerinde duruyor, jilet gibi keskin kenarı tenime zar zor değiyor. "Seni şu mutfak tezgâhının üzerine yatırıp tüm vücudunu kendim doğrayacağım. Anlaşıldı mı?"

Tüm vücudum titrerken kaburgalarımın akan kan üzerime damlıyor, az önce elimi kesip vücudumdan ayırmadığına inanmakta zorlanıyorum.

Tekrar tekrar başımı sallıyorum, hareket sarsıntılı ve başımı döndürüyor. Sawyer gülümsüyor ve sonunda beni serbest bırakıyor. Elim geri çekiyorum, etin kanını kotuma siliyorum ve ellerimi masanın altına saklıyorum.

Hepsi kahkahalara boğuldu. Sawyer elini masaya vuruyor ve bana gülerken başını geriye atıyor. Kay gözyaşlarını silerken Caden'a "Aman Tanrım, yaptığı surata bak." diyor.

Sakinleşmeye başladıklarında Caden sandalyesinden kalkıyor. Arkama yerleşiyor ve kulağıma konuşmak için eğiliyor. "Hadi, küçük Scott. Seni yola çıkaralım çünkü yaptığın işten memnun kalmazsam sana çok daha kötüsünü yaparım. Ben çok talepkâr bir CEO'yum."

Sawyer tekrar konuşmaya başladığında onun sözlerini algılayacak zamanım bile olmamıştı. "Cade bu gece seninle gelecek, sadece bu gece. Ondan sonra kendi başınasın."

"Ondan sonra mı?" Tamamen kaybolmuş bir halde soruyorum.

Sawyer aptalmışım gibi "Diğer haftalar için" diye ısrar ediyor. "Hangi diğer haftalar?" Karşılık veriyorum. "Bu tek seferlik bir şey."

"Bir kerelik bir şey için bunca zahmete gireceğimizi mi sanıyorsun gerçekten?" Kay kıs kıs gülüyor. "Aptal olma."

Sandalyemde dönüp Caden'a bakıyorum. "Böyle anlaşılmamıştık."

"Hadi, kalk. Gidelim." Bana cevap vermeye tenezzül bile etmedi.

Bu evi terk etmekten başka bir şey istemiyorum, bu yüzden Caden'ı sessizce dışarıya kadar takip ediyorum. Arabamın yanına varır varmaz soruna geri dönüyorum.

"Anlaşmamız böyle değildi Caden," diye öfkelen dim, artık üç kral tarafından kuşatılmadığım için gücümün bir kısmını geri kazanmış tım. "Bu iş i senin için yapacağım, hepsi bu. Bu geceden sonra şantaj yapacak başka birini bulabilirsin, çünkü bunu haftalık olarak yapmayacağım."

Bir saniye içinde beni çevirdi ve elini boğazıma doladı. Beni iterken sırtım arabanın yan tarafına çarptı. Savunmam devreye giriyor ve karnına diz atmaya çalışıyorum ama bacağımı kolayca kav rıyor ve geri itiyor. Bir yumruk atmaya çalış tığımda, sanki onun için hiçbir şey değ ilmiş gibi yumruğu savuruyor. Eli boğazımı sıkıyor ve oksijen eksikliği herhangi bir şey denememi engelliyor.

"Hiçbir konuda anlaşamadık," diye alçak sesle gürlüyor. "Ben ne dersem onu yapacaksın, hepsi bu."

İki elimle ön kolunu tutuyorum. Güçlü, damarlı ve can ımı yakmasına rağmen gücünü sakladığını hissedebiliyorum. Tenimdeki parmakları, kontrol edemediğim çelişkili duygularımın ateşini yakıyor. "Benimle nasıl çalış tığını öğrenmelisin, Billie. Ben emrediyorum, sen itaat ediyorsun. Nokta."

Ben karşı koymayı bırakana kadar gitmeme izin vermeyeceğini, sözlerini kabul etmemi, boyun eğmemi istediğini görebiliyorum. Buna rağmen, bir anlamı olmadığını anlayana kadar çırpınıyor ve mücadele ediyorum.

Gücümü kaybetmeye başladığımda sırtıyor; pes etmek üzere olduğumu gördüğünde. Göğsüm kabardığında ve onu üzerimden atmaya çalışmak yerine ön koluna dokunduğumda manik oluyorum.

"İki elini de yanına koy," diyor bana sakince. "Bana dinleyeceğini göster."

Görüşümün daraldığını hissettikçe oksijen eksikliği başıma vuruyor. Başka seçeneğim kalmayınca kendimi tamamen bıraktım ve kollarımın yanıma düşmesine izin verdim.

Etkili olması için biraz daha sıkıyor ve sonunda beni bırakıyor. Gecenin

soğuk havasını içime çekiyorum ve ciğerlerimi yakarken bir elimi göğsüme götürüyorum.

Her nefes alışımnda. Ben hasta olacakmışım gibi kambur dururken o geri adım atıyor. Sonunda bayılmayacağımı hissettiğimde tekrar doğruluyorum.

"Eklemek istediğin bir şey var mı?" diye soruyor alaycı sırıtışı ağzını bükerek.

Başımı sallıyorum, hâlâ konuşamayacak kadar sarsılmış durumdayım. "Ben de öyle düşünmüştüm. Arabaya bin."

Arabaya dönüp sürücü koltuğuna otururken titriyorum. O da yanıma bindi, ben de motoru çalıştırdım.

"Nerede-"

"Sana rehberlik edeceğim."

Bir şeylere karşılık vermemek için kendimi zor tutuyorum.

"Arabanın nesi var böyle?" diye ciddi ciddi soruyor. Ne demek istediğini anlamadan omuz silkiyorum ve park yerinden çıkıyorum.

"Işığın, Billie. Çalışan iki farın yok mu?"

"Ah, şu." Çalışan tek bir ışıkla araba sürmeye o kadar alıştım ki artık bu bana yanlış bir şeymiş gibi gelmiyor. "Evet, bozuk."

"Tamir ettirmen gerek."

"Param yok," diyorum sessizce. North Shore'da herkes fakir ama diğerlerinden daha kötü durumda olmak her zaman utanç verici.

"Buradan sağa dön. D.C.'ye giden otoyola gir." diye işaret ediyor. "Senin için tamir edecek birini tanıyorum. Bana bir borcu var. Seni hafta içi götüreceğim."

"Doğru," diye homurdandım. "Sanki arabamı Kings'in ekibinden birinin yanına bırakacakmışım gibi. Frenlerimi kesecek."

"Benim için araba kullanırken polislere seni tutuklamaları için bahane vermene izin veremem. Arabanı tamir ettiriyorsun."

"Lanet olsun," diye homurdanıyorum. "Sesin bende duvarları yumruklama isteği uyandırıyor, Caden."

Kıkırdıyor ve yeşil gözlerinin yüzümün yan tarafını delip geçtiğini hissedebiliyorum. Otoyola çıkarken yola odaklanmaya devam ediyorum. Ellerim direksiyon simidinde sıkışıyor ve gaz pedalına sertçe basmadan önce yan aynamı kontrol ediyorum.

"Öfkeliyken ve odaklanmışken çok seksi oluyorsun." "Yapma," diye çıkıştım. "Beni nasıl bulduğunu söyleme."

Çevresel görüşümde onun koltuğa yaslanıp bacaklarını rahatça açtığını hissediyorum. "Neden olmasın?"

Kalbim göğüs kafesime doğru sertçe çarpıyor, endişe bedenimi bir korku örtüsü gibi sarıyor.

"Nedenini biliyorsun." Kelimeleri göğsümdeki ağır kurşunu ve boğazımdaki kuruluğu aşmaya zorluyorum kendimi.

"Oh." Hastalıklı sesi, takınmaya çalıştığım her türlü cesareti delip geçmeden önce kendi kendine titriyor. "Çünkü sana sikimi yalattım."

Bir mide bulantısı dalgası beni titretiyor ve sırtımın kasıldığını hissedebiliyorum.

"Seni çok ateşli bulmasaydım bunu yapmazdım, küçük Scott. Biz rakip ekiplerdeniz. Seni yalnız yakaladığımda yapabileceğim tek bir şey vardı."

"Ne?" Alaycı bir şekilde homurdandım. "Beni kırmak mı?"

Eli enseme geliyor, ölümün kendisine ait soğuk parmaklar. "Bunu tekrar yapabilirim, biliyor musun? Arabanda yalnızız. Senden daha güçlüyüm. Bence daracık atletinin içinde oldukça karşı konulmazsın. At kuyruğunu yumruğumun etrafına sarabilirim. Ayrıca o iri geyik gözlerinde tekrar yaş görmek isterdim."

"Dur," diye tıslıyorum. Onu omuz silkmeye çalışıyorum ama saatte seksen mil hızla gidiyorum ve ani hareketler yapamıyorum.

"O videoları defalarca izledim. Özellikle de sikimi emip yuttuğun videoyu. Her seferinde beni sertleştiriyor."

Boğazım o kadar gergin ki nefes alamıyorum. Ciğerlerime oksijen girmesi için ne kadar çabalarsam çabalayayım göğsüm genişlemekte zorlanıyor.

"Çek ellerini üzerimden," diye bağıyorum. "Bana dokunmayı kes."

Son iki yılımı bana yaptığı şey yüzünden kendimle savaşıyor geçirdim. Olaydan sonraki günlerde ne konuşabildim ne de evden çıkabildim. Günde o kadar çok duş alıyordum ki cildim çığ ve kızarıktı; acıyordu. Evden her çıkmaya çalıştığımda onunla karşılaşmaktan çok korkuyordum. Telefonum her çaldığında, videoların viral olmasından korkuyordum.

Kendi evimde normale dönmem haftalarımı aldı ama yine de tek başıma dışarı çıkamıyordum. Her zaman Emma, Xi veya Lik'in peşine takılırdım.

İşin kötüsü, bunu saklamakta o kadar iyiydim ki herkes benim hala güçlü Billie olduğumu düşünüyordu. Kıç tekmeleyen ve kimseden bir bok almayan kişi. Hepsi MMA tutkumun beni gördükleri en sert kişi yaptığını düşünüyordu. Kimse boks salonunun Caden'ı unutabildiğim tek yer olduğunu fark etmedi. Kasıklarının bana karşı olan misk kokusunu. Onun hakkında

Boğazımda onun sikinin boğucu hissi ve dilimde onun dölünün hastalıklı tadı.

Bana zorla yaşattığı zevki düşünmediğim tek yerin boks ringi olduğunu kimse bilmiyordu. O gece boşalmak istemedim. İyi hissetmek istemedim. Onun aletini emmeyi ve dilini üzerimde hissetmeyi beni ıslatan şeyler olarak görmeye başladığımdan beri kendimden hiç bu kadar nefret etmemiştim.

O gecenin iki olayı, hayatımın en sarsıcı orgazmının anısına karıştı. Korku, aşağılanma, iki kişinin bizi izlediği ve kaydedildiği fikri. Zorlandığım gerçeği... hepsi beni travmatize ettiğini bildiğim bir durumla zevki ilişkilendirmek için eridi.

Yine de Caden yakınımdayken, aynı denizci kolonyasını, ot ve nane kokusunu aldığımda, alaycı kahkahasını ve ölümcül sesini duyduğumda ya da hain gülümsemesini gördüğümde... kalbim garip bir şekilde atıyor. Korku ve kafa karışıklığı birbirine karışıyor, midemi bulandırıyor.

Elini üzerimden çekmek yerine daha da sıkıyor çünkü o insanlara işkence etmekten zevk alan hasta bir herif.

"Korkma, küçük Scott." Boynumun arkasına masaj yapıyor ve o iğrenç his eriyip sıcaklığa dönüşerek sırtımdan aşağı iniyor. "Sana tekrar sahip olmak isteseydim, bunun için iki yıl beklemezdim."

Üzerime bir güven duygusu geliyor. Bu doğru. Caden'ın ünü her zaman ondan önce geldi. Hasta Kral. Düşmanlarına işkence etmekten zevk alan acımasız oğul. Bizim gibi suçluların bile korktuğu kötü adam. Kimse Caden'la yüz yüze gelmek istemez. O çok öngörülemez. Çok *dengesiz*.

Bitirdiğini sanmıştım ama devam etti. "Bak, eğer o güzel dudaklarını sikime dolamak isteseydim, okuldan sonra seni takip eder ve evine dönmek için kullandığın o dar sokakta seni köşeye sıkıştırırdım. Seni toprakta dizlerinin üzerine çöktürür, duvarla benim aramda sıkıştırır ve bayılana kadar ağzını sikerdim. Sonra da seni orada bırakırdım, tek başına uyandığında dölleri dudaklarından aşağı damlıyor olurdu."

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor ama gözlerimi yoldan ayırmıyor ve düzgün nefes almak için elimden geleni yapıyorum.

"Eğer amına sahip olmak isteseydim, geceleyin evine girer ve amını yırtarken ağzını elimle kapatırdım.

Küçük bedeninden pijamalarını çıkardım ve o daracık amcığını sikmek için seni ikiye ayırdım."

Sonunda boynumu bırakıyor ve gitmem gereken çıkışı işaret ediyor. "Ama gördün mü, ben yapmadım. Yani güvendesin, bebeğim. Sana zarar vermem için beni kışkırtmadığın sürece."

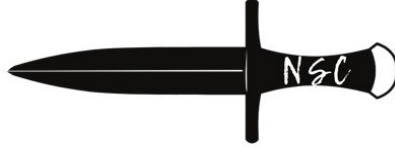
Göstergeyi açıyorum ve otoyoldan çıkıyorum, o kadar sıcak hissediyorum ki gerçekten camı açmayı düşünüyorum.

Ne de olsa o haklı. Caden bana daha fazla zarar vermek isteseydi, bunu bu geceden çok önce yapardı. O geceden sonra bana zarar vermek ya da beni küçük düşürmek isteseydi, ondan kaçmam hiçbir şeyi değiştirmezdi. Yine de yapardı.

Sadece istemedi.

Ve gizemli bir nedenden ötürü, bunu fark etmek garip bir şekilde hayal kırıklığı yaratıyor.

OceanofPDF.com

BILLIE

Fast Forward - You Me At Six

Yolun geri kalanı bizi ağaçlarla çevrili çamurlu yollardan geçiriyor. Ancak ormanın derinliklerine girdiğimizde Caden durmamı söylüyor. Park edecek bir yer yok, bu yüzden ağaçların yanında duruyorum.

"Işıklarınızı kapatın. Ya da *ışıklarını*, sanırım." Tam bunu yaptığında, başka bir araba önümüze çıkıyor, farları bizi kör ediyor ve kimin sürdüğünü görmemizi engelliyor. Benimkinden daha büyük bir araba olduğunu biliyorum, daha da yüksek, ama hepsi bu kadar.

Caden kapıyı açarak soğuk havanın ve çam ağaçlarının kokusunun arabaya girmesine izin veriyor. "Burada kal. Kımıldama."

Onu diğer arabaya doğru yürürken izliyorum. Pencere açık olmalı çünkü biri ona siyah bir beze benzeyen bir şey uzatıyor. Caden geri gelip onunla birlikte arabaya oturuyor.

Kapıyı tekrar kapatırken, "Kahretsin, hava soğuk," diyor. "Pekâlâ, şöyle yapacağız. Her hafta sana burada olman gereken bir saat vereceğim. Zamanında geleceksin. Sonra arabayı kapatacaksın ve onları bekleyeceksin. Arabalarını görünce bunu takacaksın."

Ona verdikleri bezi bana uzatıyor ve ben de şüpheyle bakıyorum.

"Bu da ne böyle?" Ama cevabımı onu alır almaz alıyorum. "Dalga mı geçiyorsun benimle?" Tıslıyorum. "Başıma kapüşon geçirmeyeceğim-"

"Tak onu. Şimdi."

Bir şeyler tıkırdıyor ve sonunda ona malları kimin verdiğini anlıyorum. "Kurtlardan erzak alman büyük cesaret," diyorum. Ne olduğunu bilmiyorum

ona tedarik ediyorlar, ama görünüşe göre derinlere dalmış.

"Akıllı küçük şeysin sen. Şimdi, eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, bir Kurt'un yüzünü görmek istemediğini de biliyorsundur çünkü-

"Bu gördüğün son şey," diye kestim sözünü. Volkov örgütü, Kuzey Kıyısı'ndaki herkesin sloganlarını bileceği kadar kötü şöhretlidir. "Ama az önce onları gördün."

"Evet, onlara çok para kazandıran şerefsizler için istisna yapıyorlar. Sen onlara hiç para kazandırmıyorsun. O yüzden takarsın, sonra ellerini direksiyona koyup beklersin. Gelip bagajını yükleyecekler. İşleri bitince de camınıza vururlar. Arabalarının gittiğini duyana kadar beklersiniz, sonra kaputu çıkarıp siz de gidebilirsiniz. Bu ilk kısım. Yeterince basit mi?"

Midemde ağır bir korku hissetmeme rağmen başımı sallıyorum. "Şimdi iyi bir kız ol ve şu başlığı benim için tak."

"Tanrı aşkına," diye mırıldanıyorum titreyen ellerimle giyerken. Caden'la ilgili olan her şey bende her şeyi bırakıp kaçma isteği uyandırıyor.

Körlemesine önüne bakarak direksiyonu sıkıca kavıyorum. Burası çok havasız ve toz kokuyor.

"Yemin ederim Caden," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Eğer bu bir tuzaksa..."

"O zaman ölürsün," diyor hafifçe. "Videolarınızın sızdırılmasından iyidir, inanın bana."

Biri bagajımı açtığında irkiliyorum.

"Ürünlerle bir ileri bir geri gidiyorlar. Sakin olun."

"Kafasında siyah bir torba olan sen değilsen söylemesi kolay."

Kendini beğenmiş sesi kulaklarıma ulaşmadan önce yer değiştirdiğini hissediyorum. "İstersen rahatlamana yardımcı olabilirim."

"En çılgın rüyalarında bile bana bir daha dokunmayacaksın," diye tıslıyorum.

Fikrimi zerre kadar umursamadan elini kalçama koydu ve ben daha da gerildim.

"Dokunma bana," diye öfkelen dim. Siyah çantayı çıkarmaya gidiyorum ama diğer eliyle beni durduruyor.

"Seni öldürecekler." Cümle çok basit ama çok etkili.

"O zaman bırak beni," diyorum olabildiğince sakın bir şekilde. Bileğimi bırakıyor ama kalçamdaki tutuşunu sıkılaştırıyor.

"Caden..." Tüm kaslarım sertleşiyor ve direksiyonu tutuşum kemiklerimi kırmakla tehdit ediyor.

"Kımıldama, küçük Scott." Eli daha yukarı kayıyor ve bacaklarımı kapatmak için çok geç kalıyorum. Bunu yaptığımda, bu sadece elinin amıma karşı varlığını güçlendiriyor. Beni ovalamaya başladığında kot pantolonum sertleşiyor.

Vites değiştiriyorum ama bir şey değişmiyor. Ondan kaçmak için kaputu çıkarıp arabadan atlamam gerekiyor.

"Kıpırdamadan durmaktan başka bir şey yaparsan, bu adamlar sana öyle hızlı bir kurşun sıkar ki nasıl öldüğünü bile anlamazsın."

Parmakları beni itiyor ve klitorisim karıncalanmaya başlıyor. Midemdeki korku yok olmuyor ama elastik bir bant gibi kopmak isteyen gerginliği karşılıyor.

"Yapma," diye fısıldıyorum halsizce. Elektrik elini bırakıp vücudumda dolaşüyor ve kalbimin daha hızlı atmasını sağlıyor.

"Hatırlar mısın bilmem Billie ama bana bir şeyi yapmamamı söylemek beni nadiren durdurur."

Sertçe bastırıyor ve klitorisime sürtünmek için kot pantolonumu kullanıyor. Uyluklarım sıkılaşıyor ve kontrolsüzce elini yerinde tutmak için sıkıyor.

"Kahretsin," diye nefes alıyorum.

"İyi hissettiriyorsa sorun değil." Hastalıklı gülümsemesinin yayıldığını duyabiliyor ve sapkın tarafının bu durumdan zevk aldığını hissedebiliyorum.

"Öyle değil. Kes şunu." Daha sert bastırıyor ve ben dudaklarımı birbirine sıkıştırmadan önce bir inilti dudaklarımdan süzülüyor.

"Emin misin?" Sürtünmesi şiddetlenir. "Biraz iyi hissettirmediğine emin misin?"

Diğer eli kaputun altına kayıyor ve dudaklarımda bir şey hissediyorum. Başparmağıyla ağzımı açmamı sağlamaya çalışıyor. "Bırak çıksın. Ver onu bana."

Başımı sallıyorum, dudaklarımı ısıriyorum, böylece onları açmamı sağlayamaz, ama kalçalarım dönmeye başlıyor, elinin hareketini takip ediyor ve serbest bırakmak için kovalıyor. Ağzımın arkasında bir inilti oluştuğunu hissedebiliyorum.

"Bırak gitsin, bebeğim. Sana ne kadar iyi hissettirdiğimi göster bana." Elini çenemin etrafına sıkıca sararak dudaklarımı aralamaya ve ağzımı açmaya zorluyor. Aynı zamanda kot pantolonuma ve nihayetinde

klitorisime daha sert bastırıyor.

Bir iniltiyle haykırdım. "Hayır..." Gittikçe yaklaştığımı hissederken nefes nefese kalıyorum. "Caden... Boşalmak istemiyorum. Lütfen."

"Şşş." Nefesi göğsüme değıyor ve ne kadar yakın olduğunu fark etmemiştim bile. Boşalmak için adeta yanıp tutuşuyorum. Dudakları sağ göğsümün kabarıklığıyla buluştuğunda ve şiddetle emmeye başladığında, tamamen bırakıyorum.

Ellerim direksiyonda, kendimi ona sürtüyorum, kalçalarımı oynatıyorum ve artık karşı koyamadığım orgazmı kovalıyorum. Göğsümü sertçe ısıyor ve elinin üzerinde parçalanıyorum.

Çıglıklarım iniltiye dönüşene kadar beni ovmaya devam ediyor ve sonunda beni tamamen bırakıyor.

Güçlü bir hareketle kapüşonu kafamdan çıkardı. Otomatik olarak gözlerimi kapattım, bir Kurt görmekten öcü görmekten korkan biri kadar korkmuştum.

Caden bir kahkaha attı. "Gittiler, küçük Scott."

Gözlerimi yavaşça kırıpıştırarak açıyorum, ona güvenip güvenemeyeceğimden emin değilim. "I..." Yutkunuyorum, birden ne kadar sıcak olduğumu fark ediyorum. O çantanın altı çok havasızdı. "Pencereye vurulduğunu duymadım."

"Hayır," diye gülümsüyor ve başını yana eğerek beni inceliyor. "Başka bir şeyle meşguldün."

Elini bana doğru uzatıyor ve alnımı siliyor. Terlediğimi şimdi fark ediyorum. "İyi bir antrenman yaptın mı?" diye alay ediyor benimle.

Elini, onun huzurunda toplayabildiğim kadar şiddetle itiyorum. "Kes şunu," diye öfkelen dim. "Neden? Bunu neden yaptın?"

"Hoşuna gitti," diye omuz silkiyor.

O son derece sakinken ben "*İstemedim*," diye bağı rıyorum. "Vücudun kabul etmedi."

"Umurumda değil! Seni istemiyorum. Bunu anlıyor musun, yoksa kendinden memnun, zavallı beynin reddedilmeyi kaldıramıyor mu?"

Pencereyi açıyor, hiçbir şeyi umursamadığını gösteren bir şekilde rahatlıyor. "İstediğimi istediğim zaman alabiliyorken reddedilmek diye bir şey yok."

Şokla başa çıkılamayacak kadar büyük. O ciddi mi?

"Ağzını açmayı bitirdiğinde, arabayı çalıştırıp işi bitirir misin? Gelecek hafta seninle olamayacağım, bu yüzden ne yapacağını bilmene ihtiyacım var." Onun rahat sesi beni daha da sinirlendirdi.

Kaşlarımin arasındaki çizginin hayal kırıklığı yüzünden titrediğini ve büküldüğünü hissediyorum. Pişman olacağım bir şey söylemekten kendimi alıkoyarak dudağımı sıkıyorum. Bundan kurtulmak istiyorum. Beni tamamen yemeden önce bir çözüm bulmalıyım. Onun kararlılığı içinde yok olmadan önce.

Arabayı çalıştırdım ve talimatlarını uyguladım. O birkaç telefon görüşmesi yaparken ben sessizce Kuzey Sahili'nde bir yere doğru sürüyorum.

Vücudum hala karıncalanıyor, orgazmdan dolayı elektrikleniyor ve bana verdiği zevki düşünmeden edemiyorum. Söylediği gibi, vücudumun nasıl *karşı* çıktığı hakkında.

Her çatlağın arasında yabancı otların bittiği boş bir otoparka park ettikten sonra arabadan inmemi istedi.

"Kurtlardan her şeyi aldıktan sonra buraya geleceksiniz. Birisi gelip arabayı alacak ve şurada gördüğünüz depoya getirecek."

İşaret ettiği yere bakıyorum, ışık yetersizliğinden deponun şeklini zar zor seçebiliyorum. Bir araba bize doğru yaklaşıyor ve içinden iki adam çıkıyor. Biri asla dövüşmek istemeyeceğim devasa bir canavar, diğeri ise kulağından kafasının arkasına kadar uzanan bir yara izi olan kısa boylu bir adam. Kısa boylu adam Caden'la kısa bir süre konuşuyor ama benim yanımda fazla bir şey söylemekten çekindiklerini hissedebiliyorum. Caden beni 'şoförü' olarak tanıtıyor ve başka kimseden bir şey kabul etmemelerini söylüyor. Adam arabamı götürüyor ve diğeri aracı takip ederek depoya geri dönüyor.

Orgazmdan tamamen çıktığım ve artık arabamda olmadığım için soğuk gece dondurucu bir hal alıyor. Onunla konuşmak zorunda kalmamak için gözlerimi Caden'dan kaçırıyorum. Ağzını her açtığında ondan biraz daha nefret ediyorum.

O konuşmadan önce arkamda varlığını hissediyorum, sıcaklığı sırtımı ısıtıyor.

"Biliyor musun," diyor alçak sesle. "Beni istemeyen biri olarak, benim için iki kez geldin."

"Kapa çeneni," diye itiyorum dişlerimi sıkarak, arkamı bile dönmeden.

Arkamdan eli sağ mememin üzerine geliyor, daha önce beni ısırdığı yere. "Zorlanarak boşalabilmen bence çok garip. Ayrıca çok ateşli olduğunu da düşünüyorum." Bir insan nasıl olur da hiç duygu yansıtmayan bir sesle böyle korkunç sözler söyleyebilir?

Kendime geliyorum ve onu tökezletecek kadar sert itiyorum.

"Birileri gerçeği sevmiyor," diye alay ediyor.

"Durman için ne yapmam gerekiyor? *Sikişmeyi. Bana dokunmayı.* İlgiilenmediğini söylediğini sanıyordum. Hani sen-"

"Ben öyle bir şey demedim." Sesi, aramızdaki mesafeyi artırarak geriye doğru adım atmama neden olan koyu bir tona dönüşüyor.

"Bunu daha önce arabada söylemiştin," diye girişimde bulundum.

"Gördün mü, bence sen sadece duymak istediklerini duydun. Son iki yıl içinde sana tekrar sahip olmak isteseydim, sahip olurdum dedim."

"Aynen öyle, o zaman dur! Beni rahat bırak."

"Geçtiğimiz iki yıl boyunca seni istemedim. Ama belki de seni şimdi istiyorum. Seni yeniden zayıf ve zavallı görmek, yeniden merhametime kalmış olmak... belki de bundan faydalanmak istiyorum."

Başımı sallıyorum. "Sen çok hastasın," diye tıslıyorum.

"Ne kadar olduğunu bilemezsin. Sana karşı çok uysal davrandım. O daracık vücuduna neler yapabileceğimi hayal bile edemezsin."

Boğazım kuruyor ve klitorisimde tekrar bir nabız hissediyorum.

Neyim var benim?

Onun sözleri beni nasıl bu kadar ateşli hissettirebilir?

"Başka birini bul," diye fısıldıyorum, tekrar ondan uzaklaşarak. "Tehlikeli ihtiyaçların varsa, bunları seninle birlikte yaşamaya istekli birini bul. Ben değilim."

Tam cevap verecekti ki iki araba tekrar belirdi. Kısa boylu adam benimkinden iniyor ve Caden'a doğru yürüyor.

"Hepsi tamam." Ona tomar tomar parayla dolup taşan siyah bir çanta verir ve başını sallar. "Sizinle iş yapmak bir zevkti, Kral." Caden cevap vermiyor; sadece başını sallıyor.

Kısa boylu adam bana döndü. "Haftaya görüşürüz." Tekrar diğer arabaya bindi ve tekrar uzaklarda kayboldular.

"Ve sonra sen benim için geldin."

"Senin için bir daha gelmeyeceğim!" Öfkeyle bağıriyorum.

Yüzüne kocaman bir gülümseme yayılmadan önce alt dudağını ısırıyor. Çantayı bana doğru sallıyor. "Bana *gelmeni* söyledim, küçük Scott. Bana parayı vermek için."

Yanaklarımın soğuk havada buharlaşacak kadar ısındığını hissediyorum. Gerçekten benim *için* gel dediğini sanmıştım ama yanlış duymuş olmalıyım.

"Her neyse," diye tükürdüm arabamın etrafında dönmeden önce.

Binmek yerine, ensemdeki tüyleri diken diken ederek beni takip ediyor.

"Tekrar gelmek için bu kadar çaresizsen, kibarca yalvarman yeterli," diye arkamdan kıs kıs gülüyor.

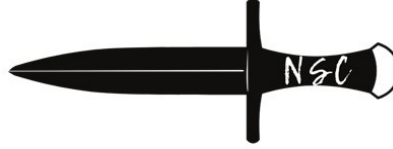
"Biliyor musun?" Hızla arkamı dönüyorum ve o bir adım geri atamadan yumruğum yanağına doğru uçuyor.

Tökezleyerek geri çekiliyor, çantayı bırakıyor ve yanağına dokunuyor. "Siktir!" "Bu, bana tekrar dokunman için çaresizmişim gibi mi görünüyor?"

Elimi incitme riskini aldığım için kendime kızıyorum ama kendimi iyi hissediyorum ve bir sonraki dövüşüm bir hafta içinde. Ayrıca Caden King'in yanağının morarırken hafifçe şiştiğini görmek gibisi yok.

"Billie," diye alay ediyor tekrar doğrulurken. Çenesi kırılmadığını kontrol eder gibi bir o yana bir bu yana hareket ediyor. "Az önce cinsel gerilimi tavan yaptırdın bebeğim." Çantayı alıp arka koltuğa koymadan önce bana göz kırpmıyor. Arabanın kendi tarafına doğru yürüyüp biniyor, ben de aynısını yapıyorum.

"Cehenneme kadar yolun var Caden," diye mırıldanıyorum arabayı çalıştırırken. "Ciddiyim." İçtenlikle gülüyor. "Seni de yanımda götürebilir miyim?"

BILLIE

Beni Uzaklara Götür - New

Medicine

Jab. Jab. Sağ kroşe. Bir adım geri atıyorum, bana vurma girişiminden kaçınmak için yana kayıyorum. Kaltağın işi bitmek üzere. Zıpladığını ve kollarını salladığını görebiliyorum, bitkin ve ayak uydurmaya çalışıyor.

Bana karşı hiç şansı yok.

Kaburgalarına bir tekme attım ve yan tarafına düştü. Kalabalığın tezahüratını zar zor duyabiliyorum, kazanma şansına çok odaklanmışım.

Üzerine atlayıp kalçalarına oturuyorum ve yumruklarımı yüzüne savuruyorum. Kendini korumak için kollarını kaldırdı ama işi bitmişti. Tüm gücümü yumruklarıma veriyorum. Kendini çok iyi koruduğunda, kaburgalarına ve karnına saldırıyorum.

Caden'ın yüzü aklıma geliyor ve daha sert vuruyorum. Geçen hafta ve iki yıl önce yaptıklarının kontrolünü geri almak için ölüyorum. Onun benim bedenimi incittiği gibi ben de bir başkasının bedenini incitmek istiyorum. Vermek zorunda olduğum şeyi alması için onu zorlamak istiyorum. Nefes almakta zorlanıyorum. Ona yumruk yağdırmak kalan tüm enerjimi alıyor ve eğer yakında pes etmezse, tüm gücümü sebepsiz yere kullanmış olacağım.

Dickie'nin arka planda bir şeyler bağırdığını duyuyorum. Sanırım bana kızın bayılmadığını söylüyor. Ama artık çok geç. Buraya kadar geldim ve daha fazla enerji toplayıp bu işi bitirmeliyim. Yüzünün önündeki kollardan bir şekilde kurtulup çenesine bir kroşe indirdim. Ağzından kan fişkırıyor ve gözleri başının arkasına doğru yuvarlanıyor.

"Bitir şunu!" Dickie kükrer. Kızın koçu da hakeme aynı emri verir. Eğer şimdi bitirmezse, kız ciddi şekilde yaralanacak. Kız artık kendini savunamıyor ve hakemin TKO'yu çağırması gerekiyor.

Bu benim sorunum mu? Kesinlikle değil. Bu kaltak ben durmaya zorlanana kadar devam edecek.

Kolları yana düşene kadar hakem üzerimdeydi. Beni onun üzerinden itti ve dövüşün bittiğini işaret etti. Sonra da yanına diz çöküp bilincinin yerinde olup olmadığını kontrol ediyor ama artık umurumda değil. Kalabalığın tezahüratları bitkin bedenime yeniden hayat veriyor ve ayağa kalkıyorum, kafesin etrafında koşuyorum ve onları cesaretlendirmek için kollarımı yukarı kaldırıyorum. Ağızlığımı tükürüyorum ve Dickie'nin beni beklediği kafesin yanına gidiyorum. Yukarı tırmanıyorum ve beni kucaklarken kenara doğru eğiliyorum.

Burası boktan bir kafes. Kalabalık en fazla otuz kişi olmalı. Hakemler kırık plastik sandalyelerde oturuyor ve spikerin bize kazananı bildirmek için kullandığı mikrofon havada cızırdayarak hepimizi birkaç saniyeliğine sağır ediyor. İçinde pek bir şey olmayan yıpranmış bir spor salonundayız ve soyunma odalarında bile neredeyse hiç su basıncı olmadığını biliyorum.

Evet, her şey boktan ama bu bir galibiyet. Kafesin ızgarasından inip hakemin yanından geçerek kazananı anons ederken -kazananın ben olduğumu bilerek- UFC dövüşçüsü olduğumda beni alkışlayacak kalabalığı hayal ediyorum. Kemerini havaya kaldırdığımda kameraların yanıp söndüğünü hayal ediyorum. Kuzey Sahili'nden, Silver Falls'tan kaçmak için kendime izin veriyorum.

Kendimi öyle bir yerde görüyorum ki kimseyi tanımıyorum ama herkes beni gördükleri en acımasız dövüşçü olarak tanıyor. Flyweight'e zar zor giren bu 115 kiloluk minik kıza bakacaklar ve kazandığımı gördüklerinde çeneleri yere düşecek.

Uyuşturucu yok, baskı yok, parasızlık yok. Bana zarar vermeye çalışan Kings çetesi olmayacak. Caden buradan asla çıkamayacak ve bana tamir edilemeyecek zararlar vermeden önce ondan ve çetesinden çok uzakta olacağım. Bunu biliyorum. Müziğin ve gürültünün kafesin zeminini nasıl titrettiğini hissediyorum.

Sunucu konuşurken hakem hem benim hem de rakibimin elini tutuyor. Aslında bir sunucu değil, daha çok birkaç dolar için şov yapmayı seven bir adam.

"Bu gecenin galibiyeti, *yenilmez olarak* adlandırmaya başladığımız küçük dövüşçüye gidiyor," diye bağıyor mikrofona. Diğer birçok dövüşümde de yer aldı ve Silver Falls, South Bank ve North Shore'da herkes ünümü öğrenmeye başladı. "Bu onun bu yılki dördüncü galibiyeti ve *üçüncü* T.K.O.'su, bayanlar ve baylar."

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki heyecandan titrememek için kendimi zor tutuyorum. Tüm vücudum yanıyor, duygular göğsümden taşıyor ve neredeyse ağlamak istiyorum. Bundan daha iyi bir duygu olamaz.

"Bu dövüşün galibi T.K.O. ile... *Yenilmez* Scott Billie!"

Tezahüratlar ve çılgınlıklar dizlerimin bağını çözüyor. Ailem dışında bu insanların hiçbirini tanımıyorum. Dickie beni omuzlarına kaldırmadan önce kollarıyla sarıyor. Kafeste bir tur daha atarken yumruklarımı gökyüzüne kaldırıyorum. Ayı gibi kocaman koçum, spor salonunun dışındayken bir lokum gibi davranıyor ve aşağı baktığımda mutluluk gözyaşlarını sildiğini görüyorum.

Dickie bir savaş gazisidir. Irak'tan döndüğünde karısı onu terk etti ve iki kızını da yanına aldı. Savaşmaktan başka hiçbir şeyi kalmamıştı. Karısı kızlarını sadece paraya ihtiyacı olduğunda görmesine izin veriyordu.

O zamanlar iyi bir adam değildi, gerçi North Shore'da kimse kimseyi geçmişiyile yargılamaz, özellikle de ben. Öfkesini barlarda kendisine ters bakan zavallı adamlardan çıkarırdı. Parasını kaybetti ve birkaç kez hapse girdi. Bir gün eski karısının ve çocuklarının trafik kazası geçirdiğini ve öldüğünü söyleyen bir telefon aldı. Dört ve yedi yaşlarında iki küçük kızı ölmüştü, çünkü eski karısı öfkesini kontrol edemeyen bir manyakla çıkmaya başlamıştı. Hiç veda edememişti. Kapanış için yapabildiği tek şey o pisliği öldürmektir. Kimse öğrenemedi. Hüküm giymedi ya da hapis yatmadı ve bence kader ona bunun yeni bir hayat için bir şans olduğunu söylüyordu. Hiçbir şeyi ve kimsesi yoktu. Bu yüzden boks antrenörü oldu.

Onunla Los Angeles'ta tanıştım. Bianco ailesinin ekibimizi desteklediği yıl, üç ay boyunca yasadışı dövüslere gönderildim. Sadakatimizi göstermenin bir yoluydu. Diğer birçok şeyin yanı sıra. Eğer büyük organizasyonlar bizi düşük sınıf suçlular olarak tutarsa, her zaman başımızın üzerinde tutacak bir şeyleri olur.

Dickie bendeki potansiyeli hemen gördü. O zamanlar o da Bianco için çalışıyordu. North Shore'a döndüğümde beni takip etti. Bianco hapse atılınca North Shore Crew'un sahasındaki yıkık dökük spor salonunu aldı ve bana bulaştığım tüm yasadışı işleri bırakmamı söyledi.

Bende küçük kızlarını gördüğünden hiç şüphem yok. Her galibiyette gözlerindeki gururu ve parlayan gözyaşlarını görüyorum. Ne zaman spor salonu dışında dövüşlere girsem ve Kings Crew kaltağının kıcını tekmelesem, bana sessizce daha iyisini yapmamı söyleyen o hayal kırıklığına uğramış ifadeyle bakıyor.

Bu bok çukurundan çıkmak istediğimi biliyor. Sadece UFC şöhretimi değil, buradan uzakta güzel bir hayat istediğimi de biliyor. Mümkün olduğunca uzun süre dövüşerek iyi para kazanmak ve işim bittiğinde, insanların markette iki park yerini kimin aldığına dair dedikodu yaptığı küçük, güzel bir kasabaya taşınmak. Kimin çocuklarının kötü olduğu hakkında, çünkü bir keresinde onları ot içerken görmüşler. Mütevazı bir evlilik, muhtemelen birkaç çocuk. Beyaz bir çit ve küçük bir ev. Boks salonuna giderken komşularıma el sallamak. Onlarla bir kadeh şarap eşliğinde eskiden nasıl UFC'nin bir parçası olduğumu tartışır ve en iyi dövüşlerimin YouTube videolarıyla onları şok ederdim.

Sadece başka bir yerde olmak istiyorum. Burada olmayan herhangi bir yerde.

Dickie bunu biliyor ve beni bu hayattan kurtarmak için çok uğraşiyor. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum. Ama böyle gecelerde? Benimle gurur duyduğu için gözyaşlarını sildiğini gördüğümde kendimi bir tüy kadar hafif hissediyorum. Buradan o kadar uzağa uçabilirmişim gibi hissediyorum ki, Şelalelerin Kuzey Kıyısı sadece haritada küçük bir nokta ve kötü anılar olarak kalacak.

Dickie beni belimden tutarak omuzlarından kaldırıyor ve yere bırakıyor. Bana öyle sıkı sarılıyor ki, yüzüm karnına yaslanırken boğazımda bir duygu yumağının biriktiğini hissediyorum. O gerçekten devasa bir adam.

Rastgele bir yerel gazeteci ikimizin de fotoğrafını çekiyor. Yerel haberlere çıkacağım. Muhtemelen son yarım sayfada, spora ayırdıkları sayfada. Umurumda değil. Heyecandan karnım dönüyor ve kazanan yumruğumu gökyüzüne kaldırıyorum. Muhtemelen diğer kızın attığı birkaç yumruk yüzünden yüzüm morarmıştır. Ona alingan Cathy diyorlar. Bana karşı hiç şansı yoktu, ancak ilk rauntta bana attığı sert yumruk yüzünden kaşımdan kan damladığını hissediyorum. Bu onu yok etmemden önceydi. Üç raunt dayandı. Üçüncüsü belli ki T.K.O. tarafından kısa kesildi.

"Gel hadi. Seni duşa sokalım ve üstünü değiştirelim. Kaşını tekrar kontrol etmem gerek," diyor Dickie beni dürterken.

Ringden inmeden önce, şov yapmayı seven sunucu mikrofonla yanıma geliyor ve genellikle UFC dövüşçülerine sorulan soruları soruyor. Çoğu profesyonelin yaptığı gibi yanında bir kameraman bulundurmamak yerine, sadece telefonu var ve kendini çekiyor. "Billie, Billie! Bu YouTube kanalım

FollowTheFight için. Abonelerim seni gördü

Bu gece canlı yayındasın ve seni seviyorlar! Şu anki yerel Flyweight şampiyonuyla karşılaşmadan önce kazanman gereken sadece bir dövüş daha var. Oraya gideceğinden şüphemiz yok ama o hiç dövüş kaybetmedi. Sana 'Yenilmez Billie' diyorlar, ama ona 'Katil Yonca' diyorlar. Bu konuda ne hissediyorsun?"

Bu konuda ne kadar ciddi olduğuna gülüyorum. Telefonunun kamerasını bana doğrultuyor ve buna bayılıyorum, bu yüzden oyunu oynuyorum. "Senin için geliyorum, Clover." Pişman olacağım bir şey söylemek istemediğim için duruyorum.

Dickie'yi soyunma odalarına kadar takip ediyorum ve ben duşlara giderken o da ilk yardım çantasını çıkarıyor. Dövüşürken taktığım sıkı Fransız örgülerini çözüyorum ve kafatasımdan ayak parmaklarıma kadar süzülen ılık suyun tadını çıkarıyorum. Çıkıp dar kot pantolonumu ve atletimi giydikten sonra spor çantamın yanında bir şişe su ve biraz Advil buluyorum. Uzun, açık kahverengi saçlarım kururken havluyu omuzlarımda tutuyorum.

"Kanaması durdu," diyorum Dickie'ye, ağzıma bir Advil atıp şişenin yarısını içerken.

Hâlâ beni gözlemlemeye geliyor, elinde kalem ışığıyla eğilip ciddi bir yaralanma olup olmadığını kontrol ediyor.

"İşte bunu duymak hoşuma gidiyor," diyor alçak ve homurtulu sesiyle. "Yanağın biraz şişmiş. Üzerine biraz buz koyalım." Çantasından çıkardığı bir buz torbasını kırıyor ve yanağıma uygulayabilmem için bana veriyor.

"Pekâlâ," diyor. "Dışarıda sizinle tanışmak için bekleyen biri var."

Kapıya doğru yürür ve takım elbiseli bir adama kapıyı açar. Zengin görünüyor. Bu tür bir zenginlik ya iyi bir şey yapmadığı ya da benim gibi küçük insanlar için fırsatları olduğu anlamına gelir. Belki ikisi de.

Benim asla sahip olamayacağım bir özgüvenle odaya giriyor ve elini bana uzatıyor. Uzun uzun bakıyorum, kim olduğunu merak ediyorum, onunla aramızdaki bariz farkı fark ediyorum. Ben her zaman giydiğim kıyafetleri giyiyorum, Dickie ise onsuz yaşayamadığı jogger'ını ve kapüşonlu sweatshirt'ünü. Adam benim ancak hayal edebileceğim kadar pahalı bir takım elbise giyiyor.

Kahretsin, bahse girerim özel yapımdır.

"Selam, Billie. Ben Taylor Davis." Özel dikim takım elbiseli Taylor.

Başımı sallayarak kendimi gerçeğe döndürmeye çalışıyorum. "Merhaba," diye geveliyorum sonunda. Buz torbasını beceriksizce yere bırakıp elini sıkıyorum ve elimin buz yüzünden ıslandığını çok geç fark

ediyorum. Kendimi mahcup hissederek

küçük havluyu omuzlarımdan alıp saçlarımı her zamanki at kuyruğumla bağladım.

"Taylor benim eski bir arkadaşım. Kendisi profesyonel bir MMA menajeri ve bu gece senin dövüşünü izlemeye geldi." Dickie yüzüne yayılan gülümsemeyi zar zor zapt edebiliyor.

Duyduklarıma inanamayarak Taylor'a göz kırpıyorum. "Pardon, ne dedin?" Sonunda söyledim.

"Sende gerçek bir yetenek var Billie. Gördüğüm en iyi dövüşçü sensin, bu kesin. Dickie aylardır senin dövüşlerinden birine gelmem için yalvarıyor. Daha önce gelmediğim için pişmanım."

Çenemi yerden kaldırmam bir dakikamı aldı.

"Bil's," diye gülümsüyor Dickie. "T.'nin söylemeye çalıştığı şey, seni temsil etmek ve profesyonel dövüşler için öne sürmek istediği."

"Ne?" Fısıldıyorum. Kaldırdığım su şişesini elime alıyorum ve son damlasına kadar sıkmadan önce kalanını içiyorum. "Profesyonel dövüşler derken neyi kastediyorsun?"

"Pekala," diyor Taylor sonunda. "Bazı küçük yerel profesyonel dövüşlerle başlayacağız. Doğu Yakası'nda ün kazanırsın ve-"

"Bekle," diye tıkandım. "Yerel derken Doğu Yakası'nı mı kastediyorsun?"

"Evet, seni bu yıl Batı Yakası'na getiremeyeceğiz. Ama kim bilir, belki gelecek yıl King of The Cage ya da Elite Xtreme Combat için bir dövüş ayarlayabiliriz. Kim bilir, belki de gelecek yılın sonuna kadar seni Road FC'ye bile alabiliriz."

"Road FC." Şok içinde nefes alıyorum. Güney Kore alt ligi, şu anki UFC şampiyonu da dahil olmak üzere en iyi kadın dövüşçülerden bazılarını gördü.

"Tabii ki." Önemli bir şey değilmiş gibi başını sallıyor. "Yine de küçük ve sıksasın. Bu yüzden önümüzde çok iş var. Ağırlık sınıfını değiştirmen gerekebilir, bu yüzden kilo almaya hazır ol." Bana yumuşakça gülümsüyor. "Sana çok iyi bakacağım, Billie. Ben bu işin en iyilerinden biriyim ve bana izin verirsen kim bilir iki ya da üç yıl içinde nerede olursun. UFC senin için masada, kızım. Sadece çalışman gerekiyor."

İşe koyuldum. Böylece UFC'ye gidebilirim.

Kendimi bildim bileli hayalini kurduğum şey buydu. Tutkumdan para kazanmak. *North Shore'dan uzaklaşmak.*

"Pekala," diye hayıflanıyorum bankta arkama yaslanırken. "Kahretsin."

Dickie bir kahkaha attı. "İyi haberlere alışık değil, T. Ona bir dakika ver."

"Pekala," diye gülümser Taylor. "Arayacağım ama vakit nakittir. Bu yüzden sana kartımı vereceğim ve ilgilenirsen beni arayabilirsin."

Kartı elinden kaptım ve "İlgileniyorum!" diye bağırdım.

Odanın eğlenen tarafında Dickie'ye katılır ve omzuna dokunur. "Ondan şimdiden hoşlandım. Bana e-posta gönder Billie, sana kontratımın taslağını göndereyim. Eğer imzalarsan, seninim. Bu arada," bana tekrar bakmadan önce Dickie'ye ciddi bir bakış attı, "uyuşturucu yok, alkol yok, spor salonu dışında kavga yok. Ve kesinlikle yasadışı işlere bulaşmak *yok*. Sıkı çalışmaya devam et ve kendini sakatlama."

Başımı sallamama rağmen yasadışı faaliyetlerden bahsedilince yutkundum.

"Sözleşmemizde seni ancak bu yerel amatör şampiyonayı kazanırsan kabul edeceğime dair bir madde olacak," diye devam ediyor. "Kayıp yaşamamış birine ihtiyacım var, yoksa dışarıda hiçbir güvenilirliğin kalmaz. Her halükarda endişelenmiyorum. Killer Clover'a ilk mağlubiyetini tattıracaksın, değil mi?"

Başımı sallıyorum ama gözlerimdeki tereddütü görebildiğini biliyorum.

"Bu artık gerçek bir anlaşma, Billie. Ya devam edersin ya da geride kalırsın. Dışarıda binlerce harika dövüşçü var. Bana büyükten daha fazlası olduğunu göster. Olağanüstü olduğunu göster."

Dickie'ye başıyla selam veriyor ve sonunda odadan çıkıyor.

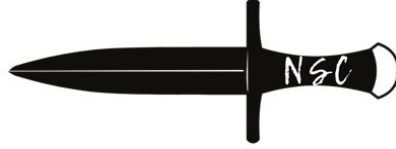
"Aman Tanrım!" Ayağa fırlayıp Dickie'nin kollarına atlarken çığlık atıyorum. "Bunu ne zamandır planlıyordun? Neden hiçbir şey söylemedin? Aman Tanrım... Aman Tanrım!!"

Onu bırakıyorum ve gözlerimde yaşlarla ona bakıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum sonunda sessizce. "Siktir, Dickie. Teşekkür ederim."

At kuyruğunu karıştırıyor ve gülümsüyor. "Hepsi senin, ufaklık. Ama onu duydun. Bu işi ciddiye alma zamanı."

"Biliyorum." Heyecanla başımı sallıyorum, her ne kadar şimdilik beladan uzak durmamın imkânsız olduğunu fark etsem de. Ama yakalanmayacağım. Yakalanmayacağımı biliyorum. Buna havaya ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım var. Kazanacağım ve profesyonel bir MMA dövüşçüsü olacağım.

Bunu hak ediyorum.

BILLIE*Kan - Bana Karizma De*

"Bil's!" Spor salonundan çıkarken Emma bağıyor. Bazı insanlar toplanmış, bagajlarından içkilerini çıkarıyor ve dövüş sonrası partilerini vermek için otoparkın ışıklarını kullanıyorlardı. "Orada inanılmazdın!" Kız kardeşim beni kollarına alıyor ve Dickie'ye hızlıca bir selam veriyor.

Herkese başıyla selam veriyor ama aslında durmuyor. Arabasına binip uzaklaşmadan önce, "Biraz dinlen Billie," diyor.

"Evet, siktir et. Senin zaferini kutluyoruz." Xi parlak bir gülümsemeyle bana döndü. O ve Lik beni kollarına alıyor ve nefes alamayana kadar sarılıyorlar.

"O benim küçük kız kardeşim, millet!" Lik duymak isteyenlere bağıyor. "Bizimle uğraşırsanız kışınıza tekme basar," diye ekliyor Xi hepimiz patlamadan önce gülme krizine girdi.

Alınan Cathy bize doğru geliyor. Yüzü yara bere içinde ve sol gözü şişmiş, ama bana gülümsüyor. "Sen müthiş bir rakipsin Scott," diyor.

Başımı salladım ve gülümsedim. Artık onunla rekabet etmediğime göre, North Shore Crew'daki kız arkadaşıma sarılıyorum. "Sen de hiç fena değilsin."

"Evet," diye garip bir şekilde gülümsüyor biz ayrılırken. "Yine de yenilmez değil."

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için omuz silkiyorum.

"Her neyse," diye kısa kesiyor. "Hepimiz Ölüm Kafesi deposuna gidiyoruz. Birileri küçük ringde dövüşüyor. Sadece küçük bir NSC vs Kings dövüşü, çok ciddi bir şey değil. Katılmak istersen bahisleri üzerimize alacağız."

Kız kardeşime ve üvey kardeşlerime bakıyorum, hayır demek üzereydim ki Xi benden önce davrandı. "Aynen öyle. Bu gece daha fazla kan görmek istiyorum."

"Bilmiyorum," diye tereddüt ediyorum. "Artık böyle şeylere çok fazla karışamıyorum."

"Kavga eden sen değilsin," diye ısrar ediyor Emma. "Ve eğer işler kötüye giderse, hemen dışarıda olacağız."

"Seni yakaladık, Bil's," diye gülümsüyor Lik. Hayatımda gördüğüm en bulaşıcı gülümsemeye sahip.

Cevabımı beklerken hızmasıyla oynuyor. Sürekli dikkat isteyen bir moda anlayışı var. Herkesi çağırıyor. Küpeler, burun piercingleri, boynunda inciler ve hiç çıkarmadığı kilitli bir kolye. Bu kadar çaba göstermesine bayılıyorum.

"Tamam," diye kabul ediyorum. "Ama kendimi çok yorgun hissettiğim anda gideceğim."

"Elbette öylesin." Xi bana göz kırpmıyor. Lik'ten birkaç yaş büyük ve genellikle ondan biraz daha ciddi.

Xi, MGK için uyuşturucu ve cesetlerin saklanmasıyla ilgileniyor. Lik uzun zamandır aktif olarak katılmayı bırakmıştır. Kendisine, onunla ilgilenen ve ikisi için de para kazanan iyi bir tetikçi erkek arkadaş buldu. Birlikte yaşamaya başladılar ve şimdi benimle birlikte üniversiteye gidiyor, bir yandan da en iyi hayatını yaşıyor ve North Shore sorunlarından olabildiğince uzak durmaya çalışıyor. Sadece bu gece, biraz eğlenmek istiyor gibi görünüyor.

Sadece küçük bir kavga ve biraz bahis. Emma'nın da dediği gibi, işler kızılaşmaya başlarsa giderim.

Xi'nin arabasıyla yığılmış depolara varıyoruz. Post Malone'un *Rockstar* şarkısı içeride o kadar yüksek sesle çalıyor ki arabanın kapılarını açar açmaz duyabiliyoruz.

"İyi bir Cuma gecesi kavgasına bayılırım." Xi bagajından birkaç bira çıkardı ve ben ve Lik hariç herkese birer tane verdi. İçki içmediğimi biliyor. Vücuduma iyi bakmak çok önemli.

Lik bana küçük bir şişe verirken "İşte gelecekteki UFC şampiyonumuz için bir su," diyor.

Onları buradaki yolculuk hakkında bilgilendirmek için zamanım oldu ve şimdi beni yalnız bırakmıyorlar.

"Ah evet," diye ekliyor Emma, küçük bir dans yaparak. "Kız kardeşim zengin olacak."

"Çocuklar, Clover'ı yenmekle başlamalıyım. Ve Clover'dan önce, ona giden yolda bir sonraki dövüşümü kazanmam gerekiyor. O yüzden aceleci davranmayalım." Xi'nin arabasına oturur oturmaz telefonumdan Taylor'a e-posta gönderdim. Başka bir fırsat beklemiyorum. Bu benim şansım. Ama hiçbir şey için umutlanmak istemiyorum ve onların iyimserliği beni korkutuyor.

Depoya girer girmez kalabalığın sıcaklığı beni çarpıyor. Dışarıdaki soğuk geceyle tezat oluşturuyor ve ceketimi arabada bıraktığıma seviniyorum. Müzik yüksek sesle çalıyor, bazı hoparlörlerden *Smells Like Teen Spirit duyuluyor*. Herkes küçük halkanın etrafında toplanmaya başladı ve ben ve kardeşlerim kalabalığın arasından geçerek ön tarafa doğru ilerliyoruz. Ekibimizin odanın hangi tarafında olduğunu hemen anlıyoruz ve diğerlerinin arasına karışmıyoruz. Tanımadıklarımı bile ayırt etmek çok kolay. North Shore Crew'un bir parçası olan herkesin üzerinde, sapında N.S.C. harfleri olan bir hançer dövmesi var. Benimki göğüslerimin arasında, göğüs kafesime doğru dalıyor, tıpkı kız kardeşiminki gibi. Xi'ninki omzunda, Lik'inki ise ön kolunda, dirseğinin altında.

Buna karşılık, Kings ekibinin bir parçası olan herkesin vücudunun bir yerinde bir taç dövmesi vardır. İnsanlar hangi mürettebattan yana olduklarına bağlı olarak dövme yaptırmak istedikleri yeri seçerler, ancak Caden'inki herkesin *orijinal* Kings'in bir parçası olduğunu görmesi için boynundadır.

Aptalca kavgaların gecemizin tadını çıkarmamızı engellemesini istemediğimiz için NSC bir girişten, Kings ise diğer girişten giriyor. Biz ringin bir tarafını, onların ekibi de diğer tarafını işgal edecek. Karıştırmak yok. Hepimiz en ufak bir kıvılcımın aramızda bir yangın başlatacağını biliyoruz, ama aynı zamanda dövüşçümüzün diğerini yendiğini görmek istiyoruz.

Bu gece Caden'ı göremeyeceğim ve bu ruhumu hafifletiyor. Eğlenmek ve galibiyetimi kutlamak istiyorum. Aldığım iyi haberlerden sonra NSC'nin bir yeraltı dövüşünü kazanmasını izlemekten daha iyi ne olabilir?

Bu kasabada başka pek bir şey yapmıyoruz. İnsanlar çalmadıkları ya da satmadıkları zamanlarda park yerlerinde, lisenin ya da yerel marketin önünde takılırlar. Yasadışı dövüşler üzerine bahisler oynar ve Krallarla savaşı sürdürürüz. Tıpkı diğer yanlış taraflar gibi sıkıldık ve hükümet tarafından terk edildik. Aklımızı başımızda tutmak ve meşgul olmak için elimizden geleni yapıyoruz.

Ringin önüne yerleştığımızda Xi bir bira daha açıyor. Depo tıka basa dolu ama herkes Emma'nın geçmesine izin veriyor çünkü o aslında herkesin patronu.

Bizim köşede, hiç tanımadığım bir adam yerinde zıplıyor ve omuzlarını yuvarlayarak dövüşün başlamasını bekliyor. Benim giydiğim MMA eldivenlerinin aksine, bu adam hiçbir şey giymiyor.

Eskiden bunu yapardım ama bir daha asla çıplak elle dövüşme riskine girmem. "Kim bu adam?" Emma'ya sordum.

"Bu Titan," diye gülümsüyor.

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Titan. Kim böyle saçma isimler kullanır Titan mı?"

"Boktan bir ismi ancak hak edersen takabilirsin," diye katılıyor Lik bana. "Oh, o bunu hak etti," diye başını sallıyor Emma. Bahsi alan çocuğu yakalıyor

ensesinden tutup ona elli dolar veriyor. "Bunu Titan'a koy."

"Bu ne lan?" diye boğuluyorum. "Paranla hava atmayı bırak. Onu bana verebilirdin. Benzin çok pahalı olduğu için üniversiteye arabamla bile gidemiyorum."

"Titan kazandığında, o elli doları alabilirsin. Gerisini ben alırım."

Başımı sallıyorum ve tekrar ringe doğru dönüyorum. Caden'ı içinde gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Üstsüzdü ve belirgin kollarını mükemmel bir şekilde görebiliyordum. Onu hiç tişörtsüz görmemiştim.

Genellikle yırtık kot pantolon ve siyah bir tişörtle şehirde dolaşır. Kot pantolonundan sarkan zincirler ve deri ceketıyla sinirli, punk bir görünümü var. Genellikle boynunda kat kat gümüş kolyeler ve parmaklarında yumruklarını yiyenlerin asla unutamayacağı çok sayıda kalın yüzük bulunan gümüş bir ay küpe takıyor.

Ama bu gece değil.

Hayır, bu gece kalçalarından aşağı sarkan ve beyaz boxer'ını ve mükemmel şekilde oyulmuş Adonis kemerini gösteren siyah spor şortu var. Yeraltı dövüşlerinde bile izin verilmediği için yüzükleri yok, ama esas olarak... esas olarak üstsüz ve kalbim bunu kaldıramıyor.

Caden iri bir adam değil. Hayır, o uzun boylu ve kusursuz hatlara sahip bir adam. Sadece kasları var, başka bir şey yok. Güldüğü sırada dövmeleri göğsünün ve karnının üzerinde hareket ederken şu anda çok belirgindirler. En iyi arkadaşı Ethan Titan'la alay etmek için bir şey söylemiş olmalı çünkü Caden gülmekten neredeyse ikiye ayrılmadan önce ona bir bakış daha fırlatıyor.

Derin sesi bana ulaştığında ve bir elini saçlarında gezdirdiğinde karnımın alt kısmında bir bant geriliyor. Isınmıyor. Titan gibi havaya yumruklar atarak hazırlanmaya çalışmıyor. Sadece gülüyor. Kaygısız ve kendisinden iki kat büyük görünen canavarın yarattığı tehlikenin farkında değil.

Bir yerden bir zil çalıyor. Bizim dövüşlerimizde hakem yoktur, sadece rastgele bir zil turu başlatır ve bir adam baygın düşerek sona erdirir.

Caden Titan'a dönüyor ve ona en şeytani gülümsemesini veriyor. Onun gerçekte nasıl biri olduğunu bildiğim o rahat gülüşü artık yok.

Birbirlerinin etrafında toplanırlar ve birkaç dakika boyunca daire şeklinde koşarlar. Titan daha fazla zaman kaybetmiyor. Caden'a saldırıyor ama Caden çok hızlı. Çift yumruktan kaçıyor ve ringin etrafında dönüyor.

"Bunu tekrar denemek isteyebilirsin koca oğlan," diye alay ediyor Caden onunla.

Birkaç yumruk atıyorlar ama ikisi de acıya karşı tamamen duyarsız görünüyor. Anlıyorum. Adrenalin şu anda acıyı uyuşturuyor ama biri diğerinden önce düşecek ve Caden pratikte her şeyden kaçıyor.

Caden Titan'ı durduğumuz yere yakın bir yerde köşeye sıkıştırmayı başarıyor ve ona üç kez öyle sert yumruk atıyor ki kan ayaklarıma kadar fişkırıyor. Titan sallanırken başını kaldırıyor ve bakışları benimkilerle kilitleniyor.

Delici gözleri gözlerimi keserken dünyanın yok olduğunu hissediyorum. Ruhum tedirgin oluyor ve midem bulanıyor. Bu odada beni incitmekten zevk alan adamdan başka kimse yok. Bedenim ve beynim bize böyle hissettirmesine izin vermemeleri gerektiğini kabul etmeyi reddediyor. O bir tanrı kadar güzel ve şeytanın kendisi kadar tehlikeli.

Caden da benim kadar şok olmuş olmalı çünkü Titan yüzünün yan tarafına güçlü bir yumruk indirmeyi başarıyor ve gerçekliğe geri dönerken birkaç adım geri gitmek zorunda kalıyor.

"Az önce ne oldu lan?" Emma homurdanıyor. "King kazanıyordu ve dövüşmeyi bıraktı."

"Öyle mi?" Tamamen kaybolmuş bir halde soruyorum.

"Dövüşe değil de neye bakıyordun?" Xi benimle alay ediyor.

Caden King'e bakıyordum ama herkesin baktığı gibi değil.

Terli göğsünün o kadar hızlı inip kalkmasına bakıyordum ki, kendi kuyruğunu yiyen devasa yılan dövmesi titriyordu. Karın kaslarının nasıl gerildiğine bakıyordum ve taç takmış bir kafatası, her ikisi de derisine işlenmiş olan gece yarısına ayarlı saatle dans ediyordu.

Ve Şimdi beni tekrar hipnotize etmesine izin veriyorum. Yumrukları hızla hareket ediyor, kasları esniyor ve sayısız dövmesi kollarında ve omuzlarında dalgalanıyor.

Son bir yumrukla Titan'ı bayılıyor. Canavarımız yere düştüğünde ring sallanıyor.

Kings kalabalığı tezahüratlar içinde patlıyor ve Caden onlara gururla gülümsüyor. Bana dönerken gözlerinde tehlikeli bir heyecan parıltısı var ve ben Lik'e doğru tökezliyorum.

Üvey kardeşim bana bakıyor ve elini omzuma koyuyor. "İyi misin?"

Gözlerim Caden'a dönerken sadece başımı sallayabiliyorum. Kapalı sağ yumruğunu kalabalığa gösteriyor. Kanlı ama parmak eklemlerindeki harfler her zamanki gibi net. K. I. N. G. O parmaklarla yaptıklarını hatırlayınca ateş basıyor ve rahatsız oluyorum - kotuma sürtünüp beni boşaltması gibi.

Bazı arkadaşları fotoğrafını çekerken dilini dışarı çıkarıyor, göz kırpmıyor ve üzerindeki piercingi gösteriyor. Klitorisimdeki o piercingin hayali dokunuşu içimde bir ihtiyaç uyandırırken dizlerim neredeyse bükölüyor. Bana yaptığı şeyler...

Yapmasını istemedin! Beynim bedenimle savaşmaya çalışıyor. Haklısın. Ben istemedim. O zaman neden şu anda ringden atlamasını ve tüm kalabalığın önünde beni öpmesini istiyorum? Neden at kuyruğumu yakalamasını ve bunu yaparken, onun olduğunu bildiğim vahşi adam gibi beni sahiplenmesini istiyorum?

Caden ona odaklandığımı fark etmiş olmalı çünkü gözleri benimkilere kayıyor ve Ethan ile Elliot'a katılmak için dönmeden önce bana göz kırpmıyor.

"Hadi gidelim buradan," diye homurdanıyor Emma. "Lanet olası elli dolar kaybettim. Titan işe yaramaz."

Onların uzaklaştığını hissettiğimde Xi, "Büyük olmak güçlü olmak anlamına gelmez," diyor. "Bil'inkine bak. Ufacık bir şey herkesin canına okuyor."

Sesleri azalıyor ama ben hareket edemiyorum. Caden ringden atlayıp arkadaşlarına sarılırken bakışlarım onu takip etmeye devam ediyor. Jade, Elliot ve Ethan'ın evindeki kız, onun üzerine atlıyor ve onu sırtına binmeye zorluyor.

"...llie."

Bacaklarından tuttuğu gibi terli şakağına bir öpücük bırakıyor ve hepsi Kings kalabalığını takip ederek kapılarından dışarı çıkıyorlar. Midem bulanıyor ve hissettiklerim yüzünden kendimi yumruklamak istiyorum.

"Billie!"

"Ne?" İrkildim. Lik hemen yanımda, başını bana doğru sallıyor. "Uyan kızım. Biz gidiyoruz."

"Evet, biliyorum," diye aptalca gülümsedim.

"İyi olduğuna emin misin?" Bakışları Caden ve arkadaşları büyük kapıdan çıkarken onlara, sonra tekrar bana yöneliyor.

"Ben tamamen iyiyim. Hadi gidelim."

Dışarı çıkarken biri bana çarptı. Özür bile dilemedi ve omzundaki taç dövmesini fark ettim. Bu adamın bizim tarafımızda ne işi var?

"Dick," diye karşılık veriyorum durmadan.

Xi'nin arabasının yanında olduğum anda ne olduğunu anlıyorum. "Siktir," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Piç herif telefonumu almış." Ön ve arka ceplerime dokunup ceketimi kontrol ediyorum. Onlar arabada beklerken, "Geri döneceğim," diye homurdanıyorum.

Bir şey başlatmaya gerek yok; sadece telefonumu geri alıp gideceğim. Şimdi gereksiz dramalara girmenin zamanı değil.

Otoparkı tarıyorum ama onu bulamıyorum, bu yüzden depoya geri dönüyorum. Orada da kalan birkaç kişiden biri değil. Oflayarak diğer çıkışa doğru yürüyorum, onun park yerinin Kings tarafına geçmesinin tek yolunun bu olduğunu biliyorum. Sanki şu anda onların ekibinin arasından geçmek istiyormuşum gibi.

Ben, dövmemi görmeyi başaramazlarsa Kral kalabalığının içinde kaybolma lüksüne sahip bir NSC kızı değilim. Emma bizim liderimiz, ben de onun kız kardeşiyim. Herkes yüzümü tanır. Caden'ın dövüştüğü ringde unutamayacakları kadar çok dövüştüm. Kralların kızlarıyla düzenli olarak kavgaya giriyorum.

Ceketimin kapüşonunu yukarı çekip fermuarını sonuna kadar çekerek gizlenmeye çalışmaktan başka çarem yoktu. Kullandıkları otoparka gidip o rastgele adamı arıyorum. Sonunda onu diğer uçta, tanımadığım birkaç adamla birlikte sigara içerken buluyorum. Ve ne sürpriz, telefonum onun elindeydi.

Birkaç kişiyi itip kakarak ve başımı eğerek sonunda ona ulaşıyorum. "Hey, pislik," diye seslendim ona. "Kings ve NSC'nin gereksiz kavgalarının sebebinin sen olduğunu biliyor musun? Telefonumu ver."

O ve arkadaşları küçük bedenime bakıp birbirlerine kıkırdıyorlar. "Seni buradan duyamıyorum bebeğim."

"Bu çok komik," diye homurdandım. "Bana telefonumu ver ve yarı boyunda bir kızdan dayak yeme rezilliğinden kurtul."

Elini başının üzerine kaldırıyor ve sigarasının dumanını yüzüme doğru üfleyerek öksürmeme neden oluyor. "Neden onu yakalamaya çalışmıyorsun?"

"Bu ne lan? Cidden, kaç yaşındasın sen?"

Omuz silkiyor. "Ateşli kızlarla oyun oynamayı sevecek kadar yaşlı."

Damarlarımda kaynamaya başlayan öfkeyi dizginlemeye çalışarak dilimi dişlerimin arasında gezdiriyorum. "Bunu senin istediğini unutma," diye mırıldanıyorum kapüşonumu indirirken. O kıpırdayamadan taşaklarına dizimi geçiriyorum.

Eğilerek telefonumu düşürüyor ve ben de yerden alıyorum. "Lanet olası ekranı kırdın," diye öfkelenim.

Şimdi yüzü yeterince alçakta olduğu için burnuna diz atmak için can atıyorum ama bunun beni hiçbir yere götürmeyeceğini biliyorum. Bunun yerine arkamı dönüp gitmek için bir adım atıyorum.

İkinci bir tane alamadan biri beni at kuyruğumdan tutup geri çekiyor. Beni sürükleyip arkadaşının kollarına atarken homurdanıyorum. Söz konusu arkadaş beni döndürerek az önce vurduğum adamla yüzleşmeye zorluyor ve kolları beni sararak kollarımı vücuduma sıkıştırıyor.

Daha fazla hareket etmelerini beklemeden ayağına sertçe basıyorum. Beni bırakır bırakmaz burnuna dirsek atıyorum. "Şerefsizler beni adam edebileceğinizi mi sanıyorsunuz?" Onlara tükürüyorum. "Uzak durun lan!"

Tabii ki yapmazlar. Telefonumu ilk alan kişi beni şarj etti ve sonra beni kaldırdı. Beni tekrar yere bıraktığında, bu sadece beni başka bir adama itmek içindi. Ayağımı kaybettim ve arkadaşının kollarına düştüm. İlki bu fırsatı kullanarak yüzüme öyle sert bir tokat attı ki yıldızlar gördüm.

"Kahretsin," diye homurdandım.

"Lanet olası NSC sürtükleri kendilerini güçlü sanıyor. Hepsinin nasıl da kendinden çok emin olduğunu fark ettiniz mi?" diyor.

Üçlünün sonuncusu beni saçlarımdan tutup önce ilkinin üzerine, sonra da arkadaşının üzerine itiyor. Beni bir çemberin içinde savururlarken yönümü kaybediyorum ve takılıp düşüyorum.

"Bu benim yeni favori oyunum," diye kıs kıs gülüyor biri. Başım dönüyor ve artık hangisi olduğundan emin değilim.

Tam bir başkasının kucağına düşmek üzereyken biri kolumun üstünden tutup beni çekiyor. Etrafıma bakıyorum, yerin artık eğilmediğini hissedene kadar birkaç derin nefes alıyorum.

Üzerimdeki elin Caden'a ait olduğunu fark ettiğimde gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. Arka cebinden önüne zincir takılı yırtık kotunu giymeye devam ediyor. Deri ceketinin altında üstsüz ve bu manzara karşısında kalbim sıkışıyor.

"Çocuklar," diyor yarım bir gülümsemeyle. "Üçe karşı bir, bu pek de adil bir oyun sayılmaz, değil mi?"

Sanki adil oynamak hakkında bir şey biliyor.

"Kaltak taşaklarıma tekme attı," diye homurdandı telefonumu elinde tutan kişi.

Caden'ın tutuşunda debeleniyorum, adama tekrar saldırmaya çalışıyorum. "Telefonumu çaldın, göt herif-"

"Cık, cık," diye bağırarak beni geri çekti. "1.80'lik bir kızın taşaklarına tekme atmasına izin mi verdin, dostum? *Senin* sorunun gibi görünüyor. Aslında onun suçu değil, değil mi?"

Birincisi kekeleyerek konuşunca diğeri onu kurtarmaya gelir. "Kimin umurunda, kardeşim. O NSC'den. Ona iyi bir ders verelim ve geri gönderelim."

İki arkadaşı onaylarcasına başını sallıyor ve midem ağırlaşıyor.

Yine mi?

Caden onunla bilmiş bir bakış alışverişinde bulunuyor ve hâlâ beni tutarak öne doğru adım atıyor. "Anladım." İçinden delilik akıyor ve diğer adamlara yaklaştıkça tutuşunu sıkılaştırıyor.

Korku beni sararken kalbim kulaklarımda atıyor. İki yıl öncesine ait anıların zihnimde canlanmasını engellemeye çalışarak başımı sallıyorum.

Caden ceketimin fermuarını açıyor ve daracık, beyaz atletimi gösteriyor. "Onunla oynamak istiyorsun, değil mi?"

Hepsi başını sallıyor. Hatta biri iğrenç bir köpek gibi alt dudağını yalıyor. Gözleri üzerimde gezinirken vücudum yabancı hissediyor. Geri çekilmeye çalışıyorum, ama Caden arkama yerleşiyor.

"Gördün mü, sorun şu ki," üstümü göğüslerimin üst kısmı görünecek kadar aşağı çekiyor. Sonra işaret parmaklarını geçen hafta üzerimde bıraktığı çürüğe doğru sertçe bastırıyor ve bu sırada canımı acıttığından emin oluyor. "Çocuklar, bunun her yerinde Caden King yazıyor. Ve korkarım benim olana bir daha dokunduğunuzu görürsem, her birinizi şimdiye kadar gördüğünüz en sadist şekilde öldürmek zorunda kalacağım. Ve," sıkılmış dişlerinin arasından nefes alıyor, "bu çok kanlı olacak. İnanın bana."

Üç adam hep birlikte bir adım geri çekilir.

"Üzgünüm dostum. Bilmiyorduk."

"Umarım öyledir." Eli göğüslerimden birini kavırıyor. Gözlerim aşağıya kayıyor, kanla kabuk bağlamış parmak eklemlerinin sertçe sıkıldığını ve beni irkilttiğini görüyorum. "Çünkü insanların eşyalarımın dokunmasından gerçekten ama *gerçekten* nefret ediyorum."

"Her zamanki gibi... değildi, bilirsiniz?"

Her zamanki derken, Caden'ın siktığı her kadına bıraktığı kolyeyi kastediyor. Ne zaman kulağının altından çenesine kadar uzanan morluklarla dolaşan bir kız görsem, Caden'ın onunla seks yaptığını anlıyorum. Kings Crew'daki kadınların çoğu bunu bir gurur nişanı gibi takıyor. Biz lisedeyken, çok havalı davranırlardı çünkü onları görmezden gelmeden önce sahiplenmeyle işaretlediği başka bir kızdı.

"Çünkü onu henüz sikmedim Matthew," diyor sonunda sessiz bir 'duh' ile. "Belki de burada bir centilmen olmaya çalışıyorum," diye bitiriyor, eli hâlâ mememin üzerinde ve tutuşu kolumu morartıyor.

Mükemmel bir beyefendi.

"Tamam, şimdi ben sizi mahvetmeden gidin," der üçüne. Birkaç saniye içinde gittiler.

Elinden kurtulmak için mücadele ediyorum ve sonunda beni bırakıyor. Hızla dönüp ona bakıyorum ve işaret parmağımı ona doğrultuyorum. "Yardıma ihtiyacım yoktu," diye öfkeleniyorum ona. "Ellerin vücudumda olmasa bile. Ve bir şeyi açıklığa kavuşturamama izin ver: Sen ve ben asla - ve *asla* - birlikte seks yapmayacağız. Anlıyor musun?"

"Ne oluyor lan?" diye söylenirken bir eliyle çenemi sarıyor ve başımı yana yatırıyor.

"Cad-"

"Sana vurdular mı?" "Ne?"

"Yanağın," diye ısrar ediyor, tutuşu sıkılaşıyor. "Şişmiş. Bu yüzden basit bir soru." Yüzünü aşağı indirip benimkine yaklaşıyor. "Onlar. Onlar. Vurdular mı? Vurdular mı?"

Sıcak nefesi yüzümü okşarken düşüncelerim sıvıya dönüşüyor ve benden kaçıyor.

"Evet, ama şişlik dövüşümden kaynaklanıyor. Bana zarar vermediler." Tepki vermedi, ben de kararlılıkla ekledim, "Dayanabilirim."

Doğrulur ve gülümser. Neden sırtışları her zaman bu kadar uğursuz hissettiriyor? "Senin kavgan, ha?"

"Evet, şimdi gitmeme izin ver."

Şaşırtıcı bir şekilde, öyle yapıyor. Geri çekilirken, vücudumda bir ürperti dolaşıyor. Ceketimin fermuarını çekiyorum ama faydası yok. Daha fazla kıyafete ihtiyacım yok. Caden King'in tenine ihtiyacım var.

"Sen en sert küçük kurabiyesin, değil mi?" diye benimle alay ediyor.

"Siktir git Caden," diye fırlatıyorum, gitmeye başlıyorum. Beni bileğimden yakaladı ve durdurdu.

"Gelecek Cuma. Benim için bir transfer yapacaksın. Saat birde orada ol. Arabalarının geldiğini gördüğünde kaputu açmayı unutma."

Bileğimi ondan çekiyorum. "Elbette patron," diye alaycı bir şekilde gülümseyerek uzaklaşıyorum.

"Bana patron demene alışabilirim," diye bağıırıyor geri çekilen sırtıma, ben de onu terslediğimden emin oluyorum.

OceanofPDF.com

CADEN

Kinda Scary - Call Me Karizma

"Bugünlük bu kadar millet. Ayrılmadan önce kompozisyonunuzu teslim ettiğinizden emin olun."

Kâğıdı çantamdan çıkarıp aceleyle hocamızın masasına götürüyorum ve çıkmadan önce oraya bırakıyorum.

Matematik tarihi hakkında denemeler yazmak tam olarak benim tutkum değil, ama bu benim seçtiğim bir şey. Sonunda matematik öğretmeni olmak için başvurduğumda tüm şansların benden yana olmasını istiyorum.

Bir gün olacak. Bu boktan kasabadan kurtulduğumda.

Bu arada, para kazanmam lazım. Arabama atlayıp Josh A ve iamjakehill'den *Gucci Coffin*'i öyle bir açıyorum ki neredeyse camlarım kırılacak. Sonra da Stoneview'e kadar gaza basıyorum. Özel derslere geç kalmayı göze alamam.

Hazırlık okullarının önünden geçerken zengin çocuklar boktan arabama bakıyorlar, ben de camımı indirip onlara yüzüklü orta parmağımı uzatıyorum. Kırmızı ışıkta durmak zorunda kaldığımda gruptaki kızlardan birinin arkadaşıyla konuştuğunu duyuyorum.

"Bu Caden King," diyor uzun boylu sarışın biri.

"O bir çetenin parçası. Biliyor muydun?" diye ekliyor diğeri. "Çok ateşli," diye bitiriyor üçüncüsü.

"North Shore'da bir partiye katılmak için sol böbreğimi verirdim," diye yeniden başlıyor ilki.

Lanet olsun. Benimle konuşacaklar, değil mi? Onlar arabama ulaşmadan önce ışığın yeşile dönmesi için dua ederken parmağımı direksiyona vuruyorum.

Ne yazık ki öyle bir şansımız yok.

"Hey, sen Caden'sın, değil mi?" diye soruyor sarışın olan, kalçasını arabama dayayıp bir elini de kapıma dayıyor ki camı açamayayım.

Dudaklarımı yalıyorum ve ona gülümsüyorum. "Hizmetinizdeyim, Stoneview prensesi."

Etkilenmemiş gibi yaparak gözlerini deviriyor. "Harry Malone'a ders vermiyor musun?"

"Bu doğru. Bir yerden dürüstçe para kazanmak lazım."

"Ben de matematikte gerçekten zorlanıyorum." Bana parlak bir gülümseme vermeden önce alt dudağını iterek somurtuyor. "Belki bana yardım edebilirsin."

Arkasındaki iki kız kıkırdıyor.

"Programım dolu." Onun boktan flörtlerinden bıktım artık. Bu lanet ışık ne zaman yeşile dönecek?

"Tamam, o zaman beni partilerinden birine davet et." Sarı saçlarını omzunun üzerinden atıyor.

"North Shore partisine gelmek ister misin prenses?" Başını sallıyor ve alt dudağını ısırtıyor. Elimi cebime atıp sustalımı çıkarıyorum ve bıçağı çıkarmak için bastırıyorum. "Böbreğin ne kadar sağlıklı?"

Bir adım geri çekilirken gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Ne oluyor be!"

Başımı arkaya atarak kıkırdıyorum. "Hazırlık okuluna geri dön."

Sonunda ışık yeşile döndü ve ben hızla uzaklaştım.

Harry kapıyı açarken, "Hey," diye tatlı tatlı gülümsüyorum. "Selam dostum. İçeri gel."

"Caden, merhaba!" diye bağırtıyor annesi oturma odasından, biz merdivenlerden odasına doğru yürürken.

"Merhaba, Bayan Malone." El sallıyorum.

"Lütfen, Bayan Malone benim annem. Bana Chantale demeyi biliyorsun." "Elbette Chantale," diye zorladım Harry'yi takip etmeden önce.

Yatak odasındaki masasına yerleştik ve ödevinin üzerinden geçtik. Çocuk matematikte kötü bile değil, ailesi sadece para harcamayı seviyor. Çalışmalarını gözden geçirdikten sonra ona çözmesi için birkaç karmaşık problem daha veriyorum. I

Telefonumu kontrol ediyorum ve kaçınılmaz olduğunu bildiğim halde korktuğum mesajı buluyorum.

"Tamam, sana on beş veriyorum. Dışarıda bir telefon görüşmesi yapacağım."

Başını sallıyor, çoktan alıştırmaya dalmış, burnu neredeyse önündeki deftere değiyor.

Yatak odasından çıkıyorum ve bir dizi merdiveni daha tırmanıyorum. Uzun koridor beni ebeveyn yatak odasına götürüyor. Kapıyı çalmıyorum, sadece iterek açıyorum ve arkamdan kilitliyorum.

"Yeterince uzun sürdü," diyor Chantale. Üzerinde transparan pembe bir gecelikten başka bir şey olmadan makyaj masasında oturuyor.

Her şeyi görebiliyorum. Dikleşmiş pembe meme uçlarından amını kaplayan siyah kıllara kadar.

"Buraya gel," diyor boğucu bir sesle. "Üstünü çıkar."

The Offspring siyah kapüşonlumu ve tişörtümü aynı anda çıkarıp yere atıyorum. Gözleri göğsümdeki dövmeyle takılıyor, bitmeyen ouroboros'u takip ediyor. Sonra kesik karın kaslarıma bakıyor ve alt dudağını ısıırıyor. "Acele et," diye nefes alıyor.

Ona doğru yürüyorum ve ellerini karnımda gezdirmesine izin veriyorum. Kıpırdamadan duruyorum, kollarım yanlarımda sallanıyor ve tepki vermemek için elimden geleni yapıyorum.

"Dizlerinin üzerine çök." Gülümsüyor, bacaklarını açıyor ve geceliğini beline kadar getiriyor.

Çenemi sıkıyorum ve önünde dizlerimin üzerine çökmeden önce zihnimi boşluğa zorluyorum.

"Yala beni Caden," diyor şimdiden titremeye başlayan bir beklentiyle. "Önce bana istediğini söyle."

"İstiyorum," diye yalanı boğazımdan zorla geçiriyorum. "Hayır, hayır. Beni nasıl arayacağını biliyorsun."

Ben daha söyleyemeden midem geri tepiyor. "Seni yalamak istiyorum, anne." "Bu doğru, bebeğim. Devam et."

Başımı bacaklarının arasına getirdiğimde, bunu düşünmüyorum. Dilimi içeri itmeden önce amcığıyla öpüşüyorum. Sonra klitorisini kemirmeden ve hızlandırmadan önce uzun vuruşlarla yalıyorum.

"Evet...evet...bu doğru...oh lanet olsun. Caden!" Ağzıma sürtünürken elleri saçlarımda. Saç tellerimi karıştırıyor ve beni kendine yakın tutmak için çekiyor.

Dilimin üzerine boşalana kadar klitorisinin üzerinde acımasız olmaya devam ediyorum. Orgazmı bitene kadar kasılmaya devam ediyor, sonra

sonunda bana izin veriyor

Git. Kıçımın üzerine düştüm, ağzımı sildim ve iğrenmenin tüm vücudumu zehirlediğini hissettim.

Hızla ayağa kalkıyor, yatağının ucuna eğilmeden önce aceleyle yatağına gidiyor. "Gel sikeyim, anne."

Tanrı aşkına. Bu kadının oturma odasında tuttuğı *Good Housekeeping*'den daha fazla sorunu var.

Siyah kot pantolonumu indirmeden önce arkasına yerleşiyorum ve evine gittiğimde her zaman yanımda taşıdığım prezervatiflerden birini alıyorum.

Yarı penisim var ama prezervatifi takacak kadar bile sert değilim. Kalçalarını hevesle oynatıyor, amı tükürüğümünden ve kendi kayganlaştırıcısından ıslanmış.

"Annen için iyi bir çocuk ol. Onu iyi becer," diye yatağı doğru pantolonunu indiriyor.

Kendimi sertleştirmeye çalışıyorum ama amını bana doğru sallaması hiçbir işe yaramıyor. Kahretsin, bu kadını sikerken genelde iyiyimdir.

Dudağımı ısııyorum ve beni taş gibi yapan son şeyi düşünüyorum. Büyük, kahverengi gözleri zihnimde parlıyor. Küçük yüzü ve dolgun dudakları. Alınganlığı ve bana her zaman bağırması. Her zaman giydiğı o dar atletlerin içindeki küçük göğüslerini hayal ediyorum. Üzerinde bıraktığım çürük. Onu önümde diz çökmüş, ağzı dölleriyle dolu halde görüyorum ve ona dokunmamdan hoşlanmıyormuş gibi yaparken çıkardığı sesleri duyuyorum.

Daha ne olduğunu anlamadan, sikimi Chantale'in içine gömüyorum. Billie Scott'ı önümdeki yatakta hayal ederek onu sertçe beceriyorum. Elim başının arkasına geliyor ve ona acımasızca saldırırken onu yatağı bastırıyorum.

"Kahretsin," diye tıslıyorum şimdiye kadarki en hızlı boşalmamı yaşarken.

Kendime geldiğimde Chantale elimde kıvranıyordu. "Tanrı aşkına, bırak!"

Onu bırakıyorum ve bir adım geri çekiliyorum.

"Aman Tanrım, Caden," diye soluyor arkasını dönüp otururken. "Beni hiç bu kadar sert siktiğini sanmıyorum." Gözleri cam gibi ve yüzünde aptal bir gülümseme var. "Yine de boğuluyormuş gibi yapmanın büyük bir hayranı olduğumdan emin değilim. Julianne bundan hoşlanıyor mu? Ona sormam gerekecek."

Tabii ki, kocalarının ve çocuklarının arkasından becerdiğim tüm Stoneview anneleri benim arkamdan beni tartışıyor.

Lanet olası mide bulandırıcı akbabalar. Şehir kulübünde şampanyalarını yudumlarken, yolun ters tarafından gelen çocuğun sizi ne kadar iyi

becerdiğinin dedikodusunu yapmak güçlü hissettiriyor olmalı.

Artık onun gevezeliklerini dinlemiyorum bile. Kot pantolonumu uyluğumun ortasında tutarak tuvalete yürüyorum ve birkaç mendille sikimi temizlemeden önce prezervatifi çıkarıyorum. Ağzımı çalkalıyorum, amının misk gibi tadından midem bulanıyor ve bundan kurtulmak için biraz gargara kullanıyorum. Kot pantolonumun fermuarını çekiyorum ve umutsuzca siyah saçlarımı yeniden düzenlemeye çalışıyorum, ama boşuna. Kulaklarıma kadar uzanıyor ve ne yaparsam yapayım hep dağınık. Saç telleri sürekli gözlerime düşüyor ve net görebilmek için elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum.

Yatak odasına geri döndüğümde, çantasını karıştırıyordu. Tişörtümü ve kapüşonumu geri giydim. Bir el dolusu para önümde belirirken bana arkadan sıkıca sarılıyor.

"Beni becerirken gösterdiğin bağlılık için bir bahşış var."

Parayı aldığım da hep aynı hissi yaşıyorum. Tiksinti tüm bedenimi sarar. Zihnim aşırı hızlanır ve gözlerimden yaşlar boşanacakmış gibi hissederim. Boğazım her zaman çok sıkıdır, mide bulantısını bastırmaya çalışırken 'teşekkür ederim' sözlerim mırıldanarak çıkar.

Sonra cebime koyup annesi genç erkeklere seks için para ödeyen çocuğun odasına geri döndüğümde, Kuzey Sahili'nden temelli ayrıldığım da hayatımın ne kadar güzel olacağını düşünüyorum.

Harry Malone'dan sonra Jordan'a, yani Julianne'in oğluna ders veriyorum. Aynı şey, sadece farklı ihtiyaçları olan farklı bir kadın.

En azından Julianne ona anne dedirtmiyor. O daha çok kötü çocuk görünümünde. Şaplak yemek ve götten sikilmek istiyor çünkü kocası kiliselerinin sadık bir üyesi ve ona yaptığım türden şeyleri asla yapmaz. Chantale parayı doğrudan bana vermekten hoşlanırken, Julianne az önce yaptıklarından utandığı için parayı masanın üzerine bırakıyor.

Her iki durumda da çenemi kapalı tutup kabul ediyorum. Ve kendimi özellikle iğrenç hissettiğimde, arkalarından bahşış veriyorum.

Akşam altıda, cebimde neredeyse iki bin dolarla eve döndüm. Üç özel ders ve üç sikiş, artı onlardan çaldıklarım. Stoneview anneleri kirli arzularını yerine getirmek için çok para ödüyorlar.

Yıkık dökük evimizin kapısını iterek açıyorum ve doğruca banyoya gidiyorum. Kay benimle konuşmaya çalışıyor ama kendimi duramayacak kadar kirli hissediyorum. Ancak yarım saat boyunca yanan suyun altında duş aldıktan ve üzerime temiz kıyafetler giydikten sonra oturma odasına geri dönüyorum.

"Günün nasıl geçti?" diye soruyor kız kardeşim, çamaşırları katlarken.

"Keşke seni alt etmeye çalışan tüm kızlar seni böyle bir ev kadını kıyafetiyle çamaşır katlarken görebilseydi."

Bana kaşlarını çattı. "Çamaşırları *sen mi* katlıyorsun? Babam katlar mı? Hayır.

Birinin bunu yapması gerekiyor."

Kapıya y ö n e l m e d e n önce telefonumu ve anahtarlarımı alıp ceplerime koyuyorum. "İyi eğlenceler."

"Nereye gidiyorsun?" diye bağılıyor geri çekilen sırtıma.

"Birkaç pislik öldürmeye."

En iyisi de, şaka bile yapmıyorum.

"Bana neden yediden beri Matthew'un önünde oturduğumuzu hatırlatır mısın?" Elliot kucağındaki poşetten cips alırken soruyor.

"Şeytanın saatini bekliyorum." Sürücü koltuğundaki aynadan ona gülümsüyorum.

Ethan yanıma ekliyor: "Yemin edebilirim ki saat sabahın üçü," diyor.

"Burada *üç* kadar beklemeyeceğim, dostum. Yapacak işlerim var."

"Becerilecek insanlar," diyor Elliot, kaşlarını oynatarak.

"Jade gibi mi?" Göz kırıyorum.

"Jade ile defolun. İkiniz de."

"Hadi ama kardeşim," diye ısrar ediyor Elliot. "O harika bir sevişme ve onu elde ettikten sonra elimde tutmak gibi bir niyetim hiç olmadı. Onu şimdi geri alabilirsin."

"Senin yarım yamalak saniyelerini istemiyorum, Elliot," diye hırlıyor Ethan. "Ayrıca, o artık Cade'den hoşlanıyor. Değil mi?"

"Hayır, teşekkürler," diye homurdandım. "O her zaman benden hoşlandı. Sadece onu hiç geri istemedim."

"Zavallı Jade," diye alaycı bir şekilde iç geçiriyor Elliot. "Sadece bizi huzur içinde becermek istiyor."

Sorun çıkaran biziz."

Ethan soğukkanlılıkla, "Seni cips poşetinle boğacağım," diye tehdit ediyor. "Boğmaktan bahsediyorsun. Jade'i denedin mi? Çünkü ben denedim ve-"

"Kız arkadaşşı gitmiş," diye kestim sözünü. "Elliot, arkadaki fermuarları al. Ben içeri sızmak için bir pencere bulacağım. Ethan, sen ön kapıdan gir." Arabadan inerken Elliot, "İki fedaisi de onunla birlikte," diye beni uyarıyor. "Bütün mesele de bu zaten."

Matthew'un evinin arka tarafına geçip mutfak penceresinden tırmanıyorum. İçeri girdiğimde, evi tuttukları iğrenç durum yüzünden

neredeyse öksürecektim. Bu ne lan? Lavaboda yüzen yiyecekler engellenmiş.

pis su ile. Kenarlar yağ ve tozla kaplıdır ve masa tenekelerin, kirli tabakların ve eski gazetelerin altında görünmemektedir.

"İğrenç," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Ethan'ın kapıyı çaldığını ve Matthew'u onu içeri alması için ikna ettiğini duyuyorum. Sawyer'ın onu Stoneview çocuklarına satacakları yeni ilaç hakkında konuşmak için gönderdiğine dair rastgele bir bahane kullanıyor. Gerçekte, NSC hâlâ çoğunlukla Stoneview'e satıyor. Özellikle de büyük hayranı oldukları kokaini. Hapları ele geçirmeye başladık ama bir şekilde zengin çocuklar hala Xi ve ekibiyle anlaşmayı tercih ediyor. Muhtemelen oradaki kızların çoğunu becerdiği içindir.

Oturma odasında konuştuklarını duyana ve Matthew'un iki arkadaşı Joe ve Rico da sohbete katılana kadar bekliyorum. Mutfaktan sessizce çıkıyorum ve Elliot'a ön kapıyı açıyorum. Elinde fermuarlı bağlarla dolu plastik bir torba tutuyor ve bana parlak bir şekilde sırtıyor. Arkamı döndüğümde yerde bir bowling çantası görüyorum. Eğilip ağır bowling topunu alıyorum ve Elliot'a bakmadan önce parmaklarımı üç delikten geçiriyorum.

Oturma odasına girmeden önce "Yeni tarzını sevdim," diye fısıldıyor.

"Caden," Matthew beni görür görmez irkiliyor. "Kahretsin dostum, nasıl oldu da içeri girdin mi?"

"Pencereden," diye omuz silkiyorum. "Mutfağınız iğrenç bu arada." Cevap vermesi için zaman bile tanımıyorum. "Bowling oynadığını bilmiyordum. Bu çok havalı."

"Oh, o benim leydimin." Bir elini havada sallayarak reddetti.

"Birdenbire çok daha az havalı oldun."

Oturma odasının derinliklerine doğru yürürken sırtımı televizyona verip onlara bakıyorum. "Neden oturmuyorsunuz çocuklar?"

Üçü de kanepeye oturmaya gitti ama ben onları tuttum. "Sandalyeler."

Arkalarındaki dairesel ahşap masanın etrafında tam olarak üç sandalye var. Matthew ve Rico birer sandalye kapıyor ama Joe sehpanın etrafından dolanıp bana doğru bir adım atıyor.

"Biliyor musun, kardeşim. Şimdi hatırladım, kız arkadaşım akşam yemeği için beni bekliyor. O yüzden ben çıkıyorum. Seni yakalarım-"

Bowling topu yüzüne çarpar çarpmaz kan fışkırır ve baygın bir şekilde yere düşer.

Vuruşumun şiddetiyle kafası çatırdadı.

"Kahretsin," diye inledi Rico. "Caden-"

"Oturun. Şimdi," diyorum ikisine de sakince.

Matthew büyük bir adam. Benden çok daha büyük. Ama çıkardığı tahta sandalyeye otururken resmen altına işiyor. Rico da onu takip ediyor, tüm vücudu yaprak gibi titriyor.

"Kollarınızı sandalyelerin arkasına koyun çocuklar. Bütün gece bekleyemeyiz."

İtaat etmekten başka bir şey yapamayacak kadar korkmuşlardır. Elliot üvey kardeşine birkaç fermuar verir ve hızla bileklerini sandalyelerin arkasına, ayaklarını da tahta ayaklara bağlarlar.

"Sadece çok açık olmak istiyorum," diye açıklıyorum onlara doğru yürürken, elimdeki ağır siyah topla bileğimi ısıtıyorum. "Bu gece ikiniz de öldürüleceksiniz çünkü bana ait olana dokundunuz. Ve tüm bunlardaki adaletsizlik, sizin bunu bilemeyecek olmanız. Kahretsin, siz üç pisliğin onunla uğraştığını görene kadar ben bile bilmiyordum."

Elliot ve Ethan birbirlerine şaşkın şaşkın bakarlar ama sessiz kalırlar. Billie Scott umurumda değil.

Kendime hep böyle söyledim. Kendime söylememe bile gerek yoktu çünkü bazen hızlı bir masaja ihtiyaç duyduğum ve telefonumda orgazmını izlediğim zamanlar dışında onu düşünmüyordum.

Ama sonra lanet bir kaçak gibi ortaya çıktı ve beni dinlemek yerine benimle savaşmanın en iyi seçim olduğuna karar verdi. Bu içimde bir şeyleri harekete geçirdi. Meydan okuma. Vücudu benimkine o kadar duyarlı ki sanki benim için yaratılmış gibi... Bu alıngan küçük şey sürekli bana karşılık vermek ve beni itmek istiyor.

Ekibimden birkaç kişinin onu rahatsız etmesini umursamamalıydım.

Ama yanağı şişmişti ve ters bir yumruk yemiş gibi görünüyordu. Kendi kavgası olduğunu söyledi ama ona vurduklarını doğruladı.

Bundan hoşlanmıyorum. Gerçekten hiç hoşuma gitmiyor.

Billie'yi istediğime karar verdim. En azından şimdilik, o *benim* oyuncağım. İşkence etmek ve delirtmek için benim. Ben ondan sıkılana kadar, bu piçlerin hiçbiri ona yaklaşamayacak.

Söz konusu şerefsizlere gülümsüyorum, bunun onları daha da korkuttuğunu biliyorum. Gülümsemem karşımdaki insanlara *her zaman* korku verir. "Benimki gibi kötü bir ruhun bile aşkı kovalamak için hala bir şansı olduğunu fark etmemi sağladığınız için çok teşekkür ederim." Elbette bu aşk değil ama biraz dramatik etki yaratmayı seviyorum. "Ne yazık ki sizin için, üçünüzün benim olana el koyduğunuzu bilmeye dayanamıyorum."

"Lütfen Caden," diye ağlamaya başlar Matthews. "Bilmiyorduk... bilmiyorduk, dostum. Bir daha asla olmayacak."

"Oh, olmayacak," diye başımı sallıyorum. "Bundan eminim. Hanginiz ona vurdu?"

Rico, "Matthew'du" demeden önce birbirlerine bakıyorlar. Ben değildim. O yaptı!"

Elliot ve Ethan'a bakıyorum. "Eğer böyle bir durumla karşılaşsak siz ikiniz arkamı bu amcıkdan daha iyi kollasanız iyi edersiniz."

"Dostum, seni ele vermeden önce öleceğim," diye kıs kıs gülüyor Elliot.

Ethan kesin bir ifadeyle, "Asla bu konumda olmayacağız," diye ekliyor.

Başımı yana eğip bir dakika düşünüyorum. "Ukala ama gerçek."

Şimdi Rico'nun önünde duruyorum, kolumu geri çekiyorum ve topu şakağına vuruyorum. Çılgılık atıyor ve ben bunu tekrar, tekrar ve tekrar yapıyorum. İnemeleri ve gözyaşları dinene ve göğsü kıpırdamayı bırakana kadar.

"İspiyonculara dikiş atılır. Haksız mıyım, Matthew?"

"Siktir...siktir...siktir," diye panikliyor. "Caden, lütfen. Sawyer benden hoşlanıyor. Kahretsin... baban her zaman benimle çalışıyor. Lütfen dostum... Lütfen beni öldürme."

"Hey, hey, sakın ol. Hiperventilasyon yapıyorsun."

Sakinleşmeye çalışarak başını sallıyor ama on saniye geçmeden ağzından bir hıçkırık patlıyor. "Lütfen..."

"Sen ispiyoncu musun Matthew?"

Ben soruyorum. "Hayır!"

Bowling topunu ahşap masanın üzerine koydum ve önüne çömelip plastik poşetteki fermuarlı bağları aldım. "O zaman iyisin. Sakın ol, olur mu?"

Sakinleşmiş görünüyor. Gözyaşları hâlâ yüzünden akıyor ama vücudu titremeyi bıraktı. Yavaşça arkasından yürüyorum, çantada kalan fermuarları yere atıyorum.

"Ah kahretsin, dostum," diye ekliyorum. "Hayır, üzgünüm, hiç iyi değilsin." Plastik torbayı kafasına yerleştiriyorum ve yüzüne iyice yapıştığından emin olana kadar çekiyorum. Etrafta çırpınıyor ve yüzümde kocaman bir gülümsemenin yayılmasına engel olamıyorum. "İspiyoncular dikiş yer. Ve benim kızıma dokunan erkeklerin kafasına torba geçirilir," diye homurdanıyorum ve daha sert çekiyorum.

Vücudu gevşeyene kadar onu tutmaya devam ediyorum. Bıraktığımda, kendimle gurur duyarak Elliot ve Ethan'a bakıyorum. "Pekâlâ. Hepsi bitti."

"Senin kız mı?" Ethan sonunda sorar.

"Evet," diye hayıflanıyorum elimi saçlarımin arasında gezdirirken, saç tellerimi yolumdan çekmeye çalışıyorum. "Billie ve ben bir şey olacağız. Bilmiyor muydun?"

"O biliyor mu?" Elliot başını bana doğru sallıyor.

"Billie Scott senin kızın değil Caden," diyor Ethan, sanki gezegendeki en deli herif benmişim gibi.

"Evet, ama *şimdi* değil," diye karşılık veriyorum. "Böyle şeyler zaman alır." "Ne gibi şeyler? Adam kaçırma mı?" Elliot alay ediyor.

"Dostum, siz ikiniz asla bir şey olacak. O NSC'den. Bir düşüneyim..." İşaret parmağını çenesine koyup derin düşüncelere dalmış gibi yapıyor. "Doğru, iki yıl önce ona yaptıklarımızdan sonra bizden nefret etti. Şimdi sizin için bir şeyler taşıması için ona şantaj yaptığınıza göre, kafanıza bir kurşun sıkmayı hayal ettiğinden eminim."

"Evet, ama-"

"Caden," diyor Ethan ciddi bir şekilde. "Eğer baban bir NSC kızının onurunu korumak için Kings'i öldürdüğünü bilseydi, seni boğardı kardeşim. Harekete geçmeden önce bir *düşün*."

Ben düşüncesiz bir herifim; bu yeni bir şey değil. Ama arkadaşlarımdan daha önce bununla ilgili bir sorunu olmamıştı. Sorun şu ki, aklıma bir fikir geldiğinde, onu uygulamam gerekiyor. Arabasına boşalmasını sağladığımdan beri Billie'yi benim yapmak için ani bir dürtü duydum, bu yüzden yapacağım şey bu. Onu benim yapacağım. Matthew ve adamları beni kızdırdı ve onları bitirmek zorunda kaldım. Ben böyle çalışırım.

Billie'yi istiyorum. Ona sahip olmalıyım, yoksa aklımı kaçıracağım. Yenilgiyi kabul etmiyorum. Asla.

Başımı yana eğip Ethan'a bakıyorum. "Pekâlâ, babamın bir bok bilmesine gerek yok," diyorum basitçe.

Elliot kıkırdarak, "İnan bana, yapmayacak," diyor. "Sakıncası yoksa başımı vücuduma bağlı tutmak istiyorum. Sizin soyadınız King olabilir ama bizim değil."

"Billie Scott ile bir şansın olduğu hayal dünyanda kötü bir şey yaptığı için bu gece öldürmemiz gereken başka biri var mı?" Ethan soruyor.

Omuz silkiyorum. "Yok, biz iyiyiz."

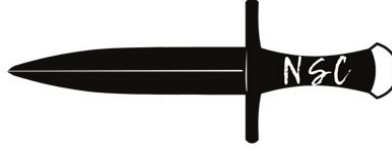
"Güzel, hadi biraz yemek yiyelim," diye alkışlıyor Elliot. "Açlıktan ölüyorum," diye katılıyorum.

Çıkarken bizimkilerden birini arıyorum. "Oran, adamım," diyorum telefonda tatlı tatlı. "Dinle, az önce birkaç NSC elemanının Matthew'un evinden çıktığını gördüm. Ben de şimdi bir şey yapmaya gidiyorum. Onu kontrol edebilir misin? Umarım orada değildir ve sadece bir şeyler çalmışlardır ama adamımızın iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Yalanım dudaklarımdan o kadar zahmetsizce dökölüyor ki kendimi bir kahramanlık filmindeki süper kötü gibi hissediyorum. Oran üç ceset bulacak ve onları NSC'ye koyacak - gerçekten boktan bir Pazartesi için mükemmel bir son.

OceanofPDF.com

BILLIE

Caz Adında Bir Kız - Omido, Tobi

Swizz

Anahtarlarım tam ön kapımın kilidine sokmaya çalışırken düşüyor ve onları almak için eğildiğimde bir hayal kırıklığı çılgılığını tutmak zorunda kalıyorum. Bugün benim günüm değil. Derslere gittim ve geçen hafta gelmediğim için üç profesörümün azar işittim. Üniversitede öğretim kadrosunun umursamaması gerektiğini sanıyordum.

Sonra, antrenmanlarda vasatın altındaydım ve Dickie geçen Cuma günü yasadışı bir dövüş için depoda olduğumu bildiğini söyleyerek üzerime geldi. Sadece izliyor olmam önemli değildi; yine de bana kızgındı. Eğer bu yüzden kendini kaybederse, yarın Caden için malzeme taşıyacağımı bildiğini hayal bile edemiyorum.

Ön kapımın arkasında bir havlama sesi yankılanıyor ve bir adım geri çekiliyorum, anahtarlar elimde. Evimde bir köpek mi var?

Babamın bir şeyler bağırdığını ve Emma'nın çılgılık attığını duyuyorum.

Ya bazı Krallar tehlikeli bir köpekle gelir ve ailemi tehdit ederse?

Daha düşüncemi tamamlayamadan kapıyı iterek açıyorum. Kershaw bıçağımı çıkardım ve arkasında ne bulacaksam ona doğrultuyorum.

"Kaldır şunu!" Ben daha ne olduğunu anlayamadan babam bağılıyor.

Emma elinde bir silahla kanepenin üzerinde duruyor ve kocaman bir silahı işaret ediyordu.

Doberman oturma odasında daireler çizerek koşuyor. Babam peşinden koşuyor, elinde bir tasma, belli ki köpeğe takmaya çalışıyor.

Henüz hiçbirini beni fark etmedi bile. Babam sadece kız kardeşime silahı kaldırması için bağırdı sanırım.

Köpek ona doğru havlamaya başlayınca bir çığlık daha atıyor ve silahı yere doğrultuyor. "Baba, köpeklerin beni korkuttuğunu biliyorsun! Bunu neden yapıyorsun, Tanrı aşkına?!"

Çantamı kapının yanına atıp oturma odasına doğru ilerlerken "Neler oluyor?" diye homurdanıyorum.

"Billie!" diye bağılıyor babam şaşkınlıkla. "Bu gece annende olduğunu sanıyordum."

"Beni görmek istemedi," diye omuz silkiyorum, aslında kalbim kırılmış olsa da etkilenmemiş gibi davranıyorum. Annemin hastalığıyla ilgili sorun, izole olmaya ihtiyaç duyduğunda tüm dünyadan nefret etmesi. Çocukları da dahil. Bu akşam geldiğimde, geçen haftaki neşeli kadın değildi. Tek kelime etmeden kapıyı yüzüme kapattı ve onu aramaya çalıştığımda, telefonu yüzüme kapatmadan önce onu yalnız bırakmamı söyledi.

"Ah, hayır. Özür dilerim, ufaklık. Senin hatan olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Sessizce başımı sallıyorum ve bir havlama sesi daha, ardından Emma'dan gelen bir çığlık, annem hakkındaki konuşmayı sona erdiriyor. Bıçağımı kaldırıyorum ve Emma'ya kıs kıs gülüyorum. "Kanependeki o çığlık atan kadın senin ekibini yönetiyor, biliyor musun?"

"Kapa çeneni," diye karşılık veriyor Emma. "O köpek tehlikeli. Tasmağını takın artık!"

Canavarın kuyruğunu salladığını ve Emma'nın ayakkabılarını yalamaya çalıştığını gözlemliyorum. Köpek kuyruğunu ısırma çalışarak bir daire çiziyor ve sonra Emma'ya tekrar havlıyor. Babama dönüyor ama babam köpeğe doğru bir adım atar atmaz köpek yine odanın içinde koşmaya başlıyor.

"Bunun bir oyun olduğunu sanıyor." Gözlerimi deviriyorum. "İkinizin hayvanlarla arası çok kötü." Babamdan tasmayı alıyorum ve köpeğe ısıklık çalışıyorum. Kalçama dokunuyorum ve bana doğru koşarken mutlu bir şekilde havlıyor. "Merhaba güzelim," diye gülümsüyorum. "Bu ikisi neler yapıyormuş bakalım? Buraya gel." Yanımda durup bir daire çizer çizmez erkek aparatının eksikliğini fark ediyorum. "Oh, sen güzel bir kızsın!" Mutlu bir şekilde söylüyorum. Önünde diz çöktüğümde bana sürtünüyor. Boynumun kıvrımına sokulmaya çalışırken, tasmayı onunkinin etrafından geçiriyorum.

"İşte böyle! Ne kadar iyi bir kız," diye tezahürat yapıyorum. Ayağa kalkıyorum ve babama dönerken onu sevmeye devam ediyorum. "Demek artık bir köpeğin var?"

"Hayır," diye gülümsüyor. "Artık bir köpeğin var." "Benim mi? Neden?"

Emma koltuktan inip bir elini göğsüne koyarak oturup kalbini sakınleştirmeye çalışırken bana yaklaşıyor.

"Şu anda zor zamanlar geçirdiğini biliyorum evlat. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama bir baba küçük kızının kendini güvende hissetmediğini bilir."

"Baba-"

Elini kaldırdı. "Eğer bana söylemek istemiyorsan, seni zorlamayacağım. Nereye gidersen git köpeğini de yanında götürebilirsin. Ekstra bir koruma katmanı olacaktır. Neler olduğunu bana anlatmaya hazır hissedene kadar, arkanda olduğumu bil."

Gözlerimden yaşlar fışkırıyor, düşmekle tehdit ediyor. Boğazım konuşmak için çok gergin, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum. Sadece birkaç kez başımı sallıyorum. Neredeyse fark edilmiyor ama onun bunu gördüğünü biliyorum çünkü gözlerinde bir şey kırılıyor. Neredeyse her şeyi uydurduğunu umuyormuş gibi. Aşırı korumacı bir baba gibi davranıyor. Şimdi bir şeylerin yanlış gittiğinden emin ve kendini güçsüz hissediyor. Tıpkı benim gibi.

Saf ihtiyaçtan dolayı babamı kollarıma alıyorum ve kendimi ona gömüyorum. Beni sıkıca tutuyor ve yeni köpeğimin bedenlerimizin arasına girmeye çalıştığını hissediyorum. Uzaklaşırken ikimizi de güldürüyor.

"Ona ne isim vereceksin?" diye soruyor elini sakalında gezdirirken.

"Mmm," diye düşünmeye başladım.

"Katil," diye mırıldanıyor Emma babamın arkasından.

Köpek ona havlıyor ve ben de onu sevmek için eğiliyorum. "Hayatımda gördüğüm en tatlı şeysin," diyorum ona bir bebeği sever gibi. "Katil çok fazla, Em. Cinayete ne dersin?" Tekrar doğrulduğumda gülümsüyorum.

"Evet, çok farklı." Kız kardeşim gözlerini deviriyor.

"Birkaç kötü niyetli insanı uzak tutmalı," diye gülümsüyor babam. "Evet."

"Onu odanda tutuyorsun, beni duyuyor musun?" Emma şikayet ediyor. "Bu şeyin evin içinde dolaşmasına izin vermeyeceğim. Ve onu postişlerimden uzak tut!"

"Evet, evet," Murder'ı yakasından tuttuğum gibi onu el salladım. "Gel kızım."

Odama gidiyoruz ve hemen yatağımın önünde yere yerleşiyor. Oturma odasına dönüp ona bir kap su getiriyorum. Babam bana bir oyuncak ve ona aldığı yiyeceklerden verdi. Ben de onları odama koyuyorum.

Murder'la çok eğleniyorum ve sersemlikten kurtulamıyorum.

Uzun zamandır ilk kez midemde korku olmadan uykuya dalıyorum çünkü yatağımın ucunda yerde yatan Murder'ın yumuşak horultularını duyabiliyorum.

Bir ses beni uyandırdığında bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum. Yumuşak, sessiz ama yine de duyuyorum. Rüyamın içine giriyor ve beni huzursuz ediyor. Bir el ağzıma inip sertçe bastırana kadar tam olarak uyanmıyorum. Aksi takdirde çıkacak olan çığlığı susturuyor ve hemen ona karşı savaşıyorum. Savunma mekanizmam devreye giriyor ve önümdeki gölgeye yumruk atıyorum. Onlardan bir homurtu kaçıyor ve ön kolunu yakalayıp onu itene kadar kendimi döndürüyorum.

Bir anlığına özgürüm ama artık nefes nefese kaldığım için çığlık atamayacak kadar şoktayım. Yatağımın başucundaki masaya gidip orada tuttuğum bıçağı almaya çalışıyorum. Ama o benden daha hızlı davranıyor ve benden önce alıyor.

Caden'ın kokusunu şimdiden tanıyorum. Taze bir koku. Nefesinden gelen ot ve nane kokusuyla birlikte sucul bir şey. Gecenin karanlığında bile hınzır gülümsemesini ve saçlarının alnının iki yanına düşüşünü seçebiliyorum.

Beni yatağa doğru itiyor ve kalçalarımın yerleşerek kalkmamı engelliyor. Kendi bıçağını boğazıma dayıyor ve hafifçe tenime değdirerek beni hareketsiz kalmaya zorluyor.

"Şşş." Sırıttıyor. "Sadece direnirsen sana zarar veririm."

"Ne yapıyorsun?" Nefes nefese kaldım. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki midem bulanıyor. Gözlerim bıçağı yakalamak için düşünüyor ama sadece bileğine kadar görebiliyorum.

"Saat sabahın altısı," diyor kayıtsızca. "Güneş doğmak üzere ve ben de gelip çalar saatin olabileceğimi düşündüm."

Korkumu yutarken bıçağın boğazıma dayandığını hissediyorum.

"Benim alarmım olmana ihtiyacım yok." Elimini ön koluna götürüp nazikçe atardamarımdan çekmeye çalışıyorum.

"Beni uzaklaştırmaya çalışma, küçük Scott. Hayatını ellerimde tuttuğumu hissetmeni istiyorum."

"Nefes alamıyorum,"

diye yalan söyledim.

"Hayır, iyisin."

Kendini eğiyor ve burnunu uzun saçlarıma gömüyor. Derin derin içine çekiyor ve titrediğini hissediyorum. "Güzel kokuyorsun," diyor sonunda kulağıma karşı. Kalçamda sertleştiğini hissedebiliyorum ve onun yanında hissettiğim o çelişkili duygu geri geliyor ve bu süreçte kendimden nefret etmeme neden oluyor.

"Bırak beni Caden," diye homurdandım. "Babam birazdan kalkacak. Seni burada bulmasını istemezsin."

"O yaşlı adam mı? Güldürme beni."

"Sadece... ne istiyorsun?" Fısıldıyorum. Sesim çaresiz geliyor ama o bana hep böyle hissettiriyor. İki yıl önce sırf yakıp kül etmek ve sıcak kalıntıları kendine saklamak için ruhumun parçalarını alan adamla yüzleşirken nasıl herkesin beni tanıdığı o sert kız olabilirim?

"Ben ne istiyorum? Bu soruyu sevdim." Doğruluyor ve şeytani yüz hatları beni taşlaştırıyor. "İstediğim şey, bıçağını dar vücudunun her yerinde gezdirirken kıpırdamadan ve sessiz durman." Bıçağı boğazımdan alıp büyük boy tişörtümün boynuna takıyor. Hızlı bir hareketle tişörtü kesiyor ve tişört ortadan ikiye ayrılıp etek ucuna kadar inmeye devam ediyor.

Göğsüm hızla inip kalkıyor, korkudan nefesim kesiliyor. Gömleğin iki yanını üzerimden iterek göğüslerimi ve karnımı ortaya çıkarıyor.

"Kahretsin," diye tıslıyor.

Kıpırdamamak için mücadele ediyorum, bıçağın ucunu göğüslerimin arasından geçirip giydiğim pamuklu külotuma doğru ilerletirken ellerim sıkılı yumruklara dönüşüyor. Tüylerim diken diken oluyor, bıçağın soğuk izini takip ediyorum.

"İstediğim şey," diye devam ediyor, "seni becermeme izin vermen. Sikimi içine sokmama ve seni çılgılık attırmama izin ver bebeğim."

Yap, dilimin ucunda. Çünkü sadece nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum. Onu içimde hissetmek ve o yanımdayken hissettiğim garip duyguyu doyurmaya çalışmak istiyorum. Ona bir şans vermek ve sonunda bana dokunduğunda kendimi iyi ve arzularımla uyumlu hissetmek istiyorum.

Ama yapamam.

Çünkü çetelerimiz savaşta.

Biz düşmanız.

Çünkü onun için yasadışı işler yapmam için bana şantaj yapıyor.

Esas olarak... çünkü ben ona karşı böyle hissetmezken beni zorladı ve bunu atlatamıyorum.

Başımı sallıyorum, korku göğsümü sıkıyor çünkü bu kelimenin onun için hiçbir şey ifade etmediğini biliyorum. Yine de söylüyorum. "Hayır..."

Bıçak külotumun altından kayarken, "Neden, Billie?" diye sıkıldığı dişlerinin arasından söyleniyor. "Neden benimle hiç işbirliği yapmak istemiyorsun, ha?"

"Caden," diye panikliyorum, sesimi fısıltıda tutmak için mücadele ediyorum. Kendini kaybettiğinde neler olacağını bilmesem bile, söylentiler o kadar ürkütücü ki dudaklarımdan dökülen yakarışı kontrol edemiyorum. "Bana zarar verme."

"Şşş. Korkma bebeğim. Sana zarar vermeyeceğim." Başparmağını titreyen dudaklarımda gezdirdikten sonra vücudumdan aşağıya doğru inip külotumun üzerine koyuyor. Tam klitorisimin olduğu yere.

"Biraz oynamama izin ver, sonra seni becermemi isteyip istemediğini tekrar düşünebilirsin, tamam mı?"

Başımı tekrar sallıyorum ama başparmağını klitorisime sürtmeye başladığında donup kalıyorum. Bıçak tekrar boğazıma dayanıyor ve hareket etmeye cesaret edemiyorum. Beni zevke zorlamaya başladığında sorun şu ki, uzaklaşmak bile istemiyorum. Sadece kontrolü ona bırakmak ve mutluluğun içinde rahatlamak istiyorum.

Hafifçe hızlandığında kalçalarım kayıyor ve bacaklarım birbirinden ayrılıyor. Ritmi mükemmel, baskısı çok fazla değil ve beni daha fazlası için kovalamaya devam ediyor. Ağzımdan bir zevk nefesi kaçıyor ve odaklanmış gözleri parlıyor. Üstümdeki pozisyonundan sırtıyor ve aynı şekilde devam ediyor. Nefes almakta zorlanıyorum, aynı anda hem acele etmesi hem de yavaşlaması için ona yalvarmak istiyorum.

İçimdeki gerilimi hissedebiliyorum, kopmaya hazırım. Boğazımın arkasından bir inilti yükseliyor ve elini ağzıma kapatmadan önce bıçağı kenara koyuyor.

Gözlerim açılıyor ve kulağıma konuşmak için kendini eğiyor. "Babanın senin düşman eli altında olduğunu duymasını istemeyiz, değil mi?"

Göğsüm hızla yükseliyor ve tam elini klitorisimden çekerken sönüyor. Külotumu yana itiyor ve bir parmağını giriş yerimde hissediyorum. Eli ağzımı kapatırken hayır diyemiyorum ama bağırarak istediğim *hayır değil*.

İçeri itmesi için ona yalvarmak istiyorum. Beni gerdiğini hissetmek istiyorum. Sıcaklığını içimde hissetmek istiyorum. Kalçalarımı oynatarak onu davet ediyorum.

Ve işkence edercesine yavaş bir tempoyla, tek bir parmağını damlayan amımın içine sokuyor. Uzun inlemelerim eli tarafından engelleniyor.

Geri çekiliyor ve elini yüzüne götürüyor. Şafak, dışarıdaki bulutların arasından alçak gri bir ışıkla parlıyor ve ben onu geldiği zamankinden çok daha net görebiliyorum. Ağzını açıp orta parmağını içine sokarken yeşil gözleri benimkileri tutuyor. Dudaklarını parmağının etrafına doluyor ve göğsünden homurdanarak parmağını dışarı çekiyor.

Gülümsemesi gururlu ve dengesizleştirici. "Tadın geçen seferki kadar güzel bebeğim."

Kafasını bacaklarımın arasına soktuğunu hatırladığımda çıldırmalıyım. En iyi arkadaşlarından biri beni tutarken, diğeri de beni filme alıyordu.

Yine de şu anda tek düşünebildiğim onun tekrar içimde olması. Neyse ki onun da tek istediği bu. Parmağını tekrar içeri itiyor ve tıslıyor. "Neden bu kadar sıkısın? Sen bakire değilsin, Billie. O kadarını biliyorum." Şimdi de öyle olabilirim. İki yıl önceki o meşum geceden beri bir erkeğin bana yaklaşmasına izin vermedim. Gerçi bunu ona asla söylemezdim. Olurdu. Bu konuda çok mutluyum.

İçime girip çıkmaya başladığında vücudum yanıyor.

Tek parmak.

Nefret ettiğim bir adamdan.

Yine de terin boynumdan aşağı aktığını hissedebiliyorum. Kendimi o kadar çok zevk altında hissediyorum ki ağlamak istiyorum. Bir tane daha sokuyor ve boynumu öpmek için tekrar eğiliyor.

İki parmağını içime sokarken, memelerimin hemen üstüne gelene kadar boğazımdan ve köprücük kemiğimden aşağı öpücükler bırakıyor. Önce sol, sonra sağ mememin üstünü öpüyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan ısırp emmeye başlıyor. Zevkten iki büklüm oluyorum, gerilimin altında kıvranıyorum.

Neden dişleri benimde bu kadar iyi hissettiriyor? Beni yaraladığını biliyorum. Kendimi açıkta ve kullanılmış hissetmeliyim, ama sadece onun içeri girmesine izin vermek istiyorum. Sadece düşmeme izin vermek istiyorum.

Parmaklarını kısıp içimdeki sihirli noktaya sürttüğü anda patlıyorum. Çözülürken titriyorum, artık yapamayana kadar orgazmımın dalgasını sürüyorum.

Sonunda elini çekip doğrulduğunda aşağı iniyorum. Düşmenin sorunu, eninde sonunda yere çarpmaktır.

Sıcaklığı dağılıp beni üşümüş, yarı çıplak ve yırtık bir gömlekle bıraktığında, içimi bir nefret kaplıyor. Onu üzerimden itiyorum.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım. "Bırak beni!"

Bağırışım Murder'ı uyandırıyor ve bir saniye içinde yere düşen Caden'a havlamaya başlıyor. Dişlerini gösteriyor, ağzından tükürük akıyor. Tekrar havlıyor ve Caden ayağa kalkıyor.

"Lanet olsun," diye gülüyor. "Bu şey başından beri burada mıydı?"

Evin içinde bir kapı ve koridorda ağır adımlar duyuyorum.

"Bil's!" diye bağıyor babam.

Gözlerim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve Caden'a bakıyorum. Murder ona tekrar havlıyor ve o da elini önüne koyuyor. "Güzel köpek..."

RUFF!

Kapımın çalınması ikimizin de sıçramasına neden oldu. "Bil's, iyi misin?"

Hayır, iyi falan değilim.

Aslında, nutkum tutuldu.

Caden'ın yatağın üzerine bıraktığı bıçağıma bakıyorum ve gözleri baktığım yeri takip ediyor.

"Sakin buna cüret etme," diyor ağzından. Elimini yavaşça bıçağına doğru götürüyorum ve üzerime atlıyor, bıçağı kapıyor ve başımı yatağına doğru itiyor. Cinayet havlıyor ve öfkeleniyor, o da yatağına atlıyor. Babam kapımı iterek açtığında geri çekiliyor.

Babam yüksek sesle, "İçeri geliyorum," diyor.

Birden çıplaklığımın farkına varıyorum ve yorganı tutup çeneme kadar çekiyorum. Sağıma bakıyorum, Caden ortadan kaybolmuş ama Murder hâlâ kuduz bir köpek gibi havlıyor.

"Sakin ol kızım," diyorum usulca, duvarla aramdaki küçük boşluğa dokunarak. "Gel."

"İyi misin?" diyor babam sonunda ve ben odanın geri kalanına doğrultulmuş silaha bakıyorum.

"Baba! Ben iyiyim," diye bağırdım. "İndir silahını, Tanrı aşkına."

"Evet, evet," diye homurdanıyor. Sakalını kaşıyor ve etrafına bakınıyor. "İyi misin?" diye milyonuncu kez tekrarlıyor. "O köpek beni korkuttu."

"Ben iyiyim," diyorum güçsüzce, olaylar kafamın içinde dönüp duruyor. "Kabus görmüş olmalıyım, o da havlamaya başladı. Belki ses falan çıkarmışımdır."

Yine homurdanıyor ve sigarayı bırakmadığı için ciğerlerinin yarısını öksürüyor.

"Pekala, ben biraz kahvaltı hazırlayacağım. Saat yedi oldu. Bizi her gün böyle uyandırmasa iyi olur, lanet şey. Aisha neredeyse kalp krizi geçiriyordu."

Murder babama ona ihanet etmiş gibi bağıyor ve ben de küçük bir kahkaha atıyorum. "İyi olacak."

"Ve geceleri pencereni kilitlemeyi unutma, balkabağım," diye gelişigüzel atar.

"Yaptım-" Yapmadığımı fark ettiğimde sözümü kesiyorum. Penceremi *her zaman* kilitlerim. North Shore güvenebileceğiniz bir yer değil. Psikopatlar gece gizlice evinize girip boğazınızı kesebilir. Ya da size akıl almaz bir orgazm yaşatırlar.

Murder'ın yanında kendimi güvende hissedip gardımı düşürmüş olmalıyım - çaylak hatası.

Babam sonunda odamdan çıkıyor ve ben de köpeğimi ürküterek yataktan fırlıyorum. "Hangi cehennemde saklanıyorsun?" Boş odama doğru tısladım.

Yatağımın altından çıkıp ayağa kalkıyor ve yüzüne kendini beğenmiş gülümsemesini yerleştirirken beni ona bakmaya zorluyor. "Dün gece pencereni kilitlememişsin, balkabağım," diye alay ediyor benimle.

Cinayet yataktan bir adım uzaklaşırken şiddetle homurdanıyor. Gözleri göğüslerimde bir delik açmaya başladığında yırtık tişörtümü etrafıma sarıyorum.

"Köpeğime yüzünü yedirmeden önce gitmelisin."

"Benim güzel yüzüm mü?" İhanet edercesine bir elini göğsüne bastırıyor. "Buna cesaret edemezsin."

"Git Caden," diye feryat ediyorum.

"Bahse girerim o köpeğin beni sevmesini sağlayabilirim. Değil mi, köpekçik?" Ona havlıyor ve o da geri sığıyor. "Ona biraz zaman ver. Bana ısınacaktır." Bakışlarını benimkilere dikeyor. "Senin gibi."

"Siktir git," diye fısıldadım sertçe. "Defol git evimden."

Göğsünü itiyorum ama bileklerimi kolayca kavırıyor. "Sanırım sana neden geldiğimi söylemeliyim."

"Ne?"

"Buraya sadece senin orgazmını izlemek için gelmedim." Ağzım açık kaldı ve hemen kapattım.

"Güne başlamadan önce seni arkadaşımın garajına götüreceğim. Saat sekizden önce gelirsek arabana bakacağını söyledim. Acele etmeliyiz. Bu gece yola çıkmadan önce farını tamir ettirmemiz gerekiyor."

Bileklerimi bırakıyor ve başını yana eğiyor. "Sanırım üstünü değiştirmelisin. Seni dışarıda bekleyeceğim. Uzun sürmesin."

Penceremden sokağa tırmanışını nutkum tutulmuş bir şekilde izliyorum. Evimiz sadece tek katlı ve içeri girmek çok kolay. Bu yüzden tüm pencerelerin her zaman kilitli olduğundan emin oluyoruz.

Nasıl bu kadar dikkatsiz olabildim?

Kahvaltıyı atlamak ve babama öğlene kadar döneceğime dair söz vermek zorunda kaldım. Cuma günleri dersim yok ve genellikle günü onunla geçirmeyi seviyorum. Aisha her hafta düzenlediği aile yemeği için yemek pişirmeye başladı bile ve ayrılmadan önce ona ne kadar güzel koktuğunu söylediğimden emin oluyorum.

Araba yolumuz olmadığı için arabamı sokağın aşağısına park ettim. Caden kendi arabasına yaslanmış bekliyor. Murder'ı da yanımda getirdim ve o kadar büyük ki vardığımızda beni o yönlendiriyor. Onun peşinden koşuyor olmam Caden'ı kıkırdatıyor ve benim de tepemin tasını attırıyor.

"Senin gibi küçük bir şey asla bir Doberman'ı yürüyüşe çıkaramaz."

"Bir kitabı kapağına göre yargılama," diyorum çenemi yukarı kaldırarak, onun peşinden koşmak zorunda kaldığım ve tasmaını düşürmemek için tüm gücümü harcadığım için nefes nefese kalmamışım gibi davranarak. "Köpeğimi idare edebilecek kadar güçlüyüm."

Bana gülmemek için dudaklarını sıkarak başını sallıyor. "Elbette yapabilirsin, çetin ceviz."

Gözleri kapüşonuma kayıyor ve kıkırdıyor. "İyi Charlotte mu? Kendini yaşlı falan mı göstermeye çalışıyorsun?"

Good Charlotte kapüşonlumu çekiştiriyorum. Eski bir albümlerinin kapağı ve üzerinde *The Young and The Hopeless* yazıyor. "Onlar harika bir grup."

"O albüm çıktığında sen doğmuş muydun?"

"Aynı yaştayız," diyorum sinir bozucu bir şekilde, gözlerimi ona dikerek.

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Anlaşılan kırk yaşındasın ve gençlik günlerinde Good Charlotte dinlermişsin."

"Kapa çeneni, olur mu?"

"Hadi gidelim," diye kıs kıs gülerek arabasına yönelir.

Murder'ı benimkinin arkasına bıraktım ve Caden'ı garaja kadar takip etmeden önce sürücü koltuğuna tırmandım.

Hemen dışarıdaki otoparka park ediyor ve ben de arabamı onunkinin yanında durduruyorum. O bana katılmadan önce köpeğimi dışarı çıkarıp tasmaını alıyorum.

"Artık gittiğin her yere onu da götüreceksin?"

"Evet," 'p'yi patlatıyorum ve kız ona doğru hırlarken ona gülümsüyorum. "İnsanların sadece bana zarar vermek istediklerini hissedebiliyor."

Bana bir kaşını kaldırıyor ve konuşmamız büyük boy kot tulum giymiş bir kızın bize doğru gelmesiyle kısa kesiliyor. Ellerini bir bezle siliyor, üzerlerindeki siyah yağı temizliyor.

"Hey, Cade," diye parlıyor. Ve işte o anda, onun Onu.

"Ashley, Billie, Billie, Ashley." Ona başımı sallıyorum, o da aynısını yapıyor.

Herkes benim NSC olduğumu biliyor, başka türlü davranmaya gerek yok.

"Bu sadece bir ışık," diyor Caden, sanki karşı çeteden bir arabayı garajına getirmesini haklı çıkarırcasına. "Benim için bir iş yapıyor. Tutuklanma riskini göze alamam."

"Beni yargılamayın," diye yanıtlıyor arabama yaklaşırken. "Uzun sürmez."

"Bodrum'da olacağız," diyor ona. "Sadece beni ara."

"Anladım," diye karşılık veriyor bize bakmadan.

Bodrumu biliyorum. Buradan çok uzakta olmayan boktan bir lokanta. Hiç gitmedim çünkü hep Kings'in bölgesindeydi.

Caden'ı yolun karşısına ve iki blok aşağıya kadar takip ediyorum. Oraya vardığımızda üçüncü kez "Aç değilim," diye tekrarlıyorum.

"Hayır mı?" Murder'a döner. "Peki ya sen, kızım? Aç mısın? Ha?"

Kuyruğunu oynatmaya başlar ve ona tatlı bir *havlama* verir!

"Ben de öyle düşünmüştüm. Hadi gel." Parmaklarını şıklattı ve kız onu içeri kadar takip etti. Takip etmekten ya da tasmayı bırakmaktan başka seçeneğim yoktu.

"Lanet olası hain," diye mırıldanıyorum ona.

Merdivenlerden inip lokantaya adını veren bodrum katına giriyoruz.

"Ne tür yemeklerden hoşlanırsın, Billie?" Caden bir kabine geçerken rahatça soruyor.

Murder'ın tasmaşını masanın metal ayağına takıyorum ve arkama yaslanıyorum. Bankın eski vinili altımda gıcırıyor. Çoğu gri koli bandıyla bantlanmış ve masanın plastiği parçalanıyor. Bir North Shore lokantası için hiç de fena değil. Kızartma yağı ve krep hamuru gibi güzel kokuyor.

Sonunda Caden'a baktım. "Seninle havadan sudan konuşmuyorum. Tamir ettirdiğin arabamı bekliyoruz çünkü bana cinsel saldırıda bulunurken çektiğin bir video ile senin için tehlikeli bir iş yapmam konusunda bana şantaj yapıyorsun. Havadan sudan konuşmak istediğimi sanıyorsan çok yanılıyorsun."

Bir elini saçlarında gezdiriyor ve lamine bir menü alıyor. "Ben şahsen üzerinde sadece tatlı şeyler olan krepleri seviyorum. Pastırma ve yumurta gibi tuzlu şeyler yok. Ben sadece yaban mersini ve akçağaç şurubu istiyorum. Belki biraz da çikolata sosu."

Onu görmezden geliyorum, ona bakmak zorunda kalmamak için kendi menümü elime alıyorum. Gerçekten konuşmak istemediğimi anladığımda, "Umarım tadı amın kadar tatlıdır" diye ekliyorum.

Başımı menümden kaldırıyorum ve bakışlarımın onu öldürmesi için yalvarıyorum. "Az önce ne dedin sen?"

"Seni tekrar boşaltmak istediğimi söylüyorum. Umarım, artık bir kez teslim olduğuna göre, bir dahaki sefere bu kadar direnç göstermezsin."

"Sen hastasın. Gerçekten. hastasın. Hastasın. Teslim olmadım."

"Oh..." Arkasındaki yumuşaklığa vurarak arkasına yaslanıyor ve başını sallıyor. "O zaman çıkardığın sesler neydi? Yardım çığlıkları mı? Bana inleme gibi geldiler."

"Kes şunu," diye öfkelenirim. "Boğazıma bıçak dayadın-"

"Merhaba, benim adım Cleo. Bugün size ben hizmet edeceğim. Size sıcak içecek getireyim mi?" Burada değil de başka bir yerde olmayı dilediği her halinden belli olan garson kızın tembel sesi, not defterinden başını kaldırıp Caden'ı görünce parlıyor. "Aman Tanrım, Caden. Merhaba!"

Birbirlerini neden tanıdıklarını anlamam biraz zaman alıyor. Çenesindeki morlukları ve kırmızının koyu bir tonuna dönüştüğünü fark ettiğimde, zıplayıp onu boğmak istiyorum.

Kadının şu anda onun için nasıl eridiğini görmezden gelen Caden, gözlerini benden ayırmıyor. "Ben bir sade kahve alabilir miyim, Billie de..." İkisi de beklentiyle bana bakıyor.

"Sadece su. Buz yok," diyerek öfkemi bastırıyorum.

"Ben de akçağaç şuruplu yaban mersinli krep ve biraz çilek alayım lütfen."

"Pekala." Yazıyor. "Başka bir şey var mı?"

"Tüm ruhumu temizleyecek bir vaftiz," diye mırıldanıyorum menümü yüzümün önüne koyarken, böylece onu daha fazla görmek zorunda kalmayacağım.

Caden homurdanıyor ve harika arkadaşı Cleo'yu kovuyor. Kulak misafiri olmaktan çıkar çıkmaz menümü masaya çarpıyorum.

"Sana inanamıyorum. Onun evinden çıktıktan hemen sonra benim evime mi girdin, yoksa buraya gelmeden önce biraz uyudun mu?"

Dudaklarını yalıyor ve gülümsüyor, belli ki bundan hoşlanıyor. "Eğer beni daha önce istediğini itiraf edersen, tüm lokantaya senin benim kız arkadaşım olduğunu ve başka bir kıza asla dokunmayacağımı haykıracağım. Yarağımı daracık amına sokmamı ve Tanrı'yla tanışıp başından beri benim olduğumu anlayana kadar seni canlı canlı sikmemi istediğini."

Sözleri üzerine vücudumda bir sıcaklık dalgası dolaşüyor. At kuyruğumu çözüp kendime biraz zaman kazandırmak için yeniden yapıyorum ve beynimin bir yanıt bulmasını sağlamaya çalışıyorum.

Başaramadım.

"Şey," diye omuz silkiyor. "Bu durumda, kıskanmana gerek olduğunu sanmıyorum. Yine de içini rahatlatmak için söyleyeyim, geçen hafta Cleo'yu becerdim. Morluklar sadece bir süre dayanıyor." Sanki bu tamamen berbat bir durum değilmiş gibi gülümsüyor.

"Bana dokunmayı bıraktığın sürece, ne yaptığın umurumda değil." "Ah, hayır. Bak, bu mümkün değil."

"Neden?" Şiddet içeren bir ses çıkarmaya çalışmadan önce içten, yumuşak bir soru olarak ortaya çıkıyor.

"Çünkü seni kendime ait kılmak istiyorum," diyor basit bir dürüstlikle. "Nedenini bilmiyorum. Bu beni şaşırttı, çünkü son iki yıldır seni tamamen unutmuştum. Sonra ilahi bir hediye gibi arka bahçemizde beliriverdin ve o zamandan beri seni aklımdan çıkaramıyorum."

"İki hafta oldu," diye fısıldadım. "Beni tanı mıyorsun bile. Öylece hak iddia edemezsin."

"Ama benim. Sana benim olduğunu söylüyorum ve sen de bunu anlayacaksın."

Isındığını görebiliyorum. Elini masanın üzerine koydu ve o kadar yakından eğiliyor ki sıcaklığını hissedebiliyorum.

"Karşı koymaya devam et, Billie. Eninde sonunda seni pes ettireceğim." "Kızları sevgilin olmaya böyle mi ikna ediyorsun?"

"Hayır," diye homurdanıyor. "Ben kız arkadaş yapmam. Ama senin için bir istisna yapacağım."

"Sen Kings ekibisin Caden. Ben de NSC'yim. Bu işi yapmak zorunda olduğum için yapıyorum. İtaatkarlığımı gerçek bir ilgiyle karıştırmayın çünkü size karşı hiçbir ilgim yok. Bence sen vahşi ve zalimsin. Sana verilmeyeni alıyorsun çünkü buna hakkın var. Ve tamamen dürüst olmak gerekirse, senin şefkat gösterecek kapasitede olduğunu düşünmüyorum. Bırak aşkı."

Etrafımızdaki hava birkaç derece düşerken yeşil gözlerinde bir tehlike gölgesi beliriyor. Dilini dişlerinin arasında gezdiriyor ve çenesini sıkıyor.

"Buna pişman olacaksın," diyor basitçe. Garson içkilerimizi ve onun yemeğini getiriyor ve ben de bu fırsattan yararlanarak müsaade istiyorum. Murder'ın tasmaını masadan çözüyorum ve "Seni dışarıda bekleyeceğim" derken Caden'a bakmıyorum bile.

Arabamı alırken hiç konuşmadık. Ödenecek bir şey yok çünkü Ashley'nin Caden'a bir iyilik borcu vardı ve ona tek kelime etmeden arabama bindim.

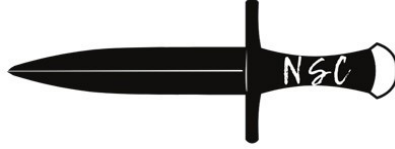
Ben kapatamadan kapımı tutuyor. "Bu gece geç kalma. Saat birde buluşma noktasında ol. İşi batırırsan seni öldürmemeleri için onları ikna etmek için orada olamayacağım, bu yüzden sana söylediğim her şeyi yap. Her şey bittiğinde bana paramı getir."

"Elbette," diye mırıldanıyorum o bırakırken. Kapımı çarparak kapatıyorum ve NSC bölgesine geri dönüyorum, tanıdığım sokaklara geri döndüğümde kendimi yüz kat daha hafif hissediyorum.

BILLIE

İki Yüz - Jake Daniels, Omido

Başlık tenimi nemli ve yapış yapış yapıyor. Orada kendi nefesimi ve her hareket duyduğumda nasıl sendelediğimi hissedebiliyorum. Benim arabamla onlarınki arasında gidip gelen iki ya da üç kişi olmalı. Bu durumda olduğuma inanamıyorum. Caden bunu bana daha kaç kez yaptıracak? Bu onsuz ilk sefer ama itiraf etmeliyim ki o yolcu koltuğundayken kendimi daha güvende hissediyordum. Bacaklarımın arasındaki eline odaklanmakla meşgulken başka hiçbir şey olmuyormuş gibi davranmak daha kolaydı.

Murder'ı yanımda götüremezdim. Ya onlara havladığı için onu vururlarsa? Kurtlar kimsenin canını bağışlamaz. Camıma vurulduğunu duydum ve odaklandım. Arabalarının gittiğini duyar duymaz kaputu çıkardım ve nefes verdim. Bütün bu çile çok korkutucu.

Arabayı çalıştırıyorum ve bagajımda ne varsa alıp paraya çeviren adamlarla buluşmam gerektiğini bildiğim diğer noktaya gidiyorum. Caden'ın sattığı her neyse onun alıcıları olduklarını tahmin ediyorum. Ya da ürünü dağıtmak için beklerken onu saklayan başka bir tür aracı.

Geçen seferki gibi, adam arabamla birlikte ortadan kayboluyor ve başka bir araçla ayrılmadan önce arabamı geri getiriyor. Para dolu çanta arka koltuğumda ve Caden'a götürme zamanı geldi.

Alabama bindim ve Sawyer'ın evine doğru sürdüm. Yolda bir polis arabası beni solladı ve kalbim neredeyse patlayacaktı. Ürün artık üzerimde olmayabilir, ama arabamdaki para miktarını asla haklı çıkaramazdım.

Sawyer'ın araba yoluna park etmiş olanın arkasında duruyorum ve Caden'a mesaj atıyorum. Sonunda mesajıma cevap vermesi için on beş dakika beklemek zorunda kaldım.

Caden: Evime getir.

Gerçek mi lan bu?

Dick.

Arabamı tekrar çalıştırıyorum, ama aynaya baktığımda tam karşımda biri duruyor. "Aman Tanrım," diye irkiliyorum yüksek sesli bir nefesle. Sawyer etrafımda dolaşüyor ve pencereimde.

"Burada işler nasıl gidiyor?" diye soruyor tembelce, ben onu hafifçe aşağı yuvarlarken. "İyiyim."

"Arkadaki benim param mı?"

Onun mu?

"Caden'ın olduğunu sanıyordum," diye cevap veriyorum olabildiğince sakın bir şekilde. "Patates, pot-ah-to. Bu Kings'in parası. Ver onu bana."

Sesi biraz

daha şiddetli. Parmaklarını pencereimdeki küçük boşluğa geçiriyor.

"Caden az önce bunu evime götürmemi söyledi."

Gülümsüyor ve geri adım atıp masumiyet işareti olarak elini kaldırmadan önce bırakıyor. "Bir yanlış anlaşılma olmalı. O zaman ona ver. Bir dahaki sefere onunla aynı fikirde olduğumuzdan emin olacağım."

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum, parmağım direksiyona vuruyor. Ona güvenilemeyeceği çok açık. Kral olmasının yanı sıra, kendi ekibini de sismek istiyor gibi görünüyor. Arabamı çalıştırdım ve garaj yolundan çıktım.

Caden'a Sawyer'ın parayı almaya çalıştığını söylemeli miyim emin değilim. Belki de gerçekten bir yanlış anlaşılmadır, ama adam bende kötü hisler uyandırıyor.

Evime vardığımda, bunun bir Kral sorunu olduğu sonucuna vardım. İstedikleri kadar kendilerini içten içe yok etsinler.

Caden'ın evinin önüne park ettiğimde fark edilir derecede kalabalıktı. Hızla dışarı çıkıyor ve çantayı alırken beni zar zor fark ediyor.

"Gerçekten iyi bir kız," diye mırıldanıyor kendi kendine, paranın miktarına bakarak. Her nasılsa, bana doğrudan hitap etmese bile, benimle alay etmeyi başarıyor. İş bittiğinde, nihayet bana zaman ayırıyor. "Arabadan in."

Buğulanmış pencerelerine bakıyorum. İçeride bir sürü insan olmalı ama parti falan yok. Arabamdan çıkıyorum ama yakın duruyorum. "Evine girmek istemiyorum."

"Evime girmeye davetli değilsin, küçük Scott. Belki seni becerdiğimde bu onuru sana veririm."

Çenemi sıkıyor, hakaretlerimi zapt etmeye çalışıyorum.

Ona parayı ver ve evine git, Billie.

Çantayı yanına bırakıp elini yüzüme götürüyor ve yanağımı okşuyor. Tokat atıp uzaklaştırıyorum ve ondan başka her şeye bakıyorum.

"Billie," diyor usulca, hâlâ içinde sakladığı tehlikeyi tasvir ederek. Bu çok yumuşak. Fırtına öncesi sessizlik. "Sana istediğim her şeyi yaptırabileceğimi biliyorsun, değil mi?"

Kalbim düşüyor, midem sıkışıyor ve onu boğazıma geri fırlatıyor. Cevap vermeyince başparmağı dudaklarımı okşamaya geliyor. "Kız kardeşin ve babanın o videoyu telefonlarına aldıklarını düşün. Tüm ekibinin sana ve ailene olan saygısını yitirdiğini. Bir kralın sizi diliyle paramparça etmesine izin verdiğiniz için herkesin içinde öldürülürdünüz."

"Kes şunu," diye homurdanıyorum. Başparmağını dudaklarımdan çekip boğazımı okşuyor, kalbim o kadar sert atıyor ki tenim titriyor.

"Seni korkutmam hoşuma gidiyor." İtiraf kulağa umutsuzca dürüst geliyor ve beni korkutuyor. "Söylediklerimi yapmaktan başka seçeneğin olmaması hoşuma gidiyor çünkü ben hayır cevabını kabul eden biri değilim."

"Bunun için bana şantaj yapmak zorunda olman seni korkak yapıyor. Ve zayıf." Korkudan boğazım düğümleniyor, ama yine de küçük sesim gerçeğe yankılanıyor.

"Beni bir kabadayı gibi gösteriyorsun," diye gülüyor. Sonra gözleri heyecanla parlıyor. "Ben zorba mıyım?"

"Bununla gurur duyuyor musun?" Ona kaşlarımı çatıyorum, aklımdan neler geçtiğini anlamıyorum.

"Oh, hadi ama." Gülümsüyor. "Bu eğlenceli. İkinci yılımızda nasıl kabadayı olduğunu hatırlıyor musun? NSC, Cosa Nostra'nın korumasındaydı ve sen tam bir kaltaktın." Etrafına bakınıyor. "Lik bana toz yuttururdu ve ben ona karşılık veremezdim çünkü Sawyer ve babamın bitiremeyecekleri bir şeye başlarsam beni öldüreceklerini biliyordum."

"Lik ben değilim. Ben kendi işime bakarım."

"Sen benim kız kardeşimi dövdün," diye çıkıştı ve elini arabamın camına vurarak beni kendime getirdi. "Bianco hapse atıldıktan *sonra* kendi işine bakmaya başladın. Sana sikimi yalattıktan *sonra*. Kendi işine bakmaya başladın çünkü *korkmuştun*. Ondan önce, sebepsiz yere Kings kızlarını dövmeyi seven ve üvey kardeşi kafamı dolaplara vurduğunda gülen gururlu bir sürtüktün."

"Tamam," diye başımı sallıyorum. "Ekibinin Kuzey Sahili'nin sahibi olduğunu düşünmek kendini yenilmez hissettiriyor," diye itiraf ediyorum. "Kaltağın tekiydin. Mutlu musun?"

"Bir keresinde Jade'in öğle yemeği parasını çaldığını ve geri istediğinde onu kafeteryada süründürdüğünü hatırlamıyorsun bile. Gerçek bir *zorba* gibi."

"Jade'i senin evinde görmeden önce onunla hiç tanışmamıştım. Bu o değildi." "Oydu." Bana sinirlenerek elini yüzünde gezdirdi. "Oydu. oydu, Billie. Gençlik yılları ona karşı pek nazik değildi ve o zamandan beri tüm zamanların en büyük parıltısını yaşadı, ama oydu."

Pekal

a.

Sikey

im.

Kendi kendine kıkırdıyor ve benden uzaklaşıyor. "Oh, sana yapabileceğim şeyler."

"Kes şunu, Caden. Artık lanet olası bir lisede değiliz. Ayrıca, intikam payını fazlasıyla aldın." Keşke sesim acınası bir ciyaklama gibi çıkmasaydı ama işte buradayım. Caden'in yıllar içinde dönüştüğü dev yırtıcıyla savaşan küçük bir fare.

Sakince, "Dört ayak üzerine yat," diyor.

"Ciddi olamazsın," diye alay ediyorum. "Bu iki yıldan daha uzun bir süre önceydi."

Kot pantolonundan telefonunu çıkarıp kilidini açıyor ve kaydırmaya başlıyor. "Herkesin videoları görmesi için sabırsızlanıyorum. Hangisinden başlayayım? Bence senin orgazmın senin için en kötüsü."

"Dur!" Pedalı geri çevirirken telefonunu tutmaya çalışıyorum. "Dört ayak üzerine kalk, Billie. Bana nasıl süründüğünü göster." "Sen... Ben... Siktir, senden nefret ediyorum," diye hırlıyorum.

"Şu anda evimin içinde bir sürü Kral var. Onları izlemeye davet etmeli miyim?"

Nefes nefese kalıyorum, öfke ve aşağılanma beni titretiyor. "Caden, dur," diye yalvarıyorum.

"Sana söylediklerimi yapmak istemiyor musun, küçük Scott?" Bu gece ne olduğunu bilmiyorum ama çok *kızgın*. Bu sabah arabamı tamir etti ve bana

kız arkadaşı olmak istersem bir istisna yapardı. Delice, evet, ama en azından beni incitmiyor ya da aşılamıyordu.

Bu gece kötücül tarafı ortaya çıktı ve ondan canlı kurtulmak için ne yapacağımı bilmiyorum.

"Ben sadece..." Derin bir nefes alıyorum. "Sadece şu anda mantıklı düşünmeni sağlamaya çalışıyorum."

"Mantıklı görmek istemiyorum. Seni dört ayak üstünde görmek istiyorum. Burayı mı yoksa evin içini mi tercih edersin?"

"Caden!" Öfkelendim. "Bırak artık. Uzun zaman önceydi. Aş artık bunu."

"Bunu aşmamı mı istiyorsun?" diye alay ediyor. Para dolu çantayı aldı ve eli at kuyruğuma gitmeden önce doğruldu. "Bunu aramızda tutmaya çalıştım, Billie." Bu kez nefesini hissedebileceğim kadar yakınımda ve neler olduğunu anlamakta güçlük çekiyorum.

Adam sarhoş.

"Bırak beni," diye bağıryorum o beni sürükleyerek yürümeye başladığında. "Bu saç modelini çok seviyorum. Küçük, hoş bir tasma."

Ön kapıyı iterek açtı ve beni de içeri aldı.

Tahmin ettiğim gibi, bu bir parti değil. Daha kötüydü. En yakın arkadaşlarıyla küçük bir toplantı yapıyorlar ve biz evin eşiğinden geçerken hepsinin kafası bana dönüyor.

"Herkes," diye bağıryor. "Billie Scott'ı tanıyorsunuz."

Oğlu beni yaşam alanlarına sürüklerken babası "Ne halt ediyorsun Caden?" diye azarlıyor.

"Bazı şeyleri atlatmaya çalışıyorum." Parayı odanın köşesine bıraktı ve beni de kendisiyle birlikte ortaya doğru sürükledi. "Billie geçmişte yaptıklarını unutmam gerektiğini söyledi. Ben de bunu neden hep birlikte yapmayalım diye düşündüm, değil mi?"

Caden'ın kız kardeşi Kayla bana doğru bakıyor, bana olan nefreti havada uçuşuyor. Bu noktada daha fazla konuşamam. Herhangi bir yalvarma ya da yakarma sadece benim için değil, tüm mürettebatım için bir zayıflıktır. Kavga etmek aptalca ve durumumu daha da kötüleştirecek.

Sıkıştım.

Bana bakan ve canımı yakma ihtiyacını paylaşan on kadar insanla baş başa kaldım.

Caden hâlâ atkuyruğumu tutarken masanın üzerindeki birayı kapıp içiyor. "Tamam," diye mırıldandı. "Ateşkes istemek için Scott'ların evine gittiğinde neler olduğunu bize hatırlatmak ister misin?"

"Hayır, Cade," diye homurdanıyor kız kardeşi. "Ayrıntılara girmek istemiyorum, teşekkürler." İçmeyen tek kişinin o olduğunu fark ettim. Bana yardım edebilir mi?

Bana gülümsüyor, belli ki gözlerimdeki umudu görüyor. "Ama o sürtüğe bir iki ders vermen çok hoşuma gidecek."

"Tamam, her neyse." Havada bir el sallıyor. "Seni nasıl bulduğumuzu biliyorum. Yine de kimsenin Billie'yi dövmesine izin yok çünkü o benim için bir şeyler yapıyor. Kıza canlı ihtiyacım var. Ama başka şeyler de bulabiliriz, merak etmeyin."

Jade'e döndüğünde ayaklarımın üzerinde kayıyorum ve ben de onunla birlikte dönmek zorunda kalıyorum. "Jade. Seni de yerleştireceğiz, tamam mı? Lisedeyken sana nasıl davrandığımı hatırlıyorum. Merak etme."

Jade sırtıyor ve koltuğunda rahatlıyor. "Bu akşamın güzel geçeceğini biliyordum."

Sirkini sunmak üzere olan bir sirk müdürü gibi herkese gülümsüyor. Ethan ve Elliot Jade'in iki yanında oturmuş, şaşkın ama mutlu ifadelerle durumu değerlendiriyorlar. Birkaç kişi daha var ama onları tanımıyorum.

"Şey," diye başını salladı Caden. "Billie, bunun üstesinden gelmemiz gerektiğini söyledi. Ben de düşündüm ki, neden ona ne yaptığını göstermiyoruz ve sonra nasıl *atlattığını* görmüyoruz, ha?" Ani bir hareketle beni yere itiyor ve kendimi ellerimin ve dizlerimin üzerinde yakalamak zorunda kalıyorum.

Derin bir nefes almaya çalışıyorum ama yetersiz kalıyor ve ellerimi yıpranmış halının üzerine koyup bakıyorum. Bunu onların önünde yaparsam, asla unutmama izin vermezler.

Eğer yapmazsam... Bilmek istemiyorum.

Kalbim kulaklarımda yüksek sesle atıyor, kafamın içinde çarpıyor ve düşüncelerimi kısaltıyor. O kadar ki Caden tekrar konuştuğunda sesi kulaklarımda ancak çınlıyor.

"Hadi, küçük Scott. *Sürün.*" Gözyaşlarına boğulmamaya ya da bayılmamaya çalışarak, yere baka baka adım atıyorum. "İşte bu," diyor memnun bir şekilde. "Jade'e kadar."

Bunu yapıyorum. Bütün gururumu yerle bir ediyor ama başka seçeneğim olmadığını biliyorum. Bazı insanlar bu eve girer ve asla canlı çıkamazlar. Caden beni daha önce kırdı ve ben hayatta kaldım. Bunu tekrar yapabilirim. Bana saldırdığında Jade'e zorbalık yaptığımdan ya da Kay'i dövdüğümünden şikâyet etme cüretini gösterdi. Yine de onu ikna etmenin bir yolu yok ve ben buradan gitmek istiyorum. O yüzden yapıyorum. Jade'e doğru süründüm ve Caden'in bir sonraki emrini bekledim.

"Vay anasını," diye gülüyor Jade. "Bunu filme alıyorum."

"Hayır." Caden'in reddi kimsenin saygısızlık etmeye cesaret edemeyeceği bir emirdir. "Odanın etrafında dolaş Billie. Bize ne kadar güzel olduğunu göster."

Son kısmı kastettiğini sanmıyorum, çünkü kısa bir sessizlik olduğunda kendi kendine kıkırdıyor. Herkes ona kocaman gözlerle bakıyor olmalı ama ben başımı kaldırıp onları görmek istemiyorum.

"Ne?" diye ısrar ediyor. "O çok güzel. Hadi, Billie. Sürün."

Bunu hızlı yapıyorum, dizlerim ağrıyor ve bileklerim zorlanıyor ama umurumda değil. Onlar benimle dalga geçerken ve bana hakaretler yağdırırken olabildiğince hızlı bir şekilde etrafımda dönüyorum. Tekrar Caden'in yanına geldiğimde, sırtıma bir ayağını koyuyor ve kollarım bükülüyor. Kendimi tutmayı başarıyorum ve hiçbir şey söylemiyorum.

"Kralların yeni bir evcil hayvanı var," diyor rastgele bir adam mutlulukla. İki bira şişesinin şingirdediğini duyuyorum ve oracıkta ölmek istiyorum.

Kabus bitmek üzere. Seni bütün gece burada tutamaz. Yakında evde olacaksın.

"Tanrı aşkına, Caden." Babasının sinirli sesi, benimle alay eden ve kıs kıs gülen sesimi bastırıyor. "Çıkarın onu buradan. Gecemin tadını çıkarmak istiyorum."

"Baba, endişelenme." Sarhoş sesi duygu doluydu, her zamanki duygusuz monoton sesinden çok farklıydı. "Sadece gerçek bir evcil hayvan mı alsak yoksa Billie'yi mi beslesek diye küçük bir deney yapıyoruz."

"Kızı işleriniz için kullanmak istiyorsanız, buyurun kullanın. Ama yapacak daha iyi işlerimiz varken onu evime getirip sokak köpeği gibi istismar etmeyin."

Caden'in babasına bakıyorum, her şeye rağmen Kralların liderinin beni buradan çıkarıp çıkarmayacağını anlamaya çalışıyorum. Ama o kalkıyor ve boş birasını masaya koyuyor. Arkasını dönüp koridora doğru yöneliyor.

"Ne?" diye gülüyor Caden, babasının geri çekilişine bağırarak. "Anneme de böyle yapmamış mıydın? Çünkü neden gittiğini hatırlıyorum. Neden hiçbirimizle konuşmak istemediğini biliyorum."

"Kes şunu, Cade," diye araya giriyor Kay öfkeli bir tıslamayla.

"Hadi ama," diye devam ediyor. "Kadınlarıma kötü davranıyorum çünkü sen bana hep bunu gösterdin baba!" Bana bakmadan önce çılgınca gülmeye devam ediyor. Sonra sesi kesildi. "Defol git buradan," diye tükürüyor bana, ayağını sırtımdan çekerek.

Bir anda kalktım, evinden kaçtım. Ama tabii ki peşimde, beni dışarıda takip ediyor.

"Küçük Scott," diye sesleniyor arabama girmek üzereyken. "Sana bu sabah söylediklerine pişman olacağını söylemedim mi?"

Gülümsemesi o kadar şeytani ki, neredeyse gerçeküstü. Kendimi tutamadan çenem yere düşüyor.

"Bu Jade ya da kız kardeşinle ilgili değildi," diye fısıldıyorum sonunda her şey netleştiğinde.

"Sen en zeki kız değil misin?"

"Sadece seni reddettiğim için beni pişman etmek istedin."

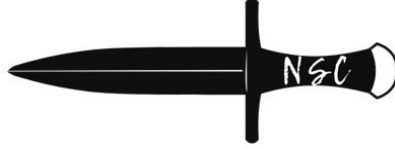
Bana yaklaşırken başını sallıyor ve beni arabama yaslıyor. "Sadece bir şeyi anlamanı istedim. Bana iyi davranırsan, ben de sana iyi davranırım. Beni reddedersen sonuçlarına katlanırsın."

Eğiliyor ve tekrar doğrulmadan önce alnıma şaşırtıcı derecede yumuşak bir öpücük bırakıyor. "Yakında görüşürüz, Billie."

Tanrı benden nefret ediyor ve sadece şeytan beni hoş karşılıyor. Onun adı Caden King.

BILLIE

Eskiden Tanıdığım Çocuk - Tutuklu

Gençlik

Salı sabahı Caden Çarşamba ve Perşembe gecesi bana ihtiyacı olduğunu belirten bir mesaj attı. Perşembe gecesi Xi ile olan randevumu iptal etmek zorunda kalacağım, bu yüzden hemen onu aradım.

"Bu benim en sevdiğim üvey kardeşim değil mi?"

Xi'nin bana üvey kardeşim demesi her zaman biraz garip ve yasak gibi gelir. Lik beni gerçekten ailesi olarak görüyor ve kız kardeşten önceki *adımı* uzun zaman önce bıraktı. Xi bunu yapmıyor çünkü geçmişimiz farklı.

"Emma'ya söylerim," diye takılıyorum. "Bak, Perşembe günü gelemem. Cuma günü erken saatte antrenmanım var ve iyi bir uyku çekmek istiyorum." Yalan dudaklarımdan o kadar zahmetsizce kayıyor ki kendime şaşıyorum.

"Neden beni kirletiyorsun, Bil's? Beni sevdiğini sanıyordum."

"İstiyorum!" Gülüyorum. "Ama Cuma günü aile yemeğinde görüşürüz ve gelecek Perşembe oyun gecesi yapabiliriz."

Xi, babası ölmeden ve annesi babamla evlenmeden önce yaşadıkları evde yaşıyor. Lik ve onun arasında en büyükleri o. Kirayı o ödüyor, yani orayı kendi evi olarak görüyor. Her Perşembe, PS4 oynamak ve kimin en iyi UFC3 oyuncusu olduğu konusunda birbirimize bağırarak için oraya gidiyorum.

"Evet, evet. Seni şimdiden özledim."

"Ben de seni özledim. Cuma günü görüşürüz."

Telefonu kapattık ve yatağımdan kalkıp parmaklarımı şıklatarak Murder'ın beni takip etmesi için ısıklık çaldım. Oturma odasından tasmaını aldım ve etrafa bakındım.

Ev. Herkes gitti ve bugün derslere katılmadığım için kimse beni suçlamayacak.

"Hadi bebeğim," diye bağıyorum. "Kim yürüyüş için heyecanlı?"

Kapıya doğru koşuyor, heyecanla kuyruğunu sallıyor. Telefonumu ve kulaklığımı alıp kapıyı açıyorum.

Müziğimi shuffle'a alıyorum ve Layto'dan *Head* çıkıyor. Sokakta yürürken başımı sallıyorum, daha doğrusu Murder beni sokakta gezdiriyor.

Etrafta on dakika dolaştıktan ve işini yapmasına izin verdikten sonra, bağcıklarımı sıkmak için eğildim ve tekrar doğruldum.

"Egzersiz zamanı, bebeğim." At kuyruğumu yeniden yapıp koşmaya başladım.

Bir saat boyunca vücudumun sınırlarını zorluyorum, daha fazla yapamayacağımı düşündüğümde koşuyorum. Kilo vermemek için kalorilerimi takip etmeye dikkat ediyorum ve buna göre beslendiğimden emin oluyorum. Koşmak kondisyonumu ve dayanıklılığımı geliştirmek içindir ve her zaman kütle kaybetmemeye dikkat etmeliyim. Bacağımı bir duvara yaslamış, yolun ilerisindeki bir çimenlikte Murder oynarken kulağımdaki müziğin yanından kıs kıs gülüşmeler duyuyorum. Kulaklığımı çıkarıyorum, ipini telefonumun etrafına doluyorum ve bacağıma yasladığım tozluk cebime sokuyorum.

"Eğer bu *yenilmez* Billie değilse," diye duyuyorum arkamı döndüğümde.

Caden'in arkadaşı Jade ve diğer üç kız gelip beni duvara yasladılar.

"Harika," diyorum acı acı. "Mürettebatımızın yarısını çaldığınıza göre Kings'in bölgesi biraz kalabalıklaşmaya mı başladı? Bu yüzden mi bizim bölgemize girmeye cesaret ediyorsunuz?"

"Biri onun etrafında olup bitenleri takip etmeli," diye alay ediyor Jade. "Bu artık senin değil."

İfade karşısında göğsüm sıkışıyor. Bu ne zaman oldu? Etrafıma bakıp sokak tabelasını kontrol etmek istiyorum ama bu fırsatı bana saldırmak için kullanacaktır.

"Ee," diye sırtıyor Jade. "Caden'in küçük orospusu olmak nasıl bir şey?" Cuma günü Caden'in evinde olanları hatırlayınca bir anda ortadan kaybolmak istiyorum. "Senden ve ne *kadar* uyumlu olduğundan bahsetmeden duramıyor."

Kıskançlığın alt tonunu kaçırmadım. "Merak etme. Eminim çok yakında takıntısını yenecektir. O zaman onun siki için yalvarmaya devam edebilirsin."

Bir kahkaha patlatıyor ve ellerini çırpıyor. "Ah, kızlar. Adamın onu gerçekten önemseydiğini sanıyor." Sesi düşer. "Sen sadece onun

bağışlama umurunda değil, Billie. Neden ekibinden kimseye sormadı sanıyorsun? Senin sırtından para kazanabilir, sana ödeme yapmak zorunda değil ve eğer ölürsen kimsenin umurunda olmaz. Sen gerçekten Kralların yeni evcil hayvanısın."

Çenemi sıkarak kendimle içsel bir savaşa giriyorum. Neyin önemli olduğunu düşünerek -ve Jade'in suratını duvara çarpma isteğimi görmezden gelerek- gururumu bir kenara bırakıp başımı sallıyorum. "Her neyse. Zaten gidiyordum."

"Ve şimdi artık değilsin," diye tükürüyor bana.

Sağındaki esmer kız beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Gerçekten yenilmez olup olmadığını kontrol etmek için ölüyorum."

Onu amatör MMA'den tanıyorum. Sanırım adı Reilly. Benden iki sıklet üstte ve bana kıyasla kas duvarı gibi görünüyor. Ama son iki dövüşünü de kaybetti.

"Ringde mi? Kurallarla mı?" Ben diyorum. "Tam olarak emin değilim." "Ama sokaklarda?" diye eklemekten önce gözlerimi ona dikiyorum. Kaltak, beni gerçekten kızdırmadan önce sana bir çıkış veriyorum."

Jade'in solundaki iki sarışın homurdanıyor. Bakışlarım onlara yöneliyor ve Reilly'ye tekrar bakacak zamanım bile olmuyor. Tek hissettiğim onun yanağıma vurduğu yumruk.

Bir kahkaha patlatmadan önce duvara takılıp sendeleyerek geri çekiliyorum. "Bundan biraz daha fazla çabalaman gerekecek."

Bir saniye sonra üzerine atıldım, geriye ve yere düşerken ona yumruklar yağdırdım. Biri beni atkuyruğumdan tutup ondan uzaklaştırıyor ve sonra sırtıma bir tekme yiyerek beni hafifçe geri çekilmeye zorluyor. Kim olduğunu bilmeden dönüp kafasının arkasını tutuyorum ve dizimi kaldırıp burnuna vururken aşağı çekiyorum.

Jade çılgılık attığında sesini tanıyorum ve geri çekilirken yüzüne kan sıçırıyor. Arkamı döndüğümde, iki sarışın tereddüt ederken ıslık çalmak için bu küçük ertelemeyi kullanıyorum. Murder bana doğru koşarken yüksek bir havlama sesi duyuldu. Sarışınlardan birini yakalayıp köpeğime doğru fırlatıyorum. Murder bacağına saldırırken çılgılık atıyor.

Reilly ve Jade yüzleri kanlı olmasına rağmen tekrar üzerime geldiler. İlki beni arkamdan yakalıyor, Jade yüzüme yumruk atarken kollarımı arkamda tutuyor.

On saniye boyunca odağımı kaybediyorum, kendimi savunamıyorum ve birkaç darbe alıyorum. Ama MMA size bir şey öğretiyorsa, o da acının altında devam etmektir.

Denge için kendimi Reilly'ye doğru iterken homurdanıyorum ve Jade'in karnına tekme atıyorum.

"Lea!" Reilly arkamdan bağıyor. Köpeğimin saldırmadığı ve orada öylece duran sarışın ne yapacağını bilemez bir halde başını sallamaya başlıyor. Reilly panik içinde ona, "Çocukları çağır," diye emrediyor.

İkimizin de geriye düşmesi için elimden geleni yaparken, "Korkağın tekisin," diye homurdanıyorum. Sorun şu ki, benden çok daha büyük ve ağır olduğu için arkamda bir duvar gibi hissediyorum.

Tekrar ısılk çaldım ve Murder Reilly'ye havlamaya başladı. Isırılma korkusuyla beni bırakıyor ve ben de dönüp taktiksel olarak çenesine vuruyorum. Işıklarının bir anda karardığını görüyorum ve baygın bir şekilde yere düşüyor. Sonra, Jade'e saldırıyorum. Kaçmaya çalışırken saçlarından tutup onu yere itiyorum. Kaburgalarına ve karnına attığım tekmeler çığlık atmasına neden oluyor ve ancak artık kendini savunacak gücünü kaybettiğini gördüğümde duruyorum.

Murder'ı ve ona bağladığım keseyi aldım. Sustalı bıçağımı çıkarıp açıyorum.

Yine de geri adım atan Lea'ya, "Gel de gör bakalım ne olacak," diyorum. Jade'in göğsüne oturuyorum ve yüzünü dizlerimin arasında tutuyorum.

Bir şeyler gargara yapıyor, biraz kan tükürüyor ama bilinci yerinde değil. Bıçağımı yüzüne götürüyorum ve ucuyla onu oyuyorum. Gözünün köşesinden şakağına ve saç çizgisine kadar tek bir çizgi.

"Sana gözyaşlarından oluşan güzel bir NSC yolu verdim. Bir dahaki sefere kendini olduğundan daha büyük gördüğünde buna bak," diye tüm öfkemle yüzüne haykırıyorum.

Biri çetemize bulaştığında, onu her zaman öldürmeyiz. Bazen onlara gözyaşı yolu dediğimiz şeyi veririz. Çünkü ağlayarak yere düştüklerinde, gözyaşları bu yoldan akar. Bu şekilde, bir zamanlar bize karşı kaybettikleri savaşı asla unutmazlar.

Kralların kendi işaretleri vardır. Ekibimizde boynunun yan tarafına oyulmuş dağınık bir taçla dolaşan insanlar tanıyorum.

Gürültülü bir egzoz sesi beni ürkütüyor ve sarışınlardan birinin öldüğümü mırıldandığını duyuyorum.

Jade'in yüzüne kan tükürüyorum ve altımda inlediğini duyuyorum. Ayağa fırlıyorum ve bunca zamandır sarışınlarla havlayan Murder'ı çağırmak için ısılk çalıyorum.

Arkamı döndüğümde mat yeşil bir kamyonla karşılaşıyorum ve Ethan'ın arabasını tanıyorum. "Siktiğimin sürtükleri," dedim onlara.

"Scott!" Elliot yolcu koltuğundan, Ethan da sürücü koltuğundan atlarken bağıyor.

"Hayatımı sikeyim," diye mırıldanıyorum etrafıma bakarken. Sonumun bir ceset torbası içinde olmasını istemiyorsam ormana doğru koşmam gerekecek.

Elliot'ın şok olmuş sesini duyuyorum: "Ne oluyor lan?"

"Hey, Reilly." "O dışarıda, kardeşim."

"Reilly'i öldürdün mü lan? Seni psikopat," diyor Elliot, sesinde kızgın görünmek için biraz fazla gurur var.

Gözlerim tekrar ormana dalıyor. Kaçarsam beni yakalarlar mı?

Ethan nereye baktığımı görüyor ve başını sallıyor. "Bunu aklından bile geçirme."

İkisinin de bakışları Jade'in üzerine düşüyor ve ben iç yanağımı ısııyorum. Bana tekrar baktıklarında Elliot her zamanki mizah kıvılcımını kaybetmiş, Ethan'ın normalde rahatsız olmayan duruşu ise vücudunda gerginliğe dönüşmüş.

"Seni öldüreceğim," diyor Elliot. "Bana

saldırdı," diye savunuyorum. "I-"

"Kings'in bölgesindesin, küçük sürtük," diye hırlıyor Ethan. "Kural kuraldır.

Sadece NSC bunlara saygı gösteremiyor gibi görünüyor."

"Bilmiyordum!" Bağıyorum. "Kendimi savunuyordum," diye ekliyorum, kederli bir şekilde. Dövdüğüm sürtükler beni korkutmuyor. Ama Caden, Elliot ya da Ethan söz konusu olduğunda, aklıma hep iki yıl önceki o gece geliyor ve cesaretim her seferinde parmaklarımın arasından kayıp gidiyor.

Onlar bana doğru bir adım atar atmaz Murder onlara havlıyor. Onlar yaklaşmaya devam ederken zayıf bir uyarıyla "Sizi ısıracak," diyorum.

Ethan pantolonunun arkasına uzanır ve bir silah çıkarır. "Hayvanlar umurumda bile değil. Bence bunu bilmelisin. Kaltağını geri çağır."

Ne tür bir psikopat hayvanları umursamaz?

"Yapma," ellerimi önüme koyuyorum ve köpeğime ıslık çalıyorum.

"Sakin ol.

Gel buraya kızım."

Ethan, "Bırak şu lanet bıçağı," diyor. Bu iki adamın Jade'i önemseyişi çok açık. Bunu daha önce hiç fark etmemiştim ve onu serbest bıraktığım için pişmanlık duymaya başlıyorum.

Murder Ethan'a son bir hırıltıyla bacağıma yaslanırken bıçağımla bırakıyorum. Elliot Jade'e yumuşak sözler söylüyor, duvara yaslanmasına

yardım ediyor ama başı göğsüne düşmeye devam ediyor. Çok fazla kan var.

yüzünde. Şükürler olsun ki, ikisi de henüz gözyaşlarının yollarını göremiyor.

Ethan silahını bana doğrultuyor ama gözleri Jade'in üzerinde ve ben de bu fırsattan yararlanarak elimi taytımın cebine sokup ana ekran düğmesine arka arkaya beş kez basıyorum. Bu otomatik olarak Xi'ye konumumu ve S.O.S. yazan bir mesaj gönderiyor. Bu numara her zaman onun numarasıydı çünkü o benim en yakın arkadaşım. Bu sistemi Caden, Elliot ve Ethan'la geçirdiğim o uğursuz geceden sonra uygulamaya koydum. Xi ne olduğunu hiç sormadı. Sadece kabul etti ve ona ihtiyacım olursa yanımda olacağını söyledi. Sözüünü her zaman tutacağını biliyorum.

Elliot Jade'e yardım ederken Ethan silahını beş dakika boyunca üzerimde tutuyor. İki sarışın diğer ekip üyeleriyle telefonda konuşuyor ve ben burada bekledikçe hayatımı daha fazla riske atıyorum.

Umudum azalıyor ve üvey kardeşimin arabasının yavaşça yanımızdan geçtiğini gördüğümde Tanrı'ya şükrediyorum. Hiçbiri onu fark etmiyor, beni tehdit etmekle ya da kendi başlarının çaresine bakmakla meşguller. Renkli camını indiriyor ve parmağını ağzına götürerek bana sessiz olmamı söylediğini görüyorum.

Sürmeye devam ediyor ve arabasını onların göremeyeceği bir yere park edeceğini varsayıyorum. Ortaya çıkması için sadece bir dakika daha beklemem gerekiyor. Ethan'ın arkasından sessizce yürümesine ve kendi silahını kafasının arkasına doğrultmasına izin veriyorum.

"Hemen ondan uzak dur."

Kings ekibindekiler tepki veremedi, başka bir araba son sürat gelir ve Ethan'ın kamyonunun yanında durur. Dört cam açılır ve ona ateş ederler. Silahların ve mermilerin metale çarpma sesi hepimizi sağır eder. Ethan'ın camları patlar ve arabasının önünden dumanlar çıkmaya başlar. Kaos başlar.

Xi, silahının kabzasıyla Ethan'ın kafasının arkasına öyle sert vurur ki Ethan aldığı darbeye bayılır. Yere düşüyor, artık bir tehdit değil. Silahını kaptım ve daha fazla Kral ortaya çıkarken yanına gittim.

"Siktir," diye hayıflandım.

Ekiplerimizin tam anlamıyla çatışmaya girdiği pek sık görülmez. Uyguladığımız 'kurallar' var ve herkes kendi kulvarında kaldığı sürece çok da kötü sonuçlanmıyor. Şu anda içinde bulunduğumuz karmaşanın kaynağı olmaktan nefret ediyorum.

Adamlarımızdan bazıları Kings'le yumruk yumruğa dövüşüyor, bazıları da diğerlerini silahla tehdit ediyor. Murder duyduğu silah sesleri yüzünden aklını yitirmiş bir halde sızlanıp duruyor.

Xi, Jade'in yoldan çekilmesine yardım ederken Elliot'ın üzerindedir. Onu ensesinden yakalar ve silahını ona doğrultmadan önce yere fırlatır.

"Seni bir daha onun yanında görürsem, lanet olası evini içindeki tüm ailenle birlikte yakarım." Ateş etti ve şaşkınlıkla çılgılık atmama neden oldu. Atış kafasından çok uzağa, yere doğru oldu. Ama Elliot acı içinde homurdanırken ellerini kulaklarına götürmüştü, bir top gibi kıvrılmıştı.

Biri "Polisler!" diye bağırır ve herkes kaçmaya başlar.

"Hadi, Bil's. Arabaya binin."

Xi'yi arabasına kadar takip ediyorum, köpeğimin arkaya binmesine yardım ediyorum ve lastik gıcirtısı içinde uzaklaşıyoruz. Aynadan Kings'in ekibinin dağıldığını ve bizimkilerin arabalarına geri döndüğünü görebiliyorum.

Xi'nin gözleri bana kayıyor ve elleri direksiyonda sıkılaşıyor. "İyi misin?" diye soruyor usulca.

Yolcu aynasını indirip şişmiş dudağıma ve kanayan kaşıma bakıyorum.

"Siktir," diye sıkılmış dişlerimin arasından itiyorum, başımı koltuğa çarpıyorum. "Yüzüm."

"Canın acıyor mu?" Xi endişeyle sorar.

"Hayır," diyorum. "Ama Dickie beni öldürecek." Kanayan parmak eklemlerime bakıyorum ve sağ işaret parmağımın şiştiğini fark ediyorum. "Lanet olsun... *lanet olsun*," diye nefes alıyorum. "Siktiğimin sürtükleri."

"Her şey yoluna girecek." Xi'nin eli uyluğumun üzerine geliyor ve dokunuşu beni sakinleştiriyor.

"Beni köşeye sıkıştırdılar," diye nefes nefese kaldım. "Bana saldırdılar. Ne yapmam gerekiyordu?"

"Bil sakinleş. Bu akşam seninle antrenmana gelebilirim. Dickie'ye gerçeği söyleriz ve o da anlayışla karşılar."

Elimi yüzüme götürüyorum, adrenalin azaldığı için gözyaşlarımın dökülme tehdidiyle karşı karşıya olduğunu hissediyorum. "Bu yerden bıktım."

"Biliyorum," diyor sadece North Shore'daki insanların sahip olduğu bir anlayışla. "Biliyorum, bebeğim."

Eli uyluğumun etrafında güven verici bir şekilde sıkılıyor ve sonunda tam bir nefes alabiliyorum.

CADEN

Lost It - Layto, Jaymmac

Elliot ve Ethan'ın oturma odasına girdiğimde "Vay anasını," diye kahkaha atıyorum.

Stoneview'e gittikten sonra hep onlarınkine giderim. Genellikle kendi evimde duş alırım ve sonra kendimden nefret etmekten uzaklaşmak için onların arkadaşlığını ararım.

Chantale geçen hafta bir arkadaşına beni 'tavsiye' etmiş. North Shore'dan harika bir matematik öğretmeni bulması gerektiğini söyledi. Bugün, sırf erkeğinin bir başkasına hükmetmesini izlemek onu tahrik ettiği için bir orospunun kocasına sakso çekmek zorunda kaldım. Tüm zaman boyunca masadaki paraya bakıp durdum, buna degeceğine dair kendime söz verdim. En azından ateşliydi ve daha önce de erkeklerle birlikte olmuştum. Tek sorun benim üstte olmam, onun da üstte olması. Açıkçası, para aldığım bir durumda karar verme hakkım yok.

Odaya baktığımda yine gülmekten kendimi alamıyorum. Ethan kafasının arkasında bir torba donmuş bezelye tutuyor ve Elliot koltukta Jade'le ilgileniyor. Sol kulağından kurumuş kan damlıyor.

Jade'in sol gözünün köşesine bir gazlı bez bantlanmış ve burun deliklerine iki pamuk sıkıştırılmış. Yanağına buz tutuyor ve Elliot kanayan dudağına ıslak bir bezle bastırıyor. Kanepeye o kadar gömülmüş ki bir ara minderlerin arasında kaybolacak gibi.

"Gülmeyi kes," diye tersliyor Ethan. "Bu hiç komik değil, Cade."

"Ne," diye omuz silkiyorum, "hepiniz savaşı falan gitmiş gibi görünüyorsunuz." Sırt çantamı yere bırakıyorum ve hepsiyle yüzleşmek için sehpanın üzerine oturuyorum. "Sanırım gününüzün nasıl geçtiğini sormaya gerek yok."

"Siktir git," diye homurdanıyor Elliot bana. "Bunu senin yeni elemanın yaptı. Haberin var mıydı?"

Billie'yi düşündükçe kalbim küt küt atıyor. Kimse onun adını bile söylemedi ve göğsüm heyecanla inliyor.

"Bunu Billie yaptı, ha?" Dudaklarımın kenarının kalkmasını engelleyemeyerek soruyorum. Saklamaya çalışmak için elimi ağzıma götürüyorum.

Jade doğrulmaya çalışıyor ve bunu yaparken yüzünü buruşturuyor, bir elini kaburgalarına götürüyor. Elliot'ın elini itiyor ve bana hançer gibi bir bakış fırlatıyor. "Bir şeyler yapsan iyi olur, Cade. Bu yanına kalmayacak."

"Bunu neden yapayım ki? Billie yanlış bir şey yaptığında cezalandırılır." Ve hepsi geçen Cuma günü zil zurna sarhoşken buna şahit oldular. Pek de gurur duyduğum bir an değildi. "Ama bildiğim kadarıyla bugün yanlış bir şey yapmadı."

"Yanlış bir şey yapmadı mı?" Elliot karşılık verir. "Charlotte hastanede çünkü Billie'nin köpeği bacağını yedi. Adamım, Reilly'nin ışıklarını söndürdü. Reilly!"

Gururum midemi ısıtarak başımı salladım. Billie'nin bir ünü olduğunu biliyordum. İnsanlar onu kızdırmak istemez. Ne de olsa o bir savaşçı. Ama Reilly kocaman bir kız. Kahretsin, ben bile Reilly'den yumruk yemek istemezdim. Amatör MMA ile de uğraşıyor. Belli ki bu Billie'yi durdurmamış.

"Arabam kurşunlarla delik deşik oldu. Xi ve adamları ortaya çıktığında iki adamımız vuruldu."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu Billie'nin suçu değil."

"Onu savunmayı bırak," diye araya giriyor Ethan. "Kahretsin, Jade'i nasıl bir duruma soktuğunu görmüyor musun? Biz senin arkadaşlarınız, Cade. Senin aileniz. O sadece becermek istediğin bir kız."

"Onu savunmuyorum," diye homurdanıyorum. Gözlerim Jade'e gidiyor ve o da benim ölümcül düşüncelerimi görmüş olmalı ki koltuğa doğru büzülüyor. "Söyle bana Jade. Tam olarak ne oldu?"

Yutkunuyor ve gözleri yana kayıyor. "Reilly, Lea ve Charlotte ile birlikteydim. Bir yarıştan dönüyorduk ve Billie'yi gördük. Bizim bölgemizde ne aradığını bilmiyordum ama iyi bir şey yapmadığını düşündük. Yanından geçerken üzerimize atladı."

Gölümsüyorum ve o da koltuğunda biraz daha kıpırdanıyor. "Oh, gerçekten mi?"

"Evet," yalanını sürdürüyor. "Reilly'yi yumrukladı ve ben araya girmeye çalıştığım da beni dövdü. Köpeğini Charlotte'un üzerine saldı ve-"

"Kulağa biraz garip gelen ne biliyor musun?" Başını sallarken çenesi geriliyor.

"Profesyonel MMA'e geçmek için can atan Billie'nin bir değil *dört* kızla dövüşmeye başlaması. Ring dışında dövüşmemesi gereken biri için bu büyük bir risk."

Jade'e söylemediğim şey, bugün Stoneview'den ayrıldığım da yaklaşık bir milyon cevapsız arama aldığım da. Herkes olanlardan beni haberdar etmek ve nerede olduğumu sormak istiyordu. Reilly ve Lea ile konuştum ve ikisi de gerçeği itiraf etti. Bela aramışlar ve bulmuşlar. Tabii ki Billie'den intikam almamı istiyorlar ama en azından yalan söylemiyorlar.

"Yaptığı şeyi neden yaptığını bilmiyorum. Kızın akli dengesi yerinde değil," diye ısrar ediyor Jade.

"Tamam, hikayeni dinledim. Şimdi ben ne olduğunu düşünüyorum." Başımı yana eğip şöyle dedim: "Bence Billie bizim sokaklarımızdaydı, hangi sebeple olduğu umurunda değil ve siz ona çarptınız. Bence ona sataştınız çünkü NSC'den bir kızın ilgimi çekmesine rağmen sizin ilgimi çekmemenizi kabullenemeyen kıskanç bir sürtük gibi davranıyorsunuz. Ve bence bir kavga başlattın, ama bu sana karşı döndü çünkü o dördünüzün toplamından çok daha güçlü. Şimdi benimle başını belaya sokmaktan korkuyorsun, bu yüzden Billie'den hıncımı alacağımı umarak yüzüme karşı yalan söylüyorsun. Bu gerçek için kulağa nasıl geliyor?"

Sinirlenmeden önce gözlerini bana dikti. "Bana gözyaşlarıyla dolu lanet bir yol bıraktı!" diye bağırıyor. "Eğer benim tarafımı tutmazsan, lanet olası bir hainsin, Caden!"

"Hak ettiğin şeyi sana bıraktı. Yatağını yaptın; şimdi yatağına uzan." Sesimi hafifçe yükseltiyorum ama o bundan çekiniyor.

Elliot "Bu doğru mu?" demeden önce uzun bir sessizlik oldu. Bütün bunları sen mi başlattın?"

Gözlerinde parlayan yaşlarla başka tarafa bakıyor ve kollarını kavuşturuyor. "Bize neden yalan söyledin Jade?" Ethan yumuşak bir sesle sorar.

Bize döndüğünde öfkeliydi. "Kay ve Sawyer'a NSC'den bir kızı savunduğunu söyleyeceğim Caden. Onun her şeyden nasıl sıyrılabilirdiğini söyleyeceğim çünkü seni kızdırmasına izin veriyorsun."

O kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki korkudan bir inilti çıkarıyor. Eğilip yüzümü onunkine yaklaştırıyorum. "Ve onlara maaşımla çalışan ve küçücük bir kızla bile dövüşemeyen dört amcık olduğunu söylemek zorunda kalacağım."

"Siktir git," diye öfkeleniyor. "Cuma günü sözde ona ders verirken ona güzel dediğini hepimiz duyduk. Sarhoştun ve onu dört ayak üzerinde görmekten kendini alamadın, böylece onu becerdiğinde nasıl olacağını hayal edebiliyordun."

Çok doğru bir şeye işaret etmesi beni daha da sinirlendiriyor. Şakağına, bandajın olduğu yere bastırıyorum ve acı dolu bir tıslama çıkarırken sadistçe gülümsüyorum. "Sana zarar vermemek konusundaki fikrimi değiştirmeden önce evine git. Ve tüm bunlara değip değmediğini kendine sormaktan çekinme."

Doğrudum ve kalkıp gitmesine izin vermek için kenara çekildim. Bir öfke fırtınası içinde bunu yaptı ve ön kapıyı çarptı.

Elliot ellerini saçlarında gezdirir ve başını sallar. "Kıskançlık ona yakışmıyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Neyi kıskanıyor olabilir ki?"

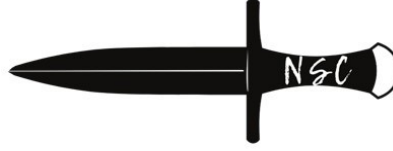
Elliot ve Ethan kumandalarını alıp PS4'lerini açarken ben de koltuğa oturuyorum. Cebimden telefonumu çıkarıp Google'da bir şeyler arattıktan sonra Billie ile olan konuşmamı buluyorum. Pek bir şey yok. Ona bir şey söylediğimde sadece baş parmağını kaldırarak cevap veriyor. Ya da bir hakaret. Kendi kendime gülümseyerek yazıyorum,

Caden: Genç ve Umutsuz. Parça 9, 0:18.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BILLIE

LÜTFEN - Omido, Ex Habit

Kulağında kulaklıkla yatağında uzanırken Good Charlotte şarkı söylüyor:

"Benim kızım tavırlarını düzeltmesi gereken seksi bir kız."

Ağzım açık kaldı. Caden King pisliğin teki.

Ama yorgunum ve dikkatimin dağılmasına izin vermek istiyorum.

Şimdi de Good Charlotte mu dinliyorsun?

Cevabı hemen gelir.

Caden: 0:28 ila 0:43

Şarkı devam ediyordu, ben de yirmi sekizinci saniyeye kadar geri sardım.

"Benim kızım ateşli bir kız. Bir isyancı kız ve dünyaya kızgın."

Alt dudacağımı ısıyorum ve *"İsyan istiyor, isyan istiyor"* da durana kadar dinlemeye devam ediyorum. Cevap yazarken yüzümdeki gülümsemeyi engellemek çok zor.

Jade ve kızlarını duyduğunu tahmin ediyorum.

Üç noktayı hemen görmem ve şu anda telefonunda beni düşündüğünü bilmem, midemin sıkışmasına neden oluyor. Ne yapıyorum ben böyle?

Ona çok kızgınım. Beni ailesinin ve en yakın arkadaşlarının önünde küçük düşürdü. Onun için *süründüm*.

Yine de en çok hatırladığım şey, alkol ve sigara kokarak eğildiğinde ve yumuşak dudakları alnımı öptüğünde kalbimin nasıl yerinden fırladığı.

North Shore'da ciddi zehirli şeyler gördüm... ama Caden'ın bana yaptığı gibi onu aşağılayan bir adama aşık olan bir kız hiç görmedim.

Peki Tanrım, bana neden onun mesajı ekranımda belirlediğinde ayaklarım yatakta zıplarken, dirseklerime dayanarak ve ekranıma bakarak yüzüstü uzandığımı açıkla.

Caden: Birinin birkaç kızımı siktiğini duydum.

Ne? Ateşli bir kız mı?

Noktalar belirip kaybolurken başparmağımı ısırıyorum.

Caden: Cümlelerin o kısmı için göndermedim. Daha ziyade diğer yarısı için.

Müzik uygulamama gidip şarkıdaki o ana dönüyorum ve kalçalarım geriliyor.

Caden: Buldun mu?

Yutkundum ve mesaj attım.

Evet.

Caden: Söyle bana. Ne oldu?

Neden yazdığımı bilmiyorum. Muhtemelen kalçalarımın titrediğini ve külotumun ıslandığını hissedebildiğim için. Bu yüzden bu hissi kovalamaya devam ediyorum.

Ya da muhtemelen mazoşist bir aptal olduğum için.

Bir tavır ayarlamasına ihtiyacı var.

Caden: Söyle bana, Billie. Senin bu tavrını nasıl düzelteceğim?

Billie: Bilmiyorum...

Caden: Yanına geleyim mi? Seni o kadar sert sikeyim mi ki daracak amcığın günlerce beni hatırlasın?

Cevap verirken ellerim titriyor.

Herkes evde. Ortaya çıkamazsın.

Caden: Hayır mı?

Caden: Tamam.

Caden: Amına dokun o zaman.

Gözlerim açılıyor ve telefonu yatağın üzerine bırakıyorum. Ciddi olamaz mı?

İki dakika boyunca cevap vermeyince, bana tekrar mesaj attı.

Caden: İki parmağını küçük klitorisine koy. Hemen şimdi.

Beynim donuyor, kalbim patlıyor ve midem sıkışıyor, dönüyorum ve sırtüstü yuvarlanıyorum. Büyük boy tişörtümü kalçalarım kadar çekiyorum ve elimi külotumun içine kaydırıyorum. İki parmağımı klitorisime bastırıyorum ve telefonumu tekrar elime alıyorum. Başka bir mesaj daha var.

Caden: Kendine dokunmaya başla. Ben aksini söyleyene kadar yavaş ol.

Yavaşça, parmaklarımı klitorisime bastırarak uzun bir daire çiziyorum. Yumuşakça inleyene ve göğsüm daha hızlı yükselip alçalana kadar devam ediyorum.

Caden: Kendini iyi hisset. Parmaklarımın üzerinde olduğunu hayal et. Boynunu öptüğümü ve güzel pembe meme uçlarını emdiğimi hayal et. Dişlerim onlara sürtünürken ağzımın içinde nasıl sertleştiklerini hisset.

Meme uçlarım o kadar sert ki camı kırabilirler.

Caden: Sol meme ucunu çimdikle.

Telefonumu karnımın üzerine bırakıyorum ve elimi üstümün altına sokuyorum. Onun yaptığı gibi göğüs ucumu çimdikliyorum. Sert ve acımasızca. En iyi şekilde haykırıyorum ve bacaklarım daha geniş açılırken alt karnım geriliyor ve uyluklarım titremeye başlıyor.

Başım yukarı kalkıyor, böylece bir sonraki mesajını görmek için karnıma bakabiliyorum.

Caden: Daha hızlı git, Billie. İsteddiğini biliyorum.

Parmaklarım hızlanıyor, yaptığım daireleri kaybediyor ve birden fazla yöne daha yoğun bir şekilde sürtünüyorum. İyi hissettirdiği sürece, bedenimin istediklerini yerine getiriyorum. Patlamaya gittikçe yaklaşıyorum.

Telefonum sürekli karnımda titriyor ve ekranımda Caden'ın adını gördüğümde neredeyse kalp krizi geçiriyordum.

Telefonu açıyorum, ancak görüntülü arama olduğunu çok geç fark ediyorum. Ekranımda beliren yüzünü ve küçük bir kare içinde yastığıma yaslanmış kendi kızarmış yüzümü görünce nefesim kesiliyor.

"Sakin telefonu kapatayım deme," diye homurdanıyor.

Dışarıda bir yerde. Tanıdığım ama tam olarak çıkaramadığım bir arka bahçe. Yüksek sesle konuşmuyor ve yalnız olduğunu söyleyebilirim.

"Bana tüm vücudunu göster," diye alçak sesle emrediyor.

Hiç durmadan kolumu uzatıyorum ve telefonumu üstüme koyuyorum. O daha sormadan üstümü yukarı çekip kendimi tamamen teşhir ediyorum.

"Bakire külotunu çıkar. Senin gibi küçük bir sürtüğe yakıştıklarını sanmıyorum."

Külotumu dizlerimin hemen altına indirmeden ve bacaklarımı açmadan önce onun sözleriyle inliyorum. Klitorisime geri dönüyorum ve kendimi tekrar ovuyorum.

"Aferin kızıma," diye gülümsüyor. *"Devam et. Daha hızlı."*

Kolumun acıdığı noktaya kadar hızlanıyorum. Kalçalarım kendi elime doğru çarpıyor ve patlamaya hazırım. İnlemelerim iniltili pantolonlara dönüştüğünde ve sesim yükseldiğinde, *"Dur"* diyor.

"Ne?" Şok olmuş bir şekilde inledim.

"Dur dedim. Hemen şimdi. Yemin ederim Billie, eğer kendini orgazm edersen yanına gelir ve seni sikimle boğarım."

Nefes nefese ve sinirli bir şekilde durup elimi çekiyorum. *"Neyin var senin?"* Telefonu yüzüme götürürken neredeyse ona bağıracaktım. Yanaklarım kıpkırmızı ve saçlarım darmadağın. Gözlerim parlıyor ama bakışlarım ölümcül.

Telefondan bana gülümsüyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. *"Bu halinle çok ateşlisin. Seni hemen şimdi becermek istiyorum."*

"O zaman yap şunu," diye bağırıyorum kendimi kontrol edemedim.

Bir sessizlik oluyor, gülümsemesi kayboluyor ve gözleri hafifçe açılıyor. Yüzünde bir umut parıltısı var.

"I-"

"*Bunu mu demek istedin?*"

"Yani..." Derin bir nefes alıyorum, aldığım zevkin yarattığı sis nihayet dağılıyor. "Hayır. Hayır, tabii ki hayır. Beni bir şeyin eşiğinde asılı bıraktın..." Ne olduğunu söylemek istemediğim için değil, yüzündeki hayal kırıklığı ifadesi nedeniyle sözümü kestim.

"Sadece buraya gelme," diye onaylıyorum. "Geçen Cuma yaptıklarından sonra seni yakınımda istediğimi sanıyorsan fena halde yanılıyorsun. Buraya gelme Caden. *Ciddiyim.*"

"*Çok geç,*" diye sırtıyor.

Penceremin çalınması beni ürkütüyor. Herkesin dikkatini bu odaya çekmesinden korkarak aceleyle açıyorum. Kimsenin pencereimde bir Kral görmesine izin veremem. Hemen içeri tırmanıyor, onu durdurmaya çalıştığımda beni yolumdan itiyor. Daha önce tanıdığım arka bahçenin komşumun olduğunu şimdi anlıyorum.

"Hayır cevabını kabul edemiyorsun, değil mi?"

Tısladım. "Sakin ol, ben zaten buradaydım. Sana dokunmayacağım."

İçimi bir hayal kırıklığı kaplıyor. Çok fazla düşünmemeye çalıştığım bir hayal kırıklığı.

Gözleri sanki beni daha iyi görmeye çalışıyormuş gibi kısılıyor. Karanlıktayız ve sadece dışarıdaki lamba direği tarafından aydınlatılıyoruz.

"Yüzün iyi mi?" Sesindeki endişe belli, ama takıntı da çok belirgin.

Parmağımı önce yanağıma sonra dudaklarıma götürdüm. Tabii ki, sürtükleri daha önce bana vurmayı başarmıştı. "Bir şey yok. Gerçekten acımıyor. Ben daha çok parmağım için endişeleniyorum."

Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Gerçeği yani. Caden Kings tayfasından. O bir zorba ve beni taciz ediyor. Yine de, bu gece, ona açılmak ve bugünün benim için gerçek sonuçlarının ne olduğunu söylemek istiyorum.

Belki de karanlıkta olduğumuz içindir. Gecenin yumuşaklığında gerçeklik yoktur. Ay parladığında ve canavarlar ortaya çıktığında, onlara teslim olmama izin veriliyor.

"Nesi var bunun?" İki elimi de tutuyor, sonra sol elimi bırakıyor. Sağ elimin işaret parmağına daha yakından bakıyor. Hâlâ şişmiş.

"Bilmiyorum." Sesim ancak bir fısıltının üzerinde. "Muhtemelen gerilmiş ya da başka bir şey. En azından kırık değil. Ama bu gece antrenman yapamadım ve

Koç yaptığım Şeye çok kızdı. O... o bana gerçekten yardım ediyordu ve ben onu hayal kırıklığına uğrattım."

Dickie'nin bana daha önce anlattıklarının verdiği endişeyle boğazımın arkasındaki acıyı yutuyorum. Caden parmağıma yakından bakıyor ve bakışlarının yoğunluğu üzerimde değilken konuşmak daha kolay oluyor. "Eğer bir sonraki maımı kazanamazsam, Katil Clover'a karşı dövüşmeye devam edemem ve... bu benim sonum olur."

"Bu bir son değil. Profesyonel olmak istediğini biliyorum ama başka dövüşler de olacak," diyor güven verici bir Şekilde.

Ben duraksayıp sözlerini anlamaya çalışırken başını kaldırıp bakmıyor. "Profesyonel olmak istediğimi nereden biliyorsun?"

"Kuzey Kıyısında yaşıyoruz, küçük Scott," parmağıımı incelemeye devam ederken gülümsüyor, "herkes herkes hakkında her Şeyi bilir. Clover'la dvŐmezsen gerçekten dünyanın sonu değil."

"Evet, ama yeni menajerim beni bırakacak ve ben... buradan asla ıkamayacağım."

Doğrulurken gözleri yukarı kayıyor. "Buradan çıkmak mı?" diye kıs kıs gülüyor. "Nereye gitmek için?"

Benimle alay ediyormuŐ gibi hissetmekten hoşlanmıyorum.

"Her yerde," diye karşılık veriyorum. "Sadece burada değil. Ben... *orada* olmak istiyorum." "Orada mı?"

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve ben sinirleniyorum.

"Bırak artık, tamam mı? Belki de Kuzey Sahili'ni seviyorsun çünkü ekibinin her Şey üzerinde yetkisi var. Çünkü sen bir kralsın. Çünkü hiçbir Şeyi ya da kimseyi umursamadan etrafta dolaŐabilirsin. Ama ben buradan nefret ediyorum. Hayatım boyunca nefret ettim ve gitmek istiyorum."

Kendimi yatağıma bıraktım ve Caden'ın önünde oturdum. Bunu ona neden anlatıyorum? Kendimi savunmasız bırakıyorum, bana ulaŐmasına ve beni zaten mahvettiğinden daha fazla mahvetmesine izin veriyorum.

Aynı zamanda, sürekli bilmesini istiyorum. Zihnimin bir kısmı, gerçekten ne kadar savunmasız olduğumu görürse daha nazik olacağını düşünüyor. Şaka gibi.

Bacaklarımın arasına çömeliyor ve tekrar elimi tutuyor.

"Birileri gitmeyi kafasına koymuş." diyor. "Al bakalım. Sihirli bir öpücük al. Dövüşün için tamamen iyileŐmiŐ olacaksın ve Kuzey Kıyısı'ndan kaçma planın boşa gitmeyecek." Şişmiş parmağıma bir öpücük konduruyor ve ben on dört yaşında bir ocuk gibi kıkırdıyorum.

İkimiz de iri gözlerle birbirimize bakarken alt dudağıımı ısırıyorum.

Sonra başını arkaya atıp güldü. Ondan hiç bu kadar içten bir kahkaha duymamıştım. Adem elması aşağı yukarı sallanıyor ve ben boynunu ısırmak istiyorum.

"Oh, bunu tekrar duymak istiyorum," diyor başını geri çekerken. Parmağımı tekrar öpüyor ve ben tepki vermemek için elimden geleni yapıyorum. Midemde alevlenen ve göğsümde bir duygu kasırgası yaratan kelekleri görmezden gelmek için.

Beni geriye doğru itiyor ve yatağımın üzerine düşüyorum, bacaklarım dizlerimden bükülmüş ve ayaklarım hala yere değiyor. Dudakları önce avuç içimi, sonra ön kolumu öpüyor. Yukarı doğru ilerliyor, vücudu üstüme çıkana kadar hareket ediyor. Yavaş ve lezzetli. Omzumu öpüyor ve sonra boynumu... çenemi... dudaklarımın köşesini.

"Ben de bu cehennem çukurunu terk etmek istiyorum," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Başka bir yerde doğmuş olmak için her şeyimi verirdim. Nerede olduğu umurumda değil. *Orada*."

Kısa bir duraksama oluyor, ağzım açık kalıyor. Bakışları gözlerimden dudaklarıma yöneliyor ve ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor.

Hissettiğim zevkten ve mükemmel salınımdan neredeyse nefesim kesiliyor. Dudaklarımı yalıyor ve ben de ona ağzımı açıyorum. Dili benimkini okşamaya başlıyor ve kalbim göğsümde patlıyor.

Ne yapıyorum ben?

Neyim var benim? Her şeyim.

Ve hiçbir şey.

Az önce itiraf ettiği basit gerçek, kendimi ona başka türlü asla hissedemeyeceğim kadar yakın hissetmemi sağlıyor.

Kafamda çalan alarm zillerini görmezden gelerek, kalbimin kontrolü ele almasına izin veriyorum ve kollarımı Caden'ın boynuna doluyorum. Onu kendime yaklaşıtıyorum ve o da beni ağırlığının altında ezmek için bir eliyle başımın hemen yanındaki şiltede duruyor. Diğer eli üstümün altına giriyor ve kalçamı sıkıca kavırıyor. Teninin tenime değdiğini hissetmek bile beni titretiyor.

Ne kadar süredir öpüştüğümüzden emin değilim ama başımın döndüğünü hissediyorum. Geri çekiliyor ve bir elini boğazıma sararken diğer eli çıplak amıma gidiyor. Klitorisimi yavaşça okşuyor ve daha önce başlattığı ateşi yeniden alevlendiriyor. Beni bir kez daha dokunuşunun altına alması için sadece başparmağı ve kısa bir odaklanma yetiyor. Kemerini çözmek için boğazımı serbest bıraktığında nefes nefese kalıyorum.

"Bekle," diye fısıldadım. "I..."

Şaşkın bakışları beni rahatsız ediyor. İçinde belli bir sabırsızlık var ve bu zayıflık anını ondan nefret etmeme neden olacak şeyler yapmak için kullanacağından korkuyorum.

Zaten ondan nefret etmen gerekiyor.

"Ben... Yani, ben... hazır değilim." Bir vuruş. "Tekrar seks yapmaya."

"Yine mi?" Ses tonundaki şaşkınlık geri çekilmeme neden oluyor. "Ne zaman s-" Gözlerimdeki bariz gerçek onun sözünü kesiyor. "Kahretsin," diyerek nefesini bırakıyor ve üzerimden atlayıp ayağa kalkıyor. Benden uzaklaşırken iki eliyle saçlarını karıştırıyor ve köklerinden çekiştiriyor. Doğrulup battaniyeyle üzerimi örtüyorum.

Hiçbir şey söylemiyorum, çünkü her zaman tamamen onun hatası olan bir durumda onu rahat hissettirmek benim görevim değil.

Bana dönüyor ve "Benden özür dilemeyeceksin Billie" derken gerçek yüzünü her zamankinden daha açık bir şekilde ortaya koyuyor.

"Özür dilemek hiçbir şeyi düzeltmez. Düzeltmez." Sesimde öfke yok ama gerçeği söylemek ya da duymak kolay değil.

Gerçek hiçbir zaman bir şey ifade etmez. Sadece oradadır, bize son derece insani ve kusurlu olduğumuzu hatırlatmak için vardır.

"O gece seni gerçekten kırdım, değil mi?" İlk defa, bunu saldırgan bir şekilde söylemiyor. Benimle alay etmek ve bana işkence etmek için söylemiyor. Sadece yaptıklarının boyutunun farkına varıyor.

Evet, beni kırdı. Ama yalan söylemeye karar verdim. Bana saldırdığından ve isteğim dışında boşalmamı sağladığından beri daha garip, daha berbat bir versiyonum olduğunu bilmesinin tatminini ona vermemek için. Zorlanmanın bana zevk verebileceğini fark ettirdiğinden beri.

"Ben kırılmadım," diye fısıldıyorum. "Bunun için yeterince önemli değilsin.

Sen sadece hayatımın tuvalindeki bir lekesin."

"Güzel," diye mırıldanıyor bir adım daha yaklaşırken. "Çünkü bu hiçbir şeyi değiştirmez. Sen benim olacaksın, Billie. Şimdi olmasa bile, sonra. Burada, bizi ayıran bu boktan kasabada olmazsa... *orada*."

İkimizin de gitmeyi arzuladığı o hayali, büyülü yer.

Bana bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini söylemeye cüret etmesi karşısında nutkum tutuldu. Ağzımdan bir düşünce geçirmeye çalışıyorum ama birkaç saniye boyunca hiçbir şey çıkmıyor.

"Seni anlamıyorum," diyorum sonunda.

"Çok az tanıdığım ve nefret etmem gereken bir kıza takıntılıyım. Ona dokundukları için üç adam öldürdüm. Onun için kendi ekibime karşı geliyorum.

ve göbek adını bile bilmiyorum. Kendimi anlamadığımı söylediğimde bana güvenin."

Kulağa çok gerçek ve duygusal olarak sahici gelen bilgileri alırken bir ritim var.

"Yani, gerçekten iyi tanıdığım bazı insanlar var ve onların göbek adlarını bilmiyorum. Bunun bir referans olduğunu sanmıyorum..." Dudaklarımı kısıtım, bu konuya girmenin sırası olmadığını fark ettim. "Üç erkek, ha?"

Omuz silkiyor.

"O dövüş gecesinden mi?"

Sorumu duymazdan geliyor ama ben onlar olduğunu biliyorum çünkü Kings suçu NSC'ye atıyor. Caden olduğu ortaya çıktı.

"Biraz dinlen," dedi sonunda. "Dövüş için daha iyi olmalısın."

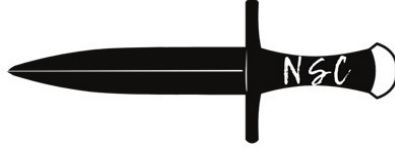
Pencereme doğru yürüdü ve tam inmek üzereyken, dedim ki, "Caroline. Bu benim göbek adım."

Usluca güler ve gecenin karanlığına doğru gider.

Caden'dan nefret etmenin kötü olduğunu düşünüyorsam, ondan hoşlanmaya başlamak kesinlikle daha kötü.

OceanofPDF.com

BILLIE

Duvar - PatricReza

"*Dikkatli ol,*" diyor Caden alçak sesle hattın diğer ucundan. "*Ukalalığını ne kadar sevsem de, başını belaya sokmanı hiç istemem.*"

Gözlerimi deviriyorum ama kalçalarımın gerilmesine ve ağzımın kenarındaki gülümsemeye engel olamıyorum. "Benim ukala bir ağzım yok. Sadece beni korumana ihtiyacım olmadığını söylüyorum."

"*Senin için endişeleniyorum.*"

Benim için bu kadar endişeleniyorsa, belki de tüm bunları başlatmamalıydı. Belki de beni evinde aşığlamamalıydı ve ben de onların evcil hayvanı olarak adlandırılmak yerine ekibinden biraz saygı görebilirdim.

"Lütfen," diye alay ediyorum. "Beni becermeden önce Jade'in beni öldüreceğinden endişeleniyorsun. Paranı bırakmaya geldiğimde Kings kızlarının üzerime atlama riski varsa, beni uyarmak yerine işleri kendin yap."

"*Yani seni becereceğim konusunda anlaştık.*"

Evet, lütfen! Kafamın içinde bir ses bağırıyor.

"Kurtlar gelip mallarınızı düşürdüğünde onlarla birlikte kaçma ihtimalim, benimle seks yapmanıza izin verme ihtimalimden daha yüksek."

"*Bana izin vermene gerçekten ihtiyacım yok. Bunu biliyorsun, değil mi?*"

Mideme kurşun damlıyor. Her zaman bu kadar yumuşak başlı olmak zorunda mı?

"Benden istediğin başka bir şey var mı? Yoksa, eşyalarını almam gerek."

"*Yüzüme kapatma, Billie.*" Sesindeki uyarı keskin ama umurumda değil. Ben de kapattım.

Arabamı çalıştırıyorum ve motor nihayet canlanmaya karar vermeden önce gece boyunca gürlüyor. Soğuk gecelerde araba sürmeye çalıştığımda her zaman patlayacakmış gibi ses çıkarıyor.

Son bir buçuk hafta içinde Caden'i dört kez bıraktım ve her seferinde sadece para çantasını almak yerine yolcu koltuğuma yerleşti ve saatlerce konuştuk. İlk seferinde şok olmuştum. Evinin önüne park etmekten ve geçen seferki gibi beni içeri davet etmesinden çok korkmuştum.

Onun yerine arabama geldi. Kapıyı açtı ve uzun süre sessizce oturdu. Ne yapacağımı bilemedim. Uzun dakikalar boyunca kendi kendine konuştu. Sonra, garip bir şekilde, her şey zahmetsizce aktı, çetelerimiz dışında her şeyden ve her şeyden konuştuk.

O da bu kasabadan ayrılmak istediğini itiraf ettiğinde bir şeyler değişmiş olmalı. Çünkü bundan tekrar bahsettiği anda kendimi onun yanında güvende hissettim. Sanki sonunda beni anlayan biri vardı.

Rekabetlerimiz hakkında konuşmak yerine, kendisiyle ve ailesiyle birlikte yaşayan ve ölesiye şımarttığı bir buçuk yaşında iki ikiz yeğeni olduğunu öğrendim. Günün en sevdiği öğünün kahvaltı olduğunu ve bazen sırf bunun için iki tane yediğini öğrendim. Ona Dickie'nin beni sokaklardan nasıl kurtardığını ve artık bir menajerim olduğunu, MMA'in benim için dünyalara bedel olduğunu anlattım. Burada ailemle kalmaktan daha çok. Ona izlemeyi en sevdiğim şeyin animeler olduğunu söyledim ve *Fullmetal Alchemists* üzerine bağ kurduk.

En kötüsü de... güldük. Beni boğulacak gibi hissedene ve gözyaşlarım yüzümden akana kadar güldürdü. O da öyle yaptı, sesi çiğleşene ve gözleri mutlulukla parlayana kadar.

Bunu kendime nasıl yapabilirim? Acımasız bir adam olduğundan şüphe duymadığım biriyle konuşup gülebilir miyim? Beni hayatımın sonuna kadar hapse gönderebilecek bir işi yapmam için bana hala şantaj yapan biriyle. Ve bana karşı sabrını kaybettiğinde, yapmaya hazır olmadığım şeyleri yaptırabilecek biriyle.

Teslim alma her zamanki gibi. Çantayı başıma geçiriyorum, onlar gidene kadar bekliyorum ve sonra arabamı diğer buluşma noktasına getiriyorum. Para çantasıyla çıkıyorum, Caden'ın evine gidiyorum ve ona arabayı park ettiğimi haber veriyorum.

Sokakta. Her zamanki gibi arabaya gelmek yerine bana mesaj atıp kapıya gelmemi istedi.

Kalbim düştü ve nefesim durdu.

Hayır.

Her şey yolunda gidiyordu. İki hafta boyunca beni rahatsız etmedi, incitmedi, aşağılamadı.

Korku göğsümü sıkıyor, mesaja cevap veriyorum.

Sarhoş musun?

Onun yazdığını görünce derin bir nefes alıyorum.

Caden: Ne düşündüğünü biliyorum. Sarhoş değilim ya da sana bir şey yapmayı planlamıyorum (tabii uslu durursan). Evimde kimse yok. Yorgunum, çantayı getir.

Sikeyim böyle işi. Derin bir nefes daha alıp kapımı açıyorum. Eğer bu gece ölürsem, bu benim kötü karar vermem yüzünden olacak, başka bir şey değil.

Ağır para çantasını yanımda sürüklüyorum ve ön kapısını çalıyorum. Kapıyı açtığımda neredeyse çenem düşecekti. Belli ki uyuyordu ve mesaj attığımda onu uyandırmıştım. Koyu renk saçları her zamankinden daha dağınık, yeşil gözleri ağır ve uykudan hafifçe şişmiş. Üzerinde *The Offspring*'in siyah kapüşonlu tişörtü ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan gri bir eşofman var.

Aletin dış hatları omurgamda bir ürperti yaratıyor. O şey şu anda uyuyor mu? Caden uzun boylu ama hantal değil ve aleti görünüşünün geri kalanına uymuyor gibi görünüyor. Midem kasılıyor ve onu yere itip üzerine çıkmak istiyorum.

"H-hey," demeyi başardım ama sonra kalın kalın yutkundum.

"Sizinle konuşurken gözleriniz yerine göğüslerinize baktığımızda böyle mi hissediyorsunuz?"

Gözlerimi onunkilere dikeyorum ve konuşabilmek için boğazımı kaşımak zorunda kalıyorum. "Özür dilerim. İşte paran." Ayaklarının dibine bırakıyorum.

"Lütfen," diye gülümsüyor, "üzülme. Sikime bakmana bayılıyorum."

"Ben-" Yalanıma daha fazla devam etmeden önce kendimi durduruyorum. "Her neyse, Paranızı aldınız. İyi akşamlar dilerim."

"Hey, hey. Bekle." Tam döndüğüm anda kolumdan tutup beni evin eşiğinden geçirerek kendisine doğru getiriyor. "Bu gece burada kimse kalmıyor. Kay

Babam da kız arkadaşının evinde uyuyor. İçeri gelmek ister misin?"

Gözlerim şu anda bulunduğum yere, yani evin içine kayıyor. "Sormak için biraz geç. Her zamanki gibi."

Kıkırdıyor ama dikkatini kaybetmiyor. "Yani, burada takılmak ister misin?"

Senin arabandan daha iyi, sence de öyle değil mi?"

"O kadar güvenli değil ama" diyorum içgüdüsel olarak. Buraya en son geldiğimde takılmak için pek de eğlenceli bir yer gibi gelmemiştii.

"Daha rahat."

İç yanağımı ısıırıyorum çünkü ona gülümsemek istemiyorum. Caden King'e gülümsemek tehlikeli bir şey. Bunu canı ne isterse onu yapmak için yeşil ışık olarak algılayabilir.

"Oyun gecesi için Xi ile buluşacağım. Senin yüzünden son iki Perşembe'yi iptal etmek zorunda kaldım ve ona Pazar gününe alabileceğimizi söyledim. Ona ne olursa olsun bu gece orada olacağımı söyledim."

Kaşını kaldırıyor ve sadece ben burada olduğum için var olan tatlılığının bir kısmını kaybediyor.

"Her Perşembe gecesini Xi'de mi geçiriyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Evet, PS4 oynuyoruz ve yemek yiyoruz." "Yatıya mı kalıyorsun?"

"Bazen. Eğer eve gidemeyecek kadar yorgunsam."

Kavrayışı yavaşça ama sıkıca yoğunlaşıyor. "Bu artık sona eriyor. Bu gecedten itibaren onunla yalnız vakit geçirmeyeceksin."

"Ne?" Alay ettim. "Aklını mı kaçırdın sen?" Az önce ne söylediğimi fark ederek başımı sallıyorum. "Hayır. Bu soruya cevap verme. Öyle olduğunu *biliyorum*," diyorum daha ciddi bir şekilde.

Beni bırakıyor ve gülümsüyor. Bunu hastalıklı bir tatlılıkla yapmaya çalıştığını görebiliyorum, ama öfkesi açıkça belli oluyor. "Onu incitmek istemiyorum, Billie. Bence dediğimi yaparsan daha iyi olur."

"Bence bana olan takıntından kurtulsan daha iyi olur. Ya da her ne yaşıyorsan. Bir erkeğin gelip onlara nasıl davranmaları gerektiğini söylemesini bekleyecek türden bir insan değilim. Benim kendi işim gücüm var, sen de siparişini kışına sok-"

Dudakları dudaklarıma çarptığında ve eli beni daha da yakınlaştırmak için boynumun arkasına geldiğinde söylenmem kısa kesiliyor. Ellerimin göğsünü itmesini emrettiğinden oldukça eminim. Kollarımın boynuna dolanmasını değil.

Ayak parmaklarımın beni yukarı itip ona daha yakın olmamı sağlaması için. Dudaklarımın ayrılması için değil, böylece şiddetli öpücüğü derinleştirebilirim.

Beni evin içine doğru sürükleyip kapıyı arkamızdan çarparken öpüşmeye devam ediyoruz. Geri dönüp kanepeye oturana kadar beni de peşinden sürükleyerek yürümeye devam ediyor. Bacaklarımı tutuyor ve beni kucağına oturtuyor. Kalçalarım ona doğru yuvarlanıyor ve başım artık onunkinin üzerinde, bu yüzden yüzünün yanlarını kavriyorum ve öpüşmeye devam edebilmemiz için başını yukarı eğiyorum.

Sadece daha büyük bir yükselişin peşine düşmek için geri çekiliyor. Dudakları boğazımın çizgisini takip edip köprücük kemiğime inmeden önce çenemi öpüyor. Tenimi ısıyor ve emiyor, evime geldiğinde eskilerinin solduğu yere yeni çürükler koyuyor.

Derimin yırtıldığını hissedecek kadar sert ısırdığında acı içinde homurdanıyorum. "Caden," diye haykırıyorum yarım bir iniltiyle.

Kalçalarını kaldırıyor, sertleşmiş aletini göbeğime bastırıyor ve beni zevkle inletiyor. Ama eşofmanını ve boxerını indirdiğinde donup kalıyorum.

"Hayır." Panik içinde fısıldıyorum. Ellerimi omuzlarına koyarak kendimi ondan uzaklaştırıyorum, ama o kalçalarımı sıkıca kavriyor ve kalp atışlarımı alarma geçiriyor.

"Seni becermeyeceğim," diyor çenemi öpmeden önce usulca. "Sadece dokun bana." Elimi omzundan tutuyor ve sikine doğru indiriyor. O kadar sert ki beni kırabilir.

İkimiz de hareket etmeye başlamadan önce elini benimkinin üzerinde tutarken parmaklarım onun çevresini sarıyor. Ağır bir nefes veriyor ve korkum dağılana kadar hareketi sürdürüyor ve birlikte hareket ediyoruz, nefeslerimiz bir oluyor. Şehvet vücudumda ağır bir şekilde ilerliyor, kendimi içimde sıkığımı hissettiğimde midemin bükülmesine neden oluyor.

Elimi bırakıyor, başparmağını dudaklarıma götürüyor ve alttakini çekiyor.

"Beni ağzına al," diye fısıldıyor.

Konuşmaya çalışıyorum ama kelimelerim çıkmıyor. Bunun yerine, göğsüm donarken nefes almak için mücadele ediyorum. Ciğerlerim çimentoyla doluyor ve kendimi tekrar onun üzerinden itmek zorunda kalıyorum. Bu sefer bacağımı atıyorum ve yanına oturuyorum. Sırtımı kolçağa dayayıp dizlerimi göğsüme çekiyorum, kalbim hızla atıyor ve bedenim dehşetle sarılmış durumda.

"Yapamam," diye bağıyorum. "Yapma... beni zorlama."

Gözlerimin ucuyla çenesinin kenetlendiğini görüyorum. Bu suçluluk mu? Yoksa beni bir kez daha beceremediği için duyduğu hayal kırıklığı mı? Neredeyse

Ayaklarını yere koy ki gidebileyim. Ondan uzak olmam gerekiyor. Ne zaman bir şey yapmaya yaklaşsak, o gece aklıma geliyor. Onun duygusuz emirlerini, alaycı sesini duyuyorum. Gözlerimin önünde telefonunun parıltısını görüyorum. Dizlerimin nasıl acıdığını ve çenemin nasıl gerildiğini. Ölüm korkusunu hatırlıyorum ve fiziksel olarak zarar görmeden ayrılmama rağmen bir parçamın o gece Caden'la kaldığını biliyorum.

Bacaklarımı doğru düzgün hareket ettiremeden eli bileğime dolanıyor, sanki kaçmak üzere olduğumu hissetmiş gibi.

"Lütfen gitme," diyor sessizce.

Derin bir nefes alıyorum ve gözyaşlarımı uzak tutmak için elimden geleni yapıyorum. "Bunu yapamam Caden." Sesim titrek çıkıyor ama netleştirmek için elimden geleni yapıyorum. Önüne, siyah bir ekran gösteren televizyonuna bakıyor.

"Biliyorum. Anlıyorum. Sadece... az önce sorduğum şeyi unut." Sonunda bana döndü ve eli dizime doğru kaydı. "Bırak kendini iyi hissetmeni sağlayayım. Bana dokunmak zorunda değilsin."

Tereddütle başımı sallıyorum. "Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."

Eli daha yukarıya, iç uyluğuma doğru kayıyor. "İstersen dururum." Dudaklarını yalıyor, neredeyse kararsız. "Bana güven." diye eklerken yeşil gözleri benimkilere geliyor.

Kahkahalara boğulmak istiyorum. Bir krala nasıl güvenebilirim ki? Hiçbirine değil. *Caden.*

Asla.

Ama bacaklarımı yavaşça açması için ona güvenmeme gerek yok. Kot pantolonumun düğmelerini açmasına ve külotumla birlikte onlardan kurtulmasına izin vermek için. Bacaklarımın arasına yerleşip iç uyluğuma doğru öpücükler kondururken arkama yaslanmak için.

"Bunu istiyor musun Billie?" diye soruyor alçak sesle, sıcak nefesi amımı okşuyor.

"Evet," diye nefes alıyorum.

Dudakları amımla buluştuğunda ve dilini içime soktuğunda o kadar yüksek sesle iniliyorum ki komşular duyacak diye korkuyorum.

Elleri altımdan kayıyor ve kışımı kavrayarak beni yüzüne yaklaştıyor.

Beni açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi yerken "Vay anasını," diye soluk soluğa kalıyorum. Bu iki yıl öncesine hiç benzemiyor. *Hiçbir şeye benzemiyor.*

Vahşiydi, beni küçük düşürmeye niyetliydi ve bunu sadistçe, bencilce bir zevkle yapıyordu. Bu gece tamamen benimle ilgili. Beni mümkün olduğunca uzun süre eğlendirmekle ilgili.

Başımı arkaya atıp zevkten haykırırken ellerim saçlarını çekiyor. Dili klitorisimle oynuyor ve gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor. Nefes almadığımı yeni fark ettiğim için soluk soluğa kalıyorum.

Devam ettikçe dili acımasızlaşıyor. Ellerinden biri amıma kayıyor ve iki kalın parmağını içeri sokarak beni ne kadar ıslak olduğumu fark etmeye zorluyor.

"Kahretsin," diye nefes alıyorum. "Boşalacağım..." Tüm vücudumdan şok edici bir akım geçiyor, dilinde ve parmaklarında patlarken voltaj hayatta kalamayacak kadar yüksek. Geri çekilmeye çalışıyor, ama kalçalarımı büküp hiçbir şeyim kalmayana kadar dalgayı sürerken saçlarını kavrayışım sıkılaşıyor.

Tüm bedenim gevşerken onu bırakarak kanepeye uzanıyorum. Birden dudakları dudaklarıma yapıştığında nefes almaya bile vaktim olmamıştı. Dilinde kendi tadımı aldığımda şokla irkiliyorum. Çekilmeden önce benden bir inilti daha koparıyor.

"İyi miydi?" diye soruyor.

Etrafımızdaki havanın gerginliğini azaltan rahatlatıcı bir kahkaha patlatıyorum. "Az önce geldiğimi duymadın mı? Çünkü komşularının duyduğuna eminim."

Kıkırdıyor ve "İyi misin demek istedim? Bunu ben mi yaptım?"

Sınırlarımı aşıp aşmadığımı kontrol ettiğini anlayınca dudağımı ısırıp başımı sallıyorum, yüzüme zorla yerleşen gülümsemeye engel olamıyorum. "Ben iyiyim."

Alnıma bir öpücük bırakıyor ve üzerimde rahatlamasına izin veriyor. Hâlâ bacaklarımın arasında, başı göğsümde duruyor ve kalbimin teklediğini duyup duymadığını merak ediyorum.

"Hadi bir şeyler izleyelim," diyor.

"Gerçekten mi?" Şaşırarak sordum. "Sen... benden bir şeyler vermemi istemiyor musun? O ereksiyon acı verici görünüyor." Gerçekten isteyip istemediğimi bilmiyorum.

Bana karşı omuz silktiğini hissediyorum. "Hayır. Gececek." Bir yastık kapıp kasıklarını örtmeden önce elini üstüne bastırıyor. Sonra uzaktan kumandayı alıp televizyonu açıyor. "*Fullmetal Alchemist'e ne dersin?*"

"Oh, şimdi beni tekrar tahrik etmeye çalışıyorsun."

Netflix'teki animeleri gözden geçirirken gülüyor. "Hangi kardeşler seni ıslatıyor?"

"Edward. Tabii ki."

"Emin misin?" diye takılır. "Çünkü Alphonse senin tarzına benziyor." Kıkırdarken göğsüne bir tokat atıyorum. "Hayır, dur!"

Derin, ciddi bir nefes alıyor ve dinlendiği yerden bana bakıyor. "Bu kıkırdama... Bana bir şeyler yapıyor, kadın."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Homurdanıyorum.

"Keşke

yapsaydım."

Zaman duruyor ve bir elimi saçlarında gezdiriyorum. "Kes şunu," diye fısıldıyorum. "İmkânsız olan şeyleri umut edeceksin."

"Benim dünyamda imkansız diye bir şey yoktur. İstedğim her şeyi elde ederim. Ve inan bana, seni istiyorum."

Artık beni susturduğuna göre, sessizliği doldurmak için animemizi açıyor. Sessizce izliyoruz, ellerim saçlarını okşuyor. Başı göğsümde ve kolu bacağıma sarılmış.

Üç ya da dört bölüm sonra durdu ve bana baktı. "Yemek ister misin?"

Hayır diyeceğimden ve gideceğimden korktuğunu görebiliyorum. Ama basit gerçek şu ki... Ben istemiyorum. Bunu asla kabul etmez ama sanırım Caden bu gece yalnızdı. Onun arkadaşlığından keyif alıyorum ve kim bilir onunla bir daha ne zaman bu şekilde olabileceğim. Bu yüzden gülümseyip başımı sallıyorum.

"Bir hamburger istiyorum."

Ayağa kalktı ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Oh, hamburger istiyor, değil mi? Peki seni kim yemeğimizin kraliçesi yaptı?"

"Ben," diyorum gururla, şakacı bir şekilde göğsünü dürterek.

"Pekala, o zaman, eğer hamburger istiyorsan. Bir burger alacaksın. Favori bir yerin var mı?" Telefonunu çıkarıyor ve gözlerim açılıyor.

Sanki hayatı boyunca burada yaşamamış gibi, "North Shore'a kargo servisi gelmez," diyorum.

"Teşekkürler," diye gülüyor telefonundan başını kaldırmadan. "Biliyorum. Adamlarımdan birinden bizim için bir şeyler almasını ve buraya getirmesini isteyeceğim."

Ağzım açık kaldı. Sessiz kaldığım için bana dönüp bakıyor.

"Ne?" diye soruyor, kafası karışmış bir şekilde.

"Kralların hiyerarşisinde ne kadar önemlisiniz?" İsmi elbette çok şey ifade ediyor. Ama Caden babası, Sawyer ya da hatta Kay değil. Günün sonunda kimsenin onun emirlerini dinleme zorunluluğu yok. Sanırım herkes ondan korktuğu için yapıyor.

"Bundan bahsetmek yok Billie," diyor sertçe, gözleri kararırken. "Şu andan itibaren bunu bir kural haline getiriyorum."

Ağzımda oluşmaya başlayan stres yumağını yutuyorum. "Tamam," diye başımı sallıyorum. Bana ne yapacağımı söylemesinden hoşlandığım için değil, ama

Tüm kalbimle katılıyorum.

Bir saatten az bir süre sonra, kanepede hamburger yiyorduk. Birbirimize dönük, bağdaş kurmuşuz ve ortada kocaman bir poşet patates kızartmasını paylaşıyoruz.

"Hayır!" Ağzım doluyken çığlık atıyorum. "'Mish değil!"

"Ne?" diye kıkırdar. "Boş bir ağızla tekrar dene."

Lokmalarımı yutuyorum. "Sakın karıştırma! Ketçap ve mayonez."

"Aman Tanrım." Elindeki ketçap şişesinin yarısı bitmiş ve sadece bir damlası mayonezle karışmış halde durur. "Nasıl... *nasıl mayonez* ve ketçap karışımını sevmezsin?"

"Ketçap çok tatlı," diyorum demir gibi bir inançla. "Mayonezin tadı tek başına yeterince güzel."

Kafasını bana doğru sallıyor, ağzı bir karış açık. "Artık senden hoşlandığımı sanmıyorum."

"Güzel," diye gülümsedim. "Hamburgerimi bitirip gideceğim." "Önce hamburgerini bitireceksin, ha?"

"Buradan aç karnına ayrılamam. Yorucu bir orgazm yaşadım Caden," diyorum elimden geldiğince ciddi bir şekilde.

"Gitmiyorsun" demeden önce ağzının kenarını oynattı. "Hayır mı?" diye soruyorum.

"Hayır. Sana öyle yorucu bir orgazm yaşatacağım ki, üzerimde uyuyakalacaksın."

"Ama bir kez üzerinde uyudum mu, bir daha ayrılamam." "Belki de bütün mesele budur."

"Neymiş o? Beni tecrit etmek mi?"

Bana birkaç patates kızartması fırlattı. "Bununla savaşmayı bırak. Hemen şimdi." "Neden?" Sırıtiyorum. "Eğlenceli."

"Çünkü nazık olmak ve sadece istediğimi almamak için elimden geleni yapıyorum.

Ve eğer her konuda benimle kavga etmeye başlarsan, kendimi kaybederim ve sadece yaparım."

Kalbim hızlanıyor. Artık isteklerime saygı duymasını mı yoksa sormadan almasını mı istediğimden emin değilim. Belki de bu itmeye ihtiyacım var. Kontrolü ona verip yolculuğun tadını çıkarabilirim. Belki de korkuyu yenmek için ihtiyacım olan şey budur.

Karnımdaki gerginlik ve amımın kalbime doğru bir elektrik zaplaması göndermesi bana bunun olabileceğini söylüyor.

Hamburgerimi yere bıraktım ve ellerimi dizlerimin üzerine koydum.

"Nasıl olurdu? Sadece istediğini alıyorsun."

Düşünceleri tehlikeye dönüştüğünde delici gözlerinin kararması gibi bir şey var. Sırtışı cehennemin en derinlerinden gelen bir yaratığa benziyor.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Sertçe başımı salladım.

Omuz silkiyor. "Sorduğunu hatırla." Tekrar konuşmadan önce ağzını siliyor. "İlk olarak, seni yalnız bırakıp rahatlayacağın ve gardını indireceğin bir pozisyona getireceğimden emin ol."

Beni bu gece tam olarak bu duruma soktuğunu fark ettiğimde zaman duruyor.

Kalbim hızlanmaya başlıyor, ellerim dizlerimde kenetleniyor.

"Sonra seni nazikçe öper, ellerimi kalçalarından saçlarına kadar gezdirirdim. Saçlarını sevdiğimi biliyor muydun, Billie? Çok kalın, tutması çok kolay." Sanki beni gerçekten öpecekmiş gibi yemeğimizin üzerinden bana doğru eğiliyor. Ben de aynısını yapıyorum ve birbirimizden sadece birkaç santim uzakta duruyoruz.

Sesi şimdi alçak bir törpü gibi. "Yumuşak ve esnek olduğunda, seni yere iterdim, yüzüstü yataydın. Dizlerimle bacaklarını ayırırken seni orada tutmak için bir elimi sırtına koyardım. Kot pantolonunu ve iç çamaşırını yırtıp çıkarırdım ve bacaklarını açmadan önce kışını tokatlardım. Bundan nefret edeceğini düşünüyorsun ama artık vücudunun nasıl çalıştığını anlıyorum. Bilmek için seninle yeterince oynadım. Ve sert horozumu girişine doğru ittiğimde, o kadar ıslak olursun ki, böyle kirli bir sürtük olduğun için kışını tekrar tokatlarım. Ne yazık ki, ben büyüğüm ve sen bunun için yeterince ıslak değilsin. Ve benimle mücadele ettiğin için, kendimi içine soktuğumda daha da acı verici oluyor. Ama endişelenme. Gözyaşların beni tahrik ediyor ve gerçekten, sen zevk alıyorsan kimin umurunda, değil mi? Ve ben sana daha sert girdikçe, zevkin tüm vücuduna yayıldığını hissedeceksin. Ve, Tanrım, sana yaptığım şeyi sevdiğin için kendinden nefret edeceksin. Ve sen aletimin her yerine boşaldığında, ben de boşaldığımda, çekildiğimde ve sen yerde titreyen bir karmaşadan başka bir şey olmadığında, senin için daha da kötüleştirileceğim ve "*Şimdi benim misin?*" diye soracağım. Gözyaşların ve vücudundaki acı yüzünden cevap veremeyeceksin ama cevap vermene ihtiyacım yok. Gerçeği biliyorum. Senin olduğunu. Çünkü güven bana Billie, bu aşırı iyi sikişten sonra kimse, ama *hiç kimse seninle* kıyaslanamaz. Sadece ve sadece benim olacaksın. İyi bir şey, çünkü artık benimle savaşmanın bir anlamı olmadığını anlayana kadar bunu tekrar ve tekrar, istediğim kadar yapacağım. Ne istersem onu elde edeceğimi anlayana kadar. Her zaman."

Yüzlerimiz o kadar yakın ki, beni tutup öpeceğinden ve yere fırlatacağından eminim. Az önce söylediği her şeyi yapacak. Ve ben bunu çok istiyorum. Kahretsin, neden bu kadar kırıldığımı bilmiyorum ama beni becermesini ve canımı yakmasını istiyorum. Beni zevkten ve acıdan ağlatmasını. Öyle bir yapsın ki ondan asla vazgeçemeyeyim. Beni onun yapmasını.

Yer değiştiriyorum. Üzerimde külotum ve onun kapüşonlu tişörtü var ama ıslaklığımın görünmesinden korkuyorum. Hafifçe uzaklaştığımda gözleri aşağı iniyor.

Genişçe gülümseyip "Orada bir yer var" dediğinde artık şüphe kalmadı. Üç parmağını kasıklarına bastırıyor ve ben boğuk bir inilti çıkarıyorum.

Sonra geri çekiliyor ve omuz silkiyor. "Ama dediğim gibi. Senden hoşlandığımı görebilmen için tatlı olmaya çalışıyorum. Burada gerçekten çaba sarf ediyorum, bu yüzden her şeyi bir kenara atmam için beni kışkırtma."

Gerçeğe dönmek zorunda kaldığımda neredeyse nefes nefese kalmıştım. "O- tamam," diyorum hamburgerimi tekrar kapıp sırf yapacak bir şeyim olsun diye ağzıma zorla yemek atmadan önce.

Konuyu değiştiriyor ve kendini bana nasıl dayatacağını, bunu nasıl seveceğimi açıklaması zihnimin arkasında yoğun bir sise dönüştürüyor.

Soslara daha fazla patates kızartması batırırken "Ee," diyor kayıtsızca. Birincisini sevmediğimi bildiği için mayonezden sonra ketçaba batırdığını fark ediyorum. Sanki karışmadığından emin olmak istiyor. "North Shore'dan ayrılman ne kadar sürer sence?"

"Umarım yıl sonuna kadar. Killer Clover'a karşı kazanırsam, Doğu Yakası'ndaki küçük promosyonlarla dövüşmeye gideceğim." Bunu açıklarken içimi bir heyecan kaplıyor.

"Vay canına, bu çok erken."

Başımı sallıyorum, ağzım artık bir şey ekleyemeyecek kadar dolu.

"Biraz kıskandım," diye homurdanıyor. "Gelecek yıl ayrılmak istiyorum." Yutkunuyorum. "Yap o zaman," diyorum heyecanla.

"Yapamam." Bir elini saçlarında gezdiriyor. "Gitmek istediğimi herkes biliyor ama henüz param yok. Beni ayakta tutacak bir şeye ihtiyacım var. Başarısız olup buraya dönmek zorunda kalmak istemiyorum."

Hamburgerimin son lokmasını yutarken paketimi ufalıyorum. "Anlıyorum." Masanın üzerindeki Coke Zero bardağını alıp bir yudum alıyorum.

"Belki zengin bir UFC dövüşçüsü olduğunda, beni buradan çıkarmak için bana para gönderebilirsin?"

Fincanı yerine koyarken kıkırdıyorum. Arkasındaki kanepenin koluna yaslanıp kollarını kavuşturuyor. "Bu kadar komik olan ne?"

"Bir UFC dövüşçüsü olabilirim ama yine de bir kadın olacağım. Şu anda en yüksek maaşı alan kadın dövüşçünün dövüş başına beş yüz bin dolar kazandığından eminim."

"Beni buradan çıkarmak için yeterli gibi görünüyor."

"O kadar para kazanamayacağım. Çok uzun bir süreye kadar değil. Hayallerim var ama gerçekçi olmam da gerekiyor. Kendime bir isim yapana kadar yaşam koşullarım boktan olacak. Benim için sorun değil. Buradan uzakta olduğum sürece birinin bahçesinde bir kulübede yaşayabilirim. Güzel bir hayat istiyorsan, evet, daha uzun süre beklemen gerekecek."

Kanepenin üzerindeki her şeyi topluyor ve geri dönmeden önce hepsini çöpe atıyor. "Odama gel."

"Şimdi mi?"

"Evet, şimdi," diyor. "Çok uzun bir iş günü geçirdim ve seninle dinlenmek istiyorum."

"Tamam," diye başımı salladım.

Onu odasına kadar takip ettim. Evi benimkiyle ve çevresindeki çoğu evle aynı görünüyor. Sadece bir kat, manolya duvarlar ve yıkık dökük halı. Bir banyo, üç yatak odası. Hepsi aynı koridorda.

Kapısını açtı ve çift kişilik bir yatak görünce şaşırdım. Bu çok aptalca. Çoğu insanın çift kişilik yatağı var, benim hala eski çocukluk ikiz yatağım olmasına rağmen.

Önce içeri girip etrafa bakıyorum ama görececek pek bir şey yok. Duvarlar evin geri kalanıyla aynı, minimal mobilyalar var. Duvarda bir *The Offspring* posterı var ve gülümsüyorum.

"Sen Good Charlotte dinlediğim için benimle dalga geçen adam değil miydin? Bu adamlar," diye posterini gösteriyorum, "ilk albümlerini çıkardıklarında sen daha doğmamıştın bile." Üzerimdeki kapüşonlu tişörtlü bakıyorum. O da *The Offspring*. "Çabuk takıntı yapıyorsun, değil mi?"

Kapının pervazına yaslanmış, kollarını ve ayak bileklerini kavuşturmuş, dudaklarını bükmüş. "Hiçbir fikrin yok."

Matematik ders kitapları ve ev ödevleriyle dolu bir masa var. "Çalıştığın şey bu mu? Matematik mi?"

"Uh-uh," diye esniyor. Parmağımı mobilyaların üzerinde gezdirerek etrafa bakmaya devam ediyorum.

"Seni bazen üniversitede görüyorum. Gerçekten kimseyle konuşmuyorsun, değil mi?" diye soruyorum. "Her zaman işine gömülüyorsun."

"Evet, aslında üniversiteyi seviyorum." Başını kapının çerçevesine yaslıyor ve gözlerindeki torbaları fark ediyorum. Bu kadar yorgun olmak için bütün gün ne yapıyor ki?

"Gittiğinde ne yapmak istiyorsun?" Masasına yaslanırken sordum.

Sen gittiğinde. Birbirimize bunu sorup duruyoruz, sanki şu anda hayatlarımız durmuş ve buradaki hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi.

Ayakta durmaktan vazgeçer ve yatağına uzanır.

"Matematik öğretmeni olmak istiyorum. Ama maaşı bok gibi. Bu yüzden şimdi alabildiğim kadar paraya ihtiyacım var."

Neredeyse bir homurtuyla boğulacaktım. "Öğretmen mi? Sen mi? Gerçekten anlayamıyorum."

"Hey. Stoneview'de haftada birkaç kez ders veriyorum. Beni çok seviyorlar."

"Hayatta olmaz," diye nefes nefese kaldım. "Hoşuna gitti mi?" Yatağının yanına geldim ve üzerine çıktım. "Onların malikanelerini çok görüyor musun?"

Biraz rahatsız bir şekilde yerinden kayıyor. "Evet, hepsi gereksiz yere büyük.

Hiç gittin mi?"

"İki yıl önce çok kısa bir süre çıktığım bir adam Stoneview'de yaşıyordu. Şans eseri oraya gelmiş bir evlatlıktı. Adamım, onun malikanesi. Benim evimi oraya beş kez sığdırabilirdi."

Hafifçe gülüyor ve ellerini kalçalarıma ve belime götürerek beni sıkıca tutuyor. Bakışları kapüşonunun örttüğü göğsüme ve sonra gözlerime gidiyor. "Seks yaptığın son erkek bu muydu?"

Rahatsız olma sırası bende. "Evet," diyorum. "Ee, özel ders vermek iyi para kazandırıyor mu?" Konuyu olabildiğince çabuk değiştiriyorum. Bu gece onun yanında kendimi güvende hissediyordum ve bunu değiştirecek bir şeyden bahsetmek istemiyorum.

Bakışları arkamdaki bir noktaya gidiyor, artık gözlerimden kaçıyor. "Evet." Tekrar rahatsız bir şekilde kaydığını hissediyorum.

Stoneview konusunda neden bu kadar garip hissediyor? Muhtemelen hepimizin hissettiği sebepten. Oradaki çoğu ailenin buradaki hepimizin toplamından daha fazla parası var. Bu adaletsizlik bizi kıskanç ve kindar yapıyor.

"Maaşı iyi ama ben asla onların parasına sahip olmak istemezdim. Asla orada yaşamak istemezdim. Berbat durumdalar." Gözleri tekrar benimkilere döndü, perili. "Gerçekten berbat durumdalar. Tek kuruşumuz olmayabilir ama en azından ruhumuz var."

Bu ifade karşısında titredim. "Kulağa biraz dramatik geliyor."

"Şşşt," diye gülümser. "Hiçbir şey bilmiyorsun, sen sadece küçük bir bebedsin." Elleri hâlâ kalçalarımdayken, beni üstüne uzanana kadar aşağı çekiyor, başım çarpan kalbine yaslanıyor. Ritim dengesiz ve acaba onun üzerinde böyle bir etkim mi var diye düşünmeden edemiyorum. Üstsüz, göğsü sert ve vücudu sıcak. Tekrar konuşmadan karnım çırpınıyor.

"Senin kışını tekmeleyebilirim," diye mırıldandım ona karşı. "Ben bebek değilim." "Benimle konuştuğunda, bir deve bağırmaya çalışan küçük bir arı gibi oluyorsun. Bütün Duyduğum şey *bzz bzz*."

Bir kahkaha patlatıyorum ve o da hemen arkamdan geliyor. "Senden nefret ediyorum," diye sırtıyorum karanlıkta.

"Ben de senden nefret ediyorum, küçük arı." Eli başımın arkasına geliyor ve at kuyruğumu çözüyor.

Parmakları saçlarımı her seferinde bir tutam olmak üzere nazikçe çözerken "Çok yumuşak," diyor dalgınca. "Yeni hayatın nasıl olacak?" diye soruyor sessizce. "*İşte*."

"Basit," diyorum kalp atışlarını dinleyerek. "Drama yok. Suç yok. Hatta bahçeyle falan uğraşabilirim. Beyaz çitli bir evim olacak. Hatta iyi bir kocam bile olacak."

"Çocuklar mı?" Ses tonundaki ilgi yoğun.

Bu cevabı bir an düşünmem gerekiyor. Yine karanlıktayız. Birbirimiz hakkında bir şeyler paylaşmaya başladığımız her zamanki gibi.

"Emin değilim. Sadece iyi bir anne olacağımı biliyorsam çocuk istiyorum. Karmaşık bir durum. Kuşak travması falan. Kim bilir onlara ne tür şeyler aktarabilirim. Bu bencillik olur."

Bir elini sırtımda yavaşça ve sevgiyle gezdiriyor. "Annen hakkında da böyle mi hissediyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Annem en iyi anne olabilirdi. Olmaması onun suçu değil."

"Nesi var o zaman?"

Kahretsin, bu gece gerçekten duygularıma saldırıyor. Gerçekten umursuyormuş gibi sorular sormaya devam ederse ona nasıl karşı koyabilirim?

"O... hasta." Sessiz kalıyor ve aklından geçtiğini bildiğim soruyu sormasını beklemiyorum. "Ağır bir depresyonu var. İlaç kullanıyor ama sürekli bırakıyor, bu da onu daha kötü yapıyor. Onu her gördüğümde bir kumar oynuyorum. Bugün kendisi gibi olacak mı? Kendi çocuğunu görmek istemeyecek kadar depresyonda mı olacak? Emma zahmet bile etmiyor. Bunun onu çok incittiğini söylüyor. Onu yalnız bırakamam, anlıyor musun? Ya bir şey olursa?"

ve kimse onu görmeye gitmedi mi? Ya sadece onu bulmak için gidersem... Bilmiyorum. Öldü. Ona yardım edebilmeleri için gerçekten bir psikiyatri hastanesinde olması gerekiyor. Ama bunu karşılayamayız."

Sözsüzce her şeyi içine alıyor, sırtımdaki eli gittikçe daha güven verici hale geliyor.

"Nasıl bir duygu? Depresyonlu bir anneye sahip olmak?"

Gözlerimin arkasında yaşlar birikiyor. Zorla içeri girmeye çalıştıklarını hissedebiliyorum. Boğazımı kaşıyorum, onları yutuyorum ve kimsenin sormaya zahmet etmediği gerçeği itiraf ediyorum.

"Derinden incinmişim ama kimse beni incitmemiş gibi hissediyorum. Yaşadığınız travma için suçlayabileceğiniz kimse yokmuş gibi ve kendinizi nasıl iyileştireceğinizi merak ederek daireler çizmeye devam ediyorsunuz. Annemin elinden geleni yaptığını biliyorum. Bunun bir hastalık olduğunu biliyorum. Zihnine bulaşmış kara bir zehir. Bazen ondan nefret etmek istiyorum. Bazen ondan nefret etmek istediğim için suçluluk duyduğumdan mı onu seviyorum diye merak ediyorum."

Bir süre sonra saç çizgime bir öpücük bıraktı. "Bu çok üzücü, Billie." "Biz Kuzey Kıyısı'nda yaşıyoruz. Hepimizin üzücü hikayeleri var."

"Sanırım, evet," diye onaylıyor.

"Peki ya sen? Annen nerede? Onu hiç görmedim ya da duymadım." Sarhoşken babasına ne dediğini çok iyi hatırlıyorum. Kadınları taciz ettiğini çünkü babasının böyle yaptığını.

Umursamadığı bir şey söylemek üzereymiş gibi omuz silkiyor. "Annem babamdan kaçabildiği kadar çabuk kaçtı. Küfürbaz bir herifti, iyi ki kaçmış."

Başımı kaldırıyorum, etrafımızdaki karanlığa rağmen gözlerinin içine bakmaya çalışıyorum. "Ondan hiç haber alıyor musun?"

Başını sallıyor, bakışları benimkilerde. "Onu yakalamasın diye gecenin bir yarısı gitti."

Kalbim kırılıyor, beynim babasının tehlikeli olduğunu bile bile onları nasıl geride bırakabildiğini anlamaya çalışıyor. "Ama... seni ve Kay'i yanına almak istemedi mi?"

Başka tarafa bakıyor ve başımın arkasına bastırıyor, ben de tekrar onun üzerine uzanıyorum. Sanki bunu yüzüme bile söyleyemiyor. "Çocuk istemedi."

"Pek çok kadın kazara çocuk sahibi olur. Bu seni sevmediği anlamına gelmez."

"Kastettiğim bu değildi. Çocuk sahibi olma sürecini istemedi. Babam onu zorladı."

"Yani, o..." Ne söylediğini fark etmek beni iliklerime kadar ürpertiyor. Kekelemiyor da. Tereddüt etmiyor. Bu onun için sadece bir gerçek.

"Kay konusunda emin değilim. Belki de annem o zamanlar onun tacizci olduğunu fark etmemişti. Bilmiyorum. Ama adam bir çocuk daha istediğinde annemin istismarın çok derinlerinde olduğunu biliyorum. Bana sahip olmak için ona tecavüz ettiğini biliyorum."

Tüm vücudu hareketsiz kaldı. Kollarımı ona doluyorum, ön kollarım onunla yatak arasında sıkışıyor. Bu bana yaptığı hiçbir şeyi mazur göstermez ya da açıklamaz.

Peki neden birdenbire onun hakkındaki her şeyi açıklıyormuş gibi hissediyorum?

Varoluşunuzun sadece anneniz tecavüze uğradığı için gerçekleştiğini bilerek büyümek nasıl bir şey olmalı?

"Özür dilerim Caden," diye mırıldanıyorum göğsüne karşı.

"Üzülecek bir şey yok," diyor ürpertici bir sesle. "Kendimi iyi hissediyorum."

Elbette öyle. Çünkü cinsel saldırı konusunda tamamen duygusuz hale getirilmiştir. Bu konuda düşündüğünde, soğuk ve sakin bir duygudan başka bir şey hissetmiyor.

Bir süre sessiz kalıyoruz. Ne kadar zaman geçtiğini bile bilmiyorum ama nefes alışının düzene girdiğini hissediyorum.

Bir noktada, sanki bir rüyadan uyanır gibi irkiliyor.

"Benden korkuyor musun?" diye soruyor halsiz bir sesle. Kalbinin göğsünü tekmelediğini hissedebiliyorum.

"Evet."

Gerçeği saklamama gerek yok. Onun hakkında ne hissettiğimi biliyorum.

"Korkma, tamam mı? Sonun annem gibi olmayacak. Bana aşık olacaksın ve sana verebileceğim her şeyi isteyeceksin."

Bu şimdiye kadar duyduğum en korkunç şey değil mi?

Tekrar uykuya dalacağını düşünmüştüm ama kalçalarımın tutup bizi çevirdi, böylece altında ezildim. "Söz veriyorum öyle bir şey olmayacak."

"Geçmişte beni zaten zorlamışken bunu söyleyemezsin," diye fısıldıyorum kendi isteğime karşı. Onu kışkırtmamalıydım. En başta burada bile olmamalıydım. Hiçbir şeyden ve hiç kimseden korkmayan adama bu kadar yakinken.

Boynuma gömülmeden önce başını sallıyor ve kokumu içine çekiyor. Sonra kulağıma konuşuyor. "Seni iyi hissettiriyorum, Billie. Yaptığımı biliyorsun."

Ellerinden biri kalçamı sıkıca tutuyor, ama diğeri kapüşonunun altından kayıyor ve külotumu yana itiyor.

"Caden," diye tereddüt ediyorum. "Sen-"

"Uyuyabilmen için sana bir orgazm sözü daha verdim."

Başparmağı klitorisimi okşamaya başladığında "Bu çok garip," diye ciyaklıyorum ve vücudumda bir elektrik sarsıntısı hissediyorum. "Az önce... hakkında konuştun..."

"Tecavüz mü?"

"Şunu söylemeyi kes." Rahatsızca kayıyorum ve uzaklaşmaya çalışıyorum. Ama o geliyor, sert gözleri üzerimde. "Neden seni incitmem konusunda ısrar ediyorsun?"

Keşke ses tonunda en ufak bir duygu kırıntısı bile duyabilseydim. Hiçbir şey yok.

İşaret ve orta parmaklarını klitorisime sürterken "Çok ıslaksın," diye fark ediyor. Onun altında titriyorum, zevkimi bastırıyorum. "Neden sadece keyfini çıkarmıyorsun?"

"Çünkü yaptığın her şey yanlış." Onu suçlamamaya ya da öfkesine daha fazla itmemeye çalışıyorum, ancak ahlaki değerleri olmadığında bunu yapmamak zor. Kalbim hızlı atıyor ve beynim korkunun ritmi ile uyarılmanın melodisini karıştırıyor. Tepkilerimde bir sorun var.

"Bunun yanlış olduğunu kim söyledi?" Başı boynuma düşmeden önce dudakları bir sırtışa dönüşüyor. Beni öpüyor, tüy gibi hafif dokunuşlar tüylerimi diken diken ediyor. Önce çeneme, sonra da ağzımın köşesine doğru ilerliyor.

Başparmağı klitorisimle oynamaya devam ederken "Ben," diye inliyorum. "Bunun yanlış olduğunu söylüyorum."

Isırmadan önce yanağıma gülümsüyor. "Katılmıyorum."

"Yapamazsın...aah..." Kalın bir parmağıyla içime girdiğinde şikâyetim bir iniltiye dönüşüyor.

"Bana bir iyilik yap Billie," diye mırıldanıyor kulağıma doğru. "Kapa çeneni ve seni nasıl uyuttuğumun tadını çıkar."

Bir elini ağzıma koyuyor ve klitorisimi okşamaya devam ederken hiç uyarmadan bir parmağını daha içime sokuyor. Benim asla sahip olamayacağım bir sabırla yavaşça içime giriyor. Gözlerim kapanırken elini itiyorum.

"Aç."

Duruyor ve ancak gözlerim kocaman açılıp sessizce hızlanması için ona yalvardığımda yeniden başlıyor.

"Bana bak bebeğim," diye alay ediyor tüyler ürpertici bir gülümsemeyle. "Başka hiçbir erkeğin bir daha göremeyeceği şeyi görmek istiyorum; ayrıldığınızda gözlerinizdeki o parıltıyı."

Hâlâ acele etmiyor, beni ruhumu parçalayan bir orgazma yavaşça ikna ediyor. Tüm bu süre boyunca gözlerini benden ayırmıyor, tüm varlığımı

ıçıyor ve

Beni gerçeği kabul etmeye zorluyor: Caden King vücuduma ne isterse yapıyor ve bana zorla verdiği zevk konusunda söz hakkım yok.

Yanıma uzanıyor ve kollarını bedenime dolayarak beni kendine yaklaştırıyor. Ben tekrar nefes almaya çalışırken sessizlik uzuyor. Sorduğumda uyanık olduğundan bile emin değilim,

"Neden ben?"

Yer değiştiriyor, beni daha sıkı tutuyor.

"Billie." Ciddi bir ses tonuyla kulağıma söylediği sözler tüylerimi diken diken ediyor. "Sadece bir şeyi anladığından emin olmak istiyorum. Bir nedene *ihtiyacım* yok. Seni istediğimi kabul ettiğinde her şey senin için daha kolay olacak ve seni elimde tutmak için yapmam gereken her şeyi yapacağım. İstersen sana bir sebep gösterebilirim ama sebep olsun ya da olmasın, sen benimsin ve bu bir gerçek."

"Sadece anlamak istiyorum..." Ben de fısıldıyorum.

"Bunu düşünüyordum. Hep seni düşünüyorum, tabii ki *nedenini* de düşünüyorum. Ve vardığım sonuçlardan biri... herkes benim sertifikalı deli olduğumu söylüyor ve nedenini anlamıyorlar. Beni nasıl kontrol edeceklerini bilmiyorlar."

Duraklıyor ve bir şey söylememi bekliyor mu diye merak ediyorum. Onun aslında tamamen deli *olduğunu* kabul etmeme ramak kalmıştı ama sonra devam etti.

"Belki de öyleyim. Peki ya seninleyken? Olmak için bir sebebim varmış gibi hissediyorum. Sebebi sensin. Beni en iyi şekilde deli gibi hissettiriyorsun. Zaten içimdeki en kötüyü gördün. İsteddiğimi elde etmek için ne kadar ileri gidebileceğimi gördün. Artık saklayacak bir şey yok. Bu harika değil mi? Bu kadar *basit değil mi?*"

Söyleyecek bir şey bulamıyorum. Kalbim çarpıyor ve acaba o da hissediyor mu? Hissetmesini istiyor muyum bilmiyorum. Bu konuda hiçbir şey *basit değil*.

Birinin deli gibi hissetmesinin sebebi olmak istememeliyim. Bana karşı istediği gibi davranabilmek için kendine bahaneler bulmasından zevk almak istememeliyim.

Ama bunda belli bir güç var, değil mi? Caden King'in aklını kaçırmasına neden olduğumu bilmek.

Telefonumun çalma sesi kafamın içinde bir yangın alarmı gibi hissederken irkiliyorum. "Lanet olsun," diye nefes nefese kaldım. Bu beni çok korkuttu.

Gerçekler yüzüme çarpmadan önce onu almaya gittim. Odamda değildim. Caden'ın yatağındayım ve hareket edemiyorum çünkü kolları

sıkıca

bana sarılmıştı. Sohbet ediyorduk ve uykuya daldık. Gece boyunca yer değiştirmiş olmalıyız çünkü şimdi beni kaşıklıyor ve o kadar sıkı sarıyor ki sanki bir çocuğun battaniyesiymişim ve beni düşürürse ölecekmişim gibi hissediyorum.

"Kapat şu boku," diye kulağıma hırlıyor.

Birileri uyandırılmaktan hoşlanmıyor.

Telefonuma uzandım. Ekranda *Xi* yazıyor.

Siktir!

Xi'ye dün onun evine gitmeyeceğimi söylemeyi unuttum. Aceleyle topladım.

"*Neredesin lan sen?*" diye bağılıyor telefonda.

"Aman Tanrım, çok özür dilerim. I-"

"*Ne kadar endişelendiğimi biliyor musun? Dün gece saat onda gelmen gerekiyordu ve seni yüzlerce kez aradım, Bil's. Ne oldu sana böyle?*"

"Ben iyiyim. Özür dilerim. I..." Yalanlarım bitti. Ona ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. "Ben..."

"*Neredesin? Şu anda, neredesin?*"

"Eve gidiyorum," diye yalan söylüyorum ve sesimdeki paniği açıkça duyabiliyorum.

Bana inanırsa şaşıracağım, o yüzden ekliyorum, "Bir arkadaşımın evinde yattım." "*Kim? Erkek arkadaşın mı?*" Sesindeki kıskançlık o kadar belirgin ki geri çekiliyorum.

Biraz.

"Erkek olup olmaması önemli değil. Bak, şimdi eve gidiyorum. Seni endişelendirdiğim ve oyun gecemizi kaçırdığım için özür dilerim. Bu gece babamlarda görüşürüz, tamam mı?"

O bir şey söyleyemeden telefonu kapatıyorum ve Caden'a dönüyorum. Kolları hâlâ bana sarılmış durumda ama artık tamamen uyanmış durumda.

"Seni becermek istiyor," diyor kısık sesle. Gözlerinden bu konuda mutlu olmadığını anlayabiliyorum. Caden beni istiyor ve o rekabetle iyi başa çıkabilen bir adam değil.

"Kes şunu. O benim üvey kardeşim."

Bir yalan daha. Xi benim üvey kardeşim ama aramızdaki ilişki hep muğlaktı. Xi insanları korur. Onun olayı bu. Bana karşı her zaman biraz fazla korumacı oldu ve ben de bundan keyif almaya başladım. Geçen yıl elleri uygunsuz yerlerde dolaştı ve ben de buna izin verdim.

Ve bu yaz, çizgiyi aştık.

Seks yapmadık çünkü hazır değildim ama meşhur oyun gecelerimizden birinde öpüştük. Açgözlü ve şehvetliydi. O kadar mükemmeldi ki

orada duramazdı. Parmaklarıyla beni iyi hissettirmesine izin verdim ve karşılığında bundan kimseye bahsetmememiz dışında hiçbir şey istemedi.

Onun aşırı korumacı davranışları ve sürekli beni kontrol etmesi hoşuma gitmeye başladı. Şu anda sırf Caden'la birlikte olduğum için beni rahatsız ediyor olması, kendime itiraf etmeye hazır olmadığım bir şey anlamına geliyor.

Artık Xi'yi istemiyorum.

Çünkü Caden'ı umutsuzca istiyorum. Nihai rakibimi.

Caden'ın elinden kurtulup kıyafetlerimi topluyorum. "Gitmem gerekiyor." Kot pantolonumu giydim ve fermuarını çektim.

"Billie, onunla yalnız zaman geçirmeni istemediğimi söylerken ciddiylim-"

Tam kapüşonunu çıkarıp çıplak göğüslerimi ortaya çıkarırken ayağa kalkıyor. Başını yana eğiyor ve bir kaşını kaldırıyor. "Dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyorsun?"

Telefonumdan saati kontrol ediyorum. "Lanet olsun! Neredeyse sekiz oldu. Yarım saat sonra antrenmanım var."

"Tamam, seni bırakacağım," diyor birkaç kıyafet alırken.

"Kesinlikle olmaz. Zaten arabam var."

Dönüp bana doğru geliyor, beni belimden tutup kaldırıyor ve masasına oturtuyor. Sert yüzü geri çekilmeme neden oluyor ama beni sıkıca kavırıyor. "Çok fazla *hayır* duyuyorum. Sanırım fikrini değiştirmenin zamanı geldi, ha? Daha çok 'Evet, Caden. Sen ne dersen Caden.'"

Bacaklarımı aralarına yerleşmek için açıyor ve meme uçlarımdan birini baş ve işaret parmaklarının arasına alıyor. Yuvarlamaya başlıyor ve ben de zevkle başımı geriye atıyorum.

Diğer eliyle kot pantolonumu açıyor ve külotumun altından kaydırarak klitorisimi okşuyor.

"Seni duyamıyorum küçük arı," diye mırıldanıyor kulağıma karşı. Başparmağını klitorisime sürterken her saniye daha da ıslanıyorum. Elini indiriyor ve tek parmağıyla acımasızca içime giriyor.

"Evet Caden," diye yüksek sesle inliyorum.

Bir parmağını daha içime sokuyor ve sihirli noktama sürtünerek kıvırıyor. "Başka ne duymak istiyorum?" diye alçak sesle homurdanıyor.

"Herhangi..." Nefes nefese kaldım. "Sen ne dersen, Caden-aah." Acımasızca daha hızlı hareket ederken haykırıyorum.

"Xi'yi bir daha yalnız görmeni istemiyorum," diye tekrarlıyor ses tonundaki sarsılmaz şiddetle. Başımı sallıyorum ama içimden bir inilti daha dökülüyor.

"Söyle." Onun sabrının tükendiğini hissedebildiğim gibi, kendimin de sınıra yaklaştığımı hissediyorum.

"Evet..." diye inliyorum. "Evet... Evet, Caden!" Patladım. Kollarım onu kendime yakın tutmak için boynuna dolanıyor.

Ayrıldığımızda ve ben yeryüzüne indiğimde, o hınzır sırıtişını takınıyor.

"Aferin kızıma," diyor ağzımın kenarına bir öpücük bırakmadan önce.

"Uzak dur benden." Kızgın görünmeye çalışıyorum, sanki *gerçekten* boşluğa ihtiyacım varmış gibi.

Ama benim yok.

Gerçekten uzaklaşmasını istemiyorum çünkü bu gerçek hayata geri dönmek anlamına geliyor ve şu anda kimin buna ihtiyacı var ki?

Bir tişört alıyor ve bütün gece giydiğim kapüşonluyu yatağına atıyor.

"Burnumu buna gömerek uyuyacağım," dedi bana hiç düşünmeden. bir parça utanç. "Kokunu seviyorum."

"Kokum mu? Benim bir kokum yok. Parfüm kullanmıyorum."

"Tabii ki kokuyorsun," diyor sanki deli olan benmişim gibi. "Ahududu ve nane kokuyorsun."

Masadan yavaşça kayarken ağzım birkaç kez açılıp kapanıyor. "Bu sadece benim şampuanım," diyorum sonunda, süpermarket markalı şampuanın basit kokusundan birinin hoşlanabileceği konusunda kafam karışmış bir halde. *Yaz Kokteyli*. Adı bu. Çilek, ahududu, limon ve nane olması gerekiyordu. Sadece kimyasal ahududu ve nane kokuyor. Aynen Caden'ın tarif ettiği gibi.

Sütyenimi ve üstümü giyip tekrar telefonuma bakıyorum. "Antrenmana geç kalacağım. Bu sabah koşmadım bile."

"Merak etme. Zindelik dozunu aldın."

Aceleyle ön kapısına gidip kalan eşyalarımı topladım ve arabamın anahtarlarını aldım.

Tam gitmek üzereydim ki kolumdan tutup beni kendine doğru çekti. "Bana veda öpücüğü bile vermeyecek misin?"

"Dur," diye fısıldıyorum, sokağa bakarak. "Bizi herkes görebilir. Dün gece olanları Kralların bilmesine ikimizin de ihtiyacı yok."

Az önce söylediğim hiçbir şeyi umursamadan başımın arkasından tuttu ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. "Söyleyecek bir şeyi olan varsa. Bana gelebilirler. Memnuniyetle onlarla hallederim."

Ona gözlerimi deviriyorum ve aceleyle sokağa çıkıyorum. Arabama doğru yürürken Sawyer'la yollarımız kesişiyor. Gözlerini bana dikeyor ama soğukkanlılığını korumayı başarıyor.

"Dün gece meşgul müydün, küçük Scott?"

Onu görmezden geliyorum, arabamı açıp binmeye çalışıyorum ama ben binmeden dirseğimi yakalıyor. "O kadar hızlı değil," diye alçak sesle tıslıyor. "Bu saatte buralarda ne işin var?"

"Hiçbir şey," diyorum kolumu geri çekmeye çalışırken.

Sawyer muhtemelen otuzlu yaşlarının başında, gücünün zirvesinde ve benden çok daha iri. Ama onunla ilk tanıştığımda o mutfakta yaptığı gibi beni korkutmasına izin verirsem lanetleneyeceğim.

"Sizi Kralların arazisinde bulmaya devam edersek, bunun için sizi cezalandırmaya başlamak zorunda kalabiliriz."

"Ne gibi? Jade ve kızlarının yaptığı gibi mi?" Homurdanıyorum. "Benim adımla hastaneye kendi seyahatini mi yapmak istiyorsun?"

Kolumdaki tutuşunu bırakıyor ama ben ne yaptığını anlayamadan kulağımın üstündeki saçlarımdan tutup yüzümün yan tarafını cama çarpıyor.

"Bana ukalalık yapma, küçük sürtük. Caden'la aranızdaki bu anlaşmayı en başta ben istemedim ve bize değerinden fazla sorun çıkarmaya başlarsan seni kendim öldürürüm. Bu benim ekibim ve ben onlara göz kulak olurum. O yüzden artık bize sorun çıkarırken yakalamayayım seni. Yoksa Caden'ın seni korumasının bir önemi kalmaz. Kışına tekmeyle basar ve seni tamir edilemeyecek şekilde kırılmış olarak mürettebatına geri gönderirim."

Cevap veremeden beni bırakıyor ve ben de arkamı dönüp ona bakıyorum. "Aşağılık herif," diye öfkelenedikten sonra arabanın kolunu tekrar kavrayıp arabama biniyorum.

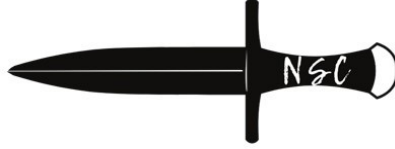
Söyleyecek başka bir şey yok. Demek istediğini anladı ve benim de karşılık verecek bir şeyim yok. Onun yolundan çekilmem benim için daha iyi.

Sonuçta, muhtemelen gerekli bir hatırlatmaydı. Caden ve ben bir şey değiliz. Asla bir şey olmayacağız. Biz rakibiz. Eğer bunu unutursak, çetelerimiz bize memnuniyetle hatırlatacaktır.

BILLIE

All In - Chri\$tian Gate\$

Akşam olduğuunda, dün gece Caden'larda kaldığım için kendimden resmen nefret ediyordum. Mutluluğun kısa anları gerçekliğin yükünden daha ağır basmadı.

Antrenman hiç bu kadar kötü olmamıştı. Şimdi parmağım ve yüzüm daha iyi olsa da uykusuzluk, egzersiz yapmadan önce koşmamış olmam ve bir önceki geceden kalan yağlı yemekler yüzünden zinde değildim. Caden'la yaptıklarımın anıları yüzünden kalbim hızla çarpıyor ve onu tekrar görme fikri midemi bulandırıyor.

Doğru kıyafetlerim yoktu, spor sutyenim yoktu ve her şey bir mücadeleleydi. Dickie bunu fark etti ve beni iki kat daha fazla çalıştırdı. Sonunda, bu işi ciddiye almam konusunda konuştuk, yoksa beni amatör turnuvadan çekecekti. Bu korku Caden'dan uzak duracağıma dair kendime söz vermem için yeterliydi.

Keşke kalbim beni dinlese. Bunu mantıklı kılmaya çalışıp duruyorum. Caden ve ben hiçbir zaman yakın olmadık, birbirimizi çok az tanıyoruz ama yine de hayatımda en çok açıldığım kişi o. Bana başkalarına anlatmadığı şeyleri de anlatmış gibi hissediyorum. Onun evcilleşmiş bir yanını gördüm ve benim için çaba sarf ettiğini biliyorum.

Kendime sürekli onun iyi bir insan olmadığını hatırlatmak zorunda kalıyorum. Zihnim ikisini ayırmaya kararlı görünse de, o beni iki yıl önce kıran adamla aynı adam. Onu artık bana yanlış yapan kişi olarak görmezsem ondan nasıl nefret edebilirim?

Duştan ıkarken Aisha'nın Maghrebi yemeğinin kokusunu alıyorum. Bu gecenin en azından bir iyi yanı, aile yemeğimiz olması. Bu hafta kendini ekstra ana hissetti ve bunu Pazartesi ve Cuma günleri yapmak istedi. Sanırım haftaya güzel bir başlangıç oldu. Hepimiz vey annemin yemeklerinin tadını çıkaracak ve biraz rahatlayacağız.

Kot pantolonumu ve kapüşonlu tişörtümü giyip oturma odasına geçiyorum.

Emma beni görür görmez "Ah, yaşıyor," diyor. Ben onların oturduğu yere doğru yürürken o ve babam futbol maçını izliyorlar. Kendimi onunla kolağın arasına sıkıştırıyorum.

"Dn neredeydin?" diye fısıldıyor kulağıma, babam duymasın diye.

"Xi'nin küçük bir sürtük gibi ispiyonladığını görüyorum," diyorum.

Solgun gözleri benim kahverengi gözlerime takılıyor ve gözlerindeki kızgınlığı görebiliyorum.

"şaka yapıyorum," diye ekliyorum sonunda.

Çenesi geriliyor ve tekrar televizyona bakıyor, sonunda bana bakmadan şöyle diyor: "Son zamanlardaki davranışlarından hoşlanmıyorum. Ve bunu babama söyledim."

"Ne?" Boğuluyorum.

Biri kapıyı çalıyor ve bir dakika sonra Lik ve erkek arkadaşının içeri girmesiyle sohbetimiz sona eriyor. Aisha sevinçten havalara uçuyor ve ben de yüzüme bir gülümseme yerleştirmeye zorluyorum. Lik doğal sosyal kişiliğiyle hepimize sarılırken, dev gibi erkek arkadaşı da koltuğa yerleşip hepimizi selamlıyor.

Pek konuşkan biri sayılmaz. Sam, koyu renk gözleri ve koyu renk saçları olan, dövmelerle dolu ve her zaman sessiz olan iri bir adam. Pek eğlenceli bir tip sayılmaz. Lik ve o birbirlerini mükemmeli bir şekilde dengeliyorlar çünkü üvey kardeşim kendi kendine saatlerce sohbet edebiliyor.

Aisha Xi'nin nerede olduğunu soruyor ve o zaman henüz burada olmadığını anlıyorum. Göğsüm sıkışıyor ve kalbim hızlanıyor. Umarım başı dertte değildir. Dn için kendimden biraz daha nefret ediyorum çünkü muhtemelen bütün gece benim aramamı beklerken böyle hissetmiştir.

Kahretsin, Emma haklı. Son zamanlarda boktan bir insan oldum. Xi geldiğinde yemeğe başlamıştık bile.

"Ziad!" Aisha onu gördüğünde tam adını şak diye söylüyor. "Ortaya çıkmak için uygun bir zaman mı? Hem de kanlar içinde?"

Arkamı döndüğümde burnunun kanadığını görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Gözlerim otomatik olarak kanlı eklemlerine gidiyor.

Annesiyle konuşuyor ve bana bakmıyor, bu yüzden endişeli bakışımı ve sorgulayan bakışlarımı göremiyor.

Mutfak lavabosuna gidiyor ve benim yanıma oturmadan önce ellerini yıkıyor. Sam'le bakışlarını kesiştiriyor ve Sam ona başıyla selam veriyor. Minnettar bir baş sallama. Belki de onun için bir ceset taşıyordu.

Sam sonuçta bir tetikçi. Eskiden Bianco ailesinin infazcısıydı ama sonra Bianco imparatorluğu dağıldı. Sam o zamana kadar Lik'le görüşmeye başlamıştı bile. Bu yüzden aşık oldukları için etrafta kaldı ve başka bir suç ailesine katılmak yerine kendisi için çalışabilmek için tetikçi oldu. Sam'in saklaması gereken bir ceset olduğunda, bunun için Xi'yi arar. Ona yüklü bir meblağ ödüyor ve üvey kardeşim parayı seviyor.

"Sen iyi misin?" Xi'ye sordum. Cevap vermek yerine yemeğinden şiddetli bir ısırık alıyor. Masanın altında olmasına rağmen elini kalçama koyuyor. Bunu yapmasını daha önce hiç umursamadığımdan eminim. Aslında eskiden çok hoşuma giderdi. Toplum içinde üvey kardeşler için uygun olanı aştığımızda, bu doğal olarak başladı ve bunun eğlenceli olduğunu düşündüm. Hiç ciddiye almadım.

Şimdi koltuğumda kayarken kendimi garip hissediyorum. Bunu hemen fark ediyor ve bana bir bakış atıyor. Masanın altından elini tutup üzerimden çekiyor.

Yemeği neredeyse boğazında kalıyor ve herkes ona dönüyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor.

Hep birlikte yemek yerken sohbet akıp gidiyor ve ancak yemekten sonra Xi banyodan çıkarken koridorda beni köşeye sıkıştırıyor.

"Neyin var senin?" diye soruyor alçak sesle.

"İyi misin? Ne oldu sana?"

"Sam için bir iş yaptım," diyor sanki bu kadar basitmiş gibi.

"Öyle mi?" Kollarımı kavuşturarak cevap veriyorum. "Peki ceset hayata dönüp yüzüne yumruk attı mı?"

"Değer verdiğin birinin neyin peşinde olduğunu bilmemek endişe verici, ha?" diye hırlıyor.

"Sen bir pisliksin," diye homurdanıyorum. Yanından geçmek için bir adım atıyorum ama beni geri itiyor ve bir eliyle göğsümün hemen üzerinden beni duvara yapıştırıyor. Diğeri başımın üzerinden duvara doğru gidiyor.

"Bana bunu yapma, Bil's. Başın belada ve bunu bilmemizi istemiyorsun. Sadece itiraf et."

Başımı sallıyorum. "Bu değil-"

"Caden King beni köşeye sıkıştırdı ve durup dururken kavga etmeye başladı. NSC arazisindeydim. Tehdit oluşturmuyordum ve bunu yapmak için hiçbir nedeni yoktu."

"Ne?" Boğuluyorum. "Sen gerçek misin? İyi misin?"

"İyi görünüyor muyum? Çok kızgınım," diye feveran ediyor. Sesindeki öfke beni titretiyor.

"Evet, ama sana zarar verdi mi?"

"Hayır, tabii ki değil. O iyi olabilir ama ben kolay pes etmem. Ayrıca, bana zarar vermek istediğini sanmıyorum. Hayır, beni *uyarmak istedi*."

"Seni uyarmak mı?"

"Evet, senden uzak durmak için. Açıklamak ister misin?" Caden King'i çıplak ellerimle öldüreceğim.

"Bilmiyorum!" Yalan üstüne yalan. Son zamanlarda yapabildiğim tek şey bu. "Adamın akli dengesi yerinde değil, ne söylememi istiyorsun?"

"Son zamanlarda çok fazla ortadan kayboluyorsun. Herkes ürkek ve kendini kaybetmiş görüldüğünü fark ediyor. Baban sana lanet bir bekçi köpeği almış, Tanrı aşkına. Başın belada, Billie. Bunu görebiliyoruz. Sadece o olduğunu kabul et ve biz de bununla başa çıkalım."

"İtiraf edecek bir şey yok."

"Ondan korkuyorsun," diyor sonunda. "Bunu bana söyleyebilirsin." "Hiçbir şeyden korkmuyorum," diye karşılık veriyor gururum.

"Tamam," diye başını sallar. "Peki."

Uzun saniyeler boyunca birbirimize bakıyoruz ve onun yumuşadığını hissediyorum. "Sadece senin için endişeleniyorum. Seni önemsedığimi biliyorsun." Başımı sallıyorum ve o da ekliyor, "Hem de çok."

"Biliyorum. Ben de seni önemsiyorum."

Başı boynuma düşüyor ve ben bir nefesi zar zor tutuyorum. "Ne yapıyorsun?" Panik içinde fısıldıyorum.

Onu itmeye çalışıyorum ama o beni duvara yaslıyor. Beni omzumdan kulak mememe kadar öpüyor ve kulağıma fısıldıyor, "Arkadaşlığın ötesini önemsiyorum, Billie. Bunu biliyorsun. Bu duygulara karşılık vermeden önce beni daha ne kadar bekletmeyi düşünüyorsun?"

Yutkunuyorum ve göğsünü itiyorum. "Sana duygularımla ilgili bir zaman çizelgesi veremem," diyorum usulca. "Seni derinden seviyorum. Ve arkadaşlık ile daha fazlası arasında ince bir çizgide yürüdüğümüzü biliyorum. Ama bunun ötesine geçebileceğimizi hiç sanmıyorum."

Bir adım geri atıyor, belli ki kederli. "Son zamanlarda kendinde değilsin."

"Belki de tam tersidir."

"Doğru," diye homurdanıyor. "Kendine yalan söylemeye devam ediyorsun."

Sonunda beni yalnız bırakıp oturma odasına geri dönüyor, ben de onu takip ediyorum.

Monopoly'nin ortasındayız, herkes birbirine bağıyor, o sırada babamın gizlice arka verandaya kaçtığını fark ediyorum. Sam'in dışarıda sigara içtiğini biliyorum ve onunla dostça bir sohbet etmek için oraya gittiğinden şüpheliyim.

"Gül Beyazı'nın geri döndüğü doğru mu?" Xi, tartışmalar yatışırken durup dururken kardeşine sorar.

Lik başını sallamadan önce hızmasıyla oynuyor. "Evet. Sam bu yüzden biraz delirdi." Sonra bana döndü. "En iyi arkadaşın şehre döndüğü için mutlu musun?"

"Siktir git," diye homurdanıyorum.

Herhangi bir ekibe ait değil; sadece Stoneview'e düşmüş zavallı bir evlatlık çocuk ama yine de bir şekilde her zaman North Shore partilerine gitmenin yolunu buluyor. Bir gün bir partide büyük bir tartışma yaşadık ve sonra bir lakros turnuvasında tekrar tartıştık. İkimiz de bunun üstesinden gelemiyoruz, bu yüzden birbirimizden nefret etmeye devam ediyoruz. Lik ve erkek arkadaşına bulaştığını duydum ve eğer bu yüzden benim işime karışırsa muhtemelen kendimi kaybederim. Şu anda hayatımda daha fazla drama ihtiyacım yok.

Gözlerim babamın az önce girdiği kapıya kaydı.

Lik fark etti çünkü hile yaptığımı göstererek beni oyuna geri döndürmeye çalıştı. Bir şeylerin peşinde olduğunu bildiğimden hareketsiz kalmak için mücadele ediyorum.

Ayağa kalktım ama o benden hızlıydı. Arka kapıya doğru yürüyor ve birkaç saniye sonra Sam'le birlikte tekrar içeri giriyorlar. Sam'in gözleri bana kayıyor ve dışarı çıkmadan önce Aisha'ya hızlıca veda ediyor. Lik hepimize sarılıp vedalaşıyor ve ben bir şey soramıyorum bile.

Babamla konuşmak için arka verandaya doğru yürüyorum. Yüzü bana dönük ama ben daha ağzımı açmadan elini kaldırıyor. "Şimdi olmaz Billie," diyor sertçe.

Yüksek sesle ofladım ve aceleyle ön kapıya yöneldim. Çok kızgıyım. Hepsinin benim hakkımda konuştuğunu biliyorum. Elimi cama vurduğumda Sam ve Lik'in arabası tam gidiyordu. Sam elimi tuttuğunda

Silahını çıkardı, kim olduğuna bakmadı bile. Bileğini tutup bana doğrultan Lik'ti.

Camı indirir indirmez konuştum. "Ne dedi?" Cevap vermiyor çünkü konuşmayı sevmiyor, hele böyle aptalca konularda hiç sevmiyor. "Sam. Babam senden ne yapmanı istedi?" Beni tamamen görmezden gelen Sam, Lik'e bakıyor ve bu işi onun çözmesini bekliyor.

"Lik, babam sana ne söyledi? Ben iyiyim," diye ısrar ediyorum, içimde ne yaptıklarını bildiğime dair bir his var. Beni koruyabileceklerini ve Krallara karşı gelebileceklerini düşünüyorlar, özellikle de Caden'a karşı.

Yapamazlar. Mürettebatımızın artık böyle bir gücü yok ve Caden King'i tehdit etmeye kalkarlarsa, bu bir savaş başlatır.

North Shore'da insanların ölmeye başlamasının sebebi ben olmayacağım. Elimizde lanet olası bir çete savaşına ihtiyaç duymadan da yeterince zor durumdayız.

"Bil's-" Güven verici görünmeye çalışıyor ama buna izin vermiyorum.

"Ben iyiyim!" Neredeyse bağıracaktım, sesim gerçek olamayacak kadar savunmacı çıkıyordu.

Titreyen ellerim pencere pervazına dayanıyor.

"Sadece yardım etmeye çalışıyoruz," diye yanıtlıyor Lik.

"Kimsenin yardımına ihtiyacım yok," diye sertçe çıkışıyorum.

"Sizin neyiniz var kızlar ve ihtiyacınız olan yardımı alamayacak kadar gururlu musunuz?" Sam sonunda katılır.

Şaşkınlıkla başımı geriye atıyorum, sadece konuştuğu için değil, aynı zamanda kızgın olduğu için. Birisi onun üzerinde olumsuz bir etki yaratıyor, onu geriyor ve bu gücün hangi kaltakta olduğunu çok iyi biliyorum.

"Kahretsin Sam," diye alay ediyorum. "Rose White döneli ne kadar oldu? Şu haline bak, sabrını kaybediyorsun." Eklemeden önce sözlerimi yutmasına izin veriyorum. "Ondan bahsetmişken, o kaltağın kasabamdan gitmesini istiyorum. Yardım edebileceğin bir şey var." Belki onunla meşgul olursa ikisi de beni rahat bırakır.

"Rose'dan uzak dur," diye sakın bir şekilde emretti. "Bırak onu ben halledeyim."

Başımı sallıyorum. O kıza aşık. Her zaman öyleydi ve kız onun yerleşik ilişkisinde mutlak bir kaosa neden olacak. Ama başarısızlığa doğru gittiklerini bilmemin asıl nedeni ne? Kızın kardeşi Sam'in en iyi arkadaşı ve buna asla izin vermez. Sam'in şansına, o herif şu anda birini vurduğu için hapis yatıyor. Hepimiz onu oraya koyanın Kayla King olduğunu biliyoruz ve çıktığında o da acı çekecek. Bu arada Sam, Rose White ile her şeyi

yapmakta özgür. Ben de onunla biraz daha alay edeyim.

"Döndüğünü biliyor mu?" Kardeşini kastediyor tabii ki. Eğer o benim işime karışmak istiyorsa, ben de onun kine karışabilirim.

Buna kanmak yerine, camını açıyor.

"Hey!" diye bağıyorum. "Bokumdan uzak dur!" Çoktan uzaklaştığı için muhtemelen beni duymıyor.

İçeri girdiğimde babamı, Xi'yi ve Emma'yı oturma odasında birbirleriyle konuşurken yakalıyorum. Sessiz kelimeler ve entrikalı fısıltılar.

"Hepiniz gerçek misiniz?" Öfkelen dim. "Bu ailenin nesi var böyle!" Onlara doğru yürüyorum ama üzgün görünmüyorlar bile. "Ben yanlış bir şey yapmadım. Hepinizin arkamdan böyle konuşmasını hak etmiyorum."

"Başın belada," diyor Emma kararlı bir şekilde. "Caden olduğunu biliyoruz-" "Aman Tanrım, onun hakkında konuşmayı kes," diye neredeyse çığlık atıyorum.

"Korkutmuyor. Korkutmuyor. Beni korkutmuyor. Hiçbir şey olmuyor!"

"Nasıl tepki verdiğine bir bak," diye araya giriyor Xi, başını sallayarak. "Eğer Krallar ailemizi tehdit etmek istiyorlarsa ve üste çıkabileceklerini düşünüyorlarsa, şu anda sana yanıldıklarını söyleyebilirim. Onların seviyesine inebiliriz. Onların aileleriyle de oynayabiliriz."

"Onların seviyesine inmek doğru bir yol değil," diye karşılık veriyorum.

"Demek bir şeyler olduğunu kabul ediyorsun," diyor babam usulca. Hay sikeyim.

"Hayır... Hayır!"

Ardından gelen sessizlik beni rahatsız ediyor.

Garip bir şekilde yer değiştiriyorum.

Kendi evimde huzursuz hissediyorum ve bundan nefret ediyorum.

"Odana git," dedi babam sonunda. "Sen sadece boyundan büyük işlere kalkışan bir çocuksun. Bırak biz halledelim."

"Neredeyse yirmi yaşımdayım," diye homurdanıyorum. "Emma benim yaşımdayken boğazına kadar bu işe batmıştı." Odanın sessizliğini sadece Aisha'nın mutfakta bulaşık yıkarken çıkardığı ses bozuyor.

"Baba-"

"Odana git, Billie."

"İnanılır gibi değil," diye mırıldanıyorum odama doğru giderken.

Babamın diğerlerine söylediği son bir şeyi duyuyorum ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Bunu bu gece halletmeliyiz."

Caden'dan gelen mesajı görmek için telefonumu aldım. Bana alt dudağının fotoğrafını göndermiş. Yarılmış ve üzerinde kuru kan var.

Caden: Sihirli bir öpücüğe
ihtiyacım var.

Bu yüzden Xi ile gerçekten kavga etti. Benden uzak durması için onu tehdit etti. Bu fikir midemi bulandırıyor ama kalbim sıkışıyor. Bu yanlış; ailemi öylece tehdit edemez. Telefonumu masama geri koyuyorum ve saçlarımın kırık uçlarını tutup çekerek kırıyorum. Anksiyete son zamanlarda beni o kadar güçlü bir şekilde ele geçirdi ki, burada olmadığında nasıl hissettiğimi unutuyorum.

Biri kapımı çaldığında yatakta Murder'a sarılıyorum. "İçeri gel," diye mırıldandım.

"Hey, Balkabağım."

Babama hançer gibi bakıyorum, daha önceki tartışmamızdan dolayı değil.

"Bana kızgın olduğunu biliyorum ama bunu sadece seni korumak için yapıyorum," diye açıklıyor sanki beş yaşında bir çocukmuşum gibi.

"Korunmaya ihtiyacım yok baba," diye umutsuzca homurdanıyorum.

"Lütfen, bana inanmak zorundasın."

Özür dileyen gözleri benimkilerle buluşmadan önce uzun saniyeler boyunca sakalını kaşıyor. "Bu gece annende kalmanı istiyorum."

O kadar hızlı doğruluyorum ki Murder yataktan atlıyor.

"Neden?" "Çünkü senden bunu istiyorum."

"Siz ne yapıyorsunuz? Planınız nedir?" "Bu konuda endişelenmene gerek yok."

"Cidden Sam'i Caden'ın peşinden mi gönderiyorsun?" Panik göğsümü kavırıyor, pençeleri ciğerlerimi parçalıyor. "Sen... bana yanlış yaptığını *düşündüğün* için onun peşine profesyonel bir tetikçi mi gönderiyorsun? Yapmadı!"

"Onlara bir mesaj gönderiyoruz. Kimse öldürülmeyecek. Seni ne kadar sevsem de, bu seni aşıyor. Krallar iki yıldır bizi ezip geçiyorlar. Artık karşılık verme zamanı."

"Ama-"

"Annemi aradım. Seni bekliyor."

Yerden spor çantamı alıp bana uzatıyor. "Birkaç gece için toparlan. İşler kötüye giderse seni burada istemiyorum. Oldukça tarafsız bir bölgede. Karavan parkına kimse gidip sorun çıkarmaz."

Ayağa kalkıp çantamı ondan alırken yutkundum. "Lütfen, aptalca bir şey yapma."

"Emma çetemizin başı olarak bir karar verdi. Bence şimdi buna sadık kalmalı."

"O zaman, en azından burada olmama izin verin. Ben de bunun bir parçasıyım! Beni öylece dışarıda tutamazsın. Her zaman arkanı kolladım."

"Kendin söyledin, profesyonel bir dövüşçü olmak istiyorsun ve artık bu işin içinde yer alamazsın. Katılıyorum."

Yanından geçip gidiyorum, "Emma'yla konuşmam gerek."

"O gitti, Balkabağım. Şimdi lütfen çantanı topla ve annene git."

Boğazımda düğümlenen korkuyu yutuyorum ve kederli bir şekilde babama bakıyorum. Çantamı toplarken hiçbir şey söylemiyorum. Hepsini beni hayal kırıklığına uğrattı.

Tam toparlanıyordum ki, "Bil's" dedi.

Ona bakıyorum, tüm bu olanlar hakkında fikrini değiştirdiğini duymaya hazırım.

"Murder'ı bizimle bırakır mısın? Fazladan yardıma ihtiyacımız var."

Bundan nefret ediyorum. NSC, Kings'le başa çıkacak kadar güçlü değil ve Sam'i dahil etmek aptalca bir fikir.

Annemin evine girer girmez, onun için iyi bir gün olmadığını anlıyorum.

Kapıyı açar açmaz "Yeni bir ilaç kullanıyorum," diye mırıldanıyor. "Bu uykumu getiriyor."

İçeri girdiğimde bana sarılıyor, neredeyse omzumda uyuyakalıyor. Babamı onun tedavisi için para ödediği için seviyorum ama gerçek şu ki doktorlar ona ilaç veriyor ve bundan ötesine bakmıyorlar.

"Ah, anne," diyorum ona kanepeye uzanması için yardım ederken. O uzanırken çantamı yanına bırakıyorum.

"Sana odayı bıraktım," diye esniyor.

"Gerek yoktu. Kanepeyi alabilirim."

Elini umursamaz bir şekilde sallıyor. "Baban nasıl?"

"Bu gece babam hakkında konuşmak istemiyorum." Önündeki küçük sehpadan bir şişe hap alıp etiketini okudum. "Bunlardan çok fazla almadığına emin misin?"

Göz kapakları düşmeye başlarken bana "Belirtildiği gibi sadece bir tane," diyor.

"Tamam," diye başımı salladım. "Biraz dinlen." Yorganı zayıf bedeninin üzerine çekiyorum ve tamamen uyuyana kadar saçlarını okşuyorum. Televizyonu kapatıp oturma odasını topluyorum.

Her yerde kirli bulaşıklar ve kanepenin yanında yerde giysi yığınları var. Onları yıkıyorum ama bu onu uyandırmıyor. Bu ilaçlar çok güçlü. Ona doğru düzgün yardım etmek yerine, sadece uykusunu getirecek ve uyanırken nasıl hissettiğini unutturacak bir şey verilmesi beni üzüyor.

Gece tuvalete gitmek istediğinde takılıp düşmemesi için kanepenin etrafındaki zemini temizlediğimden emin oluyorum. Odasına gitmeden önce bir bardak su doldurup sehpanın üzerine bırakıyorum.

Aslında onun odası değil. Ben buradayken sadece kanepede uyuduğunu söylüyor ama oda tertemiz. Geçen hafta ve ondan önceki hafta nasıl bıraktıysam aynen öyle. Yatak yok, sadece yerde bir şilte var. Çarşafklar temiz, raflar boş ve dolapta sadece hiç giymediği iki elbise var. Geri kalan her şey oturma odasına yığılmış. Tüm eşyaları kanepede ona yakın, böylece bir şey almak için hareket etmek zorunda kalmıyor.

Yatağın yanındaki küçük lambayı yakıyorum ve yatağa girmeden önce üzerime bir kapüşon ve temiz bir külot geçiriyorum. Annem daha kalın bir örtü kullandığı için sadece ince bir çarşaf var. Düzgün bir pijama almadığım için pişmanım.

Telefonuma baktım ve Caden'ın mesajına daha önce hiç cevap vermediğimi fark ettim. Xi'ye saldırdığı için ona çok kızgındım. Artık nasıl hissettiğimi bilmiyorum. Onu tehlikenin yaklaştığı konusunda uyarmalı mıyım? Ama o zaman aileme, ekibime ihanet etmiş olurum.

Telefonumda iletişim bilgilerini buluyorum ve başparmağım isminin üzerinde geziniyor.

Kafamın arkasındaki küçük bir ses bana roller tersine dönseydi onun bir şeyler yapacağını söylüyor.

Hayır.

Bunu yapamam. Onun için yapamam.

Instagram'a girdim ve hesabına tıkladım. Profil resminin etrafındaki renkli daire bana yakın zamanda bir hikaye paylaştığını söylüyor ve neyin peşinde olduğunu öğrenmek için can atıyorum. Sadece güvende olduğundan emin olmak için.

Onu gözetlediğimi görmesini umursamadan tıklıyorum. Silver Falls'da yasadışı bir araba yarışında. Jade'i ayarlanmış bir arabanın içinde filme alıyor. Jade anlamadığım bir tür el işareti yapıyor ve sonra diliyle kamerayı işaret ediyor. Bir sonraki hikayede, arabası uzun bir yolda hızla ilerliyor ve onu bir diğeri takip ediyor. On dakika önce yayınlanmış.

O iyi. Endişelenmenize gerek yok çünkü şu anda Kuzey Sahili'nde bile değil.

Rahat bir iç çekiyorum ve telefonumu kapatmadan önce lambanın yanına koyuyorum. Geç oldu ve ben sadece bugünün bitmesini istiyorum.

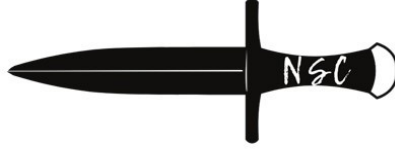
Gözlerimi kapatıyorum ama

bir süre uyuyacağım. Sonunda vücudum Caden, ailem ve Kralları NSC'den sonsuza dek ayıracak olan kan davası hakkında endişelenmekten vazgeçiyor.

OceanofPDF.com

BILLIE

Çılgın - Jake Daniels

Beni uyandıran şey karavanın penceresinin açılma sesi. Cam değil ve pleksiglas eski, bu yüzden kayarak açıldığında her zaman yüksek bir gıcırta sesi çıkarıyor.

Kalbim duracak gibi olurken yatakta doğruluyorum ama şu anda aramızdan kayıp giden adamı çok iyi tanıyorum.

Tamamen içeri girdiğinde Caden bana bakıyor. Ayın ışığı arkasından geliyor ve yüz hatlarını seçemiyorum.

"Ne halt ediyorsun sen?" Sessizce söyledim. "Annem uyuyor. Nerede olduğumu nereden biliyorsun?"

Tam bir sessizlik içinde bir adım öne çıkıyor ve cevap vermiyor. Gerçi cevap vermesine de gerek yok. Ondan öfke ve şiddet yayılıyor ve kendimi arkamdaki duvara yapıştırırken kalbim hızlanıyor. Çarşaf belime kadar iniyor ve sanırım gözlerinin beni içine çektiğini fark ediyorum. Çok karanlık olduğu için emin değilim.

"Ah, küçük arı," diyor sahte bir hayal kırıklığıyla. "Çok iyi vakit geçiriyorduk."

O yaklaştıkça gözlerimin açıldığını hissediyorum. Koşmam, yoldan çekilmem, bir şeyler yapmam gerekiyor. Son birkaç haftadır tanımaya başladığım Caden'la karşı karşıya değilim.

Bu, düşmanlarına hiç acımayan kötü bir adamdır.

Belki de beni hareket etmekten alıkoyan saflıktır. Hâlâ onun aklını başına getirebileceğimi düşünmem.

Ya da belki de beni olduğum yerde donduran korkudur.

Her iki durumda da, iki uzun adımda yatağın kenarına gelip bana bakıyor.

Ve benim bir yere gitmem için çok geç.

"Caden," diye deniyorum. "Konuş benimle."

Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. Avını daha yakına çekecek kadar büyüleyici. O kadar yakın ki, bunun başından beri ölümcül bir gülümseme olduğunu anladıklarında artık çok geç.

Yanıma çömeliyor ve elini yanağıma götürüp başparmağıyla hafifçe okşuyor. Her zamankinden farklı kokuyor ama tam olarak çıkaramıyorum.

"Biliyor muydun?"

"Neyi biliyorsun?" Sesim titrek ve korkunun bu kadar belirgin olması onun daha geniş gülümsemesine neden oluyor.

"Ne yapacaklardı?"

Başımı salladım. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Bir şey yapacaklarını biliyordum ama tam olarak ne yapacaklarını bilmiyordum.

Hala ne yaptıklarını bilmiyorum.

Başını sallayarak kendi kendine usulca kıkırdıyor. "Sana karşı çok sabırlıyđım. Sırf senin parçalanmadan idare edebileceğin o küçücük kutuya sığabilmek için kim olduğumu en aza indirmeye hazırdım."

Yutkunmam odanın içinde yüksek sesle duyuluyor ve elini boğazıma götürüp parmaklarının ucuyla sıyrıyor. "Şimdi canını yakacağım."

"Hayır," diye sızlanıyorum. "Bana neler olduğunu anlat. Lütfen, anlamak istiyorum."

Yumuşak sürtünme bir avuç dolusuna dönüşüyor. Birkaç saniye boyunca sertçe sıktıktan sonra elini boğazımda tutmaya devam ederek bıraktığında nefesim kesiliyor. Tekrar doğruyu görebilmem için başımın dönmesi gerekiyor.

Elimi koluna koydum, konuşmak üzereydim.

"Tsk, tsk," diye beni azarladı. "Konuşma zamanı bitti. Şimdi ağlama zamanı."

Beni şilte boyunca sürüklüyor ve şiddetle önüme çeviriyor. Beni kapüşonumu çıkarmaya zorlarken yüksek sesle nefes alıyorum. Tam yardım için haykıracakken, kendimi durduran ben oluyorum.

Ne için?

Annem uyandığında beni bu pozisyonda görsün diye mi?

Beni duyduğunda çok geç olacak.

Eğer -ki bu büyük bir ihtimal- ilaçların uykusunda beni duyarsa, tek yapabileceği Caden King'in beni bir kez daha kırmasını izlemek olacak.

Tek yapacağı onu daha da kötüleştirmek. Onu suyun altına daha da iter.

Ya onu incitirse? Beni incitmekle ilgili hiçbir sorunu olmadı ve beni seviyor. Sevdiğini biliyorum.

Annemi sevmiyor. Umurunda bile değil. Ona zarar verecek, belki de öldürecek.

Onu.

Caden için sınır yoktur. Hiçbir şey onu insanlara zarar vermekten alıkoyamaz.

ama kendisi. Onun için kural ve kanun yoktur. Terbiye ya da saygı duygusu yok.

Caden kırar ve yok eder.

Ve bu gece, ben yine onun kurbanıyım.

Düşünme zamanım beni daha da zayıf bir pozisyona soktu. Şimdi bileklerimi belime doğru tutuyor. Diğer eliyle bacaklarımı ayırıp aralarına yerleştiriyor.

"Caden," diye haykırdım. "Lütfen..."

Üzerime eğiliyor ve sakın fısıltısı şiddetli hareketleriyle büyük bir tezat oluşturuyor. "Sana bunu yapacağımı nasıl söylediğimi hatırlıyor musun, küçük arı?" Yapacak bir şey olmadığını bilmeme rağmen beni tutmasına

karşı koyuyorum. Başından beri bunu planlamıştı ve ben de bana nasıl saldıracağını anlatmasını dinleyecek kadar aptal bir kızdım ve beni önemsemiği için güvende olduğumu düşünüyordum.

Benim hakkımda.

Omzumu ısıtıyor ve ben yüksek sesle sızlanıyorum. "Şşş, annen seni duyacak."

"Lütfen. Caden, bunun böyle olması gerekmiyor. Önemsemiğini biliyorum..."

İşte o zaman çılgına döndü. Arkamdan amımı kabaca kavrarken öfkesi onu ele geçirdi.

"Umurumda mı?" diye feryat ediyor. Arkasına yaslanıyor ve parmaklarının ucunu içime bastırıyor. Külötümün üstünden bile sert istilayı hissedebiliyorum. "Belki de bizi buraya getiren şey budur. Çünkü ben. *Önemsem.*"

Bileklerimi tutan eliyle belime bastırıyor. Tutuşuna karşı kıpırdanıyorum ama nafile.

"O evde çocuklar vardı. Bunu anlıyor musun?" diye öfkeyle tıslıyor.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Çocuklardan bahsedince suçluluk duygum ikiye katlandı.

"Senin ekibinin evimde çıkardığı yangından bahsediyorum, seni küçük sürtüğüm." Göbeğime daha sert bastırıyor ve ben utançtan ölmek istiyorum. Ne kadar ıslak olduğumu hissedecek. Onun merhametine kalmış olmanın verdiği paniğin iki yıl önceki gibi bir anlam ifade etmediğini.

"Eve tam zamanında koşarak gelmeseydim yeğenlerimin bu gece nasıl ölebileceğinden bahsediyorum." İşte o zaman üzerindeki kokunun kül ve duman olduğunu anlıyorum.

Kalbim karnıma öyle bir iniyor ki midem bulanıyor.

Sam böyle mi yaptı? Emma'nın karar verdiği şey mi? Kralların evini ateşe vermek mi?

"Bilmiyordum," diye suçluluk ve korku içinde boğuluyorum. Yeğenleri sadece çocuktuk. Anlamadıkları bir savaşta ölebilecek çocuklar.

"Babam öldü," diyor külotumu bedenimden ayırmadan hemen önce.

Sertçe tokatlamadan önce kış yanaklarımı birbiri ardına tutuyor. Mümkün olduğunca sessiz kalmak için elimden geleni yaparken acıdan tıslıyorum.

"Babamı sevmezdim bile," diyor gelişigüzel. "Sadece önemsiz NSC çalışanları tarafından öldürüldüğü gerçeğinden nefret ediyorum. Bu çok sinir bozucu."

Kemerinin çözülme sesini duyuyorum.

"Bekle," diye fısıldıyorum panik içinde. "Bunu yapamam. Yapamam. Bu gece olanlardan sonra olmaz. Lütfen..."

Kemerinin derisinin bileklerimi sardığını hissediyorum ve korku gerçekten midemi kavırıyor.

"Ne yapıyorsun? Ne..." "Şimdi sessiz ol."

Başımı sertçe sallıyorum ama başka bir ses çıkarmaya cesaret edemiyorum.

Sahte deriyi bileklerime doluyor ve beni bırakıyor. Kendimi bu karmaşadan kurtarmak için elimden geleni yapıyorum ama kemerini sıkma şeklinden dolayı yerinden kıpırdamıyorum.

Kalçalarımı kavırıyor ve dizlerimin üzerine çökünceye, kışım havaya kalkıp yanağım yatağa dayanıncaya kadar çekiştiriyor. Kendimi aşağılayıcı bir şekilde açıkta hissediyorum.

Parmaklarını giriş yerimde gezdiriyor ve benimle alay ediyor. "Bu senin için çok zor olacak. Sana yaşatmak üzere olduğum şeyden zevk alacaksın."

"Yapmak zorunda değilsin-" Yüzümün yan tarafına dokunan eli, başımı yatağa daha sert bastırırken beni durduruyor.

"Sana çeneni kapamanı söylemiştim." Yatağın üzerinde bir şey arıyor. Bir saniye sonra yırtık külotumu ağzıma sokuyor. "Sikime boşaldığında anneni uyandırmanı istemiyorum."

Kıçımın yanaklarını açarak beni soğuk havaya maruz bırakıyor. Islak, yanan göbeğime karşı hissediyorum.

"Sana karşı sabırlı olmaya çalıştım bebeğim. Acele etmemeye ve senin için iyi şeyler yapmaya çalıştım." Bana neler olabileceğini anlatırken gözlerimin yaşardığını hissediyorum. "Ve sen arkamdan iş çevirip bana ihanet ettin."

Ben *yapmadım...* Söylemeye çalışıyorum. Ağzımı tıkadığı için artık kendimi bile savunamıyorum.

Beni tahrik etmek için acele etmeyen adam gitti. Zaten onun zorlayıcı tavırları beni tahrik ediyor.

Başka bir şey denemeden önce beni orgazm eden adam gitti. Hayır, bu gece kalçalarımı iyice ayırıyor, sonra bir eliyle kıçımın yanağını, diğer eliyle de kalçamı kavrayıp tek bir sert hamleyle içime giriyor.

Ondan nefret eden ve bunların hiçbirini erotik bulmayan kadın da gitmiştir. Onun yerini, adam içinde hareket etmeye başladığında kendi iç çamaşırına karşı yüksek sesle inleyen kadın aldı.

Acıtıyor; bunu inkar edemem. Islak olmasına rağmen, beni parçalıyormuş gibi hissediyorum. Onunla o kadar doluyum ki karnım kasılıyor ve ağrıyor. Ve her nasılsa, acı içinde, vücudumu şiddetle taciz ederken mükemmel bir ritim buluyorum.

İçime girdiğinde inlemelerim aslında çığlıklara dönüşüyor. Kendi şiddetli hareketlerinde homurdandığını duyuyorum ve kol kaslarım bağları çekmekten geriliyor.

"Neden her şeyi mahvetmek zorundaydın?" diye hışırıyor, dağınık saçlarımı çekiştiriyor. Diğer eliyle sırtımın alt kısmına bastırıyor, ben de çenem neredeyse şilteden kalkacak şekilde geriye doğru eğiliyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken o acımasız. Bedenimdeki gerilim kopmaya hazır.

Bir eli saçlarımdan ayrılıyor, külotumu çıkarıyor ve onun yerine üç parmağını ağzıma sokuyor. Ona karşı haykırıyorum, inlemelerimi yutmak zorunda kalıyorum, çünkü o içimde agresif bir şekilde horozuyla ovuşturuyor ve bir şekilde şehvetli hissettiriyor.

"Siktir..." diye pantolonunu indiriyor. Hareketleri acımasız, ama elinin güven verici bir hareketle belimi okşadığını ve onu almamda bana yardımcı olduğunu hissediyorum. "Sen

çok iyi hissettiriyor. Bak beni nasıl da içine alıyorsun." Kıkırdıyor, bedenimin onun iradesine boyun eğmesiyle alay ediyor. "Ne pis bir fahişe."

Aletin etrafında patlıyorum, alt karnımın çırpındığını ve vücudumun onun etrafında sıkılaştığını hissediyorum.

Çekip beni çevirdiğinde nefes almak için zamanım yoktu. Aletini sıkıca tutuyor ve göğsümün ve karnımın üzerinde patlamadan önce yumruğunun içine sokuyor, kafasını geriye atıyor. İşi bittiğinde beni çenemden yakalıyor, başımı yana doğru itiyor ve üzerime eğilirken beni yerimde tutuyor.

"Artık benim misin?"

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzüldüğünü hissediyorum. Ona bakamıyorum ama o gerçeği biliyor.

"Kendinden nefret mi ediyorsun? Bu kadar çok sevdiğin için." Kulağıma karşı alay ettiğini hissediyorum.

Gerçeği ondan saklayamayarak başımı salladığımda tutuşu sıklaşıyor. Kulağımın hemen altındaki deriyi ısırp emiyor ve beni nefessiz bırakıyor.

"Ne yapıyorsun?" Panikledim.

Ellerim hala arkamda bağlıyken, kulağımdan çeneme doğru ilerlerken yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Yapma..." Sızlanıyorum. Bu gece fikrimi sormadan beni şiddetle becerdi, ancak üzerimde izini bırakırken reddimi içtenlikle dile getiriyorum. "Lütfen Caden... Herkes görecektir."

Kıpırdamadan durmaktan başka çarem yok, o hayatımı mahvetmek için acele ederken gözyaşları içinde karşı duvarı izliyorum.

Sonunda geri çekiliyor ve bana gülümsüyor. "Bütün mesele bu değil mi, küçük arı? Tüm mürettebatının düşmanın kollarında olduğunu, anlamsızca sikildiğini ve onlar bizi indirmeye çalışırken sikime sertçe boşaldığını görmesi için mi?"

Beni serbest bırakıp tekrar ayağa kalkarken haykırıyorum. Beni çeviriyor, kemeri çözüyor ve kıcımlı sertçe kırbaçlamak için kullanıyor. Acıdan çığlık atmamak için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum.

"Sadece bir iz daha bırakabileceğimi düşündüm," diyor basitçe.

O pencereye yaklaşırken ben arkamı dönüyorum. "Yani, bu kadar mı?" Kırık bir sesle törpüledim. "Bizden istediğin tek şey bu mu? Beni incitmek mi?"

Arkasını döner ve beyaz dişleri gecenin karanlığında neredeyse keskin görünür. "Oh, hayır. Merak etme bebeğim. Seninle işim bitmek üzere değil. Şimdi

Dünyanın en iyi amcığının tadına bakmışken seni nasıl yalnız bırakabilirim?"

Oturup çarşafı etrafıma sarıyorum. "Bundan ne istediğim biraz olsun umurunda mı?"

"Hayır," diyor basitçe. "Benim iyi versiyonumla çıkma şansın vardı ve sen bunu mahvettin. O yüzden artık babana ağlamaya gitme çünkü eğer aileme bir daha bir şey olursa... bu gece sana yaptığım şey hayatında yaşadığın en tatlı seks gibi gelecek."

"Caden, sana yemin ederim ne yapacaklarını bilmiyordum," diye hıçkırıklara boğuluyorum.

"Ama bir şey yapacaklarını biliyordun" diyor. Sesi beni hayal kırıklığına uğratmış, ihanete uğramış gibi çıkıyor. "Ve sen bana söylememeyi tercih ettin. Jade sana saldırdıktan sonra herkese sana dokunurlarsa benimle uğraşmak zorunda kalacaklarını söyledim. Ya sen? Bir uyarı bile yapmadan üzerime gelmelerine izin verdin. İşte seninle benim aramdaki fark bu."

"Lütfen," diye başımı sallıyorum, güzel zamanlarımızın sona erdiğini kabul etmeyi reddederek. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve onları silmek için elimden geleni yapıyorum. "Beni bu şekilde bırakma. Sadece kal. Kal ve bunu konuşarak halledelim. Bunu düzeltebiliriz. Eğer şimdi gidersen, bu gerçekten... gerçekten..."

Sırıltışı tüylerimi diken diken ediyor. "Sanki sen benim kurbanımmışsın gibi?"

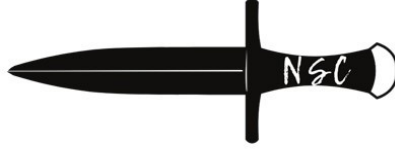
Burnumu çekerken aynı anda başımı sallıyorum. Kolumu burnumun altında gezdiriyorum ve dağınık saç tellerimi yüzümden uzaklaştırıyorum. Kendimi kirli, kirlenmiş hissediyorum. Dölleri hâlâ göğüslerime yapışmış durumda ve tüm vücudum ağrıyor. "Lütfen..."

"Kırıldığın zaman çok güzel görünüyorsun," diyor usulca. Tekrar pencereye dönüyor ve gözlerinizi açtığınızda kaybolan bir kabus gibi gecenin içine doğru kaçıyor.

Tam da ait olduğu yerde.

BILLIE

Follow You - Bring Me The Horizon

Dickie arabasına binmeden önce, "Ve lütfen bu gece erken yat," diye ısrar ediyor.

Bu hayatımın en garip konuşması oldu. Bütün hafta boyunca hiçbir şey söylemeden çürüklerime baktı, beni eğitmeye odaklanmıştı. Bu gece, sonunda sordu. Ben de hayır, saldırıya uğramadığımı açıklamak zorunda kaldım. Daha ziyade seks yaptığım bir çocuk üzerimde morluklar bıraktı.

Yalan olup olmadığından bile emin değilim. Daha önce de sert seks yapmıştım, gerçi bu ondan daha fazlasıydı. Bu Caden'ın kendini tutmamasıydı. Acıttı, şiddetliydi ve olması gerekenden çok daha fazla zevk aldım. Ama günün sonunda hala saldırıya uğrayıp uğramadığımı anlayamıyorum. Öyle hissetmiyorum ve bir parçam bundan utanıyor. Bir parçam da saldırıya uğradığımı ve başka seçeneğim olmamasının bunun yanlış olduğu anlamına geldiğini söylemek istiyor. Yine de yanlış *hissettirmedi*. Harika hissettirdi. Yanlış hissettiren tek şey, NSC'nin bir şeyler planladığı konusunda onu uyarmadığım için duyduğum suçluluktur. Şimdi babası öldü ve yeğenleri tehlikeye atıldı.

"Hey," diyor Dickie kapısını kapatmadan önce. "Harika olacaksın. Biraz dinlen, yarın görüşürüz, Billie Yenilmez Scott."

Ona gülümsüyorum ama midem bulanıyor. Bir dövüşten önceki gece hep böyle olur. Kendimi hasta ve işe yaramaz hissedirim, en iyisi için dua ederim. Kendime olan güvenimin geri geldiğini ancak kafese girdiğimde hissedeceğim.

Yarın Killer Clover'dan önceki son dövüşüm. Güney yakasından bir kızla dövüşeceğim. Güzel bir spor salonunda olacak ve muhtemelen

dolu olması. Finallere yaklaştıkça dövüşler daha da kalabalıklaşıyor. Burası hâlâ küçük bir amatör salonu, ancak hissiyatı Kuzey Sahili'nden farklı. Daha resmi.

Son zamanlarda elimden gelenin en iyisini yapmadığımı bildiğim için korkuyorum. Ama Dickie bana güveniyor ve Taylor da beni izliyor olacak, bu yüzden elimden geleni yapacağım.

Keşke aklım hep Caden'la meşgul olmasaydı. Onu en son pazartesi gecesi annemin karavanına gizlice girerken gördüm. Bugün Cuma ve o zamandan beri ondan haber almadım ama Kralların cenazeleri düzenlemekle meşgul olduklarını biliyorum.

Babası benim ailem yüzünden öldü. Kings ve NSC arasında cinayetler olur. Pek yaygın sayılmazlar ama bir ekip diğerini ele geçirmeye çalıştığında, bu ciddi sorunlara yol açabilir. Keşke Caden'ın babası olmasaydı. Ondan nefret etse de, onun gibi soğukkanlı bir adam zaman zaman duygular hissetmeli. Caden bir psikopat değil. O karmaşık duygulardan oluşan bir adam. Sadece zarar verici olanlara sempatik olanlardan daha sık dokunuyor. Ve daha sık derken, çoğu zaman demek istiyorum. Aslında her zaman. Ne olursa olsun, onda daha fazlası olduğunu biliyorum.

Arabama bindim ve çıkmadan önce konuşmamıza bakmak için telefonumu aldım. Pazartesiden beri birkaç mesaj attım ama hiçbirine yanıt vermedi. Onu kontrol etmek, destek için yapabileceğim bir şey olup olmadığını görmek istedim. Cevap beklememem gerektiğini biliyorum; ne de olsa biz düşmanız. Buna rağmen, onunla özel bir şey paylaşmak için can atıyorum. Beni becerip bir kenara atmasından daha fazlasını. NSC'nin ailesinin peşinde olduğu konusunda onu uyarmadığım için beni affettiği anlamına gelecek bir şey.

Başımı koltuk başlığıma vurdum. Ne zaman böyle düşünsem, kendimi tokatlamak istiyorum. Caden bana yaptığı yanlış için hiç özür dilemedi ama ben yine de burada, yapmadığım bir şey için kendimi bok gibi hissediyorum.

Arabamı çalıştırıp babamın evine gidiyorum. Sıcak bir çaya ve sakin bir geceye ihtiyacım var.

"Hayatımı sikeyim," diye mırıldanıyorum ön kapımı iterek açarken. Evimde şiddetli bir parti devam ediyor. Bu hafta ilk kez eve dönüyorum ve tamamen odama kaçıp herkesten uzak durmaya niyetliydim.

Annemin evinde uyuyordum ve kız kardeşimin ve Xi'nin aralıksız aramalarını görmezden geliyordum. Annemle her zamankinden daha fazla vakit geçirmek güzeldi ve ilaçlarına alışmaya başladığından beri ilaçları ona iyi geliyor. Onunla takılmak çok güzeldi ve birlikte çok ihtiyaç duyduğumuz anne-kız zamanının tadını çıkardık.

"Vay be." Adamın biri beni görünce gözleri büyüdü. Adı Logan ve Xi'nin satıcılarından biri. "Dayak falan mı yedin Billie?"

Yanında başka bir küçük satıcı var, Nolan. Morluklarıma bakıyor ve yüzünü bir gülümseme kaplıyor. "Kahretsin, bu boks yüzünden mi?"

Yüzümü buruşturmam şaşkınlıktan kaynaklanıyor, ta ki Caden'ın morluklarının hâlâ bende olduğunu hatırlayana kadar. Bu hafta annem ve Dickie dışında kimse beni görmedi. Morlukları göremediğim için onları unutmaya meyilliyim.

Elimi çeneme vurup onu omuzlayarak yolumdan çekiyorum ve kimseye uğramadan odama koşuyorum. Müziğin sesi çok yüksek ve Murder'ı yatağımda, başını yastığımın altına gömmüş halde buluyorum.

"Hey, kızım," diyorum kapımı kapatırken. Bas sesi camı titretiyor ve kız bir inilti çıkarıyor. "Ah, hayır. Bir şey yok. Sadece müzik, bebeğim." Sırtını ovarken bir dizimi yatağa koyuyorum ve sonunda kafasını dışarı çıkarıyor. "Hey!" Ona gülümsedim. Beni gördüğüne çok seviniyor, kuyruğunu sallayarak üzerime atlıyor. "Evet, ne kadar da büyük bir kız. Ben de seni özledim!" Gülüyorum.

Kapım patlayarak açıldığında ve Xi içeri girdiğinde sığıyorum. Ben tepki veremeden beni kolumdan tutup yatağımın yanındaki duvara çarpıyor ve başım arkamdaki pencereye çarpıyor.

"Senin derdin ne lan!" Öfkelendim.

"Bir bakayım," diye alçak sesle homurdanıyor. Çenemi acımasızca kavırıyor ve başımı yana çeviriyor. Xi benden çok daha uzun ve morlukları yakından görmek için beni yukarı çekerken ayak parmaklarımin üzerinde dengede durduğumu fark etmiyor bile. "Caden mıydı? Seni incitti mi?"

"Xi, canımı *acıtıyorsun*," demeye çalışıyorum ağzımı zorla kapattığı dudak büküşünün ardından.

"Bana cevap ver, Billie. Yoksa yemin ederim evinin yanması en son endişeleneceği şey olur."

"O değildi," diye yalan söyledim. "I..."

"Saçmalıyorsun," diye tıslıyor. "Sana zarar vermesin diye onu koruyordun ve bak ne hale geldin."

"Ondan korkmuyorum," diyorum tekrar. Hepsi beni tehdit ettiğinden o kadar emin ki, söylemeye korkuyorum. Evet, tabii ki öyle. Ama ben

Artık korkmuyorum. Artık onu başka sebeplerden dolayı koruyorum.

Şimdi anlıyorum ki onu buradan gitmesini istediğim için koruyorum. Çünkü bu Allah'ın belası kasabayı terk etme ihtiyacını paylaşıyoruz ve birbirimizi anlıyoruz. Ki bu Xi'yle sahip olduğum bir şey değil.

Cinsel gerilimi sadece üvey kardeşimle paylaştım ve şimdi Caden ile daha derin bir şey bulduğuma göre, Xi'nin bana dokunmasını istemiyorum. Korunmak için bile olsa.

"Bırak beni," diye homurdanıyorum, eli sıkışınca. "Xi... O değildi." Yalan söylemeye devam ediyorum.

Gözlerinin içine bakabilmem için başımı tekrar çekiyor. "Kim o zaman?" Başımı sallamaya çalışıyorum ve bu onu daha da kızdırıyor.

"Peki. Bana söyleme. Belki kız kardeşine söylersin."

Bileğimi ölümcül bir şekilde kavrayıp beni koridora ve oturma odasına sürüklemek için bırakıyor. Nolan bizi tekrar yakalıyor ve bana el sallıyor. "Başın belada mı, küçük Scott?"

"Kaltak götlü ispiyoncu," diye karşılık veriyorum. Başka bir şey söyleyecek kadar uzun kalamıyorum çünkü Xi beni Emma'nın rastgele bir kızla öpüştüğü mutfığa götürüyor.

Kızın omzunu çekiştiriyor ve mutfak kapısını işaret ediyor. "Git ve kapıyı kapat."

Emma'ya dönüyor ve kız kardeşim başını sallayarak onu cesaretlendiriyor.

Harika.

"Sana ne oldu böyle?" Beni sıkıştırdıklarında Emma nefes nefese kaldı.

"Kesin şunu!" Xi'nin elinden bileğimi kapıyorum ve onları iterek geçiyorum.

kendimi tezgâha yasladım. "Bir saniyeliğine nefes almama izin vermenizi istiyorum."

Yapmazlar. Beni olduğum yerde köşeye sıkıştırıp, yüzlerce soru soruyorlar.

Be

n. "Caden olmadığını söylüyor ama onların ekibinden biri olduğunu biliyorum." "Bu ne zaman oldu?" Kız kardeşim soruyor.

"Yangından sonra mıydı?"

"Konuş, Billie," diye ciddi bir şekilde emrediyor kız kardeşim.

Gözlerinin içine bakıyorum. Birbiri ardına ve çenemi kapalı tutuyorum.

Emma benden altı yaş büyük ve Xi liseye hiç gitmedi,

Yani hiçbir koridorlarımızda Caden'ın işaretiyle dolaşan ve herkese onları becerdiğini gösteren kızları görmedi.

Eminim Kuzey Kıyısı'nda birkaç tane görmüşlerdir, ama Krallarla yollarımız pek kesişmediği için nadiren görmüşlerdir. Görseler bile bunun ne anlama geldiğini bilmezler zaten.

Emma sonunda, "Lik'i ara," dedi. "Konuşacaksın, Billie."

Xi arkasını döner ve telefonunu alır. Lik'in ortaya çıkması uzun sürmez ve bunun ne olduğunu anlar. Boku yedim. O kadar boku yedim ki Caden'dan nefret etmeye başladım. Bu duruma düşmem için bunu bilerek yaptı.

Emma sürekli sorular soruyor, bana bağıyor, öfkesini kontrol edemiyor. Bunun şefkatli bir duygudan kaynaklandığını biliyorum. Beni korumaya çalıştığını biliyorum. Yine de kararımı verdim. Kollarımı kavuşturup çenemi yukarı kaldırarak sessiz kalıyorum, çenem sıkıca kapalı tuttuğum için ağrıyor.

Ama Lik mutfağa çok iyi tanıdığım bir kızla girdiğinde ve ne olduğunu sorduğunda sabrım tükeniyor. Kız uzun boylu, hemen hemen Lik'in boyunda ve o da 1.80'in biraz altında. Gözlerim, tüm gezegenin yollarını her kesişinde aşık olduğu kıza dikiliyor. Rose White neredeyse iki yıldır ortalıkta yok ama herkesin ayaklarına kapandığı o güzelliğini kaybetmemiş. Ve gözlerindeki, herkese onunla uğraşmamalarını söyleyen tehlikeyi de kaybetmedi.

Ama umurumda değil. Ondan hoşlanmıyorum ve bu evde kesinlikle hoş karşılanmıyor.

"Ne oluyor lan..." Ben başladım.

"Bu mu?!" Lik sözümü kesti.

"Lanet olsun," diye fısıldıyorum kendi kendime, bu karmaşadan yakın zamanda kurtulamayacağımı anladığımda.

"Benimle dalga mı geçiyorsun, Billie!" Lik bana bağıyor. Belli ki o da uzun bir gece geçirmiş ve buraya getirdiği inatçı kızla geçirdiyse nedenini anlayabiliyorum.

"Bunu kimin yaptığını biliyor musun?" Emma ona soruyor. Ne kadar endişeli olduğunu duyabiliyorum ve bu suçluluk duygusuyla zihnimi bulandırıyor. Benim sorunuma o kadar odaklanmış ki, bir zamanlar becerdiği kızın odaya girdiği gerçeğini fark etmiyor bile.

"Konuşmayacak," diyor Xi kardeşine, konuşmanın konusunu kaybetmediğimizden emin olmak için.

"Bu seni ilgilendirmez!" Ben de karşılık verdim.

İlk defa dikkatler Rose'dan başka birinin üzerinde ve bu beni çok rahatsız ediyor. Bunu geri almasını istiyorum.

Emma'ya çarpıp Lik'e doğru yürüyorum. "Onu buraya mı getirdin? Bu gece bir cinayet işlememi mi istiyorsun?" diye bağırdım. Herkesin bu soruna odaklanmasını istiyorum. Benimkine değil. Onun önünde beş yaşında bir çocuk gibi azarlanmak utanç verici.

"Evet, biliyorum." Lik konuyu değiştirme çabalarımı anlıyor ve ısırmıyor.

"Kings ekibinden bir adam olduğunu biliyoruz, Bil'in," diyor Emma nazikçe. Yeni bir yaklaşım deniyor. "Sadece bize hangisi olduğunu söyle. Siz farkına bile varmadan ölmüş olacak."

Lik bir saniye sonra üzerimdeydi ve Xi'nin daha önce yaptığı gibi beni yakaladı.

Beni yukarı çekiyor ve yüzümdeki dehşete yakından bakıyor.

"Sen gerçek misin?" diye fısıldıyor. Diğerlerinin duyup duymadığından emin değilim ama gözlerimdeki yalvarış onun anlayabileceği kadar yüksek.

Bunu yapmayın. Onlara gerçekte ne olduğunu söyleme.

Sertleştiğinde bakışlarım yana kayıyor ve utançtan yanaklarımın ısındığını hissedebiliyorum. Hepsi Caden'in suçu. *Yine.*

"Suçlu Kralınız Caden," diyor Lik odadaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. "Ve ona vurmadı. Bunlar aşk ısırıkları. Seviştiği her kızın üzerine bırakıyor."

Lanet olası hain.

Sonunda gitmeme izin veriyor ve ben de kız kardeşimin ve Xi'nin bu haberi yutmaya çalışırken çıkardıkları sessizlik karşısında siniyorum. Sadece yerin yarılp beni yutmasını istiyorum. Sonsuza kadar cehennemde kalmak bu durumdan daha az garip hissettirirdi. Ama yine de Caden muhtemelen bir noktada ortaya çıkacaktır ve ben onu tekrar görmekten başka bir şey istemiyorum.

Uzun sessizliği bozan tek şey Rose'un alaycı kahkahasıdır. Herkes ona dönerken bu kahkaha gerginliği paramparça eder.

"Bu saçmalık çok komik," diye alay ediyor. "Daha da düşebileceğini kim bilebilirdi, Billie."

"Sürtük, kapa çeneni!" Ben de bağıryorum. Lik'i itip geçmeye çalışıyorum. Öfkem için bir çıkış noktasına ihtiyacım var ve bunun o olacağına karar verdim.

Lik beni kollarımdan tutup durdurdu, yüzünde sert bir ifade vardı. "Kendin için endişelen."

"Billie!" Emma ondan duymaya alışık olmadığım bir vahşilikle havlıyor. "Ne..." Uzun bir of çekti. "Neyin var senin?"

"Sam'in onu korkuttuğunu sanıyordum?" Lik, bunu yararlı bir sohbeta dönüştürmeye çalıştığını söylüyor.

"Evet, denedi," diye karşılık veriyorum. Tüm bu lanet planın boktan bir fikir olduğunu ve başından beri haklı olduğumu eklemek üzereyim. Sadece Rose benden daha hızlıydı.

"Ve görünüşe göre başarılı olmuş," diyerek Rose istenmeyen alaycılığıyla araya giriyor. Bakışları üzerime düşüyor ve ısıltı ısıltı gülümsüyor. "Sahip olamayacağı erkeklere gitmeyi seviyor. Bu bir düzen," diye biraz daha alay ediyor.

Tabii ki bu konuyu açacaktı. Ben üçüncü sınıftayken ikizi Jake'le kısa bir süre çıkmıştım. Seks yaptığım son adam, Stoneview'e giden evlatlık çocuk. Her zaman unutmaya çalıştığım şey, eski kız arkadaşını unutmak için beni kullandığı ve bunun asla sürmeyeceğiydi. Onlar birbirleri için yaratılmışlardı, ama o ve ben değildik. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama kaltak haklı. Her zaman sahip olamayacağım erkekleri seçiyorum.

Tam bir şeyler söyleyecektim ki Lik araya girdi. "Biz gidiyoruz." Rose'u mutfaktan dışarı iterken aynı zamanda ona "Kapa çeneni," diyor.

Onlar gider gitmez, Emma ve Xi tekrar bana döndüler.

Ablam bana doğru yürüyor ve başparmağıyla çenemdeki morlukları sıyrıyor. "Rızan var mıydı?" diye mırıldanıyor usulca. Sanki beni kırmaktan korkuyormuş gibi.

Şu ana kadar bunu düşünmek için kendimi zorlamak zorunda kalmamıştım. Dudaklarımı birbirine bastırıp kalbimin ve ruhumun derinliklerine iniyorum. Zihnimi Pazartesi gecesi olanlarla yüzleşmeye ve beni bu gerçeği söylemeye zorlayacak kadar seven insanlara gerçeği anlatmaya zorluyorum.

Daha da kısık bir sesle cevap verdiğimde kız kardeşimin elini yüzümden tutup sıkıca kavıyorum. "Evet."

Tuttuğum el bir yumruğa dönüşüyor ve onu geri çekiyor. Öfkesini kontrol etmek için elinden geleni yapıyor, hayat boyu düşmanımızla rızamla seks yaptığım gerçeğine öfkelenmemek için. Çünkü başka bir cevap daha kötü olurdu. Şimdi istemesem de bana kızgın. Bunu görebiliyorum.

"Sevindim," diyor dişlerini sıkarak. Arkasını dönüp odadan çıkıyor ve kapıyı arkasından çarparak kapatıyor.

Sadece Xi ve ben kaldık. Bana sanki gözünün önünde bir köpek yavrusunu öldürmüşüm gibi bakıyor. Yavaşça bana yaklaşıyor ve duygularımı anlamadığı belli olan başını sallıyor. "Sana istediğin her şeyi verebilirdim," diyor alçak sesle.

Ona bakıyorum, bir hıçkırık boğazımı sıkıyor çünkü bir daha asla eskisi gibi olamayacağız. "Ama ihtiyacım olan her şey değil."

söyle. Bunu kırılmaz bir inançla fark ettim. İhtiyacım olan şeyi bana sadece Caden verebilir, ihtiyacım olan şey oysa o.

O ve beni zorladığında umursamaması. O ve onun kirli ağzı ve acımasız eğilimleri. O ve onun güzel yüzü ve vücudu. O ve benim için yumuşaması, bana açılmak için şiddetten uzaklaşması.

Vahşi düşmanım.

Benim güzel

şeytanım.

Xi başını sallar, belirgin bir şekilde üzgündür ama zorlamaz ve odadan çıkar.

Uzun bir iç geçirdim. Her şey mahvolmuş durumda ama Caden'ın ilgisini istediğimi bildikleri için kendimi her zamankinden daha hafif hissediyorum.

Kot pantolonumun cebinden telefonumu alıyorum ve Caden'dan gelen birden fazla mesaj olduğunu görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ama son mesaja odaklanmış durumdayım.

Caden: Bu gece ne yapıyorsun?

Mesaj on beş dakika önce gönderilmişti ve hızlıca bir yanıt yazdım.

Yarın bir dövüşüm var, o yüzden erken yatacağım.

Caden: Erken bir gece mi? Ev partisi devam ederken mi?
Benimkine gel, daha dinlenmiş hissedersin.

Gülümseyerek başımı sallıyorum. Tam bir sapığa dönüşüyor.

Gürültüden uyuyabilirim. Buna alışkınım.

Caden: Babamın cenazesi bitti. Yapayalnızım ve bir arkadaşına ihtiyacım var.

Kay'in şimdi nereye gittiğini ve yangından sonra evinin ne kadar yaşanabilir olduğunu merak ediyorum. Bütün ev yandı mı? Beni davet ettiğine göre yanmamıştır herhalde.

Üç nokta tekrar beliriyor ve kalbim onun istediğini bilmekten sıkışıyor. *benim* şirketim, başkasının değil.

Caden: Bence gırtlığına kadar soktuğum sikim kederine iyi gelebilir.

Alt karnım ihtiyaçla geriliyor ama yine de gözlerimi deviriyorum, sanki beni görebiliyormuş gibi. Kaba sözleri beni tahrik etmemiş gibi davranmak zorundayım. Yarım saatten kısa bir süre önce, ailemle içinde bulunduğum durum yüzünden onu bir daha asla görmek istemiyordum.

şu halime bakın, neredeyse isteğini yerine getirmeye hazırım.

Gerçekten yapamam. D v şler benim için onları tehlikeye atamayacak kadar önemli.

Babasından bahsettiği için kendimi bir pislik gibi hissettiğimi de ekliyorum.

Özür dilerim.

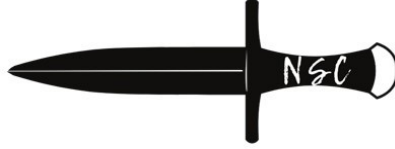
Cevap vermiyor ve kendimi daha kötü hissediyorum ama hiçbir şeyin başarımı engellemesine izin veremem. Caden'a olan ihtiyaımın bile.

OceanofPDF.com

BILLIE

Acı - Jake Daniels

Oturma odama geri döndüğümde parti doruk noktasındaydı. Az önce gürültüden uyuyabileceğimi söylemişim ama bu kesinlikle onu zorluyor. Bir North Shore partisini bitmeden kapatmanın mümkün olmadığını bildiğimden, bir bardak su alıp koltuğuma oturuyorum, herkesin eğlenmesini izlerken buraya ait olmayan tek adamı görmeyi arzuluyorum.

Emma şu anda hiçbir yerde bulunamıyor ve Xi, Stoneview'den geldiğine emin olduğum bir kızla konuşuyor. Benim dışımda, her zaman yolun yanlış tarafına gelen kısa etekli zengin kızlara karşı bir ilgisi olmuştur. Benim için sorun değil. Onlarla anlaşıyorum ama anlaştığı için de onu yargılamıyorum.

Kanepe yanıma doğru eğiliyor ve bakışlarımı üvey kardeşimden Nolan'a çeviriyorum.

"Hey," diye gülümsüyor.

"Siktir git," diye cevap veriyorum hemen.

Gülüyor ve bir kolunu omzuma doluyor. "Özür dilerim, tamam mı? Seni

Xi'ye ispiyonlamak istememişim. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim." "Harikaydım. Şimdi iyi değilim." Kolunu omzumdan attım ve surat asıyor.

"Özür dilerim, Bil's. Beni affetmen için ne yapabilirim?" Şimdi boş olan bardağımı işaret ediyor. "Sana bir içki daha getireyim mi?"

"Ben içki içmem," diye hayıflanıyorum. Adam bana Bil's diyor ve benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor.

"Evet," diye kıkırdıyor. "Sen bir savaşçısın."

"Ne zamandır Xi için çalışıyorsun?" diye sordum.

"Birkaç aydır," diye omuz silkiyor. "Neden?"

"Çünkü satıcıları genellikle küçük üvey kız kardeşini rahat bırakması gerektiğini bilir."

Alt dudağını ısıyor ve bana gülümsüyor. "Belki biliyorum, belki de umurumda değil." Yüzünü benimkine yaklaştırıyor. "Tehlikeli yaşamayı severim."

"Onu kızdırırsan uzun süre tehlikeli bir şekilde yaşayamazsın," diyorum kayıtsızca. "Ve eğer *beni kızdırırsan* hiç yaşamayacaksın."

"Rawr," diye gülüyor. "Çok alıngansın."

Biri beni öldürsün.

"Neden gidip bana bir Gatorade getirmiyorsun," diyorum onu yüzümden uzaklaştırmak için. "Tabii ki."

Ayağa kalkıyor ama ben tekrar çağırıyorum. "Hey, buzdolabından yeni bir şişe al."

North Shore partilerinde herkesin uyduğu bir kural vardır. Şişeyi ya birinin önünde açarsınız ya da paylaşırsınız. Kimse birbirine gerçekten güvenmez ve biz her zaman güvenli tarafta kalmayı tercih ederiz.

Nolan bir dakika sonra elinde kapalı bir Gatorade şişesiyle geri dönüyor. Kanepeye doğru yürürken benim için açıyor ve bana verirken gülümsüyor.

"Al bakalım, yenilmez Billie." Şişeyi alıyorum. "O Kings kızlarına ne yaptığını duydum," diye ekliyor tekrar yanıma otururken.

Gözlerimi deviriyorum ve onunla konuşmak zorunda kalmamak için şişenin yarısını içiyorum.

"Bak," diyor daha ciddi bir şekilde. "Başını derde soktuysam gerçekten özür dilerim."

Öfkelendim ve kapağı geri taktım. "Her neyse dostum. Başımı belaya soktum, merak etme."

Adam çok sinir bozucu ama tüm suçu ona atmam ikiyüzlülük olur. En başta kendimi bu duruma ben soktum. Caden yaptı. Ve ben de ona ayak uydurduğumda, bir noktada yakalanacağımı biliyordum.

"Ee, ne oldu?" diye daha sakın ve gerçek bir ilgiyle soruyor. "Kavga falan mı ettiniz?"

"Önemli bir şey değil." Birazdan odama gideceğimi bildiğim için konuyu değiştiriyorum. "Peki, Xi ile çalışmadan önce ne yapıyordun?"

"Aslında onun için sürücülük yapıyordum. Ama çok riskliydi ve ben daha sakın bir şey yapmak istedim. Bu yüzden sadece satış yapıp yapamayacağımı sordum ve o da çok anlayışlı davrandı. O harika bir adam."

"Öyle," diye itiraf ediyorum, gözlerim şu anda Stoneview kızıyla öpüşen ona kayıyor. En azından kırık kalbini çabucak onarıyor.

Vücudumun bu partiden vazgeçtiğini hissetmeden önce biraz daha konuşuyoruz. Artık esnemelerimi de kontrol edemiyorum. Nolan'ın söylediği hiçbir şeyi dinlemediğimi fark ettiğimde gözlerim neredeyse kendiliğinden kapanıyor.

"Ben yatmaya gidiyorum," diye esniyorum. Ona bundan sonra benim işime karışmamasını da söylemek istiyorum ama o kadar yorgunum ki kelimeler ağzımdan çıkmıyor bile.

"İyi geceler," diye gülümsüyor bana. Ayağa kalkıyorum ve sonra hemen geri düşüyorum, bacaklarım beni taşıyor.

Düşmeden önce beni yakaladığında "Oha," diye bağıyor. Şimdi o da ayağa kalkmış, beni kendine doğru tutuyor. "İyi misin?"

"Ne olduğunu bilmiyorum-" Görüşüm daralıyor ve cümlemi bitiremiyorum.

Ne haltlar dönüyor?

"Hey, Billie," diyor Nolan endişeyle. "Sorun nedir?"

"Kendimi... iyi hissetmiyorum," diye gevelemeyi başarıyorum.

"Hadi sana biraz temiz hava aldıralım," diyor hızla, bir kolunu belime doluyor ve kapıya doğru gitmeme yardım ediyor.

Etrafta Xi'yi aramaya çalışıyorum. Şu anda Nolan'la olmaktansa onunla olmayı tercih ederim. Güvendiğim biriyle birlikte olmalıyım. Ama onu çağırarak ya da etrafıma bakacak gücüm yok. Başım göğsüme düşmeye başlıyor ve Nolan'ın beni evden dışarı sürüklemesine izin vermekten başka bir şey yapamıyorum.

Soğuk hava hiç yardımcı olmuyor. Hâlâ kendimi tamamen işe yaramaz hissediyorum. Vücudum dondurucu havadan ve üzerimde sadece bir atlet ve kot pantolon olmasından dolayı titriyor. Ciğerlerime hava çekmeye çalışırken dünya bulanıklaşıyor. Yorgunluk baş dönmesine dönüşüyor ve bayılacakmışım gibi hissediyorum.

"Ne oluyor be?" Nolan panikledi. "Ambulans çağırayım mı?"

"Hayır," diye bağırmaya zorluyorum pamuk ağzımı. Tek görebildiğim yanımdan geçen bulanık zemin. Başımı kaldırmaya çalıştığımda her şey dönüyor ve boynum hemen pes ediyor. "Dövüş... yarın..." Aklımın odaklanabildiği tek şey bu. Yarın bir dövüşüm var ve bunu kaçıramam.

Yine ayaklarım takılıyor, artık yürüdüğümü bile sanmıyorum. Sanki ağırlığımın çoğunu Nolan alıyor ve ben yerde asılı kalıyorum.

Neler olduğundan pek emin değilim. Tek bildiğim dışarıdaydım ve şimdi hareket halindeki bir arabanın içinde oturuyorum.

"Ne..."

"Seni hastaneye götürüyorum," dediğini duyuyorum yanımda. "Bugün bir şey yedin mi? Al, bundan biraz daha iç. En azından şekerli. Kahretsin, ödümü koparıyorsun."

Bir eli direksiyonda, diğeri Gatorade'i tutarken, ağızma biraz daha uzatıyor. Çoğu üzerime dökülüyor ama yine de birazını yutmayı başarıyorum.

Gözlerim bir saniyeliğine kapanıyor ama sonunda göz kapaklarımı tekrar açmayı başardığımda Nolan beni bir binaya doğru götürüyor.

Hâlâ hastaneye gitmediğimizi anlayacak kadar bilincim yerinde ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Korku beni sarıyor, ancak korktuğumu bilinçli olarak anlayamıyorum.

"Nerede... biz..." Ağlamadığımı bilmeme rağmen sesim hıçkırık olarak çıkıyor. Artık duygularımı kontrol edemiyorum. "Nol..."

"Seni sadece güvenli bir yere götürüyorum" diyor. Sesi artık ne paniklemiş ne de umursuyor. Beni hastaneye götürmedi.

Bana yardım etmiyor.

"Bekle..." Beynim sadece tek bir şeye odaklanabiliyor ve onu kafamın içinde tekrar tekrar çalıştırmaktan kendimi alamıyorum. "Savaş... benim savaşım..."

Bir kapıyı iterek açtı ve küçük bir odaya girdik. Yıkık dökük ve bakımsız.

Bir yataktayım ve elleri üzerimde.

Yüzü artık bulanık ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor ama hiçbir şey *hissedemiyorum*.

"Benim kavgam..." Tekrar ediyorum.

Artık kot pantolonumu ve üstümü giymiyorum. Başımı yana eğdiğimde onları yatakta yanımda görebiliyorum.

"Yapma..." Boğuluyorum. Düşüncelerim birbirine karışıyor, kelimelerim net çıkmıyor. Tekrar tekrar söyleyebildiğim tek şey bu. "Yapma..."

Elleri kalçalarımda, onları birbirinden ayırıyor.

Kolumu kaldırıp onu itmeye çalışıyorum ama bırakın onunkini, kendi bedenimi bile algılayamıyorum. Ve kolum kurşun gibi hissediyor. Tüm vücudum öyle. Yapamıyorum.

beni bir bez bebek gibi tutarken herhangi bir uzvumu hareket ettirmek. "Yapma..." Tamamen vazgeçmeden önce son bir kez daha tekrarlıyorum.

OceanofPDF.com

CADEN

Süper Kötü - Stileto, Sessiz Çocuk, Kendyle Paige

Ne zaman lanet bir sapığa dönüştüm ben?

Eskiden bir kızın adını zar zor hatırlardım. Onu becerir, işaretler ve birkaç gün sonra onunla karşılaştırdım, bunu yaptığımı sadece çenesindeki morluklardan anlardım.

Keşke Billie Scott'ı unutabilsem. Göğsümü delmek ve kalbimin onun bulaştırdığı parçalarını söküp almak istiyorum.

Ayaklarım beni arabama götürdüğünde babamın cenazesi daha yeni bitmişti. Onun evine gittiğimi fark edene kadar on beş dakika araba sürdüm. Kontrol bile edemedim.

Babam için üzölmeye çalışıyorum, özleyeceğim her şeyi düşünmeye çalışıyorum. Ama gerçek şu ki, bırakın sevgiyi, hiçbir şeyi paylaşmadık. Kay de ağlamadı. Sawyer'la ileride neler olacağını ve görevi kimin devralacağını düşünmekle meşguldü. Babam Sawyer'ın olmasını isterdi çünkü kız kardeşimin bacaklarının arasında bir penis yok. Ama bundan kaçınmak için elimizden geleni yapıyoruz.

NSC bize karşı savaş başlattığında bana hayat vermede az da olsa payı olan piçi düşünecek zamanım yoktu. Babamın yasını tutmaktan ziyade iki yeğenimin bu olaydan dolayı travma yaşamamasını ve güvende olacakları bir eve gitmelerini sağlamayı daha çok önemişiyordum.

Artık onu gömmek aradan çıktığına ve bana başsağlığı dilemeye gelen herkesle yemek yediğime göre, gözleri ve lanet olası atletleriyle zihnimi zehirleyen kadınla vakit geçirmek istiyorum.

Yatak odasının penceresinin önünde durmuş, evini sallayan müziği dinliyordum.

Az önce beni bu gece görmeyeceğini söyledi ve ben ne yapacağımı bilemiyorum. Ethan ve Elliot'la takılmak istemiyorum. Sadece ahududu ve naneli şampuanını koklamak ve uzun at kuyruğunu çekerken sikimi tekrar içine gömmek istiyorum.

Pazartesi gecesi onun için bir ceza olacaktı. Öfkeliydim, ihanete uğramış hissediyordum ve onu incitmek istiyordum. Bu süreçte sadece o eğlenmekle kalmadı, ben de ona olan aşkımın daha da derinlerine daldım.

Billie Scott bağlandığı ve saldırıya uğradığı için ıslanır.

Billie Scott benim şiddet eğilimlerime mükemmel uyuyor ve şimdi boku yedim.

Çünkü hayallerimin kadını parmaklarımın ucundayken hayatta başka bir şey aramanın ne anlamı var? Onun canını yakabilir, bütün gece zevkten çılgık atmasını sağlayabilir ve sabah ona kahvaltı hazırlarken Kuzey Sahili'nden uzakta nasıl bir hayat sürebileceğimizi konuşabilirim.

Birlikte geleceğimizi planlamadan önce onu tekrar tekrar boşaltabilirdim. O, ben ve hatta onun o katil köpeği.

Hay sikeyim. Buradan uzakta birlikte bir şeyler inşa ettiğimizi gerçekten görebiliyorum.

Tüm bunlar, sonunda onu kırılma noktasının ötesine ittiğim için oldu. Ve kırılmak yerine, hayatımda tam da ihtiyacım olan kişiye dönüştü.

O gece Billie'ye kızgındım ama bana gerçekten yanlış yapmayan birine karşı ne kadar kin tutabilirdim ki? Ekibi ve benim aramda sıkışıp kalmıştı. Ben kimim ki onun ailesine tercih ediliyorum? Ben sadece iki yıl önce onun hayatını mahveden adamım. Hayatının akışını değiştiren ve bencilce onu bana yönlendiren adamım.

Korkmuştum çünkü yeğenlerim o yangında ölebilirdi. Ama onlar iyi. Korku geçti ama Billie hala sürekli aklımda.

Etrafımda yoğunlaşan soğuk geceye doğru ofluyorum. Yarın bir dövüşü olduğuna saygı duymalıyım ve buradan çıkma şansını mahvedemem. Lanet olsun, düzgün olmak çok zor.

Fikrini değiştirip bana mesaj atması için penceresinin önünde soğukta ne kadar beklediğimi bilmiyorum.

Bu asla olmaz.

Elimdeki kutuya baktım. Ona getirdiğim hediye, yeni bir çift MMA eldiveni. Onunkiler eski ve parçalanıyor. Yarınki dövüşü için bunlara ihtiyacı olacak.

Sonunda arabama geri döndüm. Tam o sırada başka bir araba geçiyor. Onun küçük halini nerede görsem tanırım. Billie yolcu koltuğunda daha önce hiç görmediğim bir adamla birlikte sızmıştı. Bakışlarım onunkilerle kesişiyor ve yırtıcı gülümsemesi bana onun iyi bir şey yapmadığını söylüyor.

Öyle olmasa bile. Beyaz atlı prens olsa bile. Bu hayatta kızımın yanına başka bir sikiğin yaklaşmasına kesinlikle izin vermem.

Bir saniye içinde arabama atladım, peşinden hızla gidiyordum.

Neredeyse onu kaybediyordum, ama sonunda arabasının döndüğünden emin olduğum yeri takip ettim ve otoparkta onu tanıdım. Silver Falls'da küçük bir motel. Artık arabada değiller ve hayatım üzerine bahse girerim ki onu bu odalardan birine sürükledi.

Hangisi hariç?

Arabadan atladım ve motele koştum.

Gece geç saat ve tüm perdeler kapalı. Onu nereye götürdüğünü görmemin imkanı yok. Kızımı bulana ve kollarımda güvende olduğundan emin olana kadar her kapıyı kıracağım. Umurumda bile değil.

Merdivenleri koşarak çıkıyorum, tüm kapılara açılan balkon boyunca yürüyorum. Perdelerin arasından ışık sızan sadece birkaç pencere var.

Hiç tereddüt etmeden ilkine vuruyorum. "Aç şu lanet kapıyı," diye bağıryorum. Kapı yumruğumun gücüyle titriyor.

Açıldığında orta yaşlı bir adam görülüyor. Belden yukarısı çıplak, fermuarı inik ve kemeri sarkıyor. O değil ama yatağın üzerine eğilmiş bir fahişe görüyorum.

Odasından çıktım ve mekanın adına baktım. *Gümüş Ay Moteli*.

Buralardaki ucuz fahişelerin işlerini getirdikleri o pis Silver Fall moteli.

Sikişmek. Harika.

O kızların yanında kendimi hep hasta hissederim. Onları yargıladığım için değil, ben de aynı şeyi yaptığım için. Para için seks. Ben lanet bir oyuncağım ama onlardan daha zengin insanlarla yapıyorum.

Midem çalkalanıyor, odaklanmam zorlaşıyor. Billie burada bir yerde, ona zarar verebileceğini ve bedelini ödemeyeceğini düşünen bir pislikle birlikte.

Karma kapısını çalmak ve ona ne kadar büyük bir hata yaptığını göstermek üzere.

Avucumu hâlâ ışığı yanan bir sonraki kapıya vuruyorum ve onlar daha cevap veremedi üçüncü kapıyı çalıyorum. İkinci kapıyı sadece iç çamaşırı giymiş bir kadın açıyor. Billie değil.

Üçüncü kapıyı tekrar çalıyorum ve hâlâ birinin cevap vermesini bekliyorum. Omzumla vurarak kapıya çarpıyorum.

Yine de açmıyor ve ben onun olduğunu biliyorum.

Bir adım geri atarak kapıyı kolunun hemen altından tekmeliyorum. İçimde bir canavarın uyandığını hissederek işlemi tekrar tekrar yapıyorum.

Dördüncü tekmede kapı kımıldadı. Omzumla birkaç kez daha vuruyorum ve sonunda tökezleyerek içeri giriyorum.

Az önceki pespaye adam yataktan uzaklaşmış, kot pantolonunu giymeyi yarılammıştı.

"Ne oluyor lan?" diye bağılıyor bana. Kot pantolonunun düğmelerini ilikliyor ve artık yarı giyinik olduğu için omuzlarını geriye atıyor. "Yanlış kapıyı çaldın, sıkık."

Gözlerimin ucuyla Billie'nin yatakta baygın ve çıplak yattığını görebiliyorum. Kalbim hemen ona gitmemi söylüyor. Ama önümdeki piç kurusu belli ki benim olana dokunabileceğini düşünen bir Nazi amcığı. Dikkatimi ona verdiğim anda bana saldıracak.

İçimdeki canavar onu parçalara ayırmam için bana yalvarıyor, kızıma bakmadan önce yapmam gereken şey de bu. Ona ulaşmadan beni öldürürse onu kurtaramam.

"Pekâlâ, hadi şu işi bitirelim," diye gülümsüyorum. "Sen öl, sonra onu güvenli bir yere götürmem gerek."

"Sen Caden King'sin," diyor sesindeki korkuyu gizlemeye çalışarak. "Ding, ding! Yürüyen ölü adam için on puan."

Omuzları gevşiyor ve rahatlamış bir nefes alıyor. "Sawyer sana söylemedi mi? Sizin tarafınıza katılıyorum. Aylardır Billie'nin peşinden gitmek istiyordum ama Xi bana hiç izin vermedi. Artık onun söylediği hiçbir şeyi yapmak zorunda değilim. Krallara katılmadan önce biraz eğleneceğim."

Sözlerinin davasına yardımcı olmadığını görünce devam ediyor: "Kardeşim, ne dediğimi anlıyor musun? NSC'yi siktir et. Artık *seninleyim*."

"Hayır, vermiyorsun. Ona ne verdin?"

Omuz silkiyor. "Kardeşim, onun için endişelenme. Hiçbir şey hatırlamayacak."

Dilimi dişlerimin arasında gezdiriyor, bunu tarihin en büyük kan banyosuna dönüştürmemek için elimden geleni yapıyorum.

"Abi," diye tekrarladım. "Ona ne verdin?"

"Sadece biraz Rohypnol. Ölecek falan değil."

"Kızıma tecavüz hapı mı verdin? Ve bunu itiraf mı ediyorsun?" Acı bir kahkaha attım. "O ölmeyecek. Ama sen kesinlikle öleceksin."

Ona doğru adım atıyorum, başının yanından tutup sürüklüyorum, ta ki onu odanın diğer tarafındaki aynaya çarpana kadar.

Başı dönüyor, tökezleyerek geri çekiliyor ve kirli halının üzerine düşüyor. "Bu senin için yirmi yıllık kötü şans demek," diyorum sakince, kırık aynanın iki elimle tutmak zorunda kalacağım kadar büyük bir parçasını tutarken. "Ve şimdi başlıyor."

Tüm bloğu ona doğru fırlattım. Yeterince büyük olduğu için karnına ve göğsüne çarpıyor ve çıplak gövdesini birçok yerden kesiyor.

Acı içinde çığlık atıyor ve ben başımı sallıyorum. "Tsk, tsk. Komşuları uyandıracaksın."

Bir ayağımı göğsüne koyuyorum, kırık parçaların derisini deldiğini hissediyorum ve sonra yanımdaki yatağın üzerindeki çarşafın bir kısmını yırtmadan önce üzerine çömeliyorum. Ağzına sokuyorum ve iyice içeri itiyorum.

"Bir sonraki soruma cevap vermezsen bu boğazına kadar gidecek."

Derin bir nefes alıyorum, midem bulanıyor. "Ona tecavüz ettin mi?" Konuşmaya çalışarak başını çılgınca sallıyor.

"Bana doğruyu söyle, orospu çocuğu, çünkü yatağa gider gitmez öğreneceğim. O yüzden cevabını iyice düşün."

Çarşafın arkasından bir şeyler bağıyor ve ben de onu çıkarıyorum.

"Ben... Ben-" Ayağımla göğsüne daha sert bastırırken bir öksürük kaçıyor. "Ben bir şey yapamadan sen geldin. Lütfen, özür dilerim, çok özür dilerim." Gözlerinden koca koca yaşlar dökülüyor ve ben gülüyorum.

"Neden herkes benimle yüzleştğinde hep üzgün oluyor? Bir kıza uyuşturucu verip onu bir motel odasında çırlıçıplak bırakmayacak kadar üzgün olamaz mısın? Senin derdin ne lan?"

Başını sallıyor, o kadar çok hıçkırıyor ki ayakkabım göğsünde sekiyor. Elini bacağıma götürüp beni itmeye çalışıyor ama ben bir ayna parçası kapıp tereddüt etmeden koluna saplıyorum. Bezi tekrar ağzına sokup boğazından aşağıya doğru itiyorum. Gözlerindeki korku bana hayat veriyor.

"Benden özür diliyorsun," diye tıslıyorum. "Ama ondan da özür diliyor musun?"

Boğuluyor ve mırıldanıyor ama artık umurumda değil. Çarşaf parçası boğazına o kadar girene kadar itmeye devam ediyorum ki artık nefes alamıyor. Panikliyor, kollarını sağa sola savuruyor.

"Nefes almak ister misin?"

Başını sallıyor, vücudundaki her bir gözenekten dehşet sızıyor.

"Bekle," diye parmağımı kaldırıyorum. "Boğazına bir şey takılmış, sanırım trakeotomi gibi bir şeye ihtiyacın var. Nefes almana yardımcı olacak küçük bir delik daha."

Elimdeki ayna parçasını acımasızca boğazının çukuruna saplıyorum. Kan fişkırıyor ve üzerimi kaplıyor. Artık ses çıkaramıyor ama yaptığı şey yüzünden öleceğini anladığında gözleri dehşet içinde açılıyor.

Kanında boğuluyor, çarşaf ölümcül bir kırmızıya boyanıyor.

"Herkes. Kim. Dokunur. Ona. *Ölür*" diye feryat ediyorum. İçinde hâlâ biraz hayat var, bu yüzden cam parçasını boğazına daha da saplıyorum. "Şimdi geber."

Bir saniye bile kaybetmeden. Billie'nin olduğu yatağa atladım. Yumuşak kahverengi gözleri açılıp kapanıyor ama hiçbir şeye odaklanamıyor. Şu anda onun için kanlı, bulanık bir canavar olmalıyım.

"Küçük arı," diye fısıldıyorum usulca. "Uyan, bebeğim." Uyanamayacağını, uyuşturulduğunu ve buna karşı koymasının imkânsız olduğunu biliyorum. Ama en azından bir şekilde iyi olduğunu bilmem gerekiyor. Çenesini tutuyorum ve sallanan başını bana dönmeye zorluyorum. "Hadi, bana bir şey ver."

Ağzını açıyor ama sadece acı dolu bir inilti çıkıyor. "Neren ağrıyor?" diye soruyorum. Dehşet etrafımı sarıyor. Bir adamı öldürürken tüm varlığım sakindi ama şimdi kalbimin göğsümü tekmelediğini hissediyorum.

Çıplak göğüslerine bakıyorum ve meme uçlarının etrafındaki kızarıklığı fark ediyorum. Bir elimi sağdakinin üzerine koyup okşuyorum. "Orospu çocuğu," diye homurdanıyorum. Ona yapabileceğim başka bir şey olmadığını bildiğim için içimi bir hayal kırıklığı kaplıyor. Hâlâ guruldama seslerini duyabiliyorum ve en azından hâlâ acı çekiyor olması bana keyif veriyor.

Elini benimkine götürmeye çalışıyor ama kolu yatağa geri düşüyor. Bir şeyler mırıldanıyor ama ben artık onu dinlemeye çalışmıyorum.

Sorun şu ki, Billie bu gece bir kahraman tarafından kurtarılmadı. Onu ben kurtardım - benden başkasının ona dokunmasına ya da zarar vermesine dayanamayan sahiplenici şeytan.

Ve ben nazik değilim. Kahraman-kızı-kurtaran şefkati ve kucaklamayı yapmıyorum.

Hayır, yalan söyleyip söylemediğini, ona tecavüz edip etmediğini bilmek istiyorum. Çıplak bacaklarının arasına oturdum ve kalçalarını ayırdım.

Protesto eder gibi inliyor ama ne beni ne de kendi vücudunu hareket ettirebiliyor. Ben önümdeki güzel amına bakarken o gevşek ve savunmasız. Başparmaklarımı alt dudaklarına götürüp aralarını açıyorum. Hiçbir şey yoktu. Kan ya da olağandışı bir kızarıklık yok. Ona dokunduğunu gösteren hiçbir şey yok. İşaret parmağımı girişine bastırıyorum, gerginliği ve vücudunun beni nasıl engellemeye çalıştığını hissediyorum.

Kimsenin zorlayabildiğini hissetmiyorum, ya da kesinlikle kısa bir süre içinde en azından parmağım için bir esneme olurdu. Ama herkes farklıdır ve Billie'nin vücudu *ona* bunu gösterecektir.

Sanki bir bıçak karnımı deliyormuş gibi hissediyorum. Gerçeği asla öğrenemeyeceğim. Hiç hatırlamayabilir ya da hatırlasa bile bana yalan söyleyebilir ve asla anlatmayabilir. Kendine yalan söyleyebilir. Zihni onu bedeniyle birlikte koruyabilir.

İkimiz de çaresiziz. Ama devam edebilmek ve kendimi adamda kullandığım kırık ayna parçasıyla öldürmemek için, kendime onu durdurmak için zamanında geldiğimi söylemem gerekiyor.

Billie'den uzaklaşarak kıyafetlerini aradım ve onları yatağa ve yere atılmış halde buldum. Ona kot pantolonunu ve üstünü giydirdim, şu anda iç çamaşırını umursamıyorum. Onları arka cebime koyuyorum ki suç mahallinde bulunmasınlar.

Bir kolumu dizlerinin altına, diğerini de sırtına koyarak onu kucağıma alıyorum, başı göğsüme yaslanıyor. Gecenin soğukunda bana karşı titriyor ve ben de onu daha sıkı tutuyorum. Sürekli bir şeyler söylemeye çalışıyor ama sadece mırıldandığı kelimeler çıkıyor.

Arabaya bindiğimde, kaloriferi sonuna kadar açtım ve her şeyi ona doğru çevirdim. At kuyruğu dağılmış, başının yan tarafına düşmüştü. Gözleri yavaşça açılıp kapanıyor, hala bilinci yerinde. Yüz hatlarındaki hayal kırıklığını, etrafındaki hiçbir şeyi kontrol edememenin verdiği çaresizliği görebiliyorum, kendi bedenini ya da zihnini bile.

Onu evime götürdüm. Burada kimse yok zaten. Kay, NSC peşimizde olduğu için kızları North Shore'dan uzaklaştırdı.

Onu odama getirdim. Tüm evde hâlâ kötü bir yangın kokusu var. Yangını başlattıkları yer Kay ve kızların yatak odasıydı. Yangın o odada ve babamın odasında kontrol altına alındı, bu yüzden burada oturmamamız gerektiği söylenmesine rağmen evin geri kalanı hala yaşanabilir durumda. Temeller etkilenebilirmiş. Başka nerede yaşayabilirdik ki?

Billie'yi soyuyorum, saçlarını açıyorum ve ona bir çift boxer'ımı ve kapüşonlu bir tişört giydiriyorum. O kadar kendinden geçmişti ki vücudunu tamamen kullanmama izin vermekten başka çaresi yoktu. Onu yatağıma yatırdım ve sıkıca tuttum.

"M....ight," diye mırıldanıyor o kadar zayıf bir sesle ki kulağımı dudaklarına götürmek zorunda kalıyorum.

"Tekrar söyle bebeğim," diyorum ona.

"Benim... kavgam," demeyi başarıyor sonunda.

Onun kavgası. Uyuşturulmuş ve saldırıya uğramış, ama düşündüğü tek şey bu mu? Lanet olası kavgası mı?

"Yarın başka bir gün," diyorum usulca. "Şimdilik uyu."

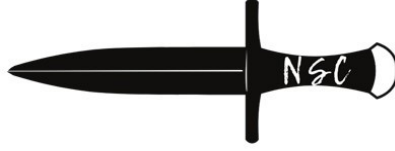
Tabii ki bilmiyor. Çünkü uyuşturucu verildiğinde genellikle böyle olmaz ve ona belli ki yüksek doz verilmiş. Önce vücudu onunla savaşıyor. Birkaç kez hastalandı. Neyse ki her seferinde onu tuvalete götürmeyi başardım. Saçını tutuyorum ve alabildiği kadar su veriyorum. Tekrar yatağa girdiğimizde karnını ovuyorum. Ve evin içinde birinin adımlarını duyduğunu sanmaya başladığında, ona bunun sadece kombimizin her zaman olduğu gibi garip sesler çıkarması olduğuna dair güvence veriyorum.

Sonunda uykuya daldığında saat sabahın altısıydı. Başı göğsümdeydi ve bacaklarından biri benimkine dolanmıştı. Kolları karnıma öyle sıkı sarılmıştı ki zar zor nefes alabiliyordum. Hâlâ herifin kanına bulanmış durumdayım ama kıpırdamıyorum çünkü nihayet nefes alışının durulduğunu duyabiliyorum ve ağzından hayatımda duyduğum en tatlı horlama çıkıyor. Sevmeye başladığımı fark ettiğim bir şey yapıyorum. Bir elimi saçlarına atıyorum ve kendi gözlerimi kapatıyorum. Yumuşak saç tellerini tekrar tekrar okşamak beni hafifçe rahatlatıyor.

Yine de uyuyamıyorum. Tek düşünebildiğim ellerinin onun vücudunda olduğu ve onu ikinci kez öldürmek için tekrar hayata döndürmek istediğim. Ve bunu yapamayacağımı.

BILLIE

Freakout - Gianni Canetti

Nolan bana bir şişe Gatorade ve kanla kaplı bir Ölüm Meleği verdi.

Dün gecedен hatırladığım tek şey bu.

Vücudumu içten dışa doğru ele geçiren yapışkan bir hastalıkla uyanıyorum. Kendimi bir teknedeymişim gibi hissediyorum ve hareket etmeye çalışıp edemediğimde mide bulantısı daha da kötüleşiyor.

Kollar vücuduma sarılıyor. Kulağıma yumuşak bir ses geliyor ve başımın ağrısını artırıyor.

İnliyorum, kolların beni tutmasından kurtulmaya çalışıyorum ve bir panik beni ele geçiriyor.

Nolan mı?

"Bırak beni," diye zorlukla nefes alıyorum. "Sakin ol, küçük arı. Benim."

Kollar bırakıyor ve doğruluyorum, o kadar başım dönüyor ki sırtım duvara dayalı olmasına rağmen geriye doğru düşüyormuşum gibi hissediyorum.

"Caden?" Törpüledim.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor oturduğu yerden kalkarken. Cevap veremiyorum çünkü onun bu hali beni şoke ederek sessizliğe sürüklüyor.

"Kıyafetlerin," diyorum titreyen parmağımla kanla kaplı göğsünü işaret ederek. Kendimi kontrol edemiyorum; tüm vücudum ağrıyor ve titriyor.

Kendine bakar ve sonra tekrar ayağa kalkar. "Sana bir daha asla dokunmayacak."

Midem bulanıyor ve bir elimi ağzımın önüne koyuyorum, hastalığın geldiğini hissediyorum. Mesajı hemen alıyor ve beni tuvalete sürüklemeyi önce diğer elimi tutuyor. İçeri girer girmez dizlerimin üzerine çöküyorum ve tuvalete kusuyorum.

Her şey dönüyor. Yine de ikiye ikiye çabucak bir araya getirdim. Gatorade. Hafıza kaybı. Caden kan içindeydi.

Nolan ne kadar ileri gitti?

Elimden geldiğince çabuk duvara yaslanıyorum ve Caden bana mendil veriyor. Birden vücudumun nasıl hissettiğinin aşırı farkına varıyorum. Göğüslerim ağrıyor ve karnımın alt kısmı gergin. Bu gerginlik muhtemelen korku ve hastalıktan kaynaklanıyor. Oram ağrımıyor. Hem de hiç. Caden beni ziyaret ettikten sonra zar zor yürüyebiliyordum ve kendimi tamamen kaptırmıştım. Oysa şu anda *normal* hissediyorum.

Tam olarak güvende değilim. Belli ki başka yerlerime rızam olmadan dokundu ve şu anda kendi bedenime güvenip güvenemeyeceğimi kim bilebilir? Zihnime ve anılarıma bile güvenemiyorum.

Caden'a bakıyorum. Özür dileyen gözleri göğsüme korku salıyor. "Ben iyi miyim?" Tam bir panik içinde fısıldıyorum.

Önümde çömeliyor ve dağınık saçlarımın tellerini kulaklarımın arkasına koyuyor. Terli alnımı eliyle siliyor ve öpüyor. "Olacaksın," diye yanıtlıyor dudaklarını tenime değdirerek.

Yardıma olmamalı ama oluyor. Kalp atışlarım yavaşlıyor ve titremem yatışıyor. Sonra gerçeklik bir anda yüzüme çarpıyor.

"Dövüşüm!" Nefes nefese kaldım. Caden'ı itip ayağa kalkıyorum. Tekrar düşmemek için bir elimi duvara koymak zorunda kalıyorum. Oda hâlâ dönüyor ve midem yine kusmakla tehdit ediyor.

"Billie, dövüşemezsin," diyor Caden sakince, beni ayakta takip ederek.

"Saat kaç? Sadece düş almam lazım, sonra daha iyi hissedeceğim." Kalbim göğsümü tekmeliyor. Bu dövüşü kaçırمام. Bu benim tek şansım. Her şeyim. Duşu açıyorum ama kolumdan tutup kapatıyor.

"Dün gece sana düş aldırmadım çünkü saldırıya uğrayan birine düş aldırma tavsiye edilmez. Hastaneye gidip kontrol edilmen gerekiyor." Keskin ses tonunda hiç tereddüt yok. Olacaklardan çekinmiyor. Tek önemseydiği benim güvenliğim.

Alaycı bir kahkaha atıyorum ve kolumu çekiyorum. "Kuzey Sahili'nde yaşıyoruz. Bunun ne anlama geldiğini unuttun mu? Hastaneye gitsem ve

Onlara sağlam kanıtlar getir. Nolan onlara gidip yüzlerine karşı bana yanlış yaptığını itiraf etse bile, bunu çete suçunun üzerine atıp kenara iteceklerdir."

Kolumu bırakıyor ve yumruğunu ısıyor, belli ki bu şartlar altında sakın kalmaya çalışıyor. Artık patlamayacakmış gibi görüldüğünde elini yanına indiriyor.

"Hastaneye gitmeni istememin nedeni bu değil. Nolan zaten adaleti sağladı." O bunları söylerken gözlerim kanlı kıyafetlerine kayıyor. "İyi olup olmadığını ve sana tecavüz etmeye cüret edip etmediğini kontrol etmelerini istiyorum."

Üzerimdeki tişörtü yırtıp attım. "O *yaptı*, Caden." Acıyan meme uçlarım bunun kanıtı ve aşağı baktığımda yine kusacakmışım gibi hissediyorum. Etraflarında ısırik izleri var.

Midemin bulantısını yutuyorum ve gözyaşlarımın akmasına izin vermemeye çalışarak başımı sallıyorum. "O *yaptı*," diye tekrar mırıldanıyorum. "Ne şekilde olduğu önemli değil." Duşu tekrar açıyorum ve boxerımı çıkarıyorum.

Bu sefer benden küçük bir inilti kaçıyor. İç baldırlarımın üst yarısı morluklar ve ısırik izleriyle delik deşik oldu.

Kendine gel, emrediyorum.

Benim kavgam. Şu anda en önemli şey bu. Beni bu kasabadan ve bu kabustan kurtarabilecek tek şey bu. Kazanmam gerek.

Kendimi topraklamak için derin bir nefes alıyorum ve küvete girip fıskiye'nin soğuk tenime düşmesine izin veriyorum.

"Dövüşüme gitmeliyim."

"Siktir," diye fısıldıyor Caden kendi kendine.

Kıyafetlerinden kurtuldu ve benimle birlikte küvete

girdi. "Ne yapıyorsun?" Çılgılık atıyorum.

Hiçbir şey söylemiyor. Nazik hareketlerle bir şişe şampuan alıyor ve eline biraz döküyor. Avuçlarındaki kesikleri fark ettim. Kanla kabuk bağlamışlar.

"Ellerine ne oldu?"

"Aynayı kırmak için Nolan'ın kafasını kullandım, sonra da parçaları alıp onu bıçakladım," diyor sanki sabah rutinini anlatıyormuş gibi sabit bir sesle. "Arkanı dön," diye yumuşakça ekliyor.

Ben yapıyorum, o da kafa derimi şampuanla köpürtüyor. Parmakları hafif, beni anında rahatlatıyor. Uzun bir süre ellerini saçlarımda gezdirerek temiz olduğundan emin oluyor. Bunun kendisini de sakinleştirmek için olduğunu düşünüyorum. Saçlarımla ilgili hafif takıntısını hiç bahsetmemiş olsam da fark etmiştim.

Durulayıp duş jelini aldığında isteksizliği hissediyorum. O deniz kokusuyla tüm vücuduma masaj yaparken kokusu banyoyu istila ediyor. Elimde olmadan sırtımı ona yaklaştırıyorum. Tenimde sertleştiğini hissediyorum ama o bir şey söylemiyor, ben de söylemiyorum.

Sonsuza dek onun kokusu ve sıcaklığıyla yıkanmak istiyorum. Kendimi Nolan'dan temizlemek ve Caden'a sarılmak istiyorum.

"Daha sert," diyorum göğüslerimin etrafını yıkarken. Ellerini tutuyorum ve ikisini de göğüslerimin üzerine koyuyorum.

Sadece dairesel hareketlerle yavaşça hareket etmek için durur. "Daha sert, Caden.

Onu üzerimden temizle," diye dişlerimi sıkarak zorluyorum.

Daha sert ovuyor ama ihtiyacım olan kadar değil. "Sadece yıka şunu!" Ona bağıriyorum.

Ve yapıyor da. Temiz bir bez alıyor ve tüm vücudumu onunla ovuyor. Cildimin her yeri kızarıyor ve acıyor, ama onu kendi vücudumdan söküp atmak istediğimi giderek daha az hissediyorum.

Elini tutuyorum ve parmaklarını amıma götürüyorum. "Sana farklı geliyor mu?" Parmaklarından birini girişime sürterken sıkıca soruyorum.

Arkamdan homurdanıyor, sonra da sert bir şekilde "Değil" diyor.

"Bana da farklı gelmiyor," diyorum sonunda. Parmağını klitorisime götürdüğümde içimi bir zevk dalgası dolduruyor.

"Küçük arı..." Ses tonu bir uyarı niteliğinde.

Caden'ın iyi bir adam olmadığına ve benim iyiliğim için kendini tutmayacağına dair bir uyarı.

Şu anda tam da ihtiyacım olan şey bu.

"Sadece ihtiyacım olanı yapmama izin ver," diyorum ona. Parmaklarını kullanarak, hızlanmadan ve kalçalarımı eline doğru savurmadan önce bir dakika boyunca kendimi yavaşça ovuyorum.

Gelmesi zaman alıyor, zihnim itiraz ediyor ve bedenim açıkça acı çekiyor. Caden hareket etmiyor, benimle savaşıyor. Sonunda, orgazmın hissettiğim diğer tüm duyguların ve en azından bir dakikadan daha kısa bir süre için kaçınmak istediğim tüm gerçekliğin yerini almasına izin veriyorum. Caden'ın çıplak bedenine yaslanmadan önce boğazımdan istemediğim duyguları zorlayarak yüksek sesle çığlık atıyorum.

Arkamı dönüyorum ve tam bir zayıflık anında kollarımı boynuna dolayıp başımı göğsüne gömüyorum.

"Bana acı çektiğini söyle," diyorum ona karşı.

Kolları belimi sararken kararlı bir şekilde "Acı çekti," diye cevap veriyor. "Nasıl acı çekti?"

"Boğazından aşağı bir çarşaf ittim. Sonra kırık bir ayna parçasını boğazına sapladım ve kendi kanında boğuldu. Oradan ayrıldığımızda tam olarak ölmemişti çünkü onu atardamarından bıçaklamamıştım. Ölmeden önce uzun bir saat kadar acı çekmiş olmalı." Benim için bir adamı öldürmekten bahsederken tamamen duygudan yoksun. Sesinde zerre kadar pişmanlık yok. Gurur bile yok. Ne yaptıysa yaptı, hepsi bu. Kabul edebilirim ya da etmeyebilirim.

Her şeyi içime çekmek bana bundan alabileceğim tatmini veriyor. Yani çok değil ama yine de devam etmemi sağlayacak kadar.

Ona bakıyorum ve ayak parmaklarımın ucuna basarak dudaklarına hafif bir öpücük bırakıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum.

Ben çıktıktan sonra duşta daha uzun süre kalıyor, böylece tüm kandan kurtulabiliyor. Lavabonun altında yeni bir diş fırçası bulup dişlerimi diş etlerimi acıtacak kadar sert fırçalıyorum.

Bana katıldığında yatak odasındayım, spor şortu ve tişörtünü giymişim. Giyinmişti ve elinde bir şişe su vardı.

"Sana ihtiyacım var-"

"Otur," diye sözümü kesti.

"Bırakın konuşayım," diye sert bir sesle karşılık veriyorum. Kavgama devam etmem gerekiyor. "Otur, Billie."

Kaslı vücudu yatak odasının kapısını kapatıyor ve o karar verene kadar dışarı çıkmayacağımı zaten biliyorum. Oturuyorum ve ona bakıyorum.

"North Shore'un içkileri paylaşmakla ilgili kurallarını bilmiyor musun?" diye o kadar sakın soruyor ki öfkелendiğini anlıyorum.

"Elbette biliyorum," diye sızlanıyorum, beni azarlanmış bir çocuk gibi hissettirmesinden nefret ediyorum. "Şişeyi önümde açtığını gördüm."

"Öyle mi?" Masasına dönüyor, orada duran bir paket şekeri alıyor ve kapağını kapatmadan önce şişenin içine boşaltıyor.

Elini tuttuğu şişenin etrafına sarıyor, kapağı avucuyla gizliyor ve gözlerimin önünde açarken kollarını bana doğru uzatıyor.

Nolan da aynı şekilde yapmıştı. Odaya geri döndü, çoktan kapağı elinde saklıyordu ve bir çaylak gibi... Önümde yeni bir şişe açtığını düşündüm.

Nasıl bu kadar saf olabildim?

"Bu kapalı bir şişeydi. İç."

"Mesajı aldım. Ben lanet bir aptalım ve sen bir kahramansın. Artık gidebilir miyim?" Yatağından kalktım ve omuzlarımla yanından geçtim.

Kolumdan tutup beni geri çekiyor, şişeyi bırakıyor ve güçlü elini çeneme doluyor. "Ben kahraman falan değilim Billie," diye öfkeyle homurdandı. "Bunu hâlâ anlamadın mı? Ben senin en kötü kâbusunum. Seni sadece kendi zevki için kullanmak ve istismar etmek için kurtaracak kötü adamım."

Başımı sallamaya çalışıyorum ama nafiye.

"Seni Nolan'dan kurtardıktan sonra sıramı almadığımı nereden biliyorsun, ha? İyi biri olmadığımı biliyorsun, küçük arı. Bu izlerin hiçbirinin benden olmadığını nereden biliyorsun? Saf küçük bir kız olmayı bırak ve Kuzey Sahili'nde yaşadığını unutma. Kimse seni kurtaramaz. Sadece kendini kurtarabilirsin."

Hayal kırıklığıyla kalbim sıkışıyor ve gözlerim yaşıyor.

"Yaptın mı?" Büzülmüş dudaklarımı zorluyorum. "Dün gece bana saldırdın mı?" Kıkırdıyor ve başını sallıyor, gülümsemesi etrafımızdaki her bir atomu donduruyor. "Tabii ki hayır, bebeğim. Sana çok daha kötülerini yapmayı planlıyorum. Ve

Bunu yaptığımda, dövüştüğünü hissetmek ve çığlıklarını duymak istiyorum."

Beni bırakıyor ve birkaç adım geri çekiliyorum. Uyuşturucunun etkisiyle başım hâlâ dönüyor ve sıcak hissetmememe rağmen terliyorum.

Bir milisaniye bile Caden'ın iyi adam olduğunu nasıl düşünebildim? Buna inanmak için saf aklımdan ne geçti?

Kendimi biraz olsun iyi hissetmek için elimden geleni yaparak derin bir nefes alıyorum. Kendimi güçlendirmek için omuzlarımı geriye atıp kollarımı kendimce çaprazlayarak çenemi çıkardım.

"Kendimi kurtaracağım, merak etme. Her zaman kurtardım. Ve bu cehennem çukurundan çıkış biletimi aldım."

"Güzel. Seni sertleşirken görmek hoşuma gidiyor." Masasına yaslanmadan önce kollarını başının üzerine uzatıyor. "Şimdi planın ne?"

"Spor çantamı alabilmem için beni evime, oradan da Silver Falls'a götürmen gerekiyor. Hâlâ araba kullanamayacak kadar başım dönüyor."

Başını iki yana sallar. "Kendini kurtar derken düpedüz aptallıktan bahsetmedim. Eğer araba kullanamıyorsan, dövüşmemelisin."

"Ben savaşıyorum. Nokta."

Dudaklarını yalıyor ve başını yana eğiyor. "Bak, senin hiçbir dövüşünü izlemedim ve tam olarak hangi seviyede olduğunu bilmiyorum ama eğer incinirsen-"

"Yapmayacağım," diyorum kararlılıkla. "Bana boşuna yenilmez demiyorlar."

"Başına çok şey geldi, küçük arı. Çekilmende bir sakınca yok."

Neredeyse kendi nefesimde boğuluyordum. "Kaybetmek mi? Neyi kaybetmiş olacağımı biliyor musun? Menajerimi. North Shore'dan ayrılma şansımı. Hayallerimden. Hayır. Senin yardımın olsa da olmasa da savaşıcağım. Kararını ver. Sertleşmemi mi yoksa kurtarılmamı mı istersin? Dövüş öncesi eğitimi çoktan kaçırdım, ya şimdi ya hiç."

Dudaklarını birbirine bastırıyor, kendi mantığını ona karşı kullandığım için açıkça mutsuz. Çenesi geriliyor ve anlaşmazlık yüzünden okunuyor ama sonunda başını sallıyor. "Pekâlâ, arabaya bin."

Silver Falls spor salonunun kapılarını fazla güç harcamadan ittim. Yolculuk sırasında, enerji vermesi için kendimi bir muz yemeye zorladıktan hemen sonra yine midem bulandı.

Ana alandaki kalabalığı duyabiliyorum ve soyunma odasına ulaşmak için koridorlarda koşuyorum. Caden hemen arkamda. Soyunma odasına girmeden hemen önce ona dönüyorum.

"İçeri girme." Başımı sallıyorum. "Dickie orada kimseyi istemiyor."

"Küçük arı," diye homurdandı. "Bence büyük bir hata yapıyorsun."

"Şu anda ne düşündüğün umurumda değil." Bir enerji barından bir ısırik alıyorum ve biraz daha su içmeden önce kendimi yutmaya zorluyorum.

"Tamam." Başını sallıyor, sakinleşmek için bir saniyesini ayırıyor. "Al, sana bunları getirdim."

Bana paketlenmiş bir kutu verdiğinde gözlerim açılıyor. "Bu senin dövüşün için bir hediye."

Enerji barını dişlerimle tutarak kutuyu açtığımda zaman duruyor. Ağzım açık kalıyor, şok kaslarımı güçsüzleştiriyor. Bar önümde yere düşüyor.

"Caden," diye fısıldıyorum inanmayarak. "Bu eldivenler neredeyse yüz dolar. Bu çok fazla. Bunları kabul edemem."

Yumuşakça gülümsüyor. "Seni bir hediye kabul etmeye zorlamayayım." "Ama... nasıl?"

Omuz silkiyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. "Biraz birikmiş param var. Senin için güzel bir şey yapmak istedim."

Yutkunuyorum. "Teşekkür ederim."

Ben...vay canına. Teşekkür ederim."

"Kalabalığın içinde olacağım," dedi.

Gitmeden önce kolunu tutuyorum ve parmak uçlarıma çıkıp dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Dövüşten sonra beni görmeye gel."

Aceleyle soyunma odasına girdim.

"Billie!" Dickie beni görür görmez öfkelenildi. Taylor da onunla birlikte. "Sabahtan beri seni arıyorum."

"Telefonum yanımda değil."

Taylor yavaşça bana doğru yürüyor, elleri takım elbisesinin ceplerinde. İçinde bulunduğum durumu gözlemlerken kaşları çatıldı. Kendimi hasta ve iğrenç hissediyorum, ter tüm vücudumu kaplıyor. Muhtemelen hala sistemimde olan ilaçlardan dolayı.

"Akşamdan kalma mısın?" Taylor soruyor. "Hayır, değilim. Ne kadar geç kaldım?"

Dickie bana sertçe, "Isınma için çok geç," dedi. "Ellerini hemen şimdi sar."

Bankta oturuyorum ve ellerimi sarmasına izin veriyorum. Kalbim göğsümde çılgınca atıyor ve başım dönmeye devam ediyor. Tanrıya şükür giyinmişim çünkü şu anda yapabileceğim tek şey o kafese girip o kızın ağzını burnunu kırmak. Umarım adrenalin beni bu dövüşe taşır.

"Sorun nedir?" Dickie endişeyle sorar. "Neredeydin?"

"Gevezelik için zaman yok. Sadece beni o kafese sok," diyorum ayağa kalkarken. Bir an için siyahı görüyorum ve kendimi yakalamak için elimi uzatıyorum.

"Vay canına," Taylor onun yerine beni yakaladı. "Dövüşmeye uygun olduğuna emin misin?"

"Kaybedersem beni temsil edecek misiniz?" Gücümün neredeyse sıfır olduğunu hissederek ciddi bir şekilde soruyorum.

Gözleri Dickie'ye ve tekrar bana kaydı. "Yapamam. Sözleşmeye göre-

" "Sözleşmede ne yazdığını biliyorum," diye çıkışıyorum.

"Vazgeçmiyorum."

Dickie eldivenleri ellerime geçiriyor ve ben gözümü bile kırpmadan kafesteyim. Bu dövüş beni beklemeyecek ve ben neler yapabileceğimi biliyorum. Ben Billie Yenilmez Scott'ım. Ve bu sürtüğün hiç şansı yok.

Kalabalık beklediğimden daha büyüktü. Dickie köşemdeydi ve hakem bizi çağırmadan hemen önce bana bir moral konuşması yaptı.

Eldivenlere dokunmamızı teklif ediyor ama ben önümdeki kızın eldivenlerini görmezden gelerek yapmıyorum. Asla yapmam. Ben ringde nazik bir kadın değilim. Sadece ve sadece tek bir şey için buradayım: kazanmak.

Kız normalde dövüştüğüm türden bir kaltak gibi görünmüyor bile. Bana

gölümsüyor bile. Alçakgönüllü, nazık ama yine de bir dövüşçü gibi görünüyor. O çıplak

Herhangi bir dövme ya da çeteye bağlı başka bir iz yok. Şortu ve sütyeni pahalı görünüyor ve anladığım kadarıyla benimle aynı yerden değil.

O hobi olarak dövüşüyor. Ben hayatım için dövüşüyorum.

Zil çalışıyor ve gülümsemesi yerini odaklanmaya bırakıyor. Bir hamle yapmadan önce başım dönerken tüm bedenimi bir ürperti kaplıyor. Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve o bana doğru gelirken kendimi ayağa fırlamaya zorluyorum.

İlk vuruşlarından tamamen şans eseri kurtulmayı başardım. Kendimi iyi hissetmememe rağmen ayaklarım hızlı ve düşük sıklet sınıfımızda hızlı hareket etmek alışılmadık bir şey değil. Ama lanet olsun, bir şey fırlatacak gücü kendimde bulamıyorum.

Dickie'nin uyanmam için bana bağırdığını duyuyorum ama kaslarım bana itaat etmeyi reddediyor. Ona vurmak şöyle dursun, gardımı bile zor alıyorum. Bu dövüş için en az çabayı göstermeme rağmen alnımdan ter damlıyor.

İlk raundu sadece birkaç darbe alarak ve ona bir ya da iki yumruk atarak atlattım. Köşeme geçer geçmez Dickie kanamayı durdurmak için kaşıma jel sürmeden önce bana su ve havlu veriyor.

"Billie," diyor umutsuzca. "Sorun nedir? Eğer dövüşemiyorsan, seni bu kafeste bırakarak riske atamam."

Şişeyi dudaklarımdan çekerken "Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum. Ama daha cümlemi bitirmemiştım ki yana doğru eğilip kusmaya başladım. Ringin dışında ve hakem başka bir şeyle meşgul olduğu için fark edemiyor ama Dickie hemen üzerime geliyor.

"Neler oluyor?" diye ısrar ediyor. "Benimle konuşman gerek."

Her şey çok hızlı geliyor ve aklımda sadece tek bir şey var.

"Taylor izliyor mu?" Boğazımdan daha fazla su geçirmeye çalışırken panik beni ele geçiriyor. Bedenim tükenmiş durumda ve sahip olduğum güç beni beklediğimden daha çabuk terk ediyor.

"Evet, tabii ki," diye tereddüt eder Dickie. "Billie, evlat, kazanmak istediğini biliyorum ama şu anda son derece rahatsızsın. Ben buna-"

"Hayır!" Kendimi durduramadan bağıríyorum. "Bunu bana yapamazsın, Dickie."

Kafesin ortasına geri dönmek için zil çalışıyor ve kendimi doğrulmaya zorluyorum. Sanki on saniyeliğine oturmuşum gibi hissediyorum.

Birkaç yumruk atmayı başarıyorum ama diğer kız onları kolayca durduruyor. Vuruşlarımdın arkasında güç yok ve karşılık vermek için fazla çaba sarf etmesine gerek yok.

Yine siyah görüyorum. Birkaç saniyeliğine dünya yok oluyor ve ayağımın kaydığını hissediyorum.

Yumruğu tam burnuma geldiğinde gerçek bir şok yaşadım. Geriye doğru tökezlerken homurdanıyorum ve nihayet görüşüm geri geliyor. Kollarım aşağıda ve artık kendimi korumadığımı fark ediyorum. Yumruklarımı tekrar havaya kaldırmak için çok yavaştım.

Bir sonraki yumruğu şakağıma geldi. Gözlerimi açmaya ve hareket etmeye çalışıyorum ama kafama sert bir tekme yiyorum ve yere düşüyorum.

Üzerime yumruk yağdırırken fiziksel acı hissetmiyorum. Hayır, sadece hayallerimin parçalara ayrılmasının dehşetini hissediyorum.

Sadece bu boktan kasabadan asla ayrılamayacağımı anladım. Tutunduğum her şeyin, yaşama ve devam etme nedenimin yanıp kül olduğunu.

Tek hayalim yavaş yavaş yok oluyor ve yerine hayatım olan gerçek kâbusa yer açıyor.

Kanın tadı ağızımda bakır gibi. Ve yenilginin tadı acı.

Ben bayılmadan önce hakem dövüşün bittiğini söylüyor ve ben her şeyi duyuyorum. Diğer kız için yapılan tezahüratları. Kristal berraklığındaki mutluluk çılgılığı. Bana iyi olup olmadığımı sorması, çünkü o iyi bir kız. Yan dönüyorum, eldivenlerimi kulaklarıma geçirirken bir topun içine kıvrılıyorum.

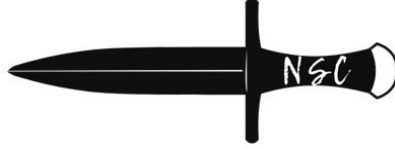
Bunu dinleyemem; zaferinin sesini. Dickie'nin sesindeki endişeli ton.

Koçum bana yardım ediyor, belimden tutuyor ve diğer kızın TKO ile galip geldiğini ve gelecek ay Killer Clover ile dövüşeceğini açıklarken beni ayakta tutuyor.

Gerçekten, tek duyduğum Billie Scott'ın o kadar da yenilmez olmadığı.

BILLIE

Hayalet Kasaba -

JVKE

Soyunma odasında hıçkırıklarım durdurulamıyor. Taylor benimle dövüşemeyeceğini açıkladığında Dickie yanımdaydı. Kontratımız ancak Clover'la dövüşürsem ve o dövüşü kazanırsam geçerli olacaktı. Ön kollarım uyluklarımın üzerinde, bileklerim bacaklarımın arasında asılı ve başım aşağıda. Ona bakmıyorum ama her kelimesini duyuyorum.

Üzgün olduğunu söylerken bile sesi iş adamı gibi. Yine de elini omzuma koyuyor ve profesyonel dövüşün herkese göre olmadığını söylüyor.

Gözlerim o kadar uzun süre yere odaklandı ki artık başımı kaldıramıyorum. Dickie ısrarla yüzüme bakmak istiyor. Burnumdan ve kaşımdan kan damlaları önüme düşüyor. Kanın yere inişini izliyorum ama şu anda kendimle ilgilenmeye zahmet edemiyorum.

"Billie, hadi ama. Bu dünyanın sonu değil."

Hayır, bu *benim* dünyamın sonu. Uğruna çok çalıştığım her şey. Sabahın erken saatlerindeki koşular, spor salonunda geçirdiğim saatler, diyet, alkol ve uyuşturucu kullanmama kuralı. Tüm hayatım profesyonel MMA üzerine kuruluydu. Ve bir anda yok oldu.

Peki şimdi ne için yaşıyorum?

North Shore'dan çıkış biletim nerede?

Dickie, "Kesiklerine bakmam lazım," diye ısrar ediyor.

"Lütfen beni rahat bırak," diyorum ciğerlerime çok ihtiyacım olan oksijeni çekerken güçsüzce. Bir hıçkırık daha beni sarıyor ve sanki

nefes almaya bile çalışmıyorsun.

"Seni iyileştirir iyileştirmez yalnız bırakacağım, ufaklık."

"Ben hallederim," diyor derin bir ses. "Eve gitmeden önce onunla ilgilenilmesini sağlayacağım."

Caden.

Ne zaman geldi? Beni böyle görmesini istemiyorum. Bir daha kimsenin beni görmesini istemiyorum. Bir dövüşü kaybetmenin utancı kaldırılamayacak kadar fazla.

Dickie'nin tereddüt ettiğini hissediyorum. Belki de Caden'ın boynundaki taç dövmesini fark ettiği içindir. Çetesine olan bağlılığını. Belki de onu daha önce hiç görmediği ve beni bir yabancıнын ellerine bırakmak istemediği için.

Caden'in ne dediğinden emin değilim, dinlemiyorum ama Dickie sonunda gidiyor.

Caden'ın önümde çömeldiğini hissediyorum ve bir saniye sonra iki parmağını çenemin altına koyarak başımı yukarı kaldırmaya zorluyor. Delici yeşil gözleri tüm bedenimi aşırı hızda harekete geçiriyor.

Kaybetmek yeterince aşağılayıcıydı. Caden'ın önünde olması tamamen yıkıcı.

Hiçbir şey söylemeden kalkmama yardım ediyor ve bugün ikinci kez beni duşa sokuyor. Bu sefer dişlerimi fırçalayan bile o oldu. Daha sonra beni kuruluyor ve temiz kıyafetlerimi giymeme yardım ettikten sonra tekrar banka oturtuyor ve kırık yüzümle ilgileniyor.

Gözyaşlarım durmadı ama hıçkırıklar artık bedenimi sarsmıyor. Sadece sessizce acının yanaklarımdan aşağı süzülmesine izin veriyorum.

Caden kaşımdaki kesiği dezenfekte ederken biraz fazla bastırınca irkiliyorum.

"Hâlâ hayatta olup olmadığını kontrol etmem gerekiyordu," diyor rahatça. "Yaşamıyorum."

Caden'la ilgili olan şey, onun birine değer verme ve onunla ilgilenme konusunda kendine has bir tarzı olmasıdır. O, prensesi zor durumdayken tatlı sözler ve jestlerle gelen bir beyaz atlı prens değil.

Bana acımasını istemiyorum, her ne kadar şu anda güçlüymüşüm gibi davranacak gücüm olmasa da. Karanlık bir uçuruma düşmek ve bir daha asla çıkamamak istiyorum. Sonsuza dek uyumak istiyorum, böylece Kuzey Kıyısı'nı ve içinde beni kıran her şeyi terk etmeyi hayal etmeye devam edebilirim.

Caden da onlardan biri.

O, ruhumun bir parçasını alıp aptal çizmesinin altında ezen adam. Kendisi için benden bir parça alan ve asla geri vermeye niyeti olmayan adam. Kendimi ondan korumak için elimden geleni yaptığımda, güvenli alanımı paramparça etti ve kendini hayatıma zorla soktu. En kötüsü de bundan zevk alacak kadar aptal olmam.

Eğitime odaklanmayı bıraktım. Aileme ihanet ettim. Caden King bana anlık ilgiden fazlasını vermeyi seçtiği için kendimi yenilmez sanıyordum ama o bunu asla yapmaz. Hayır, o kızları becerir ve bir kenara atar. Düşmanlarına işkence eder, onları acımasızca öldürür. Ama bunu *bana* yapmadı.

Özel olduğumu sanıyordum.

Ve bu gece benim için son derece alçakgönüllü bir deneyim oldu.

Ben özel biri değilim. Ben sadece burada doğmuş ve nihayetinde burada ölecek olan Kuzey Sahili'nden başka bir kıyım.

"Sihirli bir öpücüğe ihtiyacın var mı?" Caden bana o alaycı ses tonuyla soruyor. Sanki tüm hayatımın darmadağın olması küçük, komik bir şeymiş gibi.

Cevap vermedim. Ayağa kalktım ve çantama doğru yürüdüm. Etrafından uzaklaşmam gerekiyor.

"Beni görmezden gelme, Billie." Sesi, bana onun gerçek bir canavar olduğunu hatırlatması gerekirken beni her zaman zevkle kıvrandıran o karanlık tona dönüşüyor.

Eşyalarımı topladım ve eldivenlerimi aldım ama kendimi durdurdum. Artık işime yaramayacaklardı. Asla.

Çantamı omzuma asıp arkamı dönüyorum. İrkilerek Caden'ın tam orada olduğunu fark ediyorum. Uzun bedeni üzerimde yükseliyor, yüz hatlarını sert bir ifade kaplıyor.

"Bugün bir şey yedin mi, küçük arı? Kustuğun muz ve yarısı yenmiş enerji barı dışında."

Etrafından dolaşmaya çalışırken verdiğim tek yanıt "Çekil yolumdan" oluyor. O kenara çekiliyor, ben tekrar tekrar deniyorum, ta ki beni iki duvar arasına sıkıştırana kadar.

"Yolumdan çekil Caden," diye tekrarlıyorum göğsüne doğru, ruhunu emen gözlerine bakacak zihinsel güce sahip değilim.

"Yardım etmeye çalışırken beni uzaklaştırmak istediğine emin misin? Çünkü hayatında benim parçası olmadığım bir seçenek yok. Seninle ilgilenmeye çalıştığımı kabul et ya da bunu kabul etmeye zorlan. İkinci seçenek için nazik olacağıma dair söz vermiyorum."

"Ne büyük sürpriz," diyorum acı acı. "Caden King nazik olacağına söz veremez. Bana bilmediğim bir şey söyle, olur mu?"

"Tsk, tsk," diye alaycı bir şekilde beni azarlıyor. "Alaycılık kesinlikle benim kızıma yakışmıyor." "Ben senin lanet kızın değilim."

Onu tekrar itmeye çalışıyorum ama bu sefer at kuyruğumu tutuyor ve tekrar konuşmadan önce beni kafamı kaldırmaya zorluyor. "Benimle konuşurken gözlerimin içine bak Billie. Beni istemediğini söylediğinde gözlerindeki yalanları görmem gerek."

"Çek ellerini üzerimden," diye alçak sesle homurdanıyorum, beni ne kadar sert tuttuğunu görüp irkilmemeye çalışarak.

"Üzgünsün ve seni anlıyorum. Ama beni kendinden uzaklaştıramazsın. Bu benim hatam değil, senin de değil."

"Bu senin hatan değil," diye tükürdüm. "Bunu yüzüme karşı söylemeye nasıl cüret edersin?"

Elimi saçlarıma dolamış olan elinin üzerine koyuyorum ve onu gevşetmeye çalışıyorum.

"Bütün hayatımı mahvettin Caden." Kıvırıyorum ama o vazgeçmiyor. "Kariyerime odaklanmam gerekirken yasadışı işler yapıyorsun. Sanki lisedeymişiz gibi zorbalık yapıyorsun. Uyanık olduğum her dakikayı talep ediyor. Zihnimi ve bedenimi talep ediyorsun. Benimle bir oyun gibi oynadın, beni bir oyuncak gibi kullandın ve şimdi bana bak. Elimde hiçbir şey yok."

Gözyaşlarım yeniden akmaya başlıyor, saçlarımı bırakmasını sağlamaktan yavaşça vazgeçerken acı şelaleleri enerjimi tüketiyor. "Hiçbir şeyim yok," diye tekrarlıyorum. "Zaten istediğin de bu değil miydi? Hayat boyu düşmanın her şeyini kaybetmesini."

"Dövüşünüzü kaybetmenizın sebebi ben değilim. Uyuşturuldu ve saldırıya uğradın. Benim bununla hiçbir ilgim yok. Bugün sana yardım ettim."

"Vay canına," diyorum içimdeki tüm acılıkla. "Benim *kahramanım*."

"Kes şunu," diye homurdanıyor. "Beni kızdırıyorsun ve sinirlendiğimde iyi bir insan olmadığımı biliyorsun."

"Dün sana ihtiyacım yoktu," diye öfkelenim. "Bana saldırdığında kimse orada değildi. Parçaları topladım ve tekrar bir araya getirdim. Sadece ben. Her şeyi yeniden yapabilirim. Ama beni zayıf düşüren sensin. Eğitimini kaçırdığım kişi sensin. Sıkı çalışmayı bıraktığım kişi sensin. Her şeyden pişmanım. Sen yaptığım en büyük hataydın."

Çenesi bir o yana bir bu yana çalışıyor ve beni çevirip yüzümü duvara dayamadan önce canavarın bir anlık görüntüsünü görüyorum, bu sırada çantam omzumdan düşüyor.

"Ah, başardın, küçük arı. Beni kızdırdın." Neden keyfi yerindeyken gürültücü bir orospu çocuğu oluyor da, kendini kaybettiği anda sözlerinden kayıtsızlık akıyor.

"Bırak beni!" Tutuşuna karşı kıpırdanıyorum ama o vazgeçmiyor. Kesik kaşım fayanslı duvara baskı yapıyor ve ondan uzaklaşmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Botuyla ayaklarımı birbirinden ayırıyor ve boştaki eliyle kot pantolonumun düğmelerini açıp fermuarını indiriyor.

"Ben bir hatayım, ha?"

"Sakın buna cüret etme," diye tıslıyorum duvara karşı.

"Adımı haykırmadığın sürece, o lanet çeneni kapalı tut."

Duvara doğru itmeye çalışıyorum ama saçıma dokunan el enseme doğru kayıyor ve daha iyi kavrayarak beni duvara daha sert bastırıyor.

Kot pantolonumu ve iç çamaşırımı dizlerime kadar indiriyor ve arkadan amımı avuçluyor. "Islak olman da büyük bir hata mı? Devam etmeden önce bedenle bir tartışma yapmak ister misin?"

Parmaklarını alt dudaklarımın arasından geçiriyor, beni ayırıyor ve ben ona karşı kıvranana kadar klitorisimi tekrar tekrar okşuyor.

"Cad..." Nefes almak için çabalıyorum ama parmakları beni okşamaktan, en iyi şekilde ovmaktan vazgeçmiyor ve kelimelerim ciğerlerimden kaçmaya çalışan iniltilerle kısa kesiliyor. "Dur."

"Emin misin bebeğim? Eğleniyor gibi görünüyorsun."

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama iki parmağını içime sokuyor ve ben şok ve zevk içinde nefes nefese kalıyorum. Elini boynumun arkasından önüne doğru hareket ettiriyor ve beni sırtım göğsüne yaslanana kadar çekiyor. Yüzümün kenarını okşadığını hissediyorum, tam da morartılarının hala beni morarttığı yeri.

"Bir anlaşma yapalım," diyor kulağıma. "Eğer seni boşaltamazsam, seni rahat bırakacağım. Ama eğer benim için çözülürsen, küçük arı, bunu seni *asla* bırakmamam için bir davet olarak kabul edeceğim. Kulağa adil geliyor mu?"

"Hayır," diye inliyorum. Bedenim utanç nedir bilmiyor.

"Sana bir seçenek sunuyorum." Ses tonundaki sırtışı duyuyorum. "Sadece vücudunu kontrol et."

Beni iki parmağıyla sikmeye devam ediyor, çekilmeden önce beni orgazmın eşiğine getiriyor, beni hareket ettiriyor ve bankın üzerine eğiyor. Başım ve göğsüm tahtaya yaslanırken kalçalarımı yukarı çekiyor.

Kotumu biraz daha indiriyor ve ben daha doğru düzgün düşünemedim beni tekrar macun haline getirdiğinden emin oluyor. Kotunu çıkardığını fark etmemiştim bile ama aletin içime girdiğini hissettiğimde fark ettiğini anladım. Acele etmiyor, sadece küçük itişler yapıyor ve daha fazlasını alabilmem için beni kıcımı ona doğru geri çekmeye zorluyor.

Hızını artırmaya başladığında inleme ve sızlanma karışımı bir ses çıkarıyorum. Hafifçe kayıyor ve G noktama defalarca vurduğunda çığlık atıyorum.

"Boşaldığında adımı haykır bebeğim. Sana kimin sahip olduğunu unutmama izin veremem."

"Siktir... siktir git!" Yüksek sesle inleyerek çığlık atıyorum. Doğru noktaya vurmaya devam ettikçe, daha sert ve daha sert, öfkem toza dönüşüyor ve ikimizin de aynı anda ayrılmasına neden olacak kadar yüksek sesle adımı haykırıyorum.

Beni bırakmadan hemen önce kalçalarımı sıkıca kavradığında homurdanıyor, çekiliyor ve sırtımın her yerine boşalıyor. Sırtımın küçük kısmında dölünün sıcaklığını hissediyorum ve kık yanaklarımdan aşağıya doğru sürükleniyorum.

"Doğum kontrol hapı kullanmıyorsun, değil mi?" diye soruyor nefes nefese. Tüm bedenim bankın üzerine yığılırken başımı sallıyorum.

"Bunu değiştirmeliyiz. Çünkü bu güzel amcığı son kez sikişim değildi, değil mi?"

Orgazm sonrası mutluluğumun içinde sıkışıp kalmış bir halde, neyi kabul ettiğimden bile emin olmadan sadece başımı sallıyorum.

Duştan sonra beni kuruladığı havluyu kullanarak üzerimdeki dölleri siliyor ve ayakta durmama yardım etmeden önce kot pantolonumu geri çekiyor. İki ayağımın üzerinde zar zor durabiliyorum. Dünkü uyuşturucu, kavga, sikiş. Hepsi vücuduma zarar verdi.

Caden beni belimden tutarak kaşıma, şişmeye başlayan yanağıma ve son olarak da kesik dudağıma öpücükler bırakıyor.

"Sihirli öpücükler," diyor sonunda usulca.

Ve bu benim felaketim. Caden'ın sertliğine, acımasızlığına ve içindeki hastalığa alıştım... ama lanet olsun, onun yumuşak tarafı bağımlılık yapıyor ve ona kapılıp diğer her şeyi unutmak çok kolay. Birinin saplantısı haline gelebilir.

Caden beni eve bıraktığında karnımın tok olduğundan emin oluyor. Beni içeri sokmuyor tabii ki. Bir kral ön kapıdan girmeden önce cehennem

donar.

NSC liderinin evinin kapısı. Öğleden sonra geç bir saat, yani herkes evde, ama odama doğru yürürken onları görmezden geliyorum.

Hiçbir şey denemezler. Denememeleri gerektiğini biliyorlar.

Murder yatağında, sanki beni rahatlatmayı bekliyormuş gibi top gibi kıvrılmış. Çantamı yere bırakıyorum, kıyafetlerimi çıkarıyorum ve Good Charlotte kapüşonumu giyiyorum. Kulaklığımı alıyorum ve masamın üzerinde şarjda olan telefonumu buluyorum. Bu sabah uğradığımızda oraya koymuştum. Kulaklığımı takıyorum, müziğin sesini açıyorum ve Murder'la birlikte yorganın altına giriyorum.

Bırak dünya beni unutsun ve karanlık beni yutsun.

OceanofPDF.com

CADEN

Dangerous State of Mind - Chri\$tian Gate\$

Hazır yemeği mikrodalgaya koyarken telefonum çalıyor ve masaya koşuyorum. Ekranda kız kardeşimin adını gördüğümde içimi bir hayal kırıklığı dalgası kaplıyor. Arayanın Billie olmasını umuyordum. Kavgasını kaybedeli iki hafta oldu ve benimle konuşmuyor.

Onu sayısız kez aradım ve mesaj attım. Babasının ve annesinin yatak odasının penceresine gittim ama beni içeri almadı ya da mesajlarıma cevap vermedi. Artık her zaman kilitli olduklarından emin oluyor. Böyle devam ederse, zorla girmek zorunda kalacağım. şimdiye kadar beni durduran şey nezaket değildi. Sadece Kings ve NSC arasında olup bitenlerle çok meşgul olduğum gerçeği.

Kaybını atlatması için ona zaman tanımak istiyorum ama iki haftam fazlasıyla yetti. Onu onarılamayacak şekilde kırmadan benim yapmanın bir yolunu bulmalıyım. Dün gece Kurtlar'dan bir teslimat aldım ve onu ben göndermedim bile. Kendim gittim çünkü onu tekrar kullanıyormuşum gibi hissetmesini istemedim. Bu konuda Sawyer'la konuşmam gerek. Srşleri yapacak başka birini bulmalıyız. Artık Billie'nin yapmasını istemiyorum.

"Merhaba," diye açıyorum.

"*Caden Amca! Caden Amca!*" Hattın diğer tarafındaki kristal ses, heyecanından kulak zarımı deliyor.

"Ha... Bu kim?" Yeğenimi tanımamış gibi yapıyorum.

"*Lia!*"

"Lia diye birini tanımıyorum," diye cahil numarası yapmaya devam ediyorum.

"Benimle konuşmuyor ama en azından kızlarla ilgileniyor." "Hiç konuşmuyor mu?"

"Asgari düzeyde. Benden nefret ediyor. Ne yapabilirim ki?" Sinirli sesi devam ederken burnunun kenarını sıkıyor: "En azından torunlarını hâlâ onları burada ağırlayacak kadar seviyor."

Annem hiç çocuk istemedi. Babamla birlikteydi, o da tacizci bir pislikti. Annem onun pençesinden kurtulmadan önce onu iki kez hamile bırakmış. Bizi hiç görmek istemedi ve babam da onun hakkında bize hiçbir bilgi vermek istemedi. Onu biraz tanıyorum ve çocukluğumdan hatırlıyorum. Daha çok babamın onu sözleriyle aşağıladığını ve dövdüğünü hatırlıyorum. Kayla onunla daha uzun yıllar geçirdi ama aralarında hiçbir zaman bir bağ oluşmadı.

Babam öldüğünde, telefonunda onun numarasını bulduk ve Kay'ın numarasından onunla iletişime geçtik. Eski tacizcisinin öldüğünü haber vermek için onu aradığımızdan beri bize karşı biraz daha nazik görünüyordu. Ve bize yardım etmeyi kabul etti. İkizleri Kuzey Sahili'nden uzaklaştırmamız gerekiyor ama gidecek hiçbir yerimiz yok. O bizim son umudumuz.

"Orada ne kadar kalabilirsin?" Ben soruyorum.

Kız kardeşim başını sallıyor. "Bilmiyorum." Derin bir nefes alıyor ve sesi titriyor. "Ama kızları alacağını söyledi."

"Bu durumda, sen de kalabilirsin."

"Gerçekten boktan bir binada tek yatak odalı bir dairede yaşıyor, Cade. Bana yer yok. Onlara neredeyse hiç yer yok." "Ne olmuş yani?"

Üçünüz buraya geri mi döndünüz? Bütün bunlar bir hiç için mi?"

Başını sallıyor ve gözleri yaşıyor. "Bir süreliğine benim için onlara bakacağını söyledi."

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve ona duyması gereken şeyi söylemeden önce dilimi dişlerimin arkasında gezdiriyorum. "Orada güvende olacaklar, Kay. Buradan daha güvende."

Yangın gecesi yaşadığım korku, Kay'ın hissettiklerinin yanında hiçbir şeydi. İki değerli kızını neredeyse kaybediyordu ve şimdi onları buraya geri getiremiyor.

"MGK savaş istiyor," diye ısrar ediyorum. "Burada işler giderek şiddetleniyor. Ayrıca, yarına kadar dayanacağından bile emin değilken bizim çatımız altında kalamazlar."

"Onu tanımıyorum," diyor sessizce. "Onlar benim bebeklerim, Cade. Bebeklerimi bir yabancıya bırakamam."

Çenemi bir o yana bir bu yana çevirerek tereddüt ediyorum. Başka bir sorun daha var. "Ne kadar kalabilirsin? Yeni bir lider atamayınca ne kadar geciktirirsek, Sawyer'ın babamın yerini alma ihtimali o kadar artar."

Başını sallıyor ve ağzı buruşuyor. "Kalabildiğim kadar kalacağım. Annem izin verdiği sürece. Üzgünüm ama gittiğimde kızlarımın emin ellerde olduğundan emin olmalıyım."

"Anlıyorum," diye başını sallıyorum. "Livia ve Lia'ya benden bir öpücük verin."

Telefonu kapattık ve biri ön kapımı çalmadan önce telefonumu bırakıp Billie'nin bana mesaj atıp atmadığını kontrol etmeye ancak zamanım oldu.

Ethan ve Elliot'a doğru açılıyorum, sonra arkalarında Jade'i görünce gülümsüyorum. "Bakın yine kim benimle konuşuyor."

Hepsi içeri girdi ve Jade oturma odamdaki sehpanın üzerine bir paket bira koydu.

"Telaflı etmem için bunu bana aldıldılar."

"Ben mi? Sana kızgın değilim. Bana bağırın sendin."

"Tamam, bu üzgün bir hediye."

"Üzgün bir hediye," diye homurdandım. "Özür dilemen gereken kişi ben değilim." Mutfağa gidiyorum ve yemeğimi orada bıraktığım için mikrodalgayı açıyorum. "Küçük Scott'tan özür dilemem gerektiğini mi söylüyorsun?" Ben oturma odasına geri dönerken Jade hırlıyor. "NSC bize karşı bir savaş başlatıyor, Cade. Belki de

Yüzünü onun amina gömmekten bıktıysan bunu araştırabilirsin."

"İçimden bir ses özürünün bu şekilde olmaması gerektiğini söylüyor." "Cade haklı sayılır," diye kıkırdıyor Elliot.

Ethan Jade'in omzuna sakinleştirici bir el koyar ve onu kanepeye götürür. "Gerçekten de kötü bir özür. Ama yine de NSC'de neler olduğunu düşünmemiz gerekiyor. Sen Billie'yi becerirken, kız kardeşi de bizi beceriyor."

"Gerçekten çok derin," diye başını sallıyor Elliot.

"Onlardan çaldığımız bir adamı kaçırdı. Ondan ne tür bilgiler aldıklarını hayal bile edemiyorum. Hayatta olup olmadığını bile bilmiyoruz," diye devam ediyor Ethan. "Xi ve adamlarının satıcılarımızdan birinin evini basmasından bahsetmiyorum bile."

"Tam bir katliamdı," diye araya giriyor Elliot. "İki adamımız öldü. Tüm malzemelerimizi aldılar ve rüşvet verdikleri polis hemen peşlerinden geldi ve dört Kralı tutukladı."

"Ama işlerin ne kadar kötüye gittiğini anlayamayacak kadar düşmanla yatmakla meşgulsün," diye bitiriyor Jade. Bir tuz tanesi daha eklemek zorunda kaldı.

Mikrodalga mutfakta bip sesi çıkarıyor ve oturma odasına dönmeden önce yemeğimi alıyorum. Oturuyorum ve gülümsemeden önce hepsine bakıyorum.

"Raporlar için teşekkürler, üç silahşörler. İçiniz rahat olsun, artık düşmanla yatmıyorum. Zaten bu bir şeyi değiştirmezdi. Bunların hepsini zaten biliyordum. Misilleme yapmamamızın tek nedeni şu anda bir liderimizin olmaması. Fark etmediysen söyleyeyim, Sawyer babamdan sonra liderlik etmesi gerektiğini düşündüğü için benimle uğraşıyor ve kız kardeşim de onu susturmak ya da hak ettiği yeri almak için burada değil."

"Peki ya sen?" Ethan alçak sesle önerir. "Neden onun yerini almıyorsun?"

"Çünkü bu benim hayatım değil," diyorum ona. "Bunun içinde doğdum ama burada kalmayacağım. Bunların hiçbirinin benim sorunum olmasını istemiyorum. Tüm bunlar benim için geçici."

"Keşke öyle olsaydı," diye karşılık verir Ethan. "Buradasın, Cade. Sen bir Kralsın. Güzel bir kasabada, güzel bir lisede, güzel bir matematik öğretmeni olarak ve beyaz çitlerle çevrili evindeki güzel karının yanına gitmiyorsun. North Shore'dasın ve üzerinde adın yazan bir çetenin parçasısın. Öyle davran."

Elliot bir bira açıyor ve kanepeye uzanıyor. "Bir şeyler yapabilmemiz ve lanet olası NSC'ye karşı gerçekten savaşabilmemiz ne kadar sürer?"

"Bilmiyorum. Kay'ın geri gelmesini bekliyorum."

Jade, "Belki Kay burada olmak istemiyorsa ve sen de istemiyorsan, Sawyer o kadar da kötü bir seçim değildir," diye öneriyor.

"Sawyer iş dünyası hakkında hiçbir şey bilmeyen bir aptal. Para kazanmayı değil, terör estirmeyi önemsiyor." O heriften bahsederken sesimdeki gerginlikle mücadele etmek zor. Ondan hoşlanmıyorum. Hiç sevmedim. O bir fırsatçı ve kişisel şöhretine ulaşmak için herkesi ezip geçecektir. "Kings ekibi onun liderliğinde üç ay bile dayanamaz."

Yemeğimden bir ısırık alıyorum ve başımı yana eğiyorum. "Merak etmeyin. Onunla konuşacağım ve NSC'yi yerinde tutmaya başlamak için bir şeyler düşüneceğiz. Onlar için endişelenmiyorum. Bizim için gelirlerse, onları ezer geçeriz."

"Bizim için geliyorlar," diye tersliyor Jade. "Aç şu lanet gözlerini."

"Peki." Ona bakıyorum ve gülümsüyorum. Nefret ettiğini bildiğim bir gülümseme, çünkü her zaman bunun onu ürküttüğünü söyler. "O zaman onları ezelim."

Benimki çöp olduğu için Jade'in arabasını kullanıyoruz ve Ethan'inki NSC tarafından vurulduktan sonra garajda. Onların bölgesine geçerek, bazılarının takıldığını bildiğimiz içki dükkanına gidiyoruz. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, aradığımız iki adam otoparkta, sırtlarını arabalarına dayamışlardı. Biri ellerini ceplerine sokmuş, umursamaz bir tavırla dinlenirken, diğeri bir adamla gizlice anlaşıyor, uyuşturucuyu teslim ederken el sıkıştığını varsayıyorum. Adam gidiyor ve biz de arabamızla yaklaşıyoruz.

"İsimleri neydi?" Jade tam önlerinde yavaşlarken soruyorum.

"Logan ve Racer."

"Racer?" Şaşkınlıkla sordum. Omuz silkti. "Çok yarışır."

"Özgünlük," diye kestirip atıyorum. "Hadi," diyorum Ethan ve Elliot'a arkada.

Arabadan indik ve bizi görür görmez Logan pantolonunun arkasına uzandı. Silahını çıkarmaya vakti olmadı çünkü ben çoktan muşta tozluğumla suratına bir yumruk indirmiştım. Damarlarımda dolaşan zevk dalgası, sattıkları tüm lanet uyuşturuculardan daha iyi.

Şiddet en büyük zevktir. Onu kontrol etmek beni bir tanrı yapar.

Ethan ve Elliot Racer'ın üzerinde. Biri kollarından tutup ellerini arkadan bağlarken, diğeri başına bir torba geçiriyor. Logan yerde, elleri yüzünde kendi içine doğru kıvrılmış durumda. Onu gömleğinin arkasından tutup tekrar yumruklamadan önce ayağa kaldırıyorum. Kollarımda bayılıyor ve ikisini de arabanın bagajına koymak için acele ediyoruz. Elliot Logan'ın telefonunu aldı ve bana verdi.

Tekrar yola çıkar çıkmaz Xi'nin numarasını bulup ona mesaj attım.

Neredesin? Sana ihtiyacım var.

Yanıt bir dakika sonra gelir.

Xi: Ne oldu? Billie'yi işten almaya gidiyordum.

Kanım donuyor ve uzuvlarım geriliyor. Herif tehditlerimi hiç ciddiye almadı, değil mi? Onu yumruklamanın ve ona

Dinlemezse ondan uzak durmasını mı söyleyeyim? Onu da öldürmek zorunda mıyım? Billie'nin bir işi olduğunu bile bilmiyordum.

Planımızı tamamen unutarak bir mesaj daha gönderdim.

Logan: Sonra ne yapıyorsun?

Xi: Benim evimde takılıyoruz, eğer bir sorun varsa hemen söyle çünkü akşam planlarımı değiştirmek istemiyorum.

Ağzımın arkasında asit tadı alırken etrafımdaki dünya yok oluyor. Onunla yatıyor mu? Bu yüzden mi beni görmezden geliyor?

Logan: Şimdi nerede çalışıyor?

Xi: Üvey kardeşimin işine karışmak yerine kendin için endişelen.

Çenem geriliyor ve kanım kaynamaya başlarken Xi'yi çağırıyorum. Racer'ın bagajı tekmeleme ve çığlık atma sesi öfkemi yatıştırmaya gerçekten yardımcı olmuyor.

"Logan, neyin var senin?" Xi'nin sinirli sesi telefondan geliyor.

"Neden seni uyardığım gibi kız arkadaşımdan uzak durmuyorsun, ben de sana satıcında ne sorun olduğunu söyleyeyim?" Öfkelendim.

Xi hufflamadan önce bir süre geçti. "Caden."

"Bu senin kralın, tercihen söylerken dizlerinin üzerine çok." "Ne istiyorsun lan?"

"Oldukça uzun bir liste var. Neden benimle on üç numaralı ağaçta buluşmuyorsun, ben de sana vereyim. Yapacağım şey, çocuklarınızın kendi mezarlarını kazmaya başlamalarını sağlamak olacak. Eğer onlar bitirmeden orada olursan, onları sana geri vereceğim. Değilse, sanırım gelir gelmez cesetlerini gömebilirsiniz. Yalnız gel."

Telefonu suratına kapatıyorum ve arabanın ön paneline fırlatıyorum. "Lanet olası amcık," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

"Senin kız mı?" Jade soruyor. "Artık düşmanla sikişmemek için çok fazla," diyor bana sinirlenerek. Hâlâ yola bakıyor olmasına rağmen gözlerini deviriyor.

"Ne?" Ona söyledim. "Onu becermeyeceğim."

Elliot arkadan homurdanarak, "Xi'yle yatmıyorsun belli ki," diyor.

"Kapa çeneni," diyorum soğukkanlılıkla. "Aletini kestiğimde onu beceremeyecek."

İki adam Ethan'ın silahı onlara doğrultulmuş halde on beş dakikadır kazıyorlardı. Bize doğru gelen bir araba görüyorum. On üç numaralı ağaç, cesetleri gömmeye başladığımız bölgeyi işaretleyen ağaçtır. Sayı sadece uğursuz anlamından dolayı geldi; ağaç sayısıyla bir ilgisi yok. Ormanın derinliklerinde ve polislerin asla girmeye cesaret edemediği bir yer. Tüm kurbanlarımızla birlikte yeraltına inenler. Kolluk kuvvetleri her zaman şiddetimizle başa çıkamaz ve görmezden gelseler daha iyi olur.

Xi arabasından çıkar, kapıyı sertçe çarparak

Bi

z. Patronlarını görünce duran ikisine "Kazmaya devam edin," diyorum. Elliot, Xi'de silah olup olmadığını kontrol ediyor ve bize bakıyor. "Ne kadar iyi bir çocuk.

Silahsız geliyorum."

Arkadaşımın sözlerini duymazdan geliyor ve onun yerine benimle konuşuyor. "Buradayım," diye omuz silkiyor. "Ne istiyorsun?"

"Ana satıcılarımızdan birinin evini basarak kaybettiğimiz lanet parayla başlayacağız. Sonra da ben seni bitirmeden Billie'ye yaklaşabileceğini sanmanla."

Xi yüzüme gülüyor, kontrol edemediği bir duruma uymayan rahat bir tavırla başını arkaya atıyor.

"Çok zavallısın Caden. Biz karşıt çeteleriz. Ben senin evini yakarım, ben de senin satıcılarını öldürürüm." Demek evimi ateşe veren oydu. Bunun onun fikri olduğunu bilmeliydim. Adam lanet bir kundakçı olarak biliniyor. "İşler böyle yürüyor. North Shore'da sadece bir ekip için yer olduğunu anlayana kadar durmayacağım."

Bana doğru adım atıyor ve etrafımızı saran geceye rağmen onu net bir şekilde görebilmemi sağlıyor. "Ve eğer Billie'yi becermek istiyorsam, o zaman Billie'yi beceririm. Onunla benim aramda hep böyle oldu. Aşkta ve savaşta her şey mübahtır. Bunu bildiğini sanıyordum." Memnun gülümsemesi içimdeki canavarı uyandırdı.

Sakinlik etrafımı sarıyor ve kotumun arkasındaki silahı kaptığım gibi tüm vücudum gevşiyor. Xi'nin ben üzerine atlamadan önce tepki verecek zamanı yoktu. Sustalı bıçağımı karnına saplarken ensesinden tutup onu kendime yakın tutuyorum.

"Bu iki savunmasız küçük kızı tehlikeye attığın için," diyorum sesimde eşsiz bir huzurla.

Bıçağı çıkardığımda acı içinde homurdanıyor. Sonra onu tekrar bıçakladım. "Bu bizden çaldığın için," diye devam ediyorum.

Nefes almak için hırıldarken tekrar çekiyorum. Ayakta kalmasına yardımcı olmak için elleri omuzlarımı tutmaya geliyor.

Onu üçüncü kez bıçakladım. Derin ve şiddetli.

"Ve bu da kızıma elini sürdüğün için."

Kılıcımı son kez elime alıyorum ve onu bırakıyorum. Yere düşüyor, nefes almaya çalışırken acı içinde homurdanıyor. Elleri yaralarını kapatmak için geliyor ve ben ona gülümsüyorum.

"Bunun yardımcı olacağından şüpheliyim."

Racer ve Logan'a dönüyorum. Ethan hâlâ onlara silah doğrulttuğu için çaresizce patronlarının ölümünü izliyorlar.

"Ona iyi bakmalısınız. Sanırım kendini iyi hissetmiyor. Ve bir dahaki sefere Krallar için geldiğinizde, bu lanet kasabayı ve içindeki herkesi yönettiğimizi unutmayın. Senin zavallı ekibin de dahil."

Jade'in arabasına binip uzaklaşıyoruz.

Elimi saçlarımda gezdirip duruyorum, karıştırıyorum ve tekrar bir araya getirmeye çalışıyorum. Saç telleri gözlerime düşüyor, beni kızdırıyor ve köklerimi çekiştirmeme neden oluyor.

Billie ve Xi'yi aklımdan çıkaramıyorum. Ellerini kızın üzerinde hayal etmeden duramıyorum. Porselen tenini okşarken. Belini kavrarken küçük boyundan ona bakan iri gözlerini. Bana ait olan iniltileri ona verirken sikişinin onun içine girdiğini düşünmeye devam ediyorum. Boşaldığında sesi o kadar mükemmel geliyor ki, paylaşılamayacak kadar mükemmel.

Elimi gözlerimin üzerinde gezdiriyorum ve sonunda "Bir kızı nasıl geri kazanırsınız?" diyorum. Arabadaki herkese sordum.

Ethan yavaşça, "Sanırım üvey kardeşini bıçaklamamakla başladım," demeden önce bir süre sessizlik oldu.

Başımı koltuk başlığına vurdum ve ofladım. "Bunu hak etmişti."

"Doğru kararı verdin," diye onaylıyor Jade. "NSC'nin bizimle uğraşamayacağını bilmesi gerekiyor. Sawyer da bunu onaylayacaktır. Ona söylediğimizde çok mutlu olacak."

"Bunu senin için çözdüğümüze sevindim Jade," diyorum acı bir şekilde. "Şimdi benim sorunuma dönelim."

Elliot sonunda, "Onu bir randevuya falan götür," dedi.

Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. Benim tarafımda olmasına şaşırdım. "Kardeşim," diye alçak sesle gülüyor Elliot. "Senden sadece bu konu hakkında konuşmayı kesmeni istiyoruz.

onu. Onu geri almana yardım etmek bunu sağlayacaksa, sana yardım edeceğim." Ona sırtıyorum. "Bir randevu, ha?"

"Cade'den parasını birine harcamasını mı istiyorsun? Onun ne kadar ucuz olduğunu unuttun mu?" Jade araya giriyor.

Arkadaşlarım bana hiç para harcamadığımı hatırlatmaya bayılırlar. Unuttukları şey ise bunun için bir sebebim olduğu. Gitmek için para biriktiriyorum. Bu hedefime ulaşmama yardımcı olmayacak şeylere asla para harcamam. Ama Billie farklı. Bir kraliçe dünyadaki tüm altını hak eder.

"Bir randevu kulağa hoş geliyor," diye başımı salladım. "Onu Silver Falls'ta güzel bir restorana falan götürebilirim."

Jade bana bir bakış attı. "Vay canına, ona gerçekten para mı harcayacaksın?"

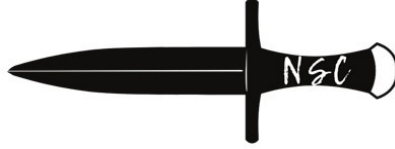
Onun sözlerini duymazdan gelerek Elliot'a, "Yine de bir randevuya asla evet demeyecek," diyorum.

"Bu senin için ne zaman sorun oldu ki?" Ethan o ciddiyetiyle söylüyor. Bu doğru.

Billie'yi geri istiyorum. Ve istediğimi her zaman alırım.

OceanofPDF.com

BILLIE

Kasım - PatrickReza

Xi'nin arabasının park yerine gelmesini beklerken ellerimi birbirine sürtüp üflüyorum. Şu anda çalıştığım lokantanın önündeyim. Kot pantolonumu ve siyah kapüşonlu tişörtümü giydim ama hâlâ kızartma yağı kokuyorum. Sorun değil, zaten genelde Xi'nin evinde duş alırım.

Son zamanlarda evimde pek uyuyamadım. Onu reddetmeme rağmen, Xi arkadaşım ve üvey kardeşim olarak burada kaldı. Hayallerim yıkıldığından beri benim can simidim oldu. Beni her sabah işe götürüyor ve her akşam geri getiriyor, böylece benzine para harcamak zorunda kalmıyorum. Onun evinde kalmama izin veriyor ve zihnimi meşgul ediyor. NSC ve Kings arasındaki büyüyen savaştan hiç bahsetmiyor çünkü bana Caden'i hatırlatacak bir şey duymak istemediğimi biliyor. Ayrıca beni spor salonuna geri döndürmeye çalışıyor ama ben hazır değilim. Dickie aradığında telefonumu alıyor ve koçumu ruh halim hakkında bilgilendiriyor. Genellikle iyi bir durum değil. Ama o bana sarılmak ve kabusu yatıştırmak için burada.

Devlet üniversitesini bıraktığımı söylediğimde babam çok kızmıştı ama artık bunu yapamazdım. Beynim beni asla North Shore'un dışına çıkarmayacak ve ben de zamanımı boşa harcamak istemiyorum. Yardımcı olacak tek şey MMA'ydi ve o da artık bitti.

Silver Falls'ta garson olarak işe girdim. Güney kıyısını Kuzey Kıyısı'ndan ayıran köprüden hemen önceki lokantada.

Kapüşonumun üstüne giydiğim ceketimden telefonumu alıyorum ve soğuktan titreyen parmaklarımla Xi'nin numarasını arıyorum. Hissediyorlar

uyuşmuş ve zar zor hareket ettirebiliyorum.

Ne halt ediyor bu? Son mesajında yolda olduğunu söylemişti. Aradım ama açmadı.

Mesajını tekrar okuyorum ve uğursuz bir his etrafımı ağır bir pelerin gibi sarıyor. Kalbim hızlanıyor ve kız kardeşime mesaj atıp Xi'nin nerede olduğunu bilip bilmediğini soruyorum. Hemen mesaj atıyor ve onu bugün görmediğini söylüyor.

Belki Lik ve Sam'in ona ihtiyacı vardı ve ondan bir ceset saklamasını falan istediler. Diğer üvey kardeşimi aradım, o da ilk zil sesinde telefonu açtı. Bir şeyler anlatmaya başladı ama ben sözünü kestim. Lik bir kere konuşmaya başladı mı durdurulamaz ve onu en başından durdurmak en iyisi.

"Xi seninle mi?" Ben soruyorum.

"Onunla en son konuştuğumda seni almak için evden çıkıyordu," diye cevap veriyor bana kayıtsızca.

"Hiç gelmedi," diyorum bir şeylerin ters gittiğinden emin olarak.

"Onu aramayı denedin mi?"

"Tabii ki anladım. Ben aptal değilim," diye çıkıştım.

"Lokantada mısın?" Sesi artık daha endişeli, her zamanki rahatlığını kaybetmiş.

"Evet." Dudaklarımı yalıyorum ve "Ya... ya ona bir şey olduysa?" diye eklemekten önce etrafımda buharlaşan kısa bir nefes veriyorum.

"Gelip seni alacağım. Merak etme, kimsenin ona zarar vermesine izin vermez.

Biliyorsun o sert bir çocuktur."

Her zamanki tatlı sesindeki hafif titremeyi duymam dışında.

Yarım saatten az bir süre sonra burada. Vücudum dondurucu hava yüzünden uyuşmuş durumda ama soğuğu hissetmiyorum. Xi için o kadar endişeleniyorum ki titrediğimi bile fark etmiyorum.

Arabaya bindiğimde Lik, "İçeride beklemeliydin," diyor. Sam'in arabasını almış. North Shore'daki herkesin erkek arkadaşının arabası olarak tanıdığı beyaz Range Rover.

Arabanın içinde esen sıcak hava beni zerre kadar rahatlatmıyor. "Ondan hiç haber aldın mı?" diye soruyorum. Endişe sesimi bastırıyor.

Lik başını sallıyor ve bizi babamın evine götürmeden önce bir süre birbirimize bakıyoruz.

Belli ki Emma'ya çoktan bahsetmiş, çünkü eve girer girmez peşime düştü.

"Sana attığı son mesaj neydi?" diye soruyor ben ceketimi alırken.

Ka

pal "Beni almak için yolda olduğunu söyledi. Birazdan orada olacağını

1. söyledi.

Beş."

"Bir saatten fazla oldu," diye ekliyor Lik.

Emma pembe sivri tırnaklarını ağartılmış sarı saçlarında gezdiriyor, sırtının küçük kısmına kadar uzanan uzantıları hafifçe çekiyor.

Babam arkasında Aisha ile mutfaktan içeri giriyor. Ağlıyordu ve ben babama ters ters baktım.

"Ona söyledin mi?" O yanıma geldiğinde öfkeyle fısıldıyorum. İkimiz de tekrar ona doğru bakıyoruz. Lik ona sıkıca sarılmış, her şeyin yoluna gireceğini söylüyor.

"Bir şey söylememe gerek yoktu," diyor alçak sesle. "Bir anne bilir."

Lik ve ben Aisha'nın kanepeye oturmasına yardım ediyoruz ve ona bir çay getirip titreyen eline tutuşturuyorum.

"Malik," diye bağılıyor yüksek sesle, fikrini değiştirip çayı masaya koyarken. "Beni odaya götür. Dua etmek istiyorum." Lik odaya bakıyor ve annesine başıyla selam veriyor, tekrar ayağa kalkmasına yardım ediyor ve onu babamla paylaştığı yatak odasına götürüyor.

Bu kadın zaten kocasını kaybetti; bir de oğlunu kaybedemez.

Ellerimi yanaklarımda gezdiriyorum ve boğazımın düğümlendiğini hissediyorum. "Size savaşılmayacağımız bir savaş başlattığınızı söylemiştim," diyorum Emma ve babama. "*Sizi uyarmıştım.*"

"Kapa çeneni Billie," diye tersliyor kız kardeşim. "Hiçbir şey söyleyemezsin. Tanrı bilir ne kadar zamandır Caden King'le takılıyorsun. Hiçbir şeyi biz başlatmadık. Bize ihanet etmeyi seçerek sen başlattın."

Göğsüme saplanan bir bıçak daha az acı verici olurdu.

"Ben... Ben..." Hangisinin daha çok acı verdiğinden emin değilim, hiçbirinin onun bana akıl sağlığımın ötesinde zarar verdiğini fark etmemiş olması mı - eğer şimdi onu isteyecek kadar kırıldıysam, bunun bana yaptığı şeyler yüzünden olması mı - yoksa Krallara karşı gelmelerini engellemeye çalışırken bunu bana yüklemeleri mi?

"Neden şimdi erkek arkadaşını arayıp üvey kardeşimizin nerede olduğunu sormuyorsun?" diyerek bıçağı saplıyor.

"Baba," diye nefes nefese ondan uzaklaşıyorum ve beni savunmasını isteyerek teselli arıyorum. Kız kardeşimle aramızda güçlü bir bağ var ama o acımasız bir çete lideri ve ben bunu hep unutmaya meyilliyim.

"Gitmeye çalıştığınız için bizden çok daha iyi olduğunuzu sanıyorsunuz."

Köklerimi çekiştiriyorum, onun aptallığı karşısında tamamen çıldırıyorum. "Bu bok çukurundan ayrılmak istemenin nesi yanlış? Tanrım, kafan kıcına o kadar girmiş ki, lanet olası bir çetede olmanın dışında bir hayat olduğunu göremiyorsun!"

"Bu doğru, Billie. Her yer," alaycı sözlerine eşlik etmek için kollarını iki yana açıyor, "buradan daha iyi. Seni yetiştiren, kendini savunmayı ve bağımsız olmayı öğrendiğin bir kasabadasın. Seni lanet bir prenses gibi her şeyden koruduk. Ama hayır, o gitmek istiyor. North Shore, küçük bayan profesyonel dövüşçü için yeterince iyi değil. NSC artık yeterince iyi değil, bu yüzden arkamızdan Kralların adamlarını beceriyor-"

"Emma, yeter," diye araya babam giriyor.

"Ne?" diye bağılıyor neredeyse. "Bize itiraf etti. Onlardan intikam almak istedik çünkü ona zarar verdiklerini düşündük. Meğer başından beri bunu istiyormuş."

"Sen ne bilirsin ki?" Ben de ona bağırdım. Onu ittim ve tökezleyerek geri çekildi.

"Kaltak, yapma," diye uyarıyor kız kardeşim beni.

"Bana zarar verip vermediklerini bilmiyorsun. Bir bok bildiğin yok. İşe yaramaz ekibinle ilgilen ve beni rahat bırak."

Bana doğru geliyor, göğüs göğüse. Benden çok daha uzun. Gözlerini babamızdan almış. Ortak DNA'larını gösteren güzel mavi. Ben her şeyi annemden alıyorum: geniş kahverengi gözler, kahverengi saçlar, minyon vücut ve kısa boy.

"Beni zorlama Billie," diye öfkелendi.

"Bana olanları görmezden geldiğin için seni dövmek zorunda bırakma beni."

Gözleri açılıyor, benimkilere bakıyor ve içlerindeki gerçeği arıyor. Tam olarak anladığı anı görebiliyorum. Geçmişe döndüğü ve o meşum geceyi hatırladığı anı.

"Dedin ki..."

"Ne dediğimi biliyorum," diyorum sertçe. "Ama-"

Kapımızın gürültüyle çalınması bakışmamızı kesiyor. Aceleyle kapıya gidiyor ve hızla açıyor. Önce Racer geldi. Xi'nin satıcılarından biri.

Karnım geriliyor ve babamla ben tamamen sessiz kalarak başka birinin gelmesini bekliyoruz.

Kız kardeşimin sert gözleri, kapının diğer tarafında ne olduğunu gördükten sonra benimkilerle kesişiyor. İçlerindeki duyguyu çözemiyorum.

Logan onu takip ediyor ve bir eli beline sarılmış olan Xi'yi tutuyor. Kan var. Çok fazla kan.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa onlara doğru koşuyorum.

"Baba, git Aisha'nın odasında kalmasını sağla," diyor Emma emredici bir sesle. Şu anda çetesinin lideri o ve duyguların onun rolünde yeri yok.

Logan'ın Xi'yi getirmesine yardım ettim. Tişörtü kana bulanmış ve başı önünde, çenesi göğsüne doğru sarkıyor. Bilincinin yerinde olduğundan bile emin değilim. Ayakları sürükleniyor, onu kanepeye getirirken bacakları onu tutmuyor. Yüzü şimdiye kadar gördüğüm en solgun yüz; Kuzey Afrika'nın alışıldık zeytin rengi teni kaybolmuş.

Emma odadan çıkıyor ve tam biz onu yatırırken geri geliyor. Elinde kocaman bir kese var ve Logan'la hızlıca konuşuyor.

"Yaralar nerede?"

"Mideye üç bıçak darbesi," diye yanıtlıyor Logan çabucak.

Bu sözler sadece tökezleyerek Racer'ın kollarına geri dönmeme neden oluyor.

Bir hıçkırık kaçmaya çalışırken elimi ağzıma götürüyorum. Sakin olmalıyım, yoksa beni oturma odasından atacaklar. Panik yapmanın sırası değil; panik yaparsam bunun Emma'ya bir faydası olmaz.

Kız kardeşim Xi'nin tişörtünü makasla kesip açıyor ve o kadar çok kan akıyor ki havaya bakırımsı bir koku yayılıyor. Emma hiç üniversiteye gitmedi, hiçbir konuda diploması yok ama sokak zekasının timsali. Hayatı boyunca muhtemelen hastanede çalışabilecek kadar çok kırık vücudu onarmıştır.

Kız kardeşim hemen işe koyuluyor, üç yarayı dezenfekte ediyor. Sanki baş cerrahmış gibi tüm operasyonu bağımsız bir şekilde yönetiyor.

Xi inlediğinde bir nefes alıyorum. En azından yaşıyor.

Kanepenin ucuna gidip başının yanında diz çöküyorum, terli alnına bir öpücük kondurmadan önce bir elimi alnına koyuyorum. "İyi olacaksın," diye fısıldıyorum. "Sadece dayan, lütfen." Bir hıçkırık boğazımı sıkıyor ve tekrarlıyorum, "Lütfen, sadece benim için dayan."

Emma onunla uğraşırken yanağımı alnına dayıyorum. Kanepeye kan damladı ve Emma'nın elleri kanla kaplandı.

Lik bize katılıyor ve o yanıma yerleşirken elini tutuyorum, başı omzuma düşüyor.

"Xi, *Wllah*, eğer ölürsen, cehenneme gelir ve kıcını tekmelemek için seni geri getiririm," diyor dişlerini sıkarak.

Kısa bir kıkırdama ve burnumu çekme sesi çıkarıyorum. İşte o zaman kim bilir ne kadar zamandır sessizce ağladığımı fark ediyorum.

Emma üzerinde çalışırken Xi'nin gözleri açılıp kapanıyor, acı yüz hatlarını büküyor. Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum ama bir saniye sonra tekrar açılmadıklarını fark ediyorum.

"Emma," diye panikleyerek doğruldum ve Lik'i omzumdan indirdim.

Gözleri Xi'nin yüzüne kayıyor ve dudakları şokla aralanıyor. "Hayır, hayır," diye mırıldanır. "Xi..."

Kalbim göğsümü tekmeliyor ve midem acı içinde kıvrılıyor.

"Xi," diye tekrarlıyorum arkasından. Sesimdeki panik hissediliyor. Gözleri kapalı kalıyor ve Emma kanlı parmaklarını boynuna götürerek nabzını kontrol ediyor.

"Ziad," diye tersliyor. "Bunu bana yapma."

Lik kıcının üzerine düşüyor, bakışları kayboluyor. Gerçekle bağlantı kurmayı reddettiğini görebiliyorum.

"Hayır, lütfen." Göğsümden bir feryat kopuyor. Kanepenin önüne sürünüyorum ve başını tutarak onu sallıyorum. "Bizi bırakma. Xi, bizi bırakma." Ağzımdan çılgınlıklar fişkırıyor ve zar zor nefes alabiliyorum.

Başı tamamen gevşek ve vücudu esnek hissediyor. Dudaklarımı yanağına götürüp ona karşı ağlıyorum. "Lütfen..."

Geri çekiliyorum, kalbim paramparça oluyor ve o zaman fark ediyorum, ağzının bir köşesi hafifçe yukarı kalkıyor. Gözleri kapalı duruyor, ama düzensiz bir fısıltı çıkarıyor. "Bana aşık falan mısın?"

"Siktiğimin... *piçi*," diye rahatlamış bir kahkaha atıyorum. Yanağına bir öpücük daha kondururken gözyaşlarım hâlâ yüzümden aşağı süzülüyor. Gözleri yavaşça açılıyor ve belli ki kötü bir durumda ama yaşıyor.

Emma ve Lik bizi sıkıştırıyor ve kız kardeşim uzun bir nefes veriyor. "Bizi korkuttun, göt herif."

"İyileştiğinde senin kıcına tekmeyi basacağım," diye ekliyor Lik.

Xi hepimize gülümsüyor ama konuşurken bana bakıyor. "Sadece beni ne kadar sevdiğinizi kontrol etmek istedim."

Birkaç saat sonra, Xi ailemizin yatak odasında uyuyordu. Lik onu taşımamıza yardım etmesi için Sam'i aradı. Ayrıca enfeksiyon kapmasını önlemek için antibiyotik damlaları da getirdi. Hiçbirimiz bunları nereden aldığını sormadık; zaten cevap da vermedi.

Babam ve Aisha, Xi'nin evinde uyumaya gittiler, böylece onu mevcut durumunda oraya taşımak zorunda kalmayacaktık.

Sam, Lik'i evlerine geri dönmeye ikna etmek için uzun bir saat harcadı. Kuzey Sahili'ni bir sonraki kasabadan ayıran ormanda bir kulübede yaşıyorlar. Çok uzak değil ama ne NSC'ye ne de Kings'e ait olmayacak kadar da uzak. Lik bize sabah döneceğine söz verdi.

Saat gecenin ikisi ve ben yatakta Xi'nin yanında uzanıyorum. Uyuyamıyorum, onun artık sabit olan nefes alışını duymaya devam etmem gerekiyor.

Üç bıçak yarası.
Ölebilirdi.

Logan ve Racer bize Caden olduğunu söyledi. O ve arkadaşları onları kaçırmış ve Xi'yi silahsız gelmeye zorlamışlar.

Yanıma dönüyorum ve üvey kardeşime sokuluyorum. Acil birini aramam gerekirse diye telefonumu elimden bırakmıyorum. Gece boyunca ne olacağını asla bilemeyiz. Xi uyuyor ama kolu bilinçsizce bana sarılıyor ve pazusunu yastığıma çeviriyor. Tam uykuya dalmak üzereyken telefonumun elimde titrediğini hissediyorum. Üvey kardeşimden uzaklaşıyorum ve ona bakıyorum.

Caden'dan bir telefon.

Telefonuma usulca basarak reddediyorum. Onunla bir daha asla konuşmak istemiyorum. Bu işi çok ileri götürdü. Xi'ye aşık değilim ve onunla birlikte olmak istemiyorum. Ama bu gece Caden yüzünden neredeyse sevdiğim birini kaybediyordum. Bunu affedemem.

Telefonum yine titriyor. *Tekrar* reddediyorum.

Caden: Yerde olsam sabrımı test etmezdim. Aç şunu.

Oflayıp puflayıp hızlıca bir cevap yazıyorum.

Uyuyorum.

Caden: "Sabrımı sınamayın" derken sabrım olmadığını kastetmiştim.

Beni tekrar aramaya çalıştı, ben de reddettim.

Caden: Pekala, uyu bakalım küçük arı.

Mesaja bakıyorum, şaşıyorum ama hiçbir cevap vermiyorum.

Caden: Gecenin bir yarısı seni uyandırıp sikimi o daracık amına sokacağım.

Ağzım bir karış açık kalıyor, tam o sırada karnımın alt kısmı geriliyor ve kısa bir nefes alıyorum.

Tekrar aradı ve tabii ki bu sefer ben açtım.

"Neyin var senin?" Öfkeyle fısıldıyorum. Xi'yi uyandırmamak için yataktan kalkıp odama doğru yürüyorum.

"Bu listeye şu anda başlamak istediğimizi sanmıyorum. Ama istersen yarınki randevumuza gidebiliriz."

"Randevumuz mu?"

"Evet. Seni dışarı çıkarıyorum. Seni akşam sekizde işten alacağım."

"Hayır," sanki beni görebiliyormuş gibi başımı sallıyorum. "Benden ve ailemden uzak dur Caden. Ciddiyim."

"Huh," diye duraksıyor. "Komik çünkü sanki ben bir öneride bulunmuşum gibi cevap veriyorsun."

Sesindeki mizah ve tehdit karışımı beni her zaman diken üstünde tutuyor ve bu gece de olan biten her şeye rağmen farklı değil.

Keşke kontrol edebilseydim. Keşke telefonu kapatabilseydim ve her şey bitmiş olsaydı. Ama beni ona yakın tutan sadece şantaj ve tehditler değil. Caden artık yok. Onu umutsuzca istediğim gerçeği.

Xi'yi öldürmeye çalıştı.

"Ciddiyim," diyorum zayıfça. Tanrım, bu çok zor ama yapmak zorundayım. "Seninle çıkmam için beni kaçıramazsın. Bunu daha ileri götürmek istemiyorum. Senden buna saygı duymanı istiyorum."

"Biliyorsun, Billie." Sigara içiyor olmalı çünkü kısa bir duraklama ve yüksek sesle bir nefes verme oldu. "Senin için saygı duymaya hazır olduğum birkaç şey olduğunu anlamaya başladım. Sana o geceyi hatırlattığı için sikimi emdirmemek gibi. Ya da bu gece Xi'yi öldürebilirdim ama senin ailen olduğunu bildiğim için onu bir uyarıyla bıraktım. Ama benden alamayacağın bir şey varsa, o da seni yalnız bırakmaktır. O yüzden neden benim için iyi bir kız olup İtalyan mı yoksa Japon yemeği mi tercih ettiğini söylemiyorsun?"

Başımı salladım. "Üç bıçak yarısı. Sen buna uyarı mı diyorsun?" Öfkeyle tıslıyorum. "Neredeyse ölüyordu."

"Ama yapmadı. Bunu değiştirebilirim."

"Caden... lütfen," diye hayıflandım. "Bunu durdurmamız gerek."

"İyi," diye mırıldanıyor ve hınzır gülümsemesini neredeyse telefonda duyabiliyorum. "Elde etmek için zoru oyna. Seni yine de elde edeceğim. Yarın akşam sekizde, sen vardiyayı bitirdikten sonra. Yemeği ben seçeceğim. Seni oraya sürüklememi ya da kendi isteğinle gelmeni sen seçeceksin."

Telefonu yüzüme kapattı ve ağzım açık kaldı.

Nasıl olur da bir kızı kendisiyle çıkmaya zorlayabilir?

Telefonum çalıyor ve ondan gelen bir mesaj bulmak için aşağıya bakıyorum.

Caden: 1:06 ile 1:26 arası My Bloody Valentine.

Gözlerimi deviriyorum ama yine de ne demek istediğini kontrol etmeden edemiyorum. Good Charlotte albümünü açıyorum ve başparmağımla şarkının üzerine dokunuyorum. Boğazım düğümleniyor ve acı içinde yutkunuyorum. Şarkı, onunla birlikte olabilmek için kızın sevgilisini öldüren bir psikopat hakkında olduğu için değil. Hayır, şarkı sözlerinin açıkça *seni seviyorum* diyen kısımlarını seçtiği için.

Eminim öyle demek istememiştir çünkü Caden'ın sevmesi mümkün değil. Özellikle de beni.

OceanofPDF.com

CADEN

Bedenler - Bryce

Fox

Billie çalıştığı lokantadan çıktığında üzerinde kısa siyah bir elbise vardı. İstedigimi elde ettiğimi bildiğim için gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Nerede çalıştığını anlamak zor olmadı. Sadece ormanda mezarını kazarken Racer'ın ağzından zorla almak zorunda kaldım.

Elinde iş üniformasını koyduğunu tahmin ettiğim spor çantası var ve her zamanki spor ayakkabılarını giyiyor ama benim için çaba sarf ettiğini biliyorum. Beni görmeden önce duruyor, elbisesini çekiştiriyor, sonra göğüslerine bakıyor ve elbiseyi onların etrafında yeniden düzenliyor. Onları yukarı itiyor, elbisenin korsajını aşağı çekiyor ve omuzları çöküp pes etmeden önce daha fazla göstermeye çalışıyor. Göğüsleri büyük değil, bu kesin ve şu anda elbisesinin içinden nasıl çıktıklarına bakınca, muhtemelen bir push-up sütyen taktığını anlıyorum.

Buna ihtiyacı yoktu. Olduğu gibi mükemmel. İş kıyafetini de giyebilirdi ve ben yine de onu karşı konulmaz bulurdum.

Ne zaman ve nasıl bu kadar kötüleştiğinden emin değilim. Düşüncelerime musallat oluyor, iri geyik gözleri her zaman aklımın bir köşesinde. Ahududu ve nane kokusu doyuramadığım bir ihtiyaç.

Dilimdeki piercing ile oynuyorum, onu dişlerimin arkasında gezdiriyorum. Geri dönebilseydim bir şeyleri değiştirip değiştirmeyeceğimi merak ediyorum.

Sanırım çok ileri gitmeden durmalıydım. Mesele şu ki, benim bakış açıma göre 'çok ileri' diye bir şey yok. Ne istersem onu yaparım.

alır. Etrafımdaki her şey benim almam ve insanların vermesi içindir. Zorla alıp almamam benim sorunum değil.

Ama keşke Billie benden bu kadar korkmasaydı. Benim acımasız tarafımı gördü - saygı ve korku empoze etmek için ne gerekiyorsa yapan Kral'ın adamı.

Yine de hiçbir şeyi değiştireceğimi sanmıyorum. Billie benim en kötü yanımı gördü ve eğer bunu kaldırabilirse, bunu aşabilirse ve bende daha fazlası olduğunu anlarsa, o zaman hayat boyu anlaşılmış oluruz. Çünkü biri sizin en kötü yanınızı gördüğünde, sizi olduğunuz gibi sevebilir. Birinin içini dışını bilmenin güzelliği budur. Hiçbir şeyi saklayamazsınız, canavarlarınızı bile.

Billie sonunda arabamı fark etti ve bana doğru yürüdü. Kapıyı açtı ve soğuktan kollarını ovuşturarak arabaya bindi. "Sonra beni buraya bırakır mısın? Arabam park yerinde."

"Sana da merhaba güzelim."

"Evet, evet. Merhaba. Soruma cevap verebilir misin?" diyor sinirli bir şekilde. "Duruma göre değişir," diye omuz silkiyorum.

"Ne üzerine?" diye tersliyor.

"Seni kaçırılmadan kurtarmak istediğim zaman."

Gözlerini deviriyor. "Dayanılmazsın." At kuyruğunu sıkıyor ve aletim bir şekilde sadece bu hareketle bile uyanıyor.

"Ve buna rağmen benden hoşlanıyor olman çok sinir bozucu değil mi?"

Arabayı çalıştırıyorum ki ısınabilsin. Üzerinde sadece o dar siyah elbise var, kumaşı ince görünüyor ve spagetti askıları var. Donuyor olmalı.

"Neden ceket giymiyorsun?" Onu azarladım.

"Evden çıkarken almayı unuttum ve yanımda sadece Good Charlotte kapüşonlumu vardı. Onu sevdiğini biliyorum ama beni götüreceğin yere uymayabileceğini düşündüm."

Arabayı vitese takmadan önce bir elimi çenesine doluyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Yana doğru eğilip dolgun dudaklarını kendi dudaklarımla rehin alıyorum. Uzaklaşmaya çalışınca elimi sıkıyorum ve irkiliyor. Diğer elimi at kuyruğuna sokuyorum ve onu serbest bırakmadan önce kalın, uzun, açık kahverengi saçlarını çözüyorum.

Koltuğuna yaslanırken "Yapma bunu," diye söylendi.

"Saçlarının açık olmasını tercih ederim. Gerçi bu şekilde görebilen tek kişi ben olduğum için."

"Beni öpmeyi kastetmiştim," diye beni suçluyor.

Arabayı çalıştırıyorum ve son bir kez ona dönüyorum. "Sana ne istersem yaparım. Bunu bir kez ve sonsuza dek kafana sok." Sonra otoparktan çıktım.

Pencereden dışarı bakıp kollarını kavuştururken "Sen bir pisliksin," diye homurdanıyor.

Sonunda bir İtalyan restoranı seçtim. Billie içeri girerken kapıyı tuttum ve garson bizi arka tarafta, restoranın geri kalanından biraz izole edilmiş bir masaya götürdü.

İki kişilik yuvarlak bir masa ve ben de hemen onun yanına oturuyorum. "Sadece diğer tarafa geç" diye emretti.

"Hiç sanmıyorum." Kalçasını tutuyorum ve bana dönüyor. "Saçların açıkken gerçekten hoşuma gidiyor. Çok güzelsin."

"Xi'yi tehdit ettiğin için buradayım. Yanlış bir fikre kapılma."

"O nasıl?" İçtenlikle soruyorum. O umurumda değil ama onun üzgün olması umurumdaki.

"Yatağa bağlı çünkü biri onu karnından üç kez bıçaklamış." "Yazık."

Gülümsüyorum. "Bu kesinlikle NSC'ye yardımcı olmayacak."

Elimi masanın altından tutup kalçasından itiyor. "Senden nefret ediyorum, Caden."

"Gecenin sonunda bu değişecek, inan bana."

Çenesi geriliyor ve parmaklarını boynundaki gümüş zincirde gezdiriyor. Başka bir garson geliyor ve ikimize de gülümsüyor. "İyi akşamlar, ben Leo ve bu gece sizin garsonunuz olacağım. Size içecek bir şey getireyim mi?"

"Sadece su lütfen," diye başını sallıyor Billie. "Ben bir Peroni alacağım," diyorum ona.

Billie sessizce menüye bakıyor ve ben de onun telefonunu çıkarışını izliyorum. Hesap makinesi uygulamasında rakamları toplarken kendi kendine mırıldanıyor. İlk başta, gerçek North Shore tarzında toplamını kontrol etmek için fiyatları eklediğini düşünüyorum. Ancak uzun bir dakikadan sonra kalori saydığını anlıyorum.

Kaşlarım birbirine çarpıyor ama işini yapmasına izin veriyorum.

Bu tür lüks restoranlara alışık olmadığımız için ikimiz de menüdeki çoğu şeyi Google'da aramak zorunda kalıyoruz. Fiyatları görünce Billie'nin yüzü buruşuyor ve şaşkın gözlerle bana dönüyor.

"Ciddiyim," diye fısıldıyor. "Paranı boşa harcıyorsun. Burada olmak bile istemiyorum."

Yavaşça kalkıyorum ve sandalyesinin arkasında duruyorum. Odaya doğru eğilip kulağına güzel sözler fısıldar gibi yapıyorum. Dudaklarımı kulağına götürdüğümde gerçekte yaptığım şey, elimi bembeyaz masa örtüsünün altına gizlenmiş kalçasından yukarı kaydırmak ve külotunu yana itmek. Hiçbir uyarıda bulunmadan bir parmağımı daracık amına sokuyorum ve onun irkilerek doğrulduğunu hissediyorum.

"Caden," diye yarı fısıltılı bir inilti çıkarıyor. Bir saniye önce hazır olmayabilirdi ama ıslaklığının parmağımı kapladığını hissediyorum.

"Sus," diye kulağına gülümsedim. "İşte sana sunduğum seçenekler. Birinci seçenek, iyi bir kız ol, yemeğini seç ve sana iyi davranmam için bana bir şans ver. İkinci seçenek, küçük bir velet ol, tüm odanın parmaklarıma boşalmanı izlemesine izin ver ve orgazm olup daha uyumlu hale geldiğinde yemeğini seç ve güzel bir akşam geçir." Parmağımı onun içinde ve dışında hareket ettirmeye başladım, ıslaklığı şimdi neredeyse sandalyeye damlıyordu.

"Peki ne olacak küçük arı? Uslu kız mı, yoksa velet mi?"

Alt dudağını ısıırıyor ve ben bir parmağımı daha içine sokuyorum. "Seni duyamıyorum."

Bana sıkıca sarıldığını ve nefesinin kesildiğini hissediyorum. Koltuğuna yığılırken kararlılığını kaybettiğini görüyorum.

"Aferin kızıma."

"Mm, ben de öyle düşünmüştüm." Sözüme sadık kalarak ondan çekiliyorum. Rahatlama ve hayal kırıklığı karışımı bir duyguyla gözlerini kapattı. Benim edepsiz kızım boşalmak istiyor, ama bütün restoranın önünde değil.

Tekrar oturuyorum ve parmaklarımı ağızıma götürüp dudaklarımı parmaklarımin etrafına sararken gözlerinin derinliklerine bakıyorum. Menüme bakmadan önce yavaşça parmaklarımı çekiyorum. "Siktir," diye hayıflanıyorum. "Bu menüdeki hiçbir şey senin tadınla kıyaslanamaz."

Tekrar yukarı baktığımda pembe yanaklarının ve kırmızı kulaklarının tadını çıkarıyorum.

"Utanırken de çok güzelsin," diyorum usulca. Masanın üzerindeki elini tutuyorum ve o elini çekmiyor.

Leo siparişlerimizi almak için geri geliyor ve kalorileri sayarken telefonuna eklediğini gördüğüm birçok kalemde sadece birini soruyor. Carbonara sipariş ediyorum ve Leo'ya bir şey sorması için ona bir şans daha veriyorum. Ama o hiçbir şey söylemiyor, utangaç bir şekilde başını sallıyor.

Ve bu sarsıntının ne anlama geldiğini biliyorum. Paramızın yetmeyeceğinden korkuyor. Başlangıçta tam olarak ne seçmek istediğini hatırlayarak, onun için sipariş veriyorum - küçük bir tabak domatesli makarna, iki farklı salata ve buharda pişirilmiş sebzeler.

"Ve biraz ızgara tavuk ekleyin," diyorum sonunda. "Proteine ihtiyacı var. Soda yok, alkol yok. Teşekkürler."

Leo gittikten ve ben konuşmayı bıraktıktan sonra bile Billie'nin masum bakışlı geniş gözleri hâlâ benim üzerimde. "Bunların hepsini benim için sipariş etmene gerek yoktu," diyor sessizce, sandalyesinde garip bir şekilde kayarak.

"Küçük arı," diyorum gözlerinin içine bakarak. "Benimleyken istediğin her şeye sahip olabilirsin. İstedığın her şeyi sana vereceğim. Ne zaman istersen. Tamam mı?"

Zayıfça başını sallamadan önce boğazının çalışmasını izliyorum. Yanakları hâlâ renkli ve kahverengi gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. Bu gece göz kamaştırıcı. Sadece elbisesi değil; bunun benim için olduğunu biliyorum. Biraz rimel sürdüğünü ve açık pembe bir ruj sürdüğünü fark ediyorum. O kadar hafif ki, soluk teniyle tezat oluşturan alındaki koyu çilleri gizleyemiyor.

Gözlerim zayıf boğazı boyunca omzuna giden kıvrıma ve aşağıya doğru sürükleniyor. Küçük memeleri yukarı kalkmış, sikimi aralarına sokup göğsüne boşalana kadar boğmak istiyorum.

Göğsüne düşen bir tutam saçı tutup omzunun arkasına taşıyorum. Uzun saçları her zamanki gibi at kuyruğu olmadığında büyüleyici oluyor. Bu gece onu tutup kafasını yatağa bastırdığımda çılgılık atacak ve sikimin üzerine boşalacak.

"Bugün iş nasıldı?" İsteksizce saçlarını bırakarak soruyorum. Ellerimi meşgul etmek için biramı alıyorum. Aksi takdirde onu yakalayacağım ve bu nazik olmayacak.

"Kahretsin, her gün olduğu gibi. Berbat yemekler sunan bir lokantada çalışıyorsanız bu bir sorun. İnsanlar aşçıdan ziyade garsonu suçlama eğilimindedir."

"Neden orada çalışmaya başladın?"

"Bir şekilde para kazanmak lazım," diyerek omuz silkiyor ve bir yudum su alıyor. "Derslerinle ne alakası var ki?"

Gözleri bardağında kalıyor ve bardağın kenarıyla oynamaya başlıyor. "Bıraktım."

Cevabımı ona fırlatıp geri çekilmesine neden olmamak için bir süre geçmesine izin veriyorum. "Yapmamalıydın. Üniversite şu anki işinden daha iyi bir iş bulmana yardımcı olacak. Garsonluk yapmanın kötü bir yanı

olduğundan değil, ama ayrılmayı ne kadar çok istediğini biliyorum.
Üniversite bu konuda yardımcı olabilir."

"Pekâlâ *baba*," diye alaycı bir şekilde homurdanıyor ve tekrar bana dönüyor. "Buradan asla çıkmayacağım Caden. Bunu tartışmanın bir anlamı yok."

Silver Fall kızına karşı yenilgisi iki hafta önceydi ve hala tamamen kederli.

"Eğitim nasıl gidiyor?"

"Artık antrenman yapmıyorum." Cevabı kısa kesilmişti ve Leo yemeğimizle birlikte yeniden ortaya çıktığında rahatlamış görünüyordu.

O gider gitmez tabağındaki spagettiği ağzına tıkıyor, benimle konuşmak istemiyor.

"Küçük arı," diyorum elimi ensesine koyarken sakince. "MMA kariyerin bitmedi."

Makarnasını yutar yutmaz ağzına olması gerekenden daha fazla sebze atıyor. Dolu ağız yüzünden yanakları şişiyor ve ben gülerek başımı sallıyorum.

"Bir noktada yiyecek bir şey kalmayacak ve benimle konuşmak zorunda kalacaksın." Yutkunduktan sonra öksürür ve biraz su içer.

"MMA benim en sevdiğim konuşma konusu değil. Değiştir."

Bir süre yüz hatlarına bakıyorum, yüz hatlarında gördüğüm hüznün hoşuma gitmiyor. "Bana öyle bakmayı kes." Rahatsız bir şekilde koltuğunda kayıyor. "Ne gibi?"

"Sanki bana acıyormuşsun gibi."

"Sadece seni üzgün görmekten hoşlanmıyorum," diye itiraf ediyorum, elim boynunu okşarken.

Alaycı bir kahkaha atıyor. "Yalancı."

"Seni merhametimle görmek hoşuma gidiyor, ama seni üzgün görmek hoşuma gitmiyor."

Arada fark var."

Kıpırdanıyor, omuzlarını oynatarak elimi itmeye çalışıyor. Başaramayınca sandalyesini benden biraz daha uzağa kaydırıyor. Onu bırakıyorum ama kendi sandalyemi de çekip onu takip ediyorum.

"Tanrım, Caden," diye homurdanıyor. "Şu nazık olmaya çalışma ve beni baştan çıkarma olayını bırak. Biz düşmanız. Neredeyse '*biz*' oluyorduk, biliyorum ama gerçekler artık *bizi* yakaladı. Buradan asla ayrılamayacağız ve başka bir yerde mutlu olamayacağız. İkimize de bir iyilik yap ve bunu kabullen. Hayatımın geri kalanında o boktan lokantada hizmet edeceğim, babamla yaşayacağım ve sen de seni öldürene kadar çeteni yöneteceksin. Hayat böyle işte."

Cevap verirken sesim birkaç ton daha koyu. "Hiçbir çeteyi yönetmeyeceğim. Burada kalmayacağım."

"Elbette. Öyle diyorsun. Ama Xi'yi sırf satıcınızın evini bastığı için bıçakladınız. Bana çete işlerine bulaşmış biri gibi geldi."

"Xi'yi bıçakladım çünkü uyarımı dinlemedi. Ona senden uzak durmasını söyledim. Benim olana dokunanın öleceğini söyledim. Hâlâ nefes aldığı için çok şanslı," diye alçak sesle tısladım.

Dudakları birbirine yapışıyor ve hiçbir şey söylemeden kaskatı kesiliyor.

"Pes ediyorsun, Billie. Bu sen değilsin. Eğitime devam et, savaşmaya devam et." "İstemiyorum," diye karşılık verdi.

"Böyle diyorsun ama yine de her sabah koşuyorsun." Bir şey söyleyecek oldu ama sözünü kestim. "Evet, seni bir sürüngen gibi izliyorum. Aş artık bunu. Hâlâ alkol almıyorsun." Elinde sıkıca tuttuğu su bardağını gösteriyorum. "Kilo vermediğinden emin olmak için hâlâ kalorilerini sayıyorsun. Bir porsiyon karbonhidrat, buharda pişmiş sebze ve protein. Bana hâlâ sıkı bir eğitimden geçmek isteyen biri gibi geldi."

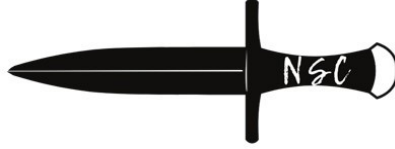
"Bu sadece bir alışkanlık," diye geveliyor yalanını.

"Bir dövüşü kaybettin, küçük arı. Yenilmez olduğunu düşünen herkesin bir alçakgönüllülük seansına ihtiyacı vardır. Sen kendininkini aldın. Şimdi oraya geri dön. Çünkü sana bir şey söyleyeyim, ben Kuzey Sahili'nden ayrılmak için para biriktirmeye ve çalışmaya devam edeceğim, sen de savaşmaya devam edeceksin. Ayrıca sen gizlice bundan zevk alırken ben de seni benim yapmaya devam edeceğim. Bunlar gerçekler. Bunlara sadece alışmakla kalmayın. Onları kabul et."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece bana bakıyor. Görünüşe göre bu gece birbirimizin gözlerine bakmaktan kendimizi alamıyoruz. O benimkinde ne görüyor bilmiyorum ama ben onunkinde umut ateşinin yandığını görmeye başlıyorum, içimi gururlu bir his kaplıyor. Bunu ben yaptım. Kızıma umut verdim.

BILLIE

Gövde -

Rosenfeld

Restorandan çıkarken Caden elimi tutuyor. Onun teninin benimkine dokunuyor olması bile karnımın alt kısmında bir gerginlik yaratıyor. Yemek sırasında söylediği sözler bana her türlü şeyi hissettirdi.

Xi'ye yaptıkları için ondan nefret ediyorum. Gerçi Caden'dan hep nefret ettim; yeni bir şey yok.

Aileme zarar verdikten sonra ona karşı hissetmeye başladığım o tuhaf duyguyu kaybedeceğimi düşünmüştüm. Bunu yapmadığım için utanıyorum.

Onun müstehcen sözleri beni hala sıcak ve rahatsız hissettiriyor. Benimle usulca konuştuğunda göğsüm hala ısınıyor. Ve bu gece... beni yeniden umutlandırdı.

Son iki haftada yaptığım tek şeyin kendimi, inançlarımı, hayallerimi ve umutlarımı kaybetmek olduğunu hissediyorum. Caden sesindeki ateşle onları yeniden alevlendirdi.

Bunu nasıl yapıyor? Her zaman içimi dışımı biliyormuş gibi bana ulaşıyor. Bana hissettirdiği umutla yıkanmak istiyorum. Elini sıkıca tutmak, bana sarılmasına ve bedenimi kullanmasına izin vermek istiyorum.

Bu gece kesinlikle karşı konulmaz biri ve bu kalbim için tamamen haksızlık. Beni güzel bir yere götüreceğini bildiğim için çaba gösterdim ve o da aynısını yaptı.

Mükemmel poposunu saran siyah bir pantolon ve kolları kıvrılmış sade beyaz bir gömlek giyiyor. Ön kollarında ve güçlü ellerinde dövmeler göze çarpıyor. İlk iki düğmesi açık. O bir

Takım elbise ceketini giydi ama hiçbir şeyim olmadığı ve donduğum için bana verdi. Güzel, çünkü gömleğin omuzlarını sımsıkı sarışını seyretmeye bayılıyorum.

Adam beni kendisiyle bir randevuya çıkmaya zorladı ve ben de sanki hayatım boyunca bu randevuya çıkmayı hayal etmişim gibi restorandan ayrıldım.

"Billie!" diye boğuk bir ses arkamızdan sesleniyor. İkimiz de durup arkamızı döndük, kim olabileceğinden emin değildik. Silver Falls'un bu tarafında kimseyi tanımıyoruz.

Bizimle aynı yolda yürüyen adamı tanıdığımda gözlerim açılıyor. Uzun boylu, geniş omuzlu ve kendinden emin bir tavrı var. Simsiyah saçları Caden'inkine benziyor ama onunkiler daha kısa ve daha bakımlı. Gece yarısı gözleri, birleşmiş ellerimize bakmadan önce beni ve Caden'ı içine çekiyor.

"İşte bu beklenmedik bir şey," diyor dengeli gülümsemesi dudaklarına yerleşirken.

Jake White'ı iki yılı aşkın süredir görmemiştim. Hepimizin öldüğünü sandığımız geceden sonra benimle bir daha iletişime geçmedi. Jamie bana hayatta olduğunu söylemişti. Aramızdaki farklılıklara rağmen o geceki tüm yardımlarım için teşekkür etmek ve baltaları gömmek istediğini söylemek için bana mesaj atmıştı. Ne de olsa erkek arkadaşı ondan ayrılmış ve kalbini kırmak için beni kullanmıştı. Pek iyi arkadaş sayılmazdık. Yine de mesajını takdir ettim. Cevap vermedim çünkü kendi kederime çok kapılmıştım. Bir zamanlar olduğum kızı, Caden'ın yok ettiği kızı gömüyordum.

"Billie, nasılsın?" Jake bana doğru bir adım daha atıyor ve beni kucaklamak için kollarını açıyor. Caden'ın eli otomatik olarak benimkini bırakıp ensemden tutuyor ve beni geri çekiyor. O Jake'ten biraz daha uzun, benim Stoneview eski sevgilim ise çok daha geniş.

"Senin ölmüş olman gerekmiyor muydu?" Caden merhaba der gibi soruyor. Jake'e ölümcül bir bakış fırlatırken beni kendine daha yakın tutuyor.

Jake bize şöyle bir bakıyor ve küçük bir kahkaha atıyor. "Hayır, sadece biraz kestirdim." Sesinin o dövüşten önceki kadar yumuşak olmadığını fark ediyorum. Ölüm Kafesi'ndeki rakibi onu boğmuş ve bu da ciddi bir hasara yol açmış olmalı.

"Yani, siz ikiniz... birlikte misiniz?"

Caden sakince evet derken ben de "Hayır" diyorum.

Jake başını geriye atıyor, gırtlaktan gelen bir kahkaha etrafımızda yankılanıyor. "Ben de o yollardan geçtim dostum," diyor Caden'a. "İyi şanslar."

Caden'ın hınzır gülümsemesi belirmeden önce gerildiğini hissediyorum. "Oraya gittim de ne demek?"

Yanlış anlaşılmanın farkına vararak, bu karşılaşma bir kan banyosuna dönüşmeden önce araya giriyorum. "Kız arkadaşını kastediyor, Jamie. Benimle değil." Elim Caden'ın göğsüne koyuyorum. "Hâlâ Jamie'yle birliktesin, değil mi Jake?"

Hala onunla olup olmaması umurumda bile değil. Evet dese iyi olur.

"Hâlâ Jamie'yle birlikte." Başını sallıyor. "Paket servisi için arkadaşımızın evinde bekliyor." Bize elindeki plastik poşetleri gösteriyor.

"Güzel," diyorum beceriksizce. "Siz hâlâ Stoneview'de mi yaşıyorsunuz?" Onun ve kız arkadaşının ciddi olduğunu ne kadar çok belirtirsem, herkes için o kadar iyi olur.

"Hayır, üniversite için Philadelphia'ya taşındık-"

"Kızıma hitap etmene olan sabrım resmen sınırına ulaştı." Sesi soğuk ama sözleri bıçak gibi. "Ölümden bir kez kaçtın. Bunu ikinci kez denememelisin."

"Kahretsin, Billie," diye kıkırdadı Jake. "Sert bir ele ihtiyacın olduğunu biliyordum. Aslında tam bir psikopat istediğini fark etmemiştim."

Gözlerimi Jake'e dikip sessizce neden ölmek istediğini soruyorum.

"Sapığın sustalı bıçağı var. Onun hakkında bir şey bildiğinizi söylemeden önce bunu unutmayın."

Jake kendine olan güvenini kaybetmez. Caden'a parlak bir şekilde gülümsüyor ve "Güzel. Onun üzerinde kullandın mı? Silahı Jamie üzerinde denedim. Şiddetle tavsiye ederim."

Çünkü aynı şekilde, Caden'ın tavrının büyük ölçüde değiştiğini hissediyorum. "Oh," diyor basitçe, ses tonunda kötü niyetli bir çan çalıyor. "Bence buna bayılırdın, küçük arı. Değil mi?"

Günahkâr gözleri benimkilere geliyor, yeşil gözleri heyecanla parlıyor. Yüzümdeki dehşeti fark etmiş olmalı. "Küçükten başlayacağız, bebeğim" diye sırtıyor bana. "Merak etme."

"Şimdi yapmamız gereken işler var" diyerek beni uzaklaştırmaya başladı. Memnun oldum Jake."

Jake'in bunu Caden'dan duymanın ne demek olduğunu anladığını bile sanmıyorum. *Tanıştığımıza memnun oldum.*

Aslında ona artık en iyi arkadaş olduklarını söylüyor. Çünkü içlerinde aynı tür kötülük olduğunu anlamıştı.

Eli hâlâ boynumdayken arabaya doğru yürüyoruz. Eskiden bu sahiplenici jestten korkardım, ama bu gece, sıcaklık bana güven veriyor ve beni

rahat hissediyorum.

Caden arabanın yolcu tarafını açıyor ve binmeme yardım ediyor. Benim için kemeri bağladı, belimi tuttuğundan ve işi bittiğinde diğer elini amıma indirdiğinden emin oldu. Sonra iki elini elbisemin altına sokuyor, iç çamaşırlarımın yanlarından tutuyor ve cebine koymadan önce bacaklarımdan aşağı çekiyor.

"Caden," diye yarı içli bir itirazda bulundum.

"Senin için bir şeyim var, küçük arı." Torpido gözünü açıyor ve tam olarak göremediğim bir şey alıp tekrar kapatıyor. "Benim için öne eğil."

"Neden?" Gözlerimi kısarak söylüyorum.

"Çünkü sana kirli şeyler yapmak istiyorum ve senin de bunu kabul etmeni istiyorum.

Merak etme, istemezsen bu beni durdurmaz."

Yutkunuyorum, korku olduğunu düşünebileceği ama aynı zamanda beklenti olduğunu bildiğim şeyi yutuyorum. Kayarken kalçalarım geriliyor, karnımın alt kısmında bir ihtiyacın büyüdüğünü hissediyorum.

Ona neredeyse belli belirsiz bir baş selamı veriyorum ve o da bana en hızır gülümsemesini sunuyor. Beni ıslatan gülümseme.

"Aferin kızıma. Şimdi öne doğru eğil."

Öyle yapıyorum, alnım gösterge paneline dayanıyor. Ellerimi arkama götürüyor ve bir fermuarın sıkıldığını belli eden sesi duyuyorum. Bileklerim birbirine çarpıyor ve derimi kesiyor.

Normal oturma pozisyonuna dönmeme yardım ediyor, ellerim sırtımın altında ve koltukla aramda eziliyor.

Eli bacaklarımla arasında kayboluyor ve ıslak girişime karşı bir şey hissediyorum, ancak elbisem kasıklarımı gizlediği için ne olduğunu göremiyorum.

"Bu da ne?" diye panikliyorum ama nesneyi yavaşça içime ittiğinde kendi inlememle kesiliyorum. "Caden..."

"Evet,

bebeğim?" "Ne

oldu?"

Eşyayı içime sokup çıkarıyor, beni kalçalarımı oynatmaya ve zevk arayışında onun hareketini takip etmeye zorluyor.

"Bu bir G noktası vibratörü."

Kollarımı hareket ettirmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Tabii ki yapamıyorum. Düşmanımın arabasında kablo bağlarıyla bağlıyım. Eli tekrar hareket ediyor ve bir bakıyorum vibratör içime giriyor. Tam sihirli noktama.

"Oh Tanrım," diye zevkle çığlık atıyorum. "Oh..." Nefes nefese kaldım.

"Caden..."

"Mm, adımı söylemeni çok seviyorum."

Oyuncağı olduğu gibi bırakıyor ve benden uzaklaşıyor. Elinin hedeflenen baskısı olmadan, bu kadar yoğun değil. Dudaklarıma küçük bir öpücük konduruyor ve kapıyı kapatıp beni sürücü tarafına bırakıyor.

Oturur oturmaz arabayı çalıştırıyor.

"Hadi biraz gezelim," dedi bana. Ve ben bunun sıradan bir sürüş olmayacağını zaten biliyorum.

Derin bir nefes alıyorum, öfkeli kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Kuzey Sahili'ne geri dönüyoruz, ama beni evime ya da onun evine götürmek yerine, ormanın içinden geçen yoldan gidiyor. On beş dakikadan kısa bir süre içinde sadece ağaçlarla çevriliyiz. Üzerimizde parlayan aydan başka ışık yok, onun uğursuz parlaklığı ormanı uğursuzlaştırıyor.

Caden yavaşlıyor ve cebinden bir şey çıkarıyor. Elindeki küçük kumandayı görüyorum ve oyuncak içimde titreşmeye başladığında ne için olduğunu sormak üzereyim.

Nefes alıyorum ve bacak bacak üstüne atıyorum. Titreşim yoğun değil ama G noktama biraz daha baskı yaptığını hissedebiliyorum.

"Bu nasıl bir his?" Caden gözlerini yoldan ayırmadan soruyor.

"İyi." Vücudum ısınırken sesim titriyor.

"Peki ya bu?" Titreşimler, içimdeki basınçla birlikte yoğunlaşıyor.

"Oh Tanrım..."

"Cevap ver bana." Sesi gergin ve bunun kendi zevk ihtiyacını kontrol etmeye çalışmasından kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyorum.

"Güzel," diyorum aceleyle.

"Seni kim iyi hissettiriyor, küçük arı?"

"Sen...sensin, Caden."

Sürmeye devam ediyor ama titreşimleri azaltmıyor ve ıslaklığımın damladığını hissediyorum.

Tam bir nefes almak zaten zor. Ben onun yanında kıvranıyorum, o sakin bir şekilde arabayı sürerken ben yerimde kıpırdanıyorum, bana bakmıyor bile. Yüzünde bir sırıtma var ve elimde olmadan ona bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Titreşimler biraz daha yoğunlaşıyor ve karnımın sıkıştığını hissederken çığlık atıyorum.

"Caden..." Panikledim.

"Tekrar. Kim seni iyi hissettiriyor?"

"Sen!" Çığlık atıyorum. Kollarımı çekiştiriyorum, içimde oluşan yoğun ihtiyaçtan korkuyorum.

Elleri direksiyonu sıkıca kavrarken, "Söyle," diye homurdanıyor. "İhtiyacı olan küçük bir sürtük gibi nefes nefese kalmama kim sebep oluyor?"

"Sen, Caden. Bu..." Nefesim kesildi. "Caden... lütfen."

"Aynen öyle, bebeğim. Bunu asla unutma." Hafifçe sakinleşiyor ve o korkutucu gülümsemesiyle bana bakıyor. "Benim için her yerine boşalacaksın." Arabayı hızlandırıyor ve kalbim alarmla çılgınca atıyor, dışarıdaki ağaçların bulanıklaştığını gördüğümde gözlerim açılıyor.

"Çok... hızlı," diye nefes alıyorum. Titreşimlerden mi yoksa arabadan mı bahsettiğimi bile bilmiyorum.

Oyuncak G noktama sertçe bastırmaya devam ederken tüm vücudum kasılıyor. Çıplak kalçamda sert bir tokat hissetmeden hemen önce bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum. "Aç bacaklarını. Hemen şimdi."

Bunu isteksizce yapıyorum, kendimi savunmasız hissediyorum ve artık bedenimi kontrol edemiyormuşum gibi geliyor.

"Lütfen," diye haykırıyorum, kontrolümü kaybettiğimi hissediyorum.

"Ben... Ben tutamıyorum."

"Biliyorum," diye tekrar bana bakıyor, gözleri kendi zevki için beni aşağılamak isteyen sadist bir ihtiyaçla parlıyor. "Kendi üzerine boşalacaksın, küçük arı. Araba koltuğumun her tarafına fişkırtacaksın ve ben seni arkadan becerirken yüzünü ovalayacağım."

"Hayır," diye başımı sallıyorum. "Lütfen..." Bileklerimi oynatmaya çalışıyorum, bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini çok iyi biliyorum ama yine de denemek zorundayım.

Vücudumun bu yoğun boşalma ihtiyacını kontrol edebilmemin hiçbir yolu yok. Orgazm olmayı çok istiyorum ama kontrolü kaybetmenin utancını yaşamak istemiyorum.

Durdurulamaz yoğunluğun giderek arttığını hissettiğimde gözlerim yaşıyor. "Caden..." Nefesim kesiliyor ve birkaç saniye boyunca havasızlıktan boğuluyorum, vücudum sımsıkı sarılıyor. Ve sonra, patlıyorum.

Ciğerlerimi terk eden çığlık arabanın içinde yankılanıyor. Dizlerim yukarı kalkıyor ve kendi üzerime katlanıyorum, başım gösterge paneline geliyor. Plastiği ısırarak içine doğru çığlık atıyorum. Zevk durmuyor ve ıslaklığın içimden fişkırdığını hissediyorum. Tamamen durdurulamaz ve aşağılanma da en az zevk kadar yoğun. Şimdi ağlıyorum, vücudum spazm geçirirken gözyaşlarım akıyor.

Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum ama Caden oyuncağı kapattığında bile,

amım titreşmeye devam ederken ağzımdan zevk iniltileri dökülüyor.

Oyuncak.

Arabanın kapısını duyuyorum ve durduğumuzu ancak şimdi fark ediyorum. Yan tarafım açılıyor ve Caden'ın eli saçlarımda, beni arabadan dışarı sürüklüyor. Yüzüm arabaya dönük olacak şekilde beni çeviriyor ve yüzümü koltuğa doğru iterek beni eğiyor. Islaklığım ile sıvılaşmış olmuştum.

Normal bir nefes almaya çalışırken kıcımı tokatlıyor. "Pis sürtüğ her yerine boşaldı. Arabama ne yaptığına bak." İç baldırımı tokat attı. Önce birine, sonra diğerine. Islak ses beni daha da utandırıyor. "Kendini ne kadar ıslattığına bak."

Dilinin ağızla buluşana kadar iç uyuşumda dolaştığını hissettiğimde ırkiliyorum. "Çok lezzetlisin." Dilini içime itiyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. Beni ayakta tutan tek şey onun elleri.

Tekrar ayağa kalkıyor ve kalçalarımı sıkıca kavramadan önce oyuncak çıkarıyor ve bir sonraki bildiğim şey, şiddetli bir itme ile içime giriyor.

O kadar ıslak ve şişmişim ki, çılgılığım sadece saf zevk. Kıcığımı bir tokat daha atıyor ve ben de bunun şiddetinden çılgılık atıyorum.

"Bu kimin cesedi?" "Senin,"

diye haykırıyorum.

"Senin sahibin kim?" "Sen..."

"Bırak duyayım, bebeğim. Bana ihtiyacım olanı ver."

İhtiyacı var. Bana ihtiyacı var.

İticileri acımasız. Onları içimde o kadar sıkı hissediyorum ki, karnımın alt kısmında başka bir orgazm oluşuyor.

"Bana sahipsin Caden," diye inliyorum. "Sen. Sadece... aah... sen."

"A y n e n ö y l e ." Hızını artırıyor ve tüm vücudum elektrikleniyor. Daha sert itişler, şiddetli zevkler.

Yüksek sesle inliyorum ve o da saçlarımı çekerek başımı ıslak koltuktan kaldırmaya zorluyor. "Boşaldığında adımı haykır, küçük fahişe."

"Caden!" Patladım. Yüksek sesle çılgılık atıyorum, orman sesimi yutuyor.

Çekiyor, beni çeviriyor ve göğsüme boşalıyor. Beni bırakmadan önce üzerime eğiliyor ve çenemi sıkıca kavriyor. Kulağımın hemen altını ısırtıyor ve ne yaptığını anladığımda ona karşı koymaya çalışıyorum.

"Hayır," diye kıvranıyorum altında.

"Benimle kavgaya etme," diye homurdanıyor. "Herkesin seni hâlâ becerdiğimi bilmesini istiyorum."

Kulağımdan çeneme ve çeneme kadar iz bırakıyor.
Ve ben de ona izin vermeye karar verdim.
Hiçliğin ortasındayız, seksten nefes nefese kalmışız. Çılgınlığımıza
tanıklık edecek kimse yok ama *biz* biliyoruz.
Bu gecenin kendimi ona gerçekten teslim edeceğim gece olduğunu
biliyoruz.
Zaten beni alacaktı. Buna mecbur olduğum için çok mutluyum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

CADEN

*Bebek - Elvist Drew,
Avivian*

"...ve bu da demek oluyor ki o mağaza satış noktasını da devralacağız."

Jade'in sesini duymazdan gelerek telefonumda Billie'nin mesajlarına göz atıyorum. Az önce bana gönderdiği Murder'la birlikte çekilmiş selfie'sine bakarak gülümsüyorum. Dışarısı parmaklarını donduracak kadar soğuk olmasına rağmen elinde bir dondurma var ve Murder onu yalamaya çalışıyor.

Etrafımdaki insanlar konuşmaya devam ederken ben de mesaj atıyorum.

"Mezarlığın arkasındaki geçidi geri almaya çalıştık. Xi adamlardan ikisini öldürdü. Çıplak eller ve hepsi."

Billie'den gelen bir sonraki fotoğrafı açtığımda Sawyer'ın sesi sadece arka plandaki gürültü. Alt dudağını dışarı doğru itiyor, suratını asıyor ve en sevimli köpek yavrusu bakışlarını atıyor. Murder dondurmayı mutlulukla yalıyor.

Küçük arı: Hayır. Onu çaldı!

Yumuşak bir kahkaha atıyorum ve etrafımdaki oda sessizleşiyor. "Komik bir şey mi var, Cade?"

Kafamı kaldırdığımda dört çift gözün bana baktığını görüyorum. Jade, Sawyer'ın koltuğunun kolçağında oturuyor ve ben bir kaşımı kaldırıyorum.

"Siz ikiniz şimdi sevişiyor musunuz?"

"Caden," diye tersliyor Ethan yanımda, eski kız arkadaşının patronuyla yattığına dikkat çekmemden hoşlanmıyor. "Elindeki işe odaklanabilir misin?"

"Az önce Xi'nin iki satıcımızı öldürdüğünü söyledik. Onları öldüresiye dövdü." Jade etki yaratmak için duraksıyor ama umurunda olmadığını anlamıyor. "Lea oradaydı, her şeyi gördü. Bize geri dönüp haber verebilmesi için onu bağısladığını söyledi."

"O adam," diye homurdanıyorum. "Hayatta olmaktan nefret ediyor."

"Söylediğiniz hiçbir şeyi umursamadığını yüzümüze vuruyor. Peki bu herif üç bıçak yarısından nasıl kurtuldu?" Sawyer alay ediyor.

Onu gerçekten duyamıyorum. Gözlerim Billie'nin resmine geri döndü.

Caden: Bebeğim, şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın olduğunu yeterince söyledim mi?

Hemen cevap veriyor.

Küçük arı: Peki ya henüz görmedikleriniz? Ya onlar benden daha güzelse?

Cevap verirken alt dudağımı ısırarak kendi kendime kıkırdıyorum.

Caden: Onları görmek istemiyorum. İhtiyacım olan her şeye sahibim.

Caden: O dudaklarını ısırıp daha iyi öpmek istiyorum.

Küçük arı: Bu gece çalışmıyorum. Buluşabiliriz. Ama evimde bir sürü insan var. Oraya gidemeyiz.

Ve şu anda oturma odamda NSC'ye karşı entrikalar çeviren insanlar var. Burada da buluşmak mümkün değil.

"...den. *Caden!*" Gözlerim yukarı kayıyor, Jade'in öfkeli bakışları üzerimde. "Telefonunda ne halt ediyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Seni görmezden geliyorum." Son duyduğum soruya dönerek ekliyorum: "Hayatta kaldı çünkü ölmesini istemedim. Hepsi bu."

"Evet," diye alay ediyor Jade. "Çünkü Billie Scott'ın duygularını incitmek istemedin." Sahte bir surat ifadesi takınıyor ve başını öne eğiyor. "Kız arkadaşına karşı çok iyisin."

"Kız arkadaşım değil," diye biraz fazla hızlı yalan söyledim.

Öyle. O benim kız arkadaşım, gelecekteki eşim, her şeyim. Hiçbirinin bilmesi gerekmiyor. Onu zaten olduğundan daha fazla tehlikeye atmak istemiyorum. Bunu telafi etmek için hayatımızın geri kalanı varken birlikte değilmişiz gibi davranmanın ne anlamı var?

Ethan mantığın sesi olarak devreye girmeye çalışıyor, sakın tavrı kendi öfkemi uzak tutmama yardımcı oluyor. "Bu kasabadan kurtulmak için yanıp tutuştuğundan tüm bu sorunların senin için önemsiz olduğunu düşünüyor olabilirsin. Ama NSC yönetimi ele geçirirse, daha üniversiteyi bitirmeden ölmüş olacaksın."

Sawyer'la gözlerimi kilitlediğimde elimi zaten dağınık olan saçlarımda gezdirerek ofluyorum. "Mezarlığın arkasındaki sokağı asla ele geçiremedik. Xi, üvey kız kardeşinin üzerinde otuz bir çekerken aletini tuttuğu kadar sıkı tutuyor. Neden şimdi istiyorsun?"

Sawyer ayağa kalkarken, "Bir şeyi kanıtlamak için," diye uyarıyor. "Bu kasaba bize ait."

"NSC'nin seni bize karşı savaş başlatabileceklerine inandırmasına izin verme Sawyer. Onların işe yaramaz pislikler olduğunu zaten biliyoruz ama senin gururun çok tehlikeli bir şey."

"Gururum mu? Peki ya korkun? Tam önünde neler olduğunu görmek istemiyorsun." Kız gibi bir sese büründü. "Kız arkadaşınla aranızın bozulacağından çok korkuyorsun." Sesini tekrar sertleştirerek ekliyor: "Kız arkadaşın senin yerine ekibini seçtiğinde ve sen de bunu kaldıramayacak kadar korkak olduğunda ne olacak?"

"Benim kız arkadaşım değil," diye bu sefer biraz daha sert bir şekilde azarlıyorum. Ayağa kalkıyorum ve yavaşça ona doğru yürüyorum.

Göğüs göğüse, bana dik dik bakarken gözlerimde parlayan kötülüğün ışıltısını hissediyorum. "Bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin ver. Şimdiye kadar korktuğum tek şey kendim oldum. Çünkü kontrolümü kaybettiğimde kimse beni durduramaz. Bunu biliyorsun, değil mi Sawyer?"

Vücudu telaştan gerildiğinde bir adım geri atma ihtiyacı duyduğunu hissediyorum. "Beni zorlama," diyorum ürpertici bir ses tonuyla. "Kontrolümü kaybetmeme neden olma." Onu izlerken boynundaki tüylerin diken diken olduğunu fark ediyorum. Bakışlarımı tekrar ona çevirerek gülümsüyorum. "NSC ile ne yaptığınız umurunda değil ama değerli enerjinizi ve kaynaklarınızı onlar için harcamayın. Adamlarımızın ölmesinin bir anlamı yok. Zaten üstünlük bizde. İstiyorlarsa bize gelsinler. Bunun bir intihar görevi olduğunu hemen anlayacaklardır."

Elimdeki telefona baktığımda Billie'den gelen bir başka mesajı fark ediyorum. "Gitmem gerek. Özel ders falan."

Ön kapıya yöneldiğimde Jade, "Özel dersi bıraktığını sanıyordum," diye sesleniyor.

"Sen kendi işine bak Jade," diye karşılık veriyorum Billie'ye yazmaya başlarken. "Senden gerçekten bıktığımda sana ne yapacağımı kim bilebilir?"

Çıkıyorum ve arabama doğru yürürken yazmaya devam ediyorum.

Caden: Sana kötü şeyler yapacağıma söz vermiştim, hatırlıyor musun?

Küçük arı: Evet...

Caden: Ormanda yolun çakıla dönuştüğü yerde buluşalım. Bizim için bir oyunum var. Etek giy ve iç çamaşırını giyme. Ve saçını da açmanı istiyorum.

Küçük arı: Bir etek ve başka bir şey olmadan donarak öleceğim.

Caden: Seni ısıtacağım, bebeğim. Merak etme.

Arabama gidip torpido gözünü açtım. Karıştırırken, geçmişte NSC adamlarını kaçırdığımda kullanmak için sakladığım siyah bir bez parçası buluyorum. Ayrıca bir şişe viski, bir silah ve kablo bağları da var.

Silahı kullanmayacağım çünkü bu bana Stoneview'li eski sevgilisinin diğer kız arkadaşına yaptıklarını hatırlatıyor. Billie'nin ondan ilham aldığını düşünmesini istemiyorum. Gerçi bir keresinde benim kız arkadaşımı becermemiş olsaydı iyi arkadaş olabilirdik diye düşünüyorum. Gözlerinin mavisini kirleten bir karanlık noktası var. Tıpkı benim gibi onda da derin bir sorun var.

Billie'ye verdiğim buluşma noktasına gidiyorum ve orada park etmiş arabasını tanıyorum. Yol, bu ormana gelindiğinde medeniyetin sonudur. Çakıl taşına dönüşüyor ve sonra yavaş yavaş ormanlık alandan başka bir şeye dönüşmüyor. Bu sonun başlangıcıdır. Canavarların saklandığı ve kimsenin çığlıklarını duymadığı yer.

Gece çöküyor ve bu bana huzur veriyor. Günün en sevdiğim kısmı.

Ben geceye aidim ve Billie bunu biliyor.

Viski şişesini açıp bir yudum alıyorum. Boğazımdan aşağı inen tatlı yanığın tadını çıkararak bir tane daha alıyorum ve gülümsüyorum. Bu gece küçük arımla eğleneceğim.

Telefonuma bir şeyler yazıp Billie'ye yeni bir mesaj gönderirken arabamda kalıyorum.

Caden: Arabandan in ve yüzünü bana dönerek bekle.

Küçük arı: Aklında ne var?

Caden: Neden sana söylediğimi yapıp öğrenmiyorsun?

Arabadan çıkışını ve ormanın karanlığına bakarak arabanın yanında duruşunu izliyorum. Peşinden ben de kendiminkinden çıkıyorum. Adımlarımı hafif tutarak, tam arkasında durana kadar yaklaşıyorum.

Beni hissettiğini biliyorum çünkü vücudu hafifçe gevşiyor. "Tamam, artık arkamı dönebilir miyim?" Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

"Henüz değil," diye mırıldanıyorum kulağına. Viski şişesini yere bırakıyorum ve bezi iki elimle kavıyorum. Hiçbir uyarıda bulunmadan bezi gözlerinin önüne koyuyorum.

"Caden," diye panikliyor ve parmaklarını gözlerini kapatan beze götürüyor.

Her iki ucunu da yumruklayarak, göğsüme çarpana kadar çekiyorum. "Şşş. Sakin ol," diye fısıldıyorum. "Güvendesin, tamam mı?"

Kalbinin sırtından göğsüme doğru attığını hissedebiliyorum. "İçki içiyordun." Bu bir soru değil ve onun gerildiğini hissediyorum.

Beni sadece bir kez sarhoş gördü ve o gün ona yaptığım şeyden gurur duymuyorum. Ama üç haftadır görüşüyoruz ve artık benden korkmuyor. Kendisini yiyebilecek bir kurda aşık olan küçük bir kuzu gibi, Billie de benim için savunmasını düşürüyor. İlişkimizin bu yeni hali onu her gördüğümde kalbimi eritiyor.

Billie Scott'ın sevgisini kazanmak tehlikeli derecede bağımlılık yapıyor. Verecek çok şeyi yok ve bunu yapmak için beni seçmiş olması bir ayrıcalık.

Bu onun için de tehlikeli bir durum çünkü daha önce onu istediğim için ona takıntılıyken, şimdi onu asla bırakmayacağımı bildiğim için aşk ve coşku ile tüketiliyorum. Şu anda bunu kabul ediyor ama fikrini değiştirirse benim için hiçbir anlamı olmayacak. O sonsuza kadar bana ait ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok.

Başının arkasındaki bezi bağlarken Billie'nin titreyen nefeslerinin her birinin aşırı farkındayım. Güzel uzun saçlarını çekmemeye dikkat ediyorum.

"Seninle daha önce hiç yapmadığım bir şey yapacağım, küçük arı," diye fısıldıyorum kulağına.

Aşağı baktığımda, parmaklarını kalçalarına vurduğunu görebiliyorum. Endişenin gizli bir dansı.

"Yapmak üzere olduğum şeyi durdurman için sana bir yol vereceğim." Şaşkınlıktan donakaldı. "Ne?"

"Eğer çok fazla gelirse, pes etmeni istiyorum. Tıpkı kafeste yapacağın gibi."

"Kafeste asla pes etmem." Sesi güçlü, gururu sarsılmaz.

Boynunu öpmeden önce usulca kıkırdıyorum. "Biliyorum. Ama gerçekten ihtiyacın olursa yapabileceğini biliyorsun. Tamam mı?"

"Tamam." Bir elimi arkadan boğazına dolamadan önce birkaç kez başını sallıyor. "Bu her şey için geçerli olacak, sonsuza kadar. Eğer fazla gelirim, çekil."

Vücudu gevşerken "Bunu benimle daha önce hiç yapmadın" diye belirtiyor.

"Bunu daha önce hiç kimseyle yapmadım. Başkalarının beni kaldıramaması umurumda değil ama ben seni önemsiyorum. Seni kaybettiğimi çok geç fark etmektense bana kontrolden çıktığımı söylemeni tercih ederim."

Diğer elimi yavaşça minyon vücudunda gezdirirken elim boynunda kalıyor. Kıcını, kalçalarının arkasını avuçluyorum ve viski şişesini alabilmek için eğiliyorum. Önüne koyup dudaklarına götürüyorum ve içmesini sağlıyorum.

"Tanrım," diye boğuk boğuk konuşuyor, sıcıyor ve viskiyi üzerine döküyor. "Bu viski!"

"Evet. Ve neredeyse hiç içki içmiyorsun, yani hafif sıkletsin."

Eteğinin kenarını sıkıca kavırıyor. Onu melek gibi gösteren sade beyaz bir etek giyiyor. Onu ve eteğini kirletmek için sabırsızlanıyorum.

Şişeyi dudaklarına yakın tutarak elimi boynundan göğüslerine götürüyorum.

"Billie," diye homurdanıyorum mantığımı kaybetmeye başladığımda. "Sütyen giymiyorsun." Giydiği büyük boy kazaktan bunu hissedebiliyorum. Benim dolabımdan çaldığı basit bir bej kazak. O kadar büyük ki bir tarafı omzundan düşüyor ve alt kısmını eteğinin beline sokmak zorunda kalmış.

Kazağımın düğmelerini açıyorum ve elimi onun şımarık meme uçlarına ulaşana kadar altından geçiriyorum. Onlarla oynuyorum, dönüşümlü olarak ve altımda kıvrana kadar durmadan. Ağır nefesleri, önünde tuttuğum açık şişeye üflüyor, daha fazlasına olan ihtiyacını tercüme eden güzel bir melodi çalıyor.

Şişeyi eğip tekrar içmesini sağlıyorum. Tekrar sıcıyor ve başını yana çevirdiğinde daha fazlası üzerine dökülüyor. "Çok fazla."

Derin bir nefes alıyor, yanıgın içinden tıslıyor.

"Yapmak istediğim şey şu," diyorum alçak sesle. "Seni yavaşça tahrik edeceğim." Başparmağım ve işaret parmağım arasında meme ucunu yuvarlayarak sözlerime eşlik ediyorum. "Ne zaman daha fazlasını istersen, bir yudum isteyeceksin. Ve seni yeterince sarhoş gördüğümde, sana gerçekten arzuladığın şeyi vereceğim. Kulağa nasıl geliyor?"

Başını sallıyor, ayaklarını sürüyerek yürüyor. Konuşmadan önce belirsizliğin etkisiyle boğazını kaşıyor. "Bilmiyorum."

Kulağının hemen altını öpüyorum, omzunu nazikçe ısırana kadar boynunun izini takip ediyorum. Yumuşak bir nefes veriyor ve ben soruyorum. "Pes etmek istiyor musun?" Adil davranmıyorum, eğer *bırakmazsa* ona vereceğim zevkin tadına baktırıyorum. Gerçekten umurumda değil. Ayrıca 'pes etmenin' onun zihninde ne kadar güçlü olduğunu da biliyorum. Bir dövüşçü için bu yenilgi demek. Yenildiğini kabul etmektir.

Billie yenilmez olmak istiyor.

"Hayır," diye ofluyor. Sıkılmış dişlerinin arasından, "Kendimi dışarı atmayacağım," diye ekliyor.

"O zaman benim kurallarıma göre oyna."

Meme ucunu çimdikliyorum ve göğsünü elime bastırmak için sırtını nasıl kıvırdığını izliyorum. Kıvrana kadar onunla oynuyorum ve nefessiz bir inleme onu terk ediyor.

Sonra elimi çektim.

Sözsüz bir şikâyetle bulunuyor. "Daha fazla mı?"

diye soruyorum. Başını sallıyor ama ben ısrar ediyorum. "Kelimeleri söyle."

"Bir yudum istiyorum."

Dudaklarımdaki hınzır gülümsemeyi göremiyor ama sanki hissediyor. Viski şişesini dudaklarına götürürken ürperdiğini hissediyorum. Onu normalde içtiğinden daha büyük yudumlar içmeye zorluyorum ve o da içiyor.

Tatmin olduğumda şişeyi çekiyorum ve elimi bacaklarının arasına kaydırıyorum. "Mm, külot yok," diye mırıldanıyorum kulağına. "Çok iyi dinliyorsun."

Bariyeri aşip klitorisini sıyırmadan önce parmaklarımı alt dudaklarının dikişi boyunca gezdiriyorum. Kalçalarını ileri doğru itiyor ve ben de başparmağımı klitorisine bastırıyorum. Dengeli bir basınçla onu yavaşça ovmaya başlıyorum. Uzun bir dakika boyunca her hareketimi takip ediyor. Geri çektiğimde eli benimkine çarpıyor ama zevk kaslarını zayıflatıyor ve beni durdurmayı başaramıyor.

"Bir yudum daha," diye inliyor.

"Senin için her şeyi yaparım bebeğim." Şişeyi dudaklarına götürerek biraz daha içmesi için onu zorluyorum.

Şimdi yanmaya alışmış, daha açgözlülükle içiyor, tamamen teslim oluyor.

Üç kez daha sayıyorum, devam etmem için yalvarıyor ama ben onun yerine biraz daha içiriyorum. Ayaklarını sürüyerek bana daha çok yaslanmaya başladı, vücudu alkolden ağırlaşmıştı.

"Caden," diye mırıldanıyor. "Sadece sik beni."

"Sana bir sır vermeliyim, küçük arı." Viskiden bir yudum alıyorum ve şişede fazla bir şey kalmadığını fark ediyorum. Dolu değildi ama içinde yarım şişeden biraz az kalmış olmalıydı. Çok içmiş.

"Seni o otel odasında uyuşturulmuş ve cansız bulduğum zaman. Hatırladın mı? Artık tehlikede olmadığını anladığımda... Çok tahrik olmuştum Billie. Ertesi gün sana dövüşmenden hoşlandığımı söylediğimde yalan söyledim. Seviyorum ama o gece seni orada uyuşuk ve çaresiz görmek beni sana karşı sertleştirdi. Sen güçlü bir kadınsın ve seni karşılık veremeyeceğin bir durumda görmek beni mest ediyor."

Uzaklaşmaya çalışıyor ama ben onu tutuyorum. Fazla bir şey yapamaz, artık kendini savunamayacak kadar sarhoş.

"Seninle eğlenmeden önce seni avlayacağım."

Önümdeki karanlık ormana bakıyorum ve sert sikimi ona sürüyorum. Göt.

"Bu hiç komik değil. I..." Sallanıyor ve ben onu yakalıyorum. "Caden, bu Tamam."

"Biliyorum," diyorum kokusunu içime çekerken. Ahududu, nane ve viski kokuyor. "Bunun *iyi* olmadığını biliyorum, Billie. Ama bunu yapmak istiyorum. Vazgeçmek için çok geç değil."

Bunu söylerken, ıslak girişine bir parmağımı bastırıyorum.

"Hayır," dedi. "Seni istiyorum. Seni ve bana yapmaktan hoşlandığın tüm karanlık şeyleri istiyorum."

Geri çekilmeden önce amina biraz daha bastırıyorum. "Seni becereceğim. Ama önce seni kovalayacağım."

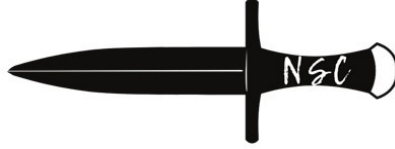
Göz bağını çözdüm ve onu bıraktım. Dengesini sağlamaya çalışırken ayakları üzerinde kayıyor. Bana döndü, çok içtiği için gözleri parlıyordu.

"Koş."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BILLIE

DIE4u - Bring Me The Horizon

Koşmaya çalıştığım anda ayağım takılıyor. Kendimi bir ağaca yaslayarak yakalamayı başardıktan sonra Caden'a dönüp bakıyorum. O bir gece varlığı, karanlığa bir iblisin cehenneme uyması gibi uyuyor. Siyah saçları dağınık, kalın teller yosun yeşili gözlerine düşüyor. Etrafımızdaki tek ışık tepemizde parlayan ay, ama ormanın derinliklerine doğru koştuğum anda onun da kaybolacağını biliyorum.

Yavaşça bana doğru yürürken bana en hınzır gülümsemesini gösteriyor. Şeytan bana sessizce beni kendisinin yapacağını söylüyor.

Keskin bir nefes alarak tekrar öne dönüyorum ve koşmaya başlıyorum. Geldiğimde buz gibiydim ama viski ve Caden'ın neredeyse yarım saat boyunca bana dokunup beni kırılma noktasına yaklaştırmış olması içimi ısıttı. Daha yeni başlamış olmama rağmen nefes nefese kaldım. Sarhoşum. MMA eğitimi beni uyuşturucu ve içkiden uzak tutuyor, ama şimdi dört gözle beklediğim bir şey yok, artık gerçekten umurumda değil.

Kahretsin, vücudumun çok fazla içmekten ne kadar uyuşuk hissedebileceğini tamamen unutmuşum. Bacaklarım bir ton ağırlığında ve etrafımdaki her şey bulanık. Durmak zorunda kaldığımda beş dakikadır koştuğumu sanmıyorum. Bir elimi en yakın ağaca dayıyorum, dünya etrafımda dönerken eğiliyorum.

Bunun Caden'ın yapmak istediği bir şey olduğunu bile bilmiyordum. Beni kullanabilmek için tamamen çaresiz bırakmayı mı? Tabii ki bunu isterdi çünkü beni istismar etmeyi seviyor.

Bana ilk kez bir çıkış yolu göstermiş olması onun yanında kendimi daha güvende hissetmemi sağlıyor. Etrafıma bakıyorum ve ağaçlar arasında ağaçlar görüyorum, daha fazla ağaç arasında. Hepsi bu kadar. Orman canlı, dallar gıcırıyor, baykuşlar ötüyor. Kendi kendime gülüyorum. Güvende mi? Caden King ile mi? Kimi kandırıyorum ben?

Arkamda bir şey koptu, ben de döndüm. Gölgesi ağaçların arasından beni yakalamaya gelen bir canavar gibi yürüyor. Ben kırmızı başlıklı kızım, Caden ise büyük kötü kurt.

Kovalamacanın heyecanıyla içimden bir kıkırdama kaçıyor. Yarışıma yeniden başlıyorum. Karnım alkolden ağırlaşmış, klitorisim soğuk havada hassaslaşmış ve zihnim tamamen özgür.

Ayağım bir şeye takılıyor ve ileri doğru uçup yere çakılmamı ağır çekimde izliyorum.

Çamurlu toprağa düştüğüm için dizlerim ve ellerim kesilince homurdanıyorum. Ayağa kalkmadan önce nefes almak için dört ayak üzerinde duruyorum ve karanlık zeminde solgun ellerime bakıyorum. Saçlarım yüzümün önüne düşüyor ve başımı sallıyorum.

"Beyaz etek giymek ne aptalca bir fikir," diye mırıldanıyorum kendi kendime, ağzım pamuk gibi oluyor.

"Katılıyorum."

Korkudan çılgılık atıyorum. Arkamı döndüğümde çamura kış üstü düşüyorum. Caden hemen arkamda, bir ayağını artık ayakta duramamamın nedeni olması gereken kocaman köke koymuş.

Düşüş beynime ne kadar sarhoş olduğumu hatırlatıyor ve kulaklarım çınlıyor. Caden'i etrafını saran ağaçlardan güçlkle ayırt edebiliyorum. Her şey bulanık ve tekrar açmadan önce gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"Saçlarının açık olması sana daha da masum bir görünüm veriyor," diyor bana rastgele. "Bu çok güzel."

Herkes masum olmadığımı biliyor. Ama gözlerim, vücut şeklim ve saçlarım beni hayatımda hiç zarar vermemiş gibi gösteriyor.

Viski şişesini dudaklarına götürerek iki büyük yudum alıyor. Gözlerine gitmeden önce adem elmasının aşağı yukarı sallanışını izliyorum. Tam benim gözlerimin içine bakıyorlar. Ön kolunu ağzına götürüyor, şişeyi indirmeden önce dudaklarındaki sıvıyı siliyor. Gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. Yavaşça bana doğru yürüyor, ben de geriye doğru sürünmeye çalışıyorum ama kaslarım işe yaramıyor.

"Sarhoşum," diye mırıldanıyorum.

"Öylesin." Gülümsüyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

"Bana zarar verme," diyorum bir anlık zayıflıkla. Kendimi savunamadığımı hissedebiliyorum.

Şimdi tam yanımda, çömeliyor ve tüm vücudumu inceliyor. Parmak eklemlerini çenemde gezdiriyor. "Buna söz veremem."

Bir sonraki nefesimi alamadan elini çeneme doluyor ve beni ormanın zeminine tamamen uzanana kadar itiyor. Bu hareketinde o kadar büyük bir güç var ki başım yana kayıyor, yanağım çam iğnelerine ve çamura bastırılıyor. O beni yere mıhlarken öylece yatmaktan başka bir şey yapamıyorum. Bedenim beynimden gelen çağrılara yanıt vermeyi reddediyor ve gözlerimin ucuyla Caden'ın bulanık, güçlü formuna bakıyorum.

Ağzını kulağıma dayamadan önce göğsünden alçak bir hırıltı geliyor. "Avcı avını yakaladığında ne olur, Billie?"

Diğer eliyle soğuk viski şişesini ıslak amıma bastırıyor. Benden keskin bir inilti kaçıyor. "Bilmiyorum..."

"Onunla oynuyor. Ona işkence ediyor." Boynumu sertçe ısıyor ve acıdan ağlamama neden oluyor. Avın bir *kadın* olduğu gerçeğini gözden kaçırmıyorum. "Ve sonra onu öldürüyor."

Korku midemi kavırıyor ama istediğim zaman geri çekilebileceğimi biliyorum. Gerçekten ihtiyacım olursa yaparım. Henüz öyle hissetmiyorum.

Az önce beni ısırdığı yeri yalıyor ve yüzümü bırakıp bacaklarımın arasına giriyor. Eteğimi kaldırıyor ve şişeyi tümseğimin hemen üzerine eğiyor.

"Ca-shhhit! Hava soğuk!" Onu itmeye çalışıyorum ama kaslarım tepki vermiyor.

Sıvıyı amımın üzerine dökerek kendini bana doğru gömüyor. Dilinin viskiyi klitorisime değdirdiğini hissediyorum ve kısık bir inilti çıkarıyorum.

Sıcak ağzı, bitene kadar sıvının soğuşunu yatıştırıyor çünkü şişeyi attığını duyuyorum. Klitorisimi yalamaya devam ederken, iki parmağının amıma girdiğini ve G noktama sürtündüğünü hissediyorum.

"Siktir!" Sessiz kalamayarak haykırıyorum. Sesim etrafımızdaki ormanda yankılanıyor ve bir kuş sürüsünün uçup gittiğini duyuyorum.

Durmadan klitorisimi yalayan dili beni patlamaya yaklaştırıyor. Ayak parmaklarımın ayakkabılarımın içinde kıvrıldığını ve ellerimin etrafındaki ıslak toprakla boğuştuğunu hissediyorum. Ta ki benden bir hayal kırıklığı çılgılığı çıkararak geri çekilene kadar.

Kalçalarımın tutarak beni çeviriyor ve ensemdaki güçlü eliyle yüzümü yere çarpıyor. Yine yanağım soğuk zemine değiyor.

Kemerinin tokasını ve fermuarının sesini duyuyorum. Sert aleti girişime baskı yapıyor ve duraklıyor.

Zaman duruyor, orman sessizleşiyor ve etrafımızdaki rüzgâr duruyor. Caden'ın fısıltısı bir çığlık kadar yüksek.

"Sana aşığım, Billie."

Beni öyle şiddetli itiyor ki karnım öne doğru fırlıyor. Çam iğnelerine tutunup sürünerek uzaklaşmaya çalışıyorum.

Her şey bulanık. Az önce bana aşık olduğunu mu söyledi? Tekrar sertçe içime girerken haykırıyorum. Bedenim yanıyor, ruhum üstümüzde süzülüyor ve dönüştüğümüz vahşilere bakıyor.

Ciğerlerimdeki hava hırıltıyla boşalıyor ama Caden acımasızca devam ediyor. Kalbim sertçe atıp kulaklarımda çınlarken amımın onun etrafında sıkılaştığını hissediyorum. Midem kasılıyor, göğsüm çaresizce havayı içine çekmeye çalışıyor.

Tüm dünyam milyonlarca parçaya ayrılırken nefesim kesiliyor.

Sanırım bir an için bayılıyorum ama bu Caden'ın hayatı buna bağılıymış gibi içime girmesini engellemiyor. Şimdiye kadar yaşadığım en güzel ıstıraptan aşağı düşerken gevşek bedenimi becermeye devam ediyor. Beni tekrar çeviriyor ve gözlerindeki avcı parıltısını görebiliyorum. Canavar bana sırtlıyor, kullanması için cansız bir oyuncak bebek olduğum gerçeğini seviyor.

Dizlerimi göğsüme doğru itiyor, içimde daha da derinleşiyor ve kalçalarını döndürmeye başlarken hareketlerini yavaşlatıyor. Mümkün olduğunu düşündüğüm her şeye rağmen vücudum yeniden ısınıyor, kaslarım geriliyor ve bir bant karnımın alt kısmını sıkıyor.

Bir orgazmın daha yaklaştığını hissederken inliyorum. Sanırım ona bunu yapamayacağımı söylüyorum, ancak kelimelerin gerçekten çıkıp çıkmadığından veya sadece başka bir inilti olup olmadığından emin değilim.

Hızını yavaş tutan Caden beni bir kez daha doruğa ulaştırıyor. İniltiler dudaklarımı aşarken üzerime düşüyor ve onları yutuyor. Dili benimkini okşuyor ve içimde serbest kalırken ağzımın içine tısladığını hissediyorum.

Bundan sonra o kadar ölüyüm ki; beni arabasına nasıl geri getirdiğini bile bilmiyorum. İçeri girince arabayı çalıştırdı ve bana doğru ısıtmaya başladı.

"Küçük arı," diyor usulca, saçlarımda dağınık, çamurlu tellerini omuzlarımda arkasına getirerek. "Bir şey söyle."

Sessiz kalıyorum. Bakışlarım ormanda kayboluyor, alkolün etkisi geçmeye başlıyor. Az önce yaşadığım orgazmlardan sonra sarhoş olmak hiçbir şey gibi gelmiyor.

Kollarımı karnıma sarıyorum ve onun deri ceketini giydiğimi fark ediyorum. Bunu ne zaman giydi? Döllerini iç bacaklarımdan aşağı akarken kendimi kirli, soğuk ve yapış yapış hissediyorum.

Ve bende gerçekten bir sorun olması gerektiğini biliyorum çünkü beni kıran ve tekrar bir araya getiren adama dönüyorum ve gülümsüyorum.

"Ben de sana aşığım," diye mırıldanıyorum, o kadar alçak sesle ki arabanın ısısından zar zor duyuluyor.

Omuzlarının nasıl gevşediğini ya da elini dağınık saçlarında nasıl gezdirdiğini özlemiyorum. Bana öyle içten bir mutlulukla sırtlıyor ki gözlerim yaşıyor.

"Kimse beni senin tanıdığın gibi tanıyamaz, Billie. En kötüsünden en iyisine kadar.

Her şeyi gördün ve başka kimsenin bilmesini asla istemem."

Yutkunuyorum, sözlerini sindirmek için zaman ayırıyorum.

"Hepsini seviyorum." Ona doğru eğildim ve bir elimi göğsüne koyduktan sonra iffetli bir öpücük verdim.

Derinleştiriyor, ellerini saçlarımdan arasına sokuyor ve nefessiz kalana kadar dilini ağzımın içine sokuyor.

Bırakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Geceyi seninle geçirmek istiyorum. *Bütün* geceyi. Diğerinin ekibi etrafta olduğu için ikimizden biri kaçmak zorunda kalana kadar değil."

İçimi çektim, kederliydim. "Ben de, ama benim evime gidemeyiz."

"Benim de değil. Sawyer senden çok sık bahsederek canımı sıkıyor."

Birkaç dakika sessiz kaldık, ta ki sisli zihnime bir fikir gelene kadar.

"Bize bu gece için bir yer verebilecek birini tanıyorum."

Bana dönüyor ve kaşlarını çatıyor. "Kim?"

"Bundan hoşlanmayacaksın." Tepkisinin ne olacağını bildiğim için ağzım burkuluyor.

"Kim?" diye ısrar ediyor.

"Jake." Hayır demek üzereydi. Konuşmadan önce dudaklarını birbirine bastırmasından bunu anlıyorum, o yüzden sözünü kesiyorum. "Burası onun eski koruyucu ailesinin evi. Eskiden havuzlu evde yaşardı, malikaneden tamamen ayrı. Son sınıftan beri orada yaşamıyor. Eminim bize istediğimiz mahremiyeti sağlayabilir."

"Ah, Billie," diye homurdanıyor, parmaklarını saçlarında gezdiriyor. Duruşu sertleşir ve başını sallar. "Neden beni bir seri katile dönüştürmeye çalışıyorsun?"

"Değilim," diye gülüyorum, ne kadar aşırıya kaçtığına bakarak başımı arkaya atıyorum. "Muhtemelen onu görmeyeceğiz bile."

Derin bir nefes alıyor, çenesi gerilirken burun delikleri açılıyor. "Peki," diye tersliyor. "Bir iyilik için lanet olası eski sevgilini ara."

"Hep büyük laflar ediyorsun," diye homurdanıyorum. Kazağımın cebinden telefonumu çıkarıp Jake'in numarasını arıyorum, hâlâ aynı numara olduğunu umuyorum. Rehberime bakarken konuşmaya devam ediyorum. "Sadece birkaç kez seviştik. Ben buna ilişki demezdim. Ah, buldum." Gözlerimi kaldırdığımda öfkeli Caden'la göz göze geliyorum.

"Bir kez daha sikiştiğinizden bahsedin. Sadece *bir kez daha*, boynuna bir tasma takacağım. Hoşuma gitmeyen bir şey söylediğin her seferinde, boğulmana neden olacak kadar sert çekeceğim."

Yutkunuyorum, sesindeki ciddiyet midemi bulandırıyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum.

"Olacaksın."

CADEN

Avril'in Şarkısı - MOD

SUN

"Onu görmeyeceğimizi söylemiştin," diye mırıldanarak bir elimi Billie'nin ensesine koyuyorum.

Önümüzde Jake White, bana eski koruyucu ailesinin malikânesi olduğu söylenen yerin ön kapısını açıyor. İkimizin de içinde bulunduğu çamurlu durumu görünce gözleri iki kat büyüdü.

"Birileri çok eğlenmiş." Kendini beğenmiş gülümsemesi dudaklarına yayılıyor ve bana göz kırpmıyor.

"Bak, seni öldürmek zorunda kalmak istemiyorum. Sadece kız arkadaşımınla sakın bir gece geçirmek istiyorum. Bize kalacak bir yer verdiğin için teşekkür ederim ama sessizce yürüyelim."

Jake kendi kendine kıkırdıyor ve biz daha bir yere gidmeden arkasından biri sesleniyor.

"Selam, Billie!"

Billie'yle aynı boyda küçük bir kadın Jake'in etrafında dönerek önünde durur. Asyalı ve güzel koyu bir teni var. Yeşil gözleri altın rengi beneklerle parlıyor ve ikimize de ıslıl ıslıl gülümsüyor. Başı Jake'in göğsüne doğru uzanıyor ve benim önümde durduğu anda Jake'in gözlerindeki sahiplenici bakışı görebiliyorum.

"Jamie," diye yanıtlıyor Billie, sesinde bir tutam gariplikle. "Erm... Merhaba."

"Şimdi, burada kim varmış bakalım?" diye mırıldanarak elimi uzatıyorum. "Caden

Kral." Jamie'nin badem şeklindeki gözleri yuvarlaklaşıyor ve rahatsız bir şekilde kayıyor.

"Oh, merhaba." Kibarca gülümser ve elini uzatır ama Jake hızlı davranır. Bir koluyla onu arkadan sarar ve göğsüne yaslar.

"Sessizce yürüyoruz. Hatırladın mı?" diyor alçak sesle. Jamie'yi bırakıyor, bir elini sırtının küçük kısmına koyuyor ve yumuşak bir sesle, "İçeri dön," diyor.

"Hoşça kal Jamie," diye mırıldanıyorum o içeri çekilirken.

Jake'in ölümcül bakışları beni öldürüyor. "Fikrimi değiştirtme bana."

"Bizi ağırlama konusunda mı?" Gülümsüyorum. "Sizi öldürmek hakkında."

Billie ve ben onu evin yanından arka bahçeye kadar takip ederken içten bir kahkaha atıyorum.

Bizi kapının önünde bırakıyor.

"Korkmuştun. Neden benden bu kadar korkuyordun?" Yüksek sesle merak ediyorum. "Jamie mi?" Billie cevap veriyor. "Onu hatırlamıyor musun?"

Kaşımı kaldırıyorum ve o devam ediyor. "Onunla tanıştın. Hatta yanlış hatırlamıyorsam aletini *onun boğazına sokmayı* bile teklif ettin. O gece..." Başını yana eğiyor, belli ki ne demek istediğini anlamamı bekliyor.

Kollarını dağınık kazağının üzerinde kavuşturuyor, hiç etkilenmemiş.

Sonunda aklıma geldiğinde omuz silkiyorum. "Sanırım o gece gözlerim sadece seni görüyordu."

"Tabii," diye homurdandı. İçeri giriyor ve bana doğru bir şey fırlatıyor. Sanki o geceyi düşünmek eskisi kadar zor değilmiş gibi.

İçeri girer girmez kızımı kalçalarından tutup bacaklarını belime sarana kadar kaldırıyorum. Onu duvara doğru itmeden önce tutkuyla öpüşüyoruz. Dudağını ısırmadan önce alçak sesle "Hadi duş alalım," diyorum.

Amını karnıma sürtüyor ve iç çekiyor. "Tamam."

"Seni orada becereceğim. Sonra arkamdaki mutfak tezgahında. Sonra da yatakta."

"Tamam," diye nefes alıyor.

"Çok hoş." Dudaklarına karşı sırtıyorum.

"Sevdiğim adam beni arka arkaya üç kez becermek istiyor. Ben kimim ki hayır diyeyim?" Ağzıma karşı kıkırdıyor ve ben ölüp hayata geri dönmek istiyorum.

"Tanrım, Billie. Kıkırdamalarına bayılıyorum."

İkimiz de burayı bilmediğimiz için, onun minyon vücudu bana tutunarak dolaşıyorum. Çok zor değil. Bir oturma odası, açık bir mutfak var,

ve iki yatak odası ile bir banyoya açılan bir koridor. Geldiği kadar basit.

Söz verdiğim gibi, Billie'yi duşta ve mutfak tezgahında becerdim.

Yatakta, onunla hiç kimseyle yapmadığım gibi sevişiyorum. Aletimin üzerine boşalırken çıkardığı nazik inlemeler ve sızlanmalar benim sonum olabilirdi.

Aslında, Billie'nin benim sonum olacağından hiç şüphem yok. Eğer yakında bu kasabadan ayrılmazsak, ikimiz de birbirimizin felaketi olacağız.

Yine de bu gece bunu düşünmek zorunda değilim. İlk defa hiçbir şey için endişelenmeden yan yana uyuyabileceğiz. Rahatlayabilir ve Kuzey Sahili yokmuş gibi davranabiliriz.

"Tatilde nereye gidelim?" İkimiz de çıplak bir şekilde yorganın altındayız. Başını göğsüme yaslıyor ve bir bacağını kalçalarımın doluyor. Ona takıntılı olduğum için, yumuşak saçlarıyla oynamaya devam ediyorum. Örüyorum, çözüyorum, serçe parmağımın etrafında yuvarlayıp açıyorum.

"Tatil mi?" diye homurdanıyor. "Piyangoyu mu kazandın?" Omuz silkiyorum. "Çıkmışsınız gibi yapıyorum."

"Caden," diye iç geçiriyor. "Lütfen, bunu yaptığında ikimize de zarar veriyorsun."

Artık yarışmıyorum. Bu benim tek çıkış yolumdu."

"Biliyorum," diye gergin bir şekilde cevap veriyorum. Çenemi sıkıyorum ve onu **t e r s l e m e m e y e** çalışarak serbest bırakıyorum. "Ama ben de gitmek istiyorum. Benim de bir planım var."

"Planınız bir kişilik."

"Billie, *lütfen*," dedim çaresiz bir ses tonuyla. "Birlikte oynayalım. Stoneview malikanesindeyiz. Sadece *bir* geceliğine beni eğlendir."

Sertleşiyor, omzu gevşeyene kadar sessiz kalıyor. "New York City."

"H a d i a m a , en azından ülkeyi terk et. Bu büyük bir tatil. Sınırsız para."

"İyi," diye homurdanıyor. "Kanada. Ontario. Niagara Şelalesi'ni görmek istiyorum." Kendi kendime sırtıyorum. "Daha büyük düşün bebeğim."

"Caden," diye tersliyor. "Madem büyük hayallerin var, sen seç."

Kıkırdıyorum ve elim saçlarından ayrılıp çenesini kavırıyor, yanaklarını sıkıca bastırıyor, iyi olması için nazik bir uyarı.

"Pekâlâ," diyerek başımı arkaya attım ve gözlerimi kapattım.

"Japonya." "Japonya mı?" diye boğuluyor. "Çok uzak."

"Evet. Birincisi, çünkü uçağa binmemiz *gerekecek*. Ne kadar havalı değil mi? İlk kez uçağa bineceğiz ve Mile-High kulübüne üyelik kartımızı alacağız."

Kıkırdıyor ve başının arkası göğsüme gelecek şekilde bana dik yatana kadar dönüp bana bakıyor. "İlk uçuşun için çok yoğun." Gözlerimi açıyorum ve ona bakıyorum.

"Ya büyük oyna ya da eve dön bebeğim. Sonra Tokyo'ya ineceğiz ve süper havalı bir otele gideceğiz. Kocaman bir süitimiz olacak. Otel odamda bir kanepe istiyorum."

"Ve bir jakuzi," diye ekliyor.

"Oh, evet. Bütün yemeklerini deneyeceğiz. Orada, burada hiç denemediğimiz ne tür şeyler olduğunu hayal edin."

"Hiç duymadığımız ve Japonca okuyamadığımız için anlayamayacağımız tüm mangalar" diyor heyecanla.

"Bir sürü Full Metal Alchemist ürünü bulacağız," diye ekliyorum. Midem umut kelebekleriyle çırpınıyor. Göğsümü ısıtıyor ve kalbimi acıtıyor çünkü bir parçam bunun sadece bir rüya olduğunu biliyor.

Ama şu anda Billie'nin gözlerinde umut parlıyor ve ben de ona sırtıyım. "Oh, oh, biliyorum!" diye haykırıyor. "Hızlı trene binebiliriz! Aman Tanrım!

Tanrım, bu çılgınlık olurdu." Onun sevinçli sesi tüm bedenimi hafifletiyor. Onu seviyorum ve onun için en iyisinden başka bir şey istemiyorum.

"Bu çok havalı olurdu," diye onaylıyorum. "Başka ne olabilir?"

"Umm," o sessizleşirse düşünüyorum. "I Yapma. Biliyorum. O zaman gece pazarları?"

"Aynen öyle."

Sesi şimdi daha alçak. Birkaç şey daha öneriyorum ve o da başını sallıyor. Gözleri ağırlaşıyor ve nefesi derinleşiyor.

"Acaba Fuji Dağı'na bir gezi düzenliyorlar mı?" diye ekliyorum esnerken.

"Uh-huh." Göz kapakları düşerken başını sallıyor. Gülümseyerek elimi saçlarında gezdiriyorum.

"Suşi sever misin?" Sessizce sordum.

"Bilmem." Zar zor bir mırıltı şimdi.

"Peki ya ramen?"

Uykuyla savaşıyor ama gözleri kapalı ve sesi yarı duyulmaz halde. "Bilmiyorum."

Tüm Japon yemeklerini Google'da aramak ve benimle birlikte uyanık kalmaya çalışırken yumuşak sesle söylediği sözleri duymak için ona sormaya devam etmek istiyorum.

"Birlikte pek çok şey yapacağız, küçük arı. Söz veriyorum."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor ama nefes alış veriş yavaş ve baş göğsümde ağırlaşıyor.

"İyi geceler, bebeğim. Seni seviyorum." Beni duyamıyor ama tekrar söylediğimi bilmek hoşuma gidiyor.

Sesim kısılana ve o daha fazla dayanamayana kadar tekrarlamak istiyorum. Seni seviyorum.

Seni
seviyorum

.
Seni
seviyorum

.

OceanofPDF.com

CADEN

Problemler - Jake

Daniels

Arabamı üç katlı evin önüne park ediyorum ve etrafıma bakıyorum. Buralarda Stoneview zengini değiller, ama iyi durumda oldukları kesin.

Silver Falls'un güney kıyısı çoğunlukla orta sınıf aileler içindir ve baktığım ev üst-orta sınıf diye bağırıyor. Arabamdan çıkıyorum ve bana mesajla bildirilen adresi kontrol ediyorum. Dylan, kendini televizyon sunucusu olarak gören ve Billie'nin tüm dövüşlerini filme alıp *FollowTheFight* adlı kanalında yayınlayan çocuk, bana yardım ediyordu. Ona neyin peşinde olduğumu söylediğimde ihtiyacım olan tüm bilgileri buldu. Görünüşe göre Billie'yi gerçekten seviyor -bana göre biraz fazla. Ama çocuk bana yardım ediyor, bu yüzden onu gerçekten öldüremem.

Artık doğru yerde olduğumdan emin olduğum için kapılı mülke doğru yürüyorum ve zillerini çalıyorum.

"Evet?" Dahili telefondan tatlı bir ses geliyor.

"Merhaba, benim adım Caden. Bana Carla Rupert'ın burada yaşadığı söylendi." "Ne için?"

"Silver Falls MMA spor salonu adına geliyorum. Killer Clover ile bir sonraki dövüşü için."

"Oh! İçeri gelin o zaman!" Kapılar açıldığında ses heyecanla şöyle diyor Ben.

Girişe doğru yürüyorum ve orta yaşlı sarışın bir kadın beni karşılıyor.

"Merhaba,

Ben Lana. Carla'nın üvey annesiyim. Carla şu anda spor salonunda antrenman yapıyor. Sizinle arka tarafa kadar yürüyeyim."

Kızın kendine ait bir spor salonu var. Billie arabasına benzin koymak ve Dickie'nin sahibi olduğu bokst salonuna gitmek için kuruşlarını saymak zorunda kalırken, Carla Rupert'in *kendi spor salonu var*. Adaletsizlikten bahsediyoruz.

Kıbarca gülümsüyorum ve beni evin arka tarafına, arka bahçeye ve küçük misafir evlerine götürmesine izin veriyorum. Antrenman salonuna dönüştürdükleri eve.

Lana kapıyı çalıyor ama yüksek sesli müzik yüzünden Carla hiçbir şey duyamıyor olmalı. Kapıyı açtı ve beni içeri buyur etti. "İçeri gir. İçeride bir yerde."

"Onu geleceğime dair uyarmak ister misin? İçeri bir yabancınn girdiğini düşünmesini istemiyorum."

Dürüst olmak gerekirse, umurumda değil, ama görünüşümü korumak zorundayım.

"Oh, oraya girmeme izin yok. Ben onun üvey annesiyim... O yaştaki çocukların nasıl olduğunu bilirsiniz."

Kaç yaşında? Kaç yaşında olduğuna dair hiçbir fikrim yok. "Doğru değil mi?" diye gülümsüyorum.

Lana'ya sırtımı dönerek spor salonuna giriyorum ve Carla'nın arka tarafta bir çantaya vurduğunu fark ediyorum. Yanına gitmeden önce hoparlöre bağlı telefonunu alıp müziğini kapatıyorum.

Çantadan uzaklaşıp bana bakıyor.

"Kimsin sen?" diye soluk soluğa soruyor. Gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, kollarımdaki dövmeleeri ve yaralı parmak eklemlerimi inceliyor. Oradaki harfleri fark etti. K.I.N.G.

Yutkunuyor, kiminle karşı karşıya olduğunu anlıyor, oysa Lana'nın hiçbir fikri yok. "Ben Caden," diye gülümsedim. "Bir sonraki dövüşün hakkında konuşmak istiyorum."

İkiyle ikiye beklediğimden daha çabuk bir araya getirdi. "Billie'yi dövdüğüm için buradasın. Adil bir şekilde kazandım. Bir kavgadan sonra misilleme yapamazsın-"

"Buraya seni incitmeye gelmedim," diye kestim sözünü. "Bir iyilik istemek için buradayım." "Bir iyilik mi?"

"Yarışmadan çekilmeni istiyorum."

Kıkırdıyor ve eldivenlerini yavaşça çıkarıyor. "Eğer yenilirsem, kazanan Katil Clover olacak. Billie değil."

"Hükmen mağlubiyet değil. Çekilin ve galibiyetinizi Billie'ye vermek için özel bir talepte bulunun."

"Bu sadece amatör bir bokst müsabakası," diye alay

ediyor benimle. "Senin için," diye çıkışıyorum.

Gözlerini bana dikmiş, düşünmek için zaman ayırıyor. Eldivenlerini yere bırakıyor ve bana yaklaşıyor.

"Karşılığında ne alacağım?" diyor sonunda, beni bir aşağı bir yukarı süzerek. "Bu sadece senin cevaplayabileceğin bir soru. Ne istiyorsun?"

"Otuz bin dolar." Cevabı o kadar hızlı ki neredeyse nefesim kesilecek.

"Otuz mu? Sen aklını *mi kaçırdın*?"

"Buraya kadar gelip bunu soracak kadar kızı sevdiğin belli. Sanırım en ucuz teklifim otuz bin dolar olacak."

"Bir dahaki sefere Kuzey Sahili'ne biraz fazla yaklaştığında seni öldürebilirim. Sorun çözülmüş olur. Peki bu teklifi tekrar düşünmeye ne dersin?"

Gülüyor ve bir şişe su ve havlu almak için bana arkasını dönüyor. "Evet, bunu yapabilirsin..." Havluyu alına siliyor ve boynuna bırakıyor. "Ama yine de güvenlik kameralarımız muhtemelen seni bu evin içinde yürürken görmüştür. Cadı üvey annem seninle konuştu ve" odanın köşesindeki bir kamerayı işaret ediyor, "o da seni gördü. Birden ortadan kaybolursam biraz garip olur, değil mi? Elbette polislerin ilk içgüdüğü, ölümünden önceki günlerde beni ziyaret eden çete üyesine bakmak olacaktır."

Ellerimi ceplerime soktum ve başımı yana eğdim. "Sen küçük bir sürtüksün, değil mi?" Gelişigüzel gözlemliyorum.

"Hayır, aslında ben sadece bir fırsat gördüğümde anlarım." Kalçasını sallıyor ve suyundan bir yudum alıyor.

"Otuz bin doları ne yapacaksın ki? Baban sana istediğin her şeyi almıyor mu? Sınırsız bir banka hesabın falan yok mu?"

"Tanrım," diye homurdanıyor. "Biliyorum, Kuzey Kıyısı'ndaki sizler muhtemelen bunu hiç duymadınız, ama bakın, güven fonu denen bir şey var. Genellikle belli bir yaşa kadar bunlara erişimimiz olmaz. Benimki yirmi bir yaşında ve ben o yaştan önce bu bok çukurundan ayrılmak istiyorum, o yüzden o paraya şimdi ihtiyacım var."

"Bok çukuru mu?" Boğuluyorum. "Güney kıyısında lanet bir malikanede yaşıyorsun." "Yaldızlı kafesler yine de kafestir," diye kinle tükürüyor.

"Lütfen, 30 bin dolara ne için ihtiyacınız olabilir ki?"

Benimle yüz yüze geldi, yanakları kızarmıştı. "Lanet olası kötü üvey annem sosyal basamakları tırmanmak istediği için buldukları ilk Stoneview dangalağıyla evlendiriliyorum. Bu seni ilgilendirmez ama parayı ülkenin diğer ucundaki kız arkadaşımın yanına gitmek için kullanacağım ve bir daha asla buraya dönmeyeceğim."

Dudaklarımı yalıyorum ve dudaklarıma ürpertici bir gülümseme yayılmasına izin veriyorum. "O kız arkadaşınla hiç tanıştın mı?"

"Yıllardır internet üzerinden konuşuyoruz."

"*Kız arkadaşın* elli yaşında bir sapık olabilir. Ailen sana hiç çevrimiçi güvenlik hakkında bir şey öğretmedi mi?"

Gözlerini bana dikti ve geri çekildi. "Sanırım o MMA turnuvasında kalıyorum."

"Küçük sürtük," diyorum sakince, sesimin tonu bana karşı durduğu için ona saygı duyduğumu gösteriyor. "Sana lanet olası parayı getireceğim. Bana bir ya da iki hafta ver yeter."

"İstedikğin kadar zamanın var. Ben burada olacağım."

Arabama döndüğüm an, maskem düştü. Kalbim hızlanıyor ve ellerim nemleniyor. Elime nasıl geçireceğimi çok iyi bilmeme rağmen o kadar param yok. Bunu daha önce hiç yapmamıştım çünkü hala kendime saygım vardı ama artık kendim umurumda bile değil. Sadece Billie'nin tam potansiyeline ulaşmasını istiyorum. Nolan bunu ondan almaya çalıştı ve ben bunu kabul edemem. Onu öldürmek yeterli değildi. Ayrıca cehennem çukurumuzdan çıkması için onu tekrar yola sokmalıyım.

Buluşmamızı takip eden üç hafta içinde Billie ve ben ayrılmaz bir ikili olduk. O kadar ki ikimiz de yılbaşı gecesini birlikte geçirmek için kendi partilerimizden gizlice kaçtık.

Yeni yılda onu boks salonuna geri dönmeye ikna ettim. Her sabah koşudan sonra onu ben götürüyorum. Üniversiteye geri dönmedi ama garsonluk işini yarı zamanlıya indirdi.

Peki ya ben? 'Özel ders vermeyi' bıraktım. Yani bedenimi kendileri için kullanan Stoneview anneleriyle görüşmeyi de bıraktım. Geçen yıl boyunca, Stoneview çiftlerinden birinin düzenlediği partilere katılmamı teklif ettiler. Zengin insanlar eş değiştiriyor ve paraya ihtiyacı olan genç bir adamın katılmasını istiyorlar... Daha ne kadar kötü olabilir ki? Para büyük, yirmi beş bin. Buna kendi birikimimden beş bin ekleyebilirim ve Carla da Billie'nin yarışmaya geri dönmesine izin verir.

Telefonumu elime alıp, aslında hiç seks yapmadığım ama bu partileri düzenlediğini bildiğim bir çifti arıyorum.

"*Gerald Baker'a ulaştınız*," diyor bir adam telefonu açarken.

"Benim adım Caden King. Chantale Malone'u iyi tanırım. Bana partilerinizden bahsetti."

Bir kapı sesi duymadan önce diğer taraftaki mikrofon cızırdıyor ve sonra tekrar konuşuyor.

"*Seni kim gönderdi?*"

"Sana söyledim, Chantale Malone. Partilerinizin iyi para getirdiğini söyledi."

Katılımcı izleyicilerden değil de eğlencenin bir parçası olacağımı nihayet anladığında sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "*Anlıyorum. Kaç yaşındasın?*"

"Kaç yaşında olmamı istiyorsun?" Mümkün olduğunca sakın bir şekilde söylemeye çalışıyorum. Bu insanlardan nefret ediyorum.

"İşte *bunu duymak hoşuma gidiyor,*" diye yüksek sesle kıkırdıyor diğer taraftan. "Ne kadar?" İki kez kontrol etmek için soruyorum.

"Bütün gece için 25 bin. Akşam sekizden sabah altıya kadar. Gizlilik anlaşması imzalayacaksın. Hiçbir şey görmeyecek, hiçbir şey duymayacaksın. Sadece ve sadece bizim zevklerimiz için orada olacaksın. Güvenli kelimeler yok, geri çekilmek yok."

Elimi saçlarımın arasında gezdirip karıştırıyorum. Çenem sıkılıp açılıyor ve gözlerimi kapatıyorum. Arabam bu sabah onu bıraktığımdan beri Billie kokuyor. Odaklanırsam, onun o çok sevdiğim kıkırdamasını neredeyse duyabiliyorum.

"Pekâlâ," diyorum dişlerimi sıkarak. "Bana sadece bir tarih ve adres gönder. Orada olacağım."

"*O kadar çabuk değil. Bana bir resminizi gönderin.*"

"Sen-" diye kestirip atıyorum, işi kaybetmek istemiyorum. Bu zaten utanç verici bir durum ve daha başlamadı bile.

Kameramı açıp bir selfie çekiyorum ve ona göndermeden önce mümkün olduğunca gövdeyi ekliyorum. Birkaç saniye sonra tekrar konuşuyor.

"*Çok iyi. Yakında benden haber alacaksınız.*"

Telefonu kapattı ve ben çoktan içimde iğrenç bir hisle kalakaldım.

CADEN

Gece İnsanları - You Me At

Six

Antrenman yaparken çok güzel oluyor. Billie tanıdığım en güçlü kadın ve onu gördüğünüzde bunu belli etmemesini seviyorum. Büyük gözleri ve küçük cüssesi onu ısırılabilir gösteriyor. Ama ringde? Kimsenin ona karşı şansı yok. Ne kadar süre arkada durup dudağımı ısırduğımdan emin değilim, Dickie'yle tartışırken bakışlarım vücudunda bir aşağı bir yukarı geziniyor. Sonunda gittiğinde çok mutlu oluyorum. Özellikle de giydiğim siyah yırtık kotun altında taş gibi olduğum için. Ringe atladığımda eldivenlerini çıkarmasına bile fırsat vermiyorum. Duvardaki resimlere bakmaya odaklanmış, sırtı bana dönük ve kulaklığı takılı. Eminim profesyonel MMA dövüşçülerini düşünerek ve kendisinin onlardan biri olmadığını bilerek kendine işkence ediyordur.

Henüz.

Kulaklıklarından birini çıkarırken kulağına "Merhaba küçük arı," diye fısıldıyorum. İrkiliyor ve arkasını dönüyor, beni görünce yüzünde bir gülümseme beliriyor.

"Merhaba," diyor, hâlâ nefes nefese. "Buraya ne zaman geldin?"

Gözlerim kot pantolonumdaki ereksiyona iniyor ve onunkiler de onu takip ediyor. "Yeterince uzun." Taytını belinden kavrayıp onu kendime çekmeden önce hınzırca gülümsüyorum.

"Caden," diye kıkırdıyor. Kahretsin, tam da duymak istediğim şey buydu. Kocaman gözleriyle bana bakıyor ve ayak parmaklarının ucuna gidiyor, ben de eğilip dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum.

"Bu yüzüğün üzerinde sikileceğini kim bilebilirdi ki?" diye homurdanıyorum dudaklarına karşı. Gülümsüyor ve bir adım geri atıyor.

"Sikildiğimi görmeyecek. Burası Dickie'nin spor salonu, burada seks yapmıyoruz." Bir adım daha geri atmaya çalışıyor ama diğer elim belini kavıyor ve onu kendime çekiyorum. "Tsk, tsk. Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Boks eldivenlerini çıkarmaya çalışıyor ama ben onu durduruyorum. "Çıkarma."

"Seks yapmak mı istiyorsun?" diyor arsız bir gülümsemeyle. "Dövüş benimle. Kazanırsan bana ne istersen yapmana izin veririm." İçinde iki çift eldiven olan bir kutuyu işaret ediyor. "Bunlar temiz. Dickie onları tam anlamıyla bu sabah aldı. Tamamen kullanılmamışlar."

Dudaklarımı yalıyorum ve başımı yana eğiyorum. "İstediğim bir şey var mı?" Başını sallarken yerinde kıpırdanışını izliyorum. "Herhangi bir şey." "Bunu senin istediğini unutma," diye kıkırdıyorum.

"Ne? Bu ne için?" Sesi sert, bana meydan okuyor.

"Hiçbir şey." Ondan ayrılıp eldivenleri alırken başımı sallıyorum. "Ya bunun senin için çok kolay olacağını düşündüğün için gülüyorsun ya da çünkü benimle karşılaşmaktan korkuyorsun."

"Billie." Yumuşakça sırtıyorum. "Senin gibi küçük bir şeyden nasıl korkabilirim ki?" Onunla alay ediyorum.

Sözlerime homurdanıyor ve bunu her zaman duyuyormuş gibi başını sallıyor.

"Canın yanacak," diye cevap veriyorum eldivenleri giyerken. "Ve seni incitmeyi ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Eldivenlerimizi birbirine vuruyoruz ve bir saniye sonra birbirimizin etrafında dans ediyoruz. İlk saldıran ben olamam çünkü kafamın arkasındaki alarm bana yarı boyumdaki bir kıza vurmamam gerektiğini söylüyor. İlk yumruğundan kaçıyorum ve kaburgalarına hafifçe vuruyorum. Hiç irkilmedi, hatta hissetmedi bile.

"Hadi, Cade. Dövüş benimle," diye homurdanıyor.

Billie insanların ona yumuşak davranmasından hoşlanan bir kız değil. Onunla tanıştığımdan beri bunu öğrendim. Ne de olsa North Shore'da büyümüş. Küçük yaştan beri güçlü olmazsa öleceğini biliyordu. Ya da daha kötüsü.

"Hadi," diye bağılıyor omzuma yumruk atarken. "Canımı yak!"

Onun sözleriyle sikim kıpırdıyor. Onun canını acıtmaktan çok hoşlanıyorum. Tanrı bizi affetsin, çok berbat durumdayız. Saldırıyorum ve ona biraz daha sert vuruyorum. Biz

İkisi de kavgaya daldı, ikisi de birkaç yumruk yedi. Kendimi iyi hissediyorum, elmacık kemiğime vurup beni tökezletene kadar neredeyse hiç terlemedim.

Kahretsin, çok hızlı.

"Sorun ne bebeğim?" diye dudak bükerek benimle alay ediyor. "Benim boyumda birinin sana zarar vereceğinden mi korkuyorsun?"

Bir saniye sonra tekrar üzerime geldi, önce karnıma sonra kaşıma vurdu.

"Kahretsin," diye tıslıyorum sonunda onun darbelerine karşı koymayı başardığımda.

"İtiraf etmeliyim ki," diyor şakacı bir şekilde, ayaklarının üzerinde zıplayarak. "Sana yumruk atmak beni ıslatıyor. Bence bunu hak ediyorsun."

Ağzım açık kaldı ve o şok anını tekrar saldırmak için kullandı. Çeneme bir yumruk yedim ve bir adım daha geri çekilmek zorunda kaldım. Bu beni uyandırdı ve ona geri döndüm. Düz. Düz. Kanca. Aparkat. Billie terleyip nefes nefese kalsa da gücümün sadece yarısını kullanıyorum.

"Nefes nefese kaldığında beni sertleştiriyorsun, Billie." Gözleri hafifçe açılıyor ve ben de kendimi tutmaya çalışarak karnına vuruyorum. Acı dolu bir homurtuyla kamburlaştı. Yere düşüp bir top haline geldi ve yan tarafına yuvarlandı.

Ona doğru koşarken kalbim göğsümden fırlayacak gibi oluyor.

"Kahretsin, iyi misin?" Yanında diz çöküp ona doğru eğildim. Nefes almakta zorlanıyor gibiydi. Eldivenlerimi hızla çıkarıp yüzünü görebilmek için onu sırt üstü çevirmeye çalışıyorum. "Billie, bir şey söyle."

"Boo!" diye bağılıyor aniden arkasını dönüp kıkırdarken. Eldivenli ellerini boynuma doluyor ve beni üzerine çekiyor. "Acıdı," diye mırıldanıyor dudaklarımız birbirine yaklaştığında.

Kahretsin, neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Onu kırdığımı sandım.

"Seni incitmemden hoşlandığını sanıyordum," diye fısıldıyorum. Ama şimdi kendi düşüncelerimin içinde biraz kaybolmuş durumdayım.

Ne zamandan beri onun güvenliğinden bu kadar korkmaya başladım? Ne zamandan beri onu incittiğim için kendimi yumruklamak isteyecek kadar kötü düşmeye başladım?

Buradan gitmesi için bedenimi bile satarım. Ondan bu kadar hoşlanmam çok kötü.

"Bayıldım buna," diye sırtıyor. İri kahverengi gözleri kapüşonlu. O kadar büyükler ki, vücudunda onu masum gösteren tek şey bu. "Canımı daha çok yak."

"Bu kavgaya bitmiştir."

"Kavgadan bahsetmiyordum." Sesinden cinsel ihtiyaç damlıyor ve

sikim tekrar sertleşiyor.

"Canını yakmamı ister misin bebeğim?" Taytının üzerinden amını kabaca ovalıyorum ve sessiz bir inilti çıkarıyor.

"Seni bu ringde küçük fahişem yapmamı mı istiyorsun? Ne istersem yapmamı mı?"

Cevap vermeye çalışıyor ama onun yerine, başımı boynuna doğru eğip ısırmaya başladığımda daha yüksek bir inilti çıkıyor.

Hızlı bir hareketle spor sütyenini kaldırıyorum. Dişlerimi göğüs ucuna indirmeden önce göğüslerinin arasındaki NSC hançeri dövmesine kısa bir süre bakıyorum. Nefesini kesecek kadar sert ısıyorum. Saçımı çekiştiriyor ama bırakmıyorum. Zaten elleri hâlâ eldivenlerinin içindeyken pek bir şey yapamaz.

"Başa çıkamayacağın şeyler için yalvarma," diyorum sonunda onu bıraktığımda. Dişlerimin izini taşıyan kızarmış tomurcuğu yalıyorum ve altımda titriyor.

"Başa çıkabilirim," diye fısıldıyor. "Üstesinden gelemeyeceğim hiçbir şey yok." Onu benim için mükemmel yapan da bu değil mi?

Taytını kavrayıp külotunu yırtmadan önce aşağı çekiyorum. "Neden hep o küçük pamuklu külotları giyiyorsun? masum kız?" Eğildim ve diğer göğsünü ısırdım. "Benim için küçük bir sürtük olduğunu biliyorsun, Billie."

Başım bacaklarının arasına gelene kadar vücudunu öpüyorum ve klitorisini ağzıma alıyorum. Altımda kıvrana kadar emiyorum, ısıyorum ve ısıyorum, kalçaları ağzıma çarpıyor. Islaklığı dudaklarımı kaplıyor ve dilimle yalıyorum. Dahası da var, yüzüme damlıyor ve onu bu kadar ıslatan adam olduğum gerçeğinden zevk alıyorum.

Geri çekilip kotumu çıkarıyorum ve sikimi okşuyorum, gözlerinin sabit kalmasını izliyorum.

"Belki istediğin bir şey?" Karnının düzensiz nefesler yüzünden titremesini izlerken söylüyorum.

Dudağını ısıırıyor ve başını sallıyor. "Evet," diye pufluyor sonunda. "Sen."

Onu mahvetmemek için kendimi zor tutarken onu yalvartacak havada değilim. Keskin bir hamleyle içine giriyorum ve nefesi kesildiğinde zevkle iç çekiyorum. O kadar sıkı hissediyor ki, sanki beni içine almak için yaratılmış gibi bana uyum sağlıyor.

Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu ve üzerimdeki etkisini saklamadan, aceleci bir ritimle içine girip çıkıyorum. Bu kızı arzuluyorum, kendimi sonsuza dek onun içine gömmek istiyorum ve fiziksel dokunuş şimdilik ona nasıl göstereceğimi bildiğim tek yol.

Nefes alışının kısaldığını ve vücudunun etrafımda kasıldığını hissettiğim an, içimde patlamama izin veriyorum. Kollarını sırtımın etrafına doluyorum, son bir kez daha iterken ve üstüne düşmeden önce çekerken beni sıkıca tutması için onu zorluyorum.

Billie hala saçını kuruturken ben giyinmiş ve gitmeye hazırdım ki bir mesaj aldım. Gerald Baker'dan. Benimle iletişime geçmesi için yirmi dört saatten az beklemem gerekti. Onu daha dün aramıştım. Okurken kaslarım gerildi.

Fırıncı: Bu hafta, Cuma.

Billie'nin bir şey görüp görmediğini kontrol ettikten sonra mesaja cevap veriyorum.

Caden: Paranın yarısını şimdi istiyorum. Geceden sonra dinlen.

Baker: İyi bir çocuk gibi gelip evimden al.

Kusacağım şimdi. Gecenin sonunda o pisliği öldürebilecek miyim?

Bir sonraki mesajında bana adresini gönderiyor ve ben de bu fırsattan yararlanarak Carla'ya mesaj atıyorum. Cuma gününden önce paranın yarısını verirsem turnuvarın organizatörleriyle konuşmaya başlamasını rica ediyorum. Anında 'tamam' diyor ve içimi bir rahatlama dalgasının sardığını hissediyorum.

"Caden?"

Billie yanıma gelirken telefonumu cebime koyuyorum.

"Evet, küçük arı?" Elimi tutuyor ve köpek yavrusu gözleriyle bana bakıyor. "Dönüş yolunda milkshake alabilir miyiz?"

İşte bu. Bunu bu yüzden yapıyorum, onun mutluluğunun basitliği için.

Bu boktan kasabadan ayrıldığında ve olabileceğini bildiğim kadına dönüştüğünde her şeye degecek.

"Dövüşçünün diyeti falan ne olacak?" Spor çantasını alırken söyledim.

Omuz silkiyor. "Kalori işte. Zaten çok da endişelenmiyorum. Yakın zamanda dövüşmeyeceğim. Hangi kilo kategorisinde olduğum gerçekten önemli değil."

Başımı salladım, çok yakında önemli olacağından bahsetmedim. Bir milkshake hiçbir şeyi değiştirmeyecek.

"Milkshake'inizdeki tek sorun çilekli olması ve bu iğrenç bir şey," diye gülüyorum.

"İğrençsin," diye karşılık veriyor, incinmiş gibi davranarak.

"Benimle başını belaya sokmaya mı çalışıyorsun?" Eğildim, omzumu karnına dayadım ve onu omzumun üzerinden tutarak ayağa kalktım.

"Caden!" diye bağırıyor.

"Pekâlâ, sanırım tüm eşyalarımı aldım," diyorum sakince. "Beni yere bırak. Taşınmaktan nefret ediyorum."

"Küçük arı, tüm eşyalarımı toplayıp arabama gidiyorum. Sen neden bahsediyorsun?"

"Ben senin malın değilim Caden. İndir beni," diye hırlıyor.

"Spor salonundan çıkarken gülüyorum ve onu arabama oturtana kadar bırakmıyorum.

Karnıma yumruk atacak gibi oluyor ama bileğini tutup iç kısmından öpüyorum. "Tadın çok lezzetli," diyorum kokusunu içime çekmeden önce. "Seni hemen şimdi yemek istiyorum."

"Milkshake'im bitene kadar bekleyebilir mi?"

Tenine karşı kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "Sen nasıl istersen, bebeğim."

Yanıma geliyorum ve milkshake içmeye gidiyoruz. Güney yakasına kadar arabayla gitmek zorundayım, bu yüzden onun ya da benim ekibimin bölgesi olan hiçbir yere gitmiyoruz. Umurumda değil, buna değer ve onunla daha fazla zaman geçireceğim.

Ben milkshake'lerimizi sipariş edip onun çileği ve benim çikolatamla masaya dönerken o bir kabine kayıyor.

"Depoda kavga mı ediyorsunuz?" diye soruyor, kaşları çatık ve gözleri hâlâ telefonunda.

"Oh, evet. Yarın akşam. Ölüm Kafesi falan değil. Sadece NS'den bir eziğe karşı kolay para-" Sözümü kesiyorum, ne söylediğimi fark ettiğimde dudaklarımı büzüyorum.

Kabinin diğer tarafında oturmak yerine onun yanında oturuyorum ve derisinin altında kaynayan öfkesini neredeyse hissedebiliyorum. Bana ölümcül bir bakışla bakarken çenesi bir o yana bir bu yana çalışıyor. "Peki NSC'deki ezik kim?" diyor kinle.

"Bilmiyorum," diye omuz silktim. "Bakın, bunu NSC olduğu için yapmıyorum. Bunu yapıyorum çünkü bu para ve kazanmayı garantiliyorum."

"Bu kulağa oldukça ukalaca geliyor, sence de öyle değil mi?"

"Dışarıdaki tek yenilmez dövüşçü sen değilsin, küçük Scott. Hiç dövüş kaybetmedim ve yarın da kaybetmeye niyetim yok. Üzgünüm ama NSC'deki adamlarınız ringde bana karşı bir bok yapamaz."

"Xi ile savaşıyorsun!" diye öfkeleniyor. "Emma az önce söyledi."

Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. "Öyle miyim?"

"Caden," diyor sertçe. "Bıçak yaralarından zar zor kurtuldu."

Ona yaşattıkların."

Milkshake'imden içmeden önce sakince, "O zaman sanırım kavga etmemeli," diyorum.

"Hıyarlık etme," diye devam ediyor. "Sadece dövüşme."

"Üvey kardeşine söyle benimle kavga etmesin. Onu son gördüğümdeki kadar cömert hissedip hissetmeyeceğimi kim bilebilir?"

Başını sallıyor, başka bir şey söylemiyor. Sessizlik içinde milkshakelerimizi bitiriyoruz ve ben bunun sonunu duymadığımı biliyorum ama hiçbir şey eklemiyorum.

Sessizliğe daha fazla dayanamadığımda lokantanın önündeydik. "O kavga hakkında ekleyecek başka bir şey yok mu?" Kapıyı arkamdan kapatırken soruyorum.

"Hayır."

"Hadi, küçük arı. Dök içindekileri."

"Söyleyecek bir şeyim yok," diye masumca gülümsüyor. "Sen devam et ve Xi ile dövüş. Ve yaralandığında, yaralarını iyileştirmek için onunla birlikte eve gideceğim. İyileşene kadar benimle odamda kalabilir."

Ben olduğum yerde duruyorum, bir adım sonra o da duruyor ve bana dönüyor. "Ne?" diye soruyor, bütün bunları beni kızdırmak için söylememiş gibi davranarak.

"Ah, küçük arı," diye gülümsüyorum. Bu gülümsemeyi gördüğünde geri çekiliyor, artık benim yanımda güvende olduğundan emin değil. "Senden başka kim beni kışkandırmaya çalışacak kadar aptal olabilir ki?"

Bir kolumu omuzlarına doluyorum ve sakince onu arabaya kadar götürüyorum. İçeri girer girmez kapıları kilitliyorum ve bana korkuyla bakıyor. Yüz ifadesi farlara yakalanmış bir geyik gibiydi.

Bambi'nin hiç şimdiki kadar korkmuş görünmediğine eminim. Arabayı vitese taktım ve tekrar yola çıktım.

Birkaç dakikalık sürüşten sonra sessizce "Beni eve mi götürüyorsun?" diye soruyor. Götürmeyeceğimi biliyor. Onun yoluna gitmiyoruz.

"Sanırım bu sorunun cevabını biliyorsunuz."

"Nerede o zaman?"

Korkusunun içinde bir süre daha kaynamasına izin vermeyi seçerek cevap vermiyorum. "Caden, yarın sabah vardiyam var. Sonsuza kadar dışarıda kalamam." "Sonsuza kadar değil," diye alay ediyorum. "Sadece sana bir ders vermeme yetecek kadar."

Koltuğunda kayıyor ve ben de ona bakıp kalçalarının nasıl gerildiğini izliyorum.

"Cezalandırılmak üzere olduğunu bilmek seni tahrik ediyor mu?"

"Hayır," diye homurdandı. "Sen delisin."

"Konu sen olunca deliriyorum bebeğim," diye mırıldanıyorum. "Saplantılı kıskançlık, seni hep kendime saklamak çılgınlığı. Şimdiye kadar hiçbir şey görmedin. Ama sen sadece bekle."

On dakika sonra, haftalardır onu götürmek için can attığım yerin önüne park etmiştik. Bu geceye kadar kendimi tutmayı başarmıştım. Sanırım artık değil.

Yanına gidip üst kolunu sıkıca kavıyorum ve onu arabadan inmeye zorluyorum. "Ne yapıyorsun?" diye tıslıyor.

"Kaçmayacağından emin olmak için."

Beklediğim gibi, dövme salonunu görünce gözleri büyüdü. Durmaya çalışıyor ama ben yürümeye devam ediyorum ve o da beni takip etmek zorunda kalıyor.

"Bu ne lan!" Elimden kurtulma çabaları sikimi sertleştiriyor.

Kapıyı iterek açıyorum ve beni Nick karşılıyor, dövmelerimin hepsini yapan adam.

"Caden," diye alkışlıyor. "Seni beklemiyordum, dostum."

"Gecenin geri kalanını iptal et."

Billie'ye baktı, sonra bana döndü. "Sen mi o mu?"

"O."

Billie, "Kesinlikle olmaz," diye biraz daha direniyor. Nick'e ters ters bakıyor. "Bana dokunursan ışıklarını söndürürüm."

Kendi kendime gülümserken hafif bir duraksama oluyor. "Yapabilir," diyorum Nick'e. "Ama yapamayacak çünkü onu ben tutuyor olacağım."

"Caden," diye hırlıyor. "Bu fikri aklından çıkar. Hemen şimdi."

Onu dükkânın arka tarafındaki dövme sandalyesine sürüklüyorum ve kavgası daha da sertleşiyor. "Dur... Ciddiyim, *dur*."

Küçük bedenini sandalyeye oturtmak o kadar kolay ki neredeyse kendimi kötü hissedeceğim.

Nick'in arka tarafa gelmeden önce dükkânı kilitlemesini ve panjurları çekmesini izliyorum. "Benimle kavga etmeyi bırak, küçük arı," diye alçak sesle tehdit ediyorum.

"Beni kalıcı olarak işaretlemek üzeresin," diye karşılık veriyor. "İstedığım kadar savaşıyorum."

"Ama bu çok faydasız," diyorum soğukkanlılıkla. "Bu geceden sonra beni kıskandırmaya çalıştığında neler olacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Seni kıskandırmaya çalışmıyordum," diye homurdanıyor. "Bu bir yalan ve ikimiz de bunu biliyoruz."

Kemerimi yavaşça çözerken gözleri kemerime takılıyor.

"Ne yapıyorsun?" Sandalyeden kalkmaya çalışıyor, tam o sırada başının yanına yerleşip saçlarını tutuyorum. Onu o kadar hızlı geri çekiyorum ki şaşkınlıktan çığlık atıyor.

"Caden," diye homurdanıyor. Bunun olacağını ve elinden bir şey gelmeyeceğini anladığı için paniği yatışmaya başlıyor. "Ben... Ben sadece sinirliydim. Xi'nin odamda kalmasına asla izin vermeyeceğimi biliyorsun. Sadece seni kavga etmemeye ikna etmek istedim." Daha sert çekip onu yatmaya zorladığımda yüzünü buruşturdu.

Saçlarını bir anlığına bırakarak kemerimi ilmeklerinden çıkardım ve iki ucundan çekmeden önce boğazına doladım.

"Şimdi, eğer boğulmak istemiyorsan, uzanman ve Nick'in sana dövme yapmasına izin vermen gerekecek. Benim için iyi bir kız olabilir misin?"

"Dövme istemiyorum," diye öksürüyor. Ellerini kemere götürüyor, boynundan çıkarmaya çalışıyor ama vazgeçmiyorum. "Lütfen, mesajı aldım."

"Hayır, yapmadın," diyorum alçak sesle. Ona bana ne kadar ait olduğunu öğretme ihtiyacından sesim kısılmıştı.

Nick onun yanına yerleşiyor ve bana bakıyor. "Pekala, ne istiyoruz?"

"Hiçbir şey!" Billie de bağırır.

"Ağzını tıkatırma bana," diye homurdandıktan sonra tekrar Nick'e bakıyorum. "Göğüslerinin arasında bir NSC dövmesi var. Ona bir taç eklemeni istiyorum."

"Hayır!" Kıvrılıyor. "Caden, bunu yapma."

"Devam et," dedim Nick'e. "Üstünü aç."

Nick makasla ona yaklaşır yaklaşmaz bileğini yakalıyor. "Bunu yaparsan ölürsün."

Bir elimle kemerin iki ucunu tutarken diğer elimle çenesini kavriyorum. Bana bakıp boğulana kadar kemeri sıkıca kavriyorum.

Ve ona gülümsedim.

"Ölmek mi istiyorsun, Billie?"

Başarısız bir şekilde nefes almaya çalışırken yanakları kızarıyor. Başını sallıyor ve amaçsızca boynuna vurmadan önce Nick'i bırakıyor.

"Hayır mı?"

"C-" diye öksürerek adımı söylemeye çalışıyor.

"Seni boğmadan önce kıpırdamadan otur."

Gözlerini sıkarak umutsuzca başını sallıyor ve ben de tutuşumu hafifçe gevşetiyorum. Kesik kesik bir nefes alıyor, gözyaşları güzel gözlerini aydınlatıyor. "Lütfen," diye fısıldıyor.

Yalvarışını duymazdan gelerek Nick'e başımı sallıyorum ve o da üstünü açmaya başlıyor.

Sutyen takmıyor ve dövme sanatçımın onu bu şekilde görmesine dayanamıyorum. "Memelerimi sakla, Billie. Ellerinle kapat onları."

Bu sefer bana karşı koymak yerine, elleriyle küçük göğüslerini kavrarken dinlemekten çok mutlu oluyor.

Onu NSC olarak gösteren hançer dövmesinden nefret ediyorum ama bu konuda bir şey yapamam. Bu onun doğduğu çete. Yine de ona kendi işaretimi ekleyebilirim. Ve bu gece yaptıracığı tek dövme bu değil.

"Caden," Nick iğneyi mürekkebe batırırken son bir kez daha deniyor. "Lütfen, özür dilerim..."

"İşte burada," diye iç geçiriyorum usulca, saç çizgisini okşayarak. "Kötü bir kız olduğun için özür dilemeni duymak hoşuma gidiyor." Nick'e dönüp başımı sallamadan önce ona gülümsüyorum.

"Hayır," diye haykırıyor vızıltı etrafımızda yankılanırken.

NSC hançerinin sapının etrafına bir taç eklemesi yaklaşık yirmi dakikasını alıyor.

Billie tüm bu süre boyunca sessizce ağlıyor ve içten içe kendimi kötü hissetmem gerektiğini biliyorum. Ama tek yaptığı beni kaya gibi sertleştirmek.

Üzerine yapışkan bir koruyucu film koyuyor ve sonra geri kalanı için bana bakıyor. "Kaburgalarında ne istediğimi sana mesaj attım."

Bir dakika sonra Nick işinin başına döndü. Billie bakışlarımı kaçırmaya devam ediyor. Dükkânda hayali bir noktaya bakıyor ve Nick sol memesinin hemen altındaki kaburgasına dövme yapmaya başladığında yüzünü buruşturuyor.

İşi bittiğinde o bölgeye de bir film yapııştırıyor ve ben de fotoğrafını çekiyorum. Onun artık sonsuza kadar benim olduğunu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmadığını bilmenin verdiği mutluluktan ellerim titriyor. Resmi Billie'ye gösteriyorum ve ona gülümsüyorum.

"Ee? Yeni dövmeni beğendin mi?"

Gözleri o kadar büyüyor ki kafasından fırlayacak diye endişeleniyorum. Okurken fısıldıyor, "Caden King'e ait..." Başı sandalyeye çarptığında tüm umudu bedenini terk ediyor ve gözlerini sıkıca kapatıyor. "Neden?" diye mırıldanıyor.

Alnına bir öpücük kondurmadan önce "Kendini sonsuza dek kendine sakla, küçük arı," diye mırıldandım.

"Senden nefret ediyorum."

"Benden istediğin kadar nefret et. Sen hâlâ benimsin." Bırakmak yerine kemeri koltuğun başına doluyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye panikliyor.

Onu görmezden geliyorum. "Bana biraz bant ver, Nick." Sandalyesini yana yatırıyor ve bana biraz koli bandı atıyor.

Her bir bileğini dövme sandalyesinin kollarına bağlıyorum ve o da tüm gücüyle bana karşı koymaya başlıyor. "Caden!" diye öfkeyle bağırıyor. Kıvrılıyor ama kolları ve boynu sandalyeye bağlı olduğu için gidebileceği hiçbir yer yok.

"Rahatsız mı ediyor?" Kaburgalarındaki dövmeyi işaret ederek söylüyorum. "Acıdı mı?" Kız hareket etmeye çalıştığı için Nick işini yapabilmek için parmak uçlarını kızın karnına bastırmak zorunda kaldı. Kızın sanatı bozmayacağından emin olmak için sertçe bastırmak zorunda kaldı ve şimdi dokunduğu yerde küçük kırmızı noktalar var. Bu hoşuma gitmedi.

Başka bir adamın onun tenine dokunması hoşuma gitmiyor. Hay sikeyim. Bu boka iyice battım.

"Bu lanet bir dövme. Gerçekten rahat olduğunu mu düşünüyorsun?" diye feveran ediyor.

"Sihirli bir öpücüğe ihtiyacın var mı, küçük arı?" "Seni de sihirli öpücüklerini de sikeyim!"

Dudaklarımı yalıyorum, ona olan açlığımı bastıramıyorum. "Bana kızgın olman ve bu konuda bir bok yapamaman neden bu kadar hoşuma gidiyor?"

"Çünkü senin *kafan sikilmiş!*" diye bağırıyor.

Başımı salladım. "Katılıyorum. Sana aşık olmadan önce biraz deliydim. Şimdi tamamen çıldırmış durumdayım. Senin için bir manyağım, Billie."

"Bu bana aşık olmak değil," diye pantolonunu indirdi, hâlâ bağlarıyla savaşıyordu. "Bu... bu... bu..."

"Deli mi? Saplantılı mı? Vahşi mi? Hepsini hissediyorum, güven bana."

Kotunu indirdiğimde hayal kırıklığı içinde çığlık atıyor. "Sakın buna cüret etme."

"Sanırım ikimiz de biliyoruz ki senin bir şey istememen beni asla durdurmadı." Sandalyenin önünde dizlerimin üzerine çökerek bacaklarını ayırmadan önce kot pantolonunu ve külotunu çıkardım.

"Seni öldüreceğim," diye hırlıyor. Gözleri Nick'e gidiyor ama benim gözlerim onun güzel amcığından ayrılmıyor. "Git faturamı yaz, Nick."

Bir saniye içinde odadan çıktı. Dilimi Billie'nin amına daldırdığımda daha yeni gitmişti.

"Siktir," diye inliyor, zevkle savaşılmaya çalışıyor.

"Seni ne ıslattı, küçük arı?" Bütün gün onun içinde boğulabilirim. Hayatımın geri kalanını onun önünde diz çökerek, onu orgazmlardan çıldırtarak ve her şeyin aleyhimize işlemesine rağmen beni sevmeye zorlayarak geçirmek istiyorum.

Hafifçe çekilmeden önce dilimi onun içine sokup çıkarıyorum. "Seni tamamen benim yaptığım için mi? Seni başkaları için mahvettiğimi bildiğin için mi?"

Klitorisini yavaşça yalayarak ihtiyaçtan kıvrınmasını sağlıyorum. "Sana olan tutkumdan dolayı seni bir şeyler yapmaya zorlamamı gerçekten ama gerçekten sevdiğin için mi?"

Cevap vermiyor. Cevap veremez çünkü dilim klitorisini serbest bırakıyor, sonra da açlıktan ölmek üzere olan bir erkek gibi içine dalıyor ve sinir yumaklarını okşuyor.

Sonunda dudaklarımın arasına alıp emmeye başladığımda ve dişlerimle hafif bir baskı uyguladığımda yüksek sesle inliyor. Adımı haykırıyor, kalçaları yüzüme doğru itilirken dilimin üzerinde çözülüyor.

Bana yalvardığında zar zor durabiliyorum, çok fazla olduğunu haykırıyor. Sonsuza kadar burada kalmak istiyorum. Benim için ne kadar önemli olduğunu anlamasını istiyorum. Eğer ona sevgimi dayatıyorsam, bunun tek sebebi içimdeki sevgidir. Ona olan aşkım. Vücudu için tutku. Aklına hayranlık. Ruhu için şehvet.

Geri çekilip ona baktığımda, sandalyenin üzerinde dağınık bir haldeydi. Amı o kadar ıslak ki rahatsız olmuş olmalı. Bantla ve kemerle mücadele etti ve şimdi derisi bileklerinde ve boynunda kızarmış durumda. Yanakları kızarmış, at kuyruğu başının yanına düşmüş ve göğsü kabarmış. Ama gözleri? Orgazmdan dolayı parlıyorlar. Vücuduna ve beynine dolan yeni duygulardan dolayı canlı. Eminim, tıpkı benim gibi, kontrol edemediği duygular.

"Kahretsin, çok ateşliydi," diye duyuyorum arkamdan. Billie Nick'in sesi karşısında donakaldı.

Bacak bacak üstüne atıyor ve bileklerindeki bantla tekrar mücadele ediyor.

"Aman Tanrım," diye panikliyor.

Yavaşça ayağa kalkıp sustalı bıçağını alırken gözlerim yarıklara dönüşüyor.

Billie'nin bağlarını kestim ve kemerini çözdüm.

"Kendini koru," diyorum sakince. Nick'e dönerek, "Sana gitmeni söylediğimi sanıyordum," diye ekliyorum.

"Dostum," diye kıkırdıyor. "Dövme koltuğumda bir NSC kızını yiyorsun. Göğüslerinin arasına dövme yaptırdıktan hemen sonra. Sanırım bir bahşişi hak ettim."

"Sence?" Yavaşça soruyorum. "Sanırım farklı görüşlerimiz var."

"Sanırım," diye omuz silkiyor. Gözleri arkamdaki Billie'ye gidiyor.

"Paylaşmayı seviyor musun?"

Nick iri bir adam. Belli ki tepeden tırnağa dövmeli. Geçmişte bizim için birkaç adam öldürdü. Biz onları buraya getiriyoruz, o da arkada onlarla ilgileniyor.

"Hayır." Sesim o kadar kısıldı ki karanlığı yutup yüzüne tükürebilirdim. "Paylaşmayı sevmiyorum."

"Eh," ellerini kalçalarının yan taraflarına vuruyor. "Bir dahaki sefere, belki. Ön tarafta hesabın hazır, dostum. Başladığın şeyi bitirmekte özgürsün."

"Evet, planlıyordum," diye homurdandım. "Kız arkadaşımı senin dövme sandalyene bağladığım sırada becerecektim ama sen araya girdin."

Nick gırtlaktan bir kahkaha atıyor ve benim bunların hiçbirini komik bulmadığımı fark etmiyor.

"Şimdi," diye ekliyorum. "Kızıma dokundun. Göğüslerini gördün ve orgazmını izledin. Ve komik olan şu ki," diye gülüyorum kendi kendime. "Bundan sonra yaşayacağını sanıyorsun."

"Caden," diye araya girmeye çalışıyor Billie, onun ayağa kalktığını hissediyorum.

Ona bakma zahmetine bile girmeden parmağımla işaret ediyorum. "Otur yerine."

Sandalyeye geri çöktüğünü duyuyorum ve açtığım sustalıyı Nick'e doğrultuyorum. "Krallardan bazılarının yeni kurallarımızı hâlâ nasıl duymadıklarını bile bilmiyorum."

Ona doğru üç adım atıyorum, ensesinden tutup karnına saplıyorum. "Ona dokunmak yok." Bıçağı çıkarıp kaburgalarına saplıyorum. "Onu izlemek yok." Bir sonraki bıçağı tam kalbine sapladım. "Ona saygısızlık etmek yok."

Sırf bunun için boğazını kestim. Kanı üzerime sıçradı ve bir adım geri çekilip düşmesine izin vermek zorunda kaldım.

Billie'ye dönüyorum. Sandalyenin yanındaki taburede oturuyor ve ağzı bir karış açık, vahşi gözlerle bana bakıyor. Yırtık üstünü göğsünde tutuyor ve kot pantolonunun düğmelerini ilikliyor.

"Sen-"

"Kıyafetlerini çıkar," diye kestim
sözünü. "İnsanları öylece
öldüremezsın-" "Az önce ne dediğimi
duymadın mı?"

Bıçağı ona doğrulttum, o da fırladı. Bir elini önüne koydu. "Sen delirmişsin. Aklını tamamen yitirmişsin Caden. Ondan bana dövme yapmasını *istedin*. Üstümü kesmesini *istedin*. Tabii ki beni üstsüz görecekti!"

"Sana yaklaşmamalarını söylediğimde kimse beni dinlemiyor. Başka ne yapmamı bekliyorsun? Şimdiye kadar yaymış olmaları gerekirdi."

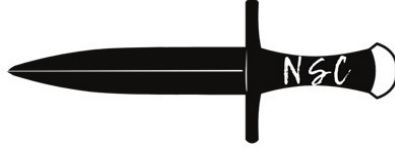
"Kimse haberi yayamaz çünkü onları sürekli öldürüyorsun. Ölü adamlar konuşamaz ve Caden King'in akıl sağlığını yitirdiği konusunda başkalarını uyaramaz. Hiç mantıklı değilsin!"

Onun güzel kahverengi gözlerindeki korku içimdeki canavarı besliyor. Onun etrafında kontrol edemediğim kötü, sahiplenici varlığını besliyor.

"Hayır, bebeğim. Artık hiçbir anlam ifade etmiyorum," diye alçak sesle homurdanıyorum. "Sorun sensin. Anlamıyor musun? Beynimi karıştıran, akıl sağlığımı bozan sensin. O kadar az aklım vardı ki, bir de şimdi halime bak." Kocaman gülümsüyorum ve ona nasıl görüldüğümü hayal bile edemiyorum. "Tamamen aşık."

BILLIE

SWEAT - PatrickReza

Gülümsemesi şeytani. Şeytan gibi görünüyor, kana bulanmış ve bundan gurur duyuyor.

Caden insanların korkularından ve hatalarından beslenir. Herhangi birinin onu herhangi bir şekilde kışkırtmasını bekler ve içindeki canavarı beslemek için saldırır. Ve şu anda bana nasıl bakıyor? Ben onun bir sonraki avıyım ve o bana istediğini yapmadan bu dövme salonundan çıkmayacağım.

Eğer Caden beni mahvetmeye hazır bir şeytansa ve ben onun beni mahvetmesi için ölüyorsam, bu ne anlama geliyor? Eğer o deliyse, ben neyim? Onun gibi mi?

Daha mı kötü?

"Elbiselerin, küçük arı," diyor sabırsızca. "Onları çıkarmanı ve dört ayak üstünde durmanı istiyorum. Seni onun kanına bulayarak sikeceğim." Pantolonunun üzerinden sikini tutuyor ve çılgın gözleri benimkilerle buluşuyor.

Üstümü yere bırakıyorum ve kot pantolonumu çıkarıyorum.

Ne yapıyorum ben?

Caden bir şey emrettiğinde sürekli harekete geçmek. Beni yapmak istemediğim şeyleri yapmaya zorladığı için ıslanıyorum.

Bana dövme yaptı.

Beni sadece onun olarak işaretledi. Ben bir insan değilim, duyguları, ihtiyaçları ve istekleri olan bir insan değilim. Ona göre ben sadece onun malıyım ve beni öyle işaretledi.

Caden King'e ait. Kaburgalarımındaki dövme ve NSC hançerime eklenen taç ağlamak istememe neden oluyor... ve yine de beni becermesine izin verdim ve

beni her türlü hissettiriyor.

Ve daha fazlasını
istiyorum. Çok
daha fazlasını.

Sonunda çırılçıplak, önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Bana yaklaştığında ellerimi kot pantolonunun düğmelerine koyuyorum.

"Şuna bakar mısın," diyor eliyle at kuyruğumu tutarken. "Sonunda senden iyi ve itaatkâr bir kız yarattım."

Zonklayan aletini boxer'ından çıkarıyorum ve kalbim hızlanıyor. Ondan korkarken nasıl oldu da önünde salyalarım akmaya başladı? Bu adam bana ne yaptı?

"Aç bebeğim," diye mırıldanıyor.

Dudaklarımı ona değdiriyorum ve yavaşça ağzımı açıyorum. Tereddütle dilimi ucuna doluyorum, sonra yukarı bakmadan önce alt tarafına geçiyorum. Gözleri şehvet ve sabırsızlıktan parlıyor, ancak hareket etmiyor ve beni itmiyor. Bunun benim için büyük bir adım olduğunu biliyor. Her şey böyle başladı. Ve artık beni zorlamıyor.

Ne kadar berbat olursa olsun, bunu kendi ihtiyacımdan dolayı yapıyorum ve bunun beni ne hale getirdiğini düşünmek bile istemiyorum.

Dudaklarımı onun etrafına doluyorum ve onu ağzıma alıyorum, elinin saçlarımda sıkıldığını ve ağzından çıkan tıslamanın başımın üstünü ısıttığını hissederken dilimi aletin altında gezdiriyorum. Başımı kaldırıp bana bakmasını izliyorum, bakışlarındaki sevgiyi ayak parmaklarıma kadar hissediyorum.

Arkasında ölü bir adam var. Benim için öldürdüğü bir adam. Kendi mantıksızlığı yüzünden, ama yine de benim için. Ve bu midemi bacaklarımin arasına kadar ısıtıyor.

Ağzıma ve boğazıma daha fazla alırken amımın sıkılaştığını hissediyorum.

"Siktir," diye hırıldıyor.

Dudaklarımı onun etrafında sıkıca tutarak ileri ve geri çekiyorum, bunu yaparken başımı aşağı yukarı sallıyorum ve dilimin şaftı boyunca ilerlediğinden emin oluyorum.

"Kahretsin," diye homurdanıyor bir dakika sonra. "Beni boşaltacaksın." Ani bir hareketle benden uzaklaşıyor. Tamamen gerçeklikten kopmuş bir şekilde onu takip ediyorum ve sonunda dört ayak üzerine düşüyorum.

"Sakın kıpırdama," diyor aceleyle. Arkasından yürür ve dizlerinin üzerine çöker.

"Aman Tanrım, Billie. Çok ıslaksın. Kalçalarından aşağı damlıyor." Parmaklarını klitorisimde gezdirirken "Biliyorum," diye inliyorum. "Sana ihtiyacım var." "Neye ihtiyacın var," diyor parmağını içime sokarken alçak sesle. O kadar Yavaşça, zevk vaadiyle bana işkence ederek. "Şuna...şuna..." Nefes nefese kaldım. "Söyle."

"Beni becermene ihtiyacım var, Caden. Lütfen s a d e c e . . . sadece beni sevdiğim şekilde becer."

"Bu nasıl bebeğim?" diyor, şimdi bir parmağı içimde derinlerde. Bir tane daha sokuyor ve dirseklerim ağırlığımın altında bükülüyor. "Sert," diye yavaşça inliyorum. "Lütfen..."

Parmaklarını kaldırıyor ve sert aletin ucunu girişime doğru hissediyorum.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum. "Evet." Onu itmeye çalışıyorum ama elleri kalçalarıma geliyor. "Tsk, tsk. Henüz yeterince iyi değilsin." "Caden," diye hüsrarla homurdanıyorum. "Mm, çaresizken dudaklarında benim adımın olması paha biçilemez." "Caden," diye inliyorum o yer değiştirirken ve siki am dudaklarımın arasından kayarken.

Ucu klitorisime çarpıyor ve yıldızları görüyorum. "Bu amcık kime ait Billie?" "Sen, Caden." Yavaşça içime giriyor ve ben sadece ihtiyaçtan ölmek istiyorum. "Bu ceset kime ait?" "Sen, Caden," diye inliyorum o biraz daha ıkınırken. "Aman Tanrım..." Beni saran zevkten zor nefes alıyorum.

"Sen kime aitsin, Billie? Sana kim sahip? Kimin adı senin üzerinde dövme olarak var? Kalbinde kimin izi var?" İçimde daha da derinleşirken hırıltısı hayvani bir hal alıyor. "Sen!" Zevkten çılgık atıyorum. İçimde hareket etmeye başladığında "Sen, Caden," diye nefes alıyorum.

O kadar çok güç kullanarak içime girip çıkıyor ki neredeyse yüzüstü düşecektim. Kaslarım zevkten jöleye dönüşüyor ve kalçalarını kıvrıp G noktama çarptığında, yüksek sesle inlerken kollarım pes ediyor.

Beni belimden yakalıyor ve bir elini boğazıma dolayarak sırtım göğsüne gelecek şekilde beni yukarı kaldırıyor. Beni acımasızca sikmeye devam ediyor. I

boşalmaya yaklaştıkça terin sırtımı kapladığını hissedebiliyorum. Boynumun kıvrımına t  y kadar hafif bir öpücük bıraktığında patlıyorum.

Test yaptır  k ve a  ı oldum, bu yüzden o i  ime boşalırken hiç suçluluk duymadan   z  ld  m. İ  imiz de yere düşmeden hemen önce inliyor ve hareketsiz kalıyor ve beni ters çeviriyor.

Bana hiç nefes aldırmıyor.     lak bedenimin üzerine tırmanarak bileklerimi iki eliyle kavırıyor ve ağzını g    slerimde serbest bırakmadan önce onları başımın iki yanına yere koyuyor. Isırıyor ve emiyor, beni morluklarla kaplıyor. Boynuma doğru ilerlerken ve çenemi her zaman bıraktığı kolyeyle yeniden süslerken açlıktan ölmek üzere olan bir canavar gibi. Solmaya başlamıştı; insanların onu hâlâ görebilmesini sağlamak daha iyi.

"Yeter," diye homurdanıyorum, kalçalarımı sallayarak. "Caden, beni bu kadar i  aretledi  in yeter."

"Asla," diye gürlüyor kulağıma deli gibi.

"Eğer bu işe gerçekten bir şans vereceksek, şehirde sürekli çenemde morluklarla dola  amam."

Duraksayıp doğruldu ve şaşkın bir yüz ifadesiyle bana baktı. "Tekrar söyle."

Tekrarlarken kaşlarımı   atıyorum, "Her zaman y  r  yemem-" "Diğer kısmı."

Kendimi tekrarlarken dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "Eğer bunu gerçekten deneyeceksek."

"Evet," diye h  n  zırca gülümsüyor. "Bunu tekrar duymak istiyorum."

Kıkırdıyorum ve gözleri yumuşuyor. Onun nazik, insan versiyonu gerçekliğe geri dönüyor. Üzerime uzanıyor, boynuma sokuluyor. Bileklerimden birini serbest bırakıyor ve at kuyruğumu   z  yor, derin bir nefes almadan önce g  r saçlarımla yüzüne getiriyor. Saçımı tutuyor ve bana bakıyor.

"Tekrar söyle."

"Bunu deneyeceğiz, Cade. *Biz*."

Bu adamın orgazm olduğumda bana söylettiği şeyler... Sanki en başından beri onları kastetmi  im gibi. Sanki sadece beni gerçeği görmeye zorladıktan sonra onun kollarında kendim olabiliyorum.

"Mm, kızım." Eli saçlarımla ucunda sıkılaşıyor ve beni tekrar i  ine çekiyor. "Benim kızım."

Soğuk zeminde     lak olduğum için titremeye başlayana kadar uzun dakikalar boyunca sarılıyor. Caden kalkıp külotumu ve kot pantolonumu giymeme yardım ediyor. Hiçbir şeyim yok.

Bu yüzden tişörtünü çıkardı. Gözlerim birkaç saniye onun karın kaslarında takılı kalıyor, sonra başka bir şey dikkatimi çekiyor.

"Nedir o?" Gözlerim göğsünde, tam kalbinin olduğu yerdeki arı dövmesine takılı kalarak soruyorum. Yakın zamanda yaptırmış olmalı çünkü en son çırılçıplak seviştiğimizde yoktu.

Aşağıya bakıyor, sonra tekrar bana bakıyor. Tişörtünü başımın üzerinden geçiriyor ve ben onun taze kokusunu içime çekiyorum.

"Caden," diye ısrar ediyorum. Bu kez dövmeye dokunuyorum. "Nedir bu? Ne zaman yaptırdın?"

Parmaklarımı avucunun içine alıyor ve uçlarını dudaklarına götürerek tek tek öpüyor. "Daha önce de söyledin bebeğim. Ben lanet olası bir deliyim. Bir manyağım. Çözüldüm. İhtiyacım olan şeyi buldum. Ve ihtiyacım olan şey sensin, küçük arı."

"Sen... benim için... dövme mi yaptırdın?"

"Sen de öyle," diye sırtıyor. "En tatlı çift biz değil miyiz?"

Parmaklarımı bırakıp başımı tutuyor ve beni derinden öpüyor. Bir adım geri çekildiğinde şöyle dedi. "Dövüşü iptal edeceğim, bebeğim. Bunun için endişelenme."

Bu adam... o benim sonum olacak.

CADEN

Only - NF, Sasha Alez Sloan

Sawyer ön kapıyı açıyor ve şaşkın bakışları onu aptal gibi gösteriyor. Evine her gelmek zorunda kaldığımda nefret ediyorum ama yüzündeki aptal ifadeden hoşlanıyorum.

"Beklenmedik," diyor beni içeri almak için kenara çekilirken. "Çabuk olacağım. Bu gece gitmem gereken bir yer var."

Oturma odasına gidiyoruz, orada kanepeye oturuyor. Ben ayakta durup ona bakıyorum.

"Silah ticaretine bir sonraki duyuruya kadar ara veriyoruz," diyorum. "Artık Kurtlar'dan silah almak yok."

Bileğini dizine dayıyor ve kollarını koltuğunun arkasına yayıyor, rahat görünmeye çalışıyor ama kafasının ne kadar karışık olduğunu görebiliyorum. "Nedenmiş o?"

"Çünkü ben öyle dedim."

"Aletin bir NSC sürtüğüne bağımlı olduğu için mi yani?"

Kendi kendime kıkırdıyorum, sonra başımı eğip onu izliyorum. Tanıdığım en büyük korkak o ama yine de kız kardeşim dönene kadar ekibimizin başında kalmaya devam ediyor. Billie'ye hakaret ettikten sonra yaşamasına izin vermek zorundayım. Çok saçma.

"Kız arkadaşına yine sürtük de, Sawyer. Sadece ne olacağını görmek için."

Bunu benim önümde iki kez yapacak kadar aptal değil. Bunun yerine, durumdan endişe duyduğunu gösterecek şekilde yeniden pozisyon alıyor ve konuşmak için öne doğru eğilirken dirseklerini dizlerine dayıyor.

"Bak, bunu sana vereceğim. Daha önce kol kola girmeyi istemediğim için aptallık ettim. Haklıydın, harika bir fikirdi. Paramızı ikiye katlıyoruz ve hepimiz bundan kazançlı çıkıyoruz. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun. Artık duramayız. Her şey mükemmel işliyor."

"Bunu yapmaya devam etmek istiyorsan, yeni bir katır bul."

"Kesinlikle hayır," diye homurdanıyor. "Mükemmel olanı buldun. Bunu neden değiştireyim ki? NSC'den bunu bizim için yapacak başka kimse yok."

"Billie bir daha hiçbir şeyi yerinden oynatmayacak. Beni duydu."

Onu ikna etmeme gerek yok. Bunu yapmayacak, nokta. Arkamı dönüp gitmeye hazırlanırken tekrar konuşmaya başladı.

"Onu bu duruma sokan sensin, Cade. Ona saldıran ve bunu filme çeken sensin. Bizim için çalışması için ona şantaj yapan da. Aletin ölüm kalbini umursadığına ikna etmesi ekibimiz için hiçbir şeyi değiştirmez. Bu senin sorunun, Kings'in değil. Bunu yapmasını istemiyor musun? Umurumda değil. Ona şantaj yapabilirim. O sürtüğe istediğim her şeyi yaptırabilirim."

İki adımda üzerine çullanıyorum ve yüzüne üç yumruk atarken gülümsüyorum. Homurdanarak kanepeye geri düştü ama tişörtünden tutup iki kez daha vurdum. Belki mesajı almamıştır diye. O iri bir adam ama ben onun bir şey yapamayacağı kadar hızlıyım.

"Ona iki kez kaltak dersin böyle olur. Tekrar denemek ister misin? Sonra ne yapacağımı görüyor musun?"

O kendini toparlarken ben de telefonumu çıkardım. Şerefsiz bana bir şey fark ettirdi.

"Haklısın Sawyer. Ona şantaj yaptım."

Elimdeki videolarını açıyorum. Geçmişte bunları ona göstermiş olabilirim ama bunları kaydeden tek kişi benim. Videoları silmeden önce telefonumu ona doğru sallıyorum.

"Gitti. Şimdi ona neyle şantaj yapacaksın, orospu çocuğu?"

Gitmeden önce ona son bir kez vurdum. Eğer şimdi gitmezsem, onu öldüreceğim ve bu benim üzerime kalacak. Ayrıca, başka bir yerde olmam gerek.

Arabamı asla alamayacağım evlerin yanına park edip etrafa bakıyorum. Fırıncıların evi benim hayal bile edemeyeceğim bir yer. Böyle bir şeyin varlığından bile haberim yoktu. Geçen hafta buraya

ama bence bu tür bir malikane etkilemekten asla vazgeçmiyor. Büyük, Fransız-Şato tarzı başka bir yerde olsa rüküş görünürdü, ama Stoneview'de bu onları daha da uyumlu hale getiriyor. Ev ne kadar büyükse, ayrıcalıklar da o kadar büyük oluyor.

Park etmiş arabaların arasından geçip içeri bakıyorum. Bir tanesini bile çalabilseydim, muhtemelen birkaç yıl için hazır olurum.

Kapının zilini çalarken, kalın, çift ahşap kapılardaki karmaşık oymaları incelerken başımı yana eğiyorum. Kim kapısının önüne köpek, avcı tilki ve geyik koyar ki? Ne kadar zengin olduklarını düşündükçe içim sızlıyor.

Kapıyı bir uşak açıyor, burnu havada ve gözleri bana bakıyor.

"Bay ve Bayan Gerald Baker'ın evine hoş geldiniz," diyor kibirli bir şekilde, sanırsınız ki burada yaşayan o, ben de kahyayım.

"Partide çalışıyorum," diyorum ona, sanki tüm bu durum beni etkilememiş gibi.

Be

n. "Doğru," diyor kısık bir gülümsemeyle.

"Buldum Fred," diye sesleniyor parlak bir kadın sesi arkamdan.

Kenara çekiliyor ve arkamdaki genç kıza başını eğiyor. O da on altı ya da on yediden fazla olamaz. Bu adamlar reşit olmayan kızları mı işe alıyor? Kahretsin, bu bok benimle çalışmayacak ve bu partiden geldiğim para yerine bir cinayet suçlamasıyla ayrılmayı göze alamam.

"Bayan Baker," diyor Fred koridorda gözden kaybolurken.

İşte o zaman gözlerim arkalarındaki devasa aile portresine takılıyor.

Gerald takım elbise giymiş, taht benzeri bir koltukta oturmaktadır. Arkasında karısının eli sağ omzunda, solunda ise kolları yanında gevşek duran genç bir delikanlı var. Babasıyla aynı görünüşe sahip; açık mavi gözler ve beyaz olabilecek kadar açık sarı saçlar. Yüzündeki zoraki gülümseme ağzımı buruşturmama neden oluyor. Zengin insanlar çok mutsuz. Yerde, bacaklarını altına almış ve kolunu babasının kucağına dayamış, tıpkı önümdeki kadına benzeyen küçük bir kız var. Artık daha büyük ama gözlerinde hala o bakış var - sahte tatlılıkla maskelenmiş korku.

"Siz onun ailesi misiniz?" Yardım edemiyorum ama boğuluyorum. Neden herhangi bir şekilde, biçimde ya da formda bu işe dahil olsun ki?

Başını sallıyor ve bana küçük bir gülümseme veriyor. "Eğer iyi bir gece geçirmek istiyorsan kimseyle konuşmamanı tavsiye ederim."

Bebek mavisi gözleri hafifçe kararıyor, acıma duygusu rengini bulanıklaştırıyor. Beyaz-sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına koyuyor ve başını sallıyor. "Gel. Hazırlanmanı istedikleri yeri göstereyim."

Yürümeye başladık ve tamamen imkansız olmasına rağmen beni rahat hissettirmek için elinden geleni yapıyor.

"Adın ne?" diye soruyor tatlı bir sesle. "Caden.

Senin?"

"Ella." Önümde yürümeye devam ediyor, uzun koridorlarda ve karmaşık mimaride yolunu çok iyi biliyor. Altın, krem ve koyu ahşap bu evde kullandıkları tek üç renk ve her şey bir antika dükkanına aitmiş gibi görünüyor.

Giriş holündeki tablo dışında bu evde hiçbir kişisel eşya yoktur. Her şey pahalı görünüyor ve zenginliklerini yansıtıyor ama eğlence yok, hayat yok. Her şey çok yavan, çok üzücü. Evimin duvarlarında Kay ve benim çocukken yaptığımız çizimlerin renkleri var. Yıllar boyunca yüksekliğimize tanıklık eden işaretler. Duvarlardaki delikler ve halıdaki lekeler bile bizi şekillendiren en karanlık anları hatırlatıyor. Kendimizi canlı hissettiğimiz anları. Burası ölü hissettiriyor. Sanki burada yaşamış insanların ruhları duvarlara ve gizli geçitlere sıkışmış gibi.

Ella bir kapının yanında durdu ve bana döndü. Kızı tanımıyorum ve umurumda da değil ama bilmem gerekiyor. "On sekiz yaşında mısın sen?" Tiksintiyle soruyorum.

Gülümsüyor, dudakları gergin ama olabildiğince içten.

"Burası senin odan," diyerek sorumu duymazdan geliyor. "Burada dört kişi daha var. Onlarla konuşmak ya da onlara kimliğini vermek zorunda değilsin ama bu yasak da değil. Giymen için bir kıyafet var. Üzerinde adınızın yazılı olduğu bir etiket olacak. Sadece giy. İsyan etmenin bir anlamı yok. Dürüst olmak gerekirse, senden istedikleri de bu. Gecenizi olduğundan daha kötü hale getirmeye bayılacaklar." Omuzları hafifçe kamburlaşıyor ve şimdiye kadar koruduğu güçlü yüzüne rağmen belli bir utangaçlık geliyor.

"Kayganlaştırıcı var. Şimdi kullanmanızı öneririm, böylece," bir sonraki kelimeyi ararken bakışları yere yapıştı, "kendinizi hazırlayın."

Kuralları ve orada oynamayı kabul ettiğim oyunu bildiğim için bunların hiçbiri beni şaşırtmıyor. Hayır, umutsuzca bilmek istediğim bir şeye takıldım.

Kapıyı açtı ve ben de olabildiğince rahat bir şekilde "Stoneview Prep'e mi gidiyorsun?" diye sordum.

"Evet-" diye kendini durdurdu, zaten varsaydığım gerçeği bana söylemek için düşünmeden cevap verdiğini fark etti.

Elimi onun kapı koluna koyarak daha fazla açmasını engelliyorum. "Hangi yıl?" Alçak sesle, kulağına yaklaşıp söylüyorum. Arkasındayım, göğsüm sırtına değiyor ve onun titrediğini hissediyorum.

"Uh..." diye tereddüt ediyor.

Diğer elimle usulca kolunu tutuyorum. "Kıdemli mi?" Başını hafifçe sallıyor. "Junior?"

Titreyen bir sesle, "Bir yıl uzattım," diyor. "Son sınıfta olmalıydım."

"Lanet olsun," diye tıslıyorum onu bırakıp geri çekilirken. "Buradan siktir olup gitmen gerek. Babanın parası senin akıl sağlığına değmez."

Beni görmezden gelerek kapıyı sonuna kadar açtı. Sahte gülümsemesini ve nezaketini kaybetmişti. "Bu gece iyi şanslar," diyor uzaklaşmadan önce sıkıca.

İçeri girdiğimde üç kadın ve bir erkek daha buluyorum. Rafta gördüğüm son kıyafete doğru yürürken başımı sallıyorum. Üzerinde adım yazıyor ve iyice bakmadan önce etiketi çıkarıyorum. Boşta kalan elimi deri koşum takımı ve deri pantolonun üzerinde gezdiriyorum. Pantolonun kasıksız olduğunu fark ettiğimde kalbim küt küt atıyor. Yanımdaki masanın üzerinde duran kayganlaştırıcının ağzı kapalı ve onu alıyorum. Sikeyim. Harika.

Bana cesaret veren, telefonumu almalarından önce Billie'den aldığım mesajdı. Basit bir "Bu gece seni özledim."

Ona akşamı Ethan ve Elliot'la geçireceğimi söyledim. Sanki bilerek onsuz zaman geçirecekmişim gibi. O kadar bağımlıyım ki, onu evine her bıraktığımda kalbim sıkışıyor. O her işe gittiğinde ya da ben her üniversiteye gittiğimde. Çarşafarımda ve kapüşonlarımda onun kokusunu alıyorum, ahududu ve nane kokusuyla yıkıyorum.

Ana etkinliğin gerçekleştiği odaya girerken elimi saçlarımda gezdiriyorum. Çıplak kadınlar ellerinde tabaklar, ağızlarında tıkaçlarla dolaşıyor ve bu gece kazandığımdan daha pahalıya mal olması gereken şampanyayı sunuyorlar. Bileklerine zincirle bağlı kelepçeler olduğu için tabaklarını iki elleriyle tutmak zorunda kalıyorlar.

Bize emredildiği gibi, beşimiz beş küçük sahnenin kurulduğu arka duvara doğru yürüyoruz ve üzerlerine çıkıyoruz. Şimdilik tek yapmamız gereken

orada kalmak, sahnede dolaşmak ve malları sunmaktır.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca bunu yapıyorum. Milyarderler yiyip içerken, iş konuşurken ve yüksek sesle gülerken. Kendimi Arınma Gecesi'ndeymişim gibi hissediyorum. Ama gecenin sonunda öldürülmeyeceğim. Çok daha kötü olacak.

Gerald Baker bizzat yanıma geliyor ve beni arkadaşına gösteriyor. "Zavallı çocuklar her zaman çok ucuzdur," diye yüksek sesle kıkırdıyor.

Odada sadece yirmi kişi kadar varlar ama biz çok az kişiyiz. Çenemi sıkılmaktan dişlerim kırılmadan ya da vücudum harekete geçip birini öldüresiye yumruklamadan önce ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum.

"Onun için ne kadar ödedin?" diye soruyor arkadaşısı.

"Yirmi beş," diye omuz silkiyor Gerald. İkisi de gülüyor. Bana. O kadar para için ne isterlerse yapmaya hazır olduğum gerçeğine.

Gerald odada benimle birlikte olan kızlardan birini işaret ediyor. Kızın sahnesi benimkinin hemen yanındaydı ve dizlerinin üzerine çökmüştü, üzerinde bir tasma ile el ve ayak bileklerinde deri kelepçelerden başka bir şey yoktu. Gerald yana doğru adım atıyor, böylece tam onun önünde duruyor. "Oysa bu güzelle bir gece geçirmek için neredeyse yüz bin dolar ödedim," diyor kalın başparmağını kızın dudaklarına sürterken.

Kalbim birkaç saniye durur. *Yüz saniye. Lanet olsun. Bin.*

Dolar.

Haklı olmasından nefret ediyorum. Bu kadar ucuz olduğum için. Bu aşağılanmayı daha da kötüleştiriyor.

"Silver Falls Üniversitesi'ne gidiyor," diye gülümsüyor Gerald. "O sadece heyecan arayan zengin küçük bir sürtük. Öyle değil mi, tatlım?"

"Evet, efendim," diye mırıldanıyor.

"Öyle mi?" Arkadaşı gülümser. "İyice aç, fahişe. Bana ne kadar kirlenebileceğini göster."

İkisi de kadının ağzını sikmek için aletlerini çıkarır çıkarmaz bakışlarımı onlardan ayırıyorum. Gözlerim bana bakan bir kadının üzerinde duruyor. Gülümsüyor ve kocasıyla birlikte yanıma geliyor.

Cehenneme iniş başlasın.

"Merhaba güzel çocuk," diyerek bana yaklaşırken nazikçe gülümsüyor. "Geldiğinizden beri kocam ve ben sizi izliyoruz. Kesinlikle çok lezzetli görünüyorsun."

Çenemi açarsam ağzımdan ne çıkacağına güvenmediğim için hiçbir şey söylemiyorum.

"Merak etme," diyor kolunu karın kaslarımda, göğüs kaslarımda ve boğazımda gezdirirken. "Biz sadece üçlü olarak sevişmeyi seviyoruz. Vincent ve ben

çok naziktir." Ve
öyleler.

Vincent ve ben karısına iki kez girerken aklımda hep Billie vardı. Yavaş ve o kadar sevgi dolu ki üzerlerine pembe ve mor kalpler kusmak istiyorum.

Gecenin geri kalanı öyle değil. Başka bir çift yanıma geldiğinde her şey değişiyor. Kadının bakışlarından kocasının beni incitmesini istediği anlaşılıyor. Onun bakışlarından kocasının onu memnun etmeyi sevdiğini anlıyorum.

Koşum takımını kapıp beni dizlerimin üzerine yatırmadan önce ellerini dağınık saçlarımda gezdiriyor. "Dört ayak üzerinde," diye hınzırca gülümsüyor. Diğerlerinin aksine, kendini ya da onu tanıtmıyor.

Bir kadının onun için tuttuğu tabaktan bir tıkaç alıyor ve topu ağzıma sokuyor. O kadar ileri itiyor ki öğürme refleksim devreye giriyor. "Çok iyi bir çocuk olacaksın," diye sırtıyor. "Şimdiden söyleyebilirim." Ağzımdaki tıkaçı sıkıyor ve çantasından küçük bir anahtar almadan önce kocasına dönüyor. Pantolonunu çözüyor, aşağı çekiyor ve dışarı çıkmasını sağlıyor. Onlarla ne yaptığını bilmiyorum; onun sikine ve daha da önemlisi, şu anda bir sik kafesine karşı zorlandığı gerçeğine çok odaklandım.

Gözlerimi kaçırmak istiyorum ama aklımın bir köşesindeki hastalıklı merak, kadının kafesi açıp artık daha da kalınlaşmasına izin verilen siki olan canavarı okşamasını izliyor.

"Gelmek için can atıyordun. Değil mi bebeğim?" diyor ona tatlı tatlı.

"Evet, Sahibe," diye mırıldanıyor.

"Dizlerinin üstüne çök evlat," diyor bir köpek gibi. "Sahiben için havla."

Hızla harekete geçiyor, yüksek sesle havlıyor ve bir sonraki adımın ne olacağını biliyorum. Gözlerimi kapatıyorum, Billie ve beni buradan uzaktaki küçük evimizde hayal ediyorum. Kanepede birlikte televizyon izliyor ve sarılıyorduk.

Kadın parmaklarını şıklatarak gözlerimi tekrar açmamı sağlıyor, ama bu kocası içindi. "Git oğlum. Git diğer köpeği becer."

Lanet bir köpek gibi nefes nefese kalan kocası, arkama yerleşip bacaklarımı ayırana kadar elleri ve dizleri üzerinde bana doğru sürünüyor.

Billie'yi düşün. Uzakta olduğunu düşün. Mükemmel hayatını düşün.

Ella'nın tavsiyesine uyduğuma ve içeri girmeden önce kendime biraz kayganlaştırıcı sürdüğüme sevindim. Çünkü içime kabaca girdiğinde canımın nasıl yandığını düşününce... Bunu çiğ olarak yapmayı hayal bile edemiyorum. Kahretsin, şimdiden ölecekmişim gibi hissediyorum.

"Bin ona, evlat. İkiniz de köpekler gibi becerin onu."

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ama sözleri karşısında hiçbir şey yapamıyorum. Kulaklarımı zehirliyor, davullarımı deliyor ve her şeyi daha da kötüleştiriyor.

"Bu doğru. İyi köpek, iyi köpek. Sert değil, tut onu. Küçük sikini tut ve daha sert sik. *Daha sert* dedim. Diğer yavruyu ağlatmanı istiyorum."

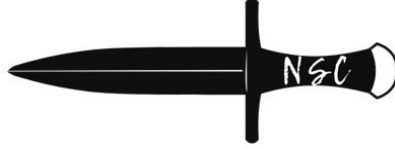
Etkinlikten sonra konuklarla iletişime geçemeyeceğime dair bir şey imzaladım. Onları bulmama izin yoktu. Ama Gerald bana parayı verdikten sonra, bu konuda ne yapabilir ki?

Bu kadını ve kocasını bulup öldüreceğimi zaten biliyorum. Acı verici olduğundan da emin olacağım.

O içime girmeye devam ederken tamamen yıkılmamama yardımcı olan şey bu.

OceanofPDF.com

BILLIE

Neredeydin - kız arkadaşlar, Travis Barker

Xi'nin yüzü düşerken Lik yüksek sesle bir kahkaha atıyor. Hepimiz Lik'i takip ederek kıkırdamaya başlıyoruz.

"Ölmek mi istiyorsun lan?" Xi oturduğu yerden kalkarken tersliyor. Hep birlikte yemek yiyoruz ve Lik, Xi tuvaletteyken onun tabağındaki son Fas köftesini yedi. Xi'nin en iyi görüldüğünü ve sona sakladığını söylediği köfteyi.

"Ziad," diye tersliyor anneleri. "Otur yerine. Yemek daha bitmedi." "Masadan kalkmayacağım *anne*. Oğlunu öldürüyorum."

Xi Lik'i yakalamaya çalışırken kahkahalarımız ikiye katlanıyor ve o da kalkıp Aisha'nın arkasına saklanıyor.

"*Anne*, kurtar beni," diye haykırır Lik.

Xi onu ensesinden tutup duvara doğru itiyor. Sam sessizce bir kaşını kaldırıyor, erkek arkadaşının tartaklanmasından hoşlanmıyor ama bir kardeş kavgasının ortasına da giremiyor.

"Boku yedin. Annem artık seni kurtaramaz."

"Ben değildim!" Lik çığlık atıyor. "*Allah Allah*, ne oldu bilmiyorum. Sen gittin ve tabağından kayboldu." Lik yalanını ağzından kaçırırken Emma gülmekten ağlıyor.

"Malik!" Ayşe yüksek sesle bağırır. "*Allah'ın* üzerine yemin ederek yalan söyleme, *ya h'mar*," her zamanki gibi ona eşek diyor. Acele etmeden ayağa kalkıyor ve iki oğlunu da kulaklarından tutup masaya geri sürüklüyor. Teker teker

onları geri oturtur. Kendilerini savunmak için hiçbir şey yapmazlar. Asla yapmazlar.

Hepsi masaya oturup yerlerine yerleşir yerleşmez, Xi kardeşine hançer gibi bakmaktan başka bir şey yapamıyor. Tabağımı alıp köftemi onunkinin üzerine koyuyorum.

"Al, benimkini ye. Artık aç değilim."

Bıçağını ve çatalını saplayarak bakmaya devam ediyor. "Öğren," diyor Lik'e. "Aşk böyle bir şey işte."

Solunda oturduğum için kolayca eğiliyor ve başımın yan tarafına bir öpücük bırakıyor. Bu dostça bir öpücük, biliyorum. Üvey kardeşlerin yapacağı normal bir öpücük. Xi'ye bana karşı hislerine karşılık vermediğimi söylediğimden beri, platonik ilişkimize saygı duyuyor - başından beri sahip olmamız gereken ilişkimize.

Yemekten sonra odama koşup telefonumu aldım ve Caden'a hızlı bir mesaj gönderdim.

Bu gece seni özledim.

Bu gece arkadaşlarıyla takılacak, ki buna alışık değilim. Her zaman beni başkalarına tercih eder. Bazen arkadaşlarıyla birlikte olacağı ve NSC olduğum için arkadaşlarının benden nefret ettiği gerçeğini kabullenmeye çalışıyorum.

Ve Jade'e gözyaşı döktürdüğüm için. Sanırım bu gerçekten yardımcı olmadı.

Cevap vermiyor ve ben de telefonumu kenara koymak üzereyken çalışıyor. Ekranda bilinmeyen bir numara beliriyor ve elim zincirime gidiyor, telefonu açarken onunla oynuyorum.

"Alo?"

"*Bu Sawyer.*"

Yatağında doğruluyorum ve sanki burada bir yerde saklanıyormuş gibi odamın etrafına bakıyorum. Bu adam benimle ne zaman konuşsa, kendimi huzursuz hissediyorum.

"Ne istiyorsun?"

"*Bu gece bizim için bir hareket yapmanı istiyoruz.*"

Elim yorganımı kavırıyor, parmaklarımdaki akışı kesene kadar büküyor. "Artık senin için hareket yapmıyorum. Caden biliyor."

"*Yine iş başındasın tatlım. Caden'ın emri.*" "Bana hiçbir şey söylemedi."

"Bu gece meşgul. Her zaman seninle ilgilenemez. Bazen önemseydiği şeyleri yapması gerekir. Ya da önemseydiği insanları yapmalı," diye alaycı bir homurtuyla ekliyor.

Caden ve ben birbirimize hiç bu kadar yakın olmamıştık. Bunu kendime bile itiraf ederken hep garip hissediyorum ama o benim erkek arkadaşım. Birbirimiz hakkında ne hissettiğimizi biliyorum. Beni sevdiğini kendi berbat yöntemiyle söyledi. Arkamdan iş çevirip Sawyer'a benimle iletişime geçmesini söylemezdi.

"Onunla konuşmak istiyorum," diyorum kararlılıkla. "Bana iş veren o. Sen değil."

"Meşgul ve videolarınızı sızdırmamı istemiyorsanız yarım saat içinde Kurtlar'dan eşyalarımızı almanızı söylüyorum. Onları bana Caden'in gönderdiğini biliyorsun, küçük Scott. Seni çıplak, dizlerinin üstünde, onun sikini emerken gördüm. Başkalarının da görmesini ister misin? Porno sitelerinde harika görüneceksin."

Onun sözleriyle gelen endişeyi yutmak için mücadele ediyorum. Buradan ayrılmaya çok yakınım. Her yerde sahte bir seks kasetimin olması benim sonum olur.

"Her neyse," diyorum korkuyu en aza indirmek için. "Orada olacağım."

Ona bunu söylüyorum ama gerçekten inanmıyorum. Caden böyle bir şey yapmaz.

Be

n. "Aferin kızım," diye bitiriyor telefonu kapatmadan önce.

Arabama gitmek yerine Caden'ı aramaya çalıştım. Üç kere aradım. Cevap ver. Ben de ona bir mesaj gönderdim ve malları taşımamı isteyen kişinin o olup olmadığını sordum.

Cevap yok.

Korku midemi kavıyor. Bunu gerçekten o mu emretti? Bana söyleyemeyecek kadar başka biriyle meşgul olduğu için mi Sawyer'ı gönderdi?

Bunu düşünecek zamanım yok. Videolar Sawyer'da ve erkek arkadaşıma ulaşamıyorum. Bunu durdurabilecek ve beni koruyabilecek tek kişi bana geri dönmüyor.

Hayal kırıklığı, hissettiklerim için çok küçük bir kelime.

Risk almak istemediğim için arabamın anahtarlarını alıp kimseye fark ettirmeden evden çıkıyorum. Her neyse, yarın Caden'la bu konuyu konuşabilirim. Başka biriyle olmadığından eminim. Meşgul ve bir yanlış anlaşılma olmuş olmalı. Her iki durumda da Sawyer'ın videoları göndermesini engellemeliyim. Onları silmesi için Caden'la konuşabilirim. Benim için yapacağını biliyorum.

Buluşma yerine kadar hızla gidiyorum, geç kalmaktan ve yanlışlıkla Kurtlardan birinin bagajımda sakladıkları şeyi NSC'ye verdiğini görmekten çok korkuyorum.

Çantayı başıma geçiriyorum ve Caden'la aramızda geçen onca şeyden sonra sanki bunu yıllardır yapmamışım gibi geliyor. En son yaptığımın üzerinden sadece bir aydan biraz fazla zaman geçtiğini kendime hatırlatmam gerekiyor.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Caden'ın bu kadar kısa bir sürede bana aşık olabileceğini düşünmenin delilik olduğunu hissetmeye başlıyorum. Ama aşık oldum ve bu daha da saçma.

Bunların hepsi bir oyun muydu? Bunca zamandır benimle oynuyor muydu? Bana hep böyle yapardı.

Aman

Tanrım.

Var.

İçimdeki iki parça birbiriyle savaşıyor ve gerçekçi olan kazanmaya başlıyor.

Caden King'in bana aşık olabileceğini nasıl düşünebildim?

Şaşırmamam gerekirdi ama şaşırdım. Aramızdaki şeyin gerçek olduğunu sanıyordum. Neden bilmiyorum. Belki de saplantısı, sahiplenmesi yüzündendir. Adını üzerime dövme yaptırdı, Tanrı aşkına. Bundan daha mantıksız bir şey olamaz.

Pencerem sandığımdan daha çabuk çalındı. Ne kadar zaman geçtiğini fark etmemek için düşüncelerimin içinde kaybolmuş olmalıyım. Arabalarının gittiğini duyana kadar bekledim ve çantayı çıkardım. Her şey bana yabancı geliyor.

Bunu geçmişte bırakmıştık.

Bunu bana neden yapıyor? Videoların tehdidi tamamen unutulmuştu ve şimdi yara yeniden açıldı.

Çok acıyor.

Telefonum çaldığında otoyoldaydım. Ekranda Dickie'nin adını gördüm. Hiç aramaz. Akşamları daha da az.

"Senin gibi bir dede için biraz geç değil mi?"

"Ben de profesyonel MMA'de ikinci bir şans hakkında bir şeyler duymak istersin diye düşünüyordum. Ama sanırım büyükbabam yatmaya gidecek."

"Ne? Dickie, benimle taşak geçme."

"Asla yapmam, evlat. Ben ciddiylim. Hemen spor salonuna gel. Konuşmamız gerek."

Bagajımdaki ağır çantaları göremesem de gözlerim otomatik olarak aynaya gidiyor.

"Ben... Ben meşgulüm," diyorum hışımla. "İşle ilgili bir şeyler yapıyorum."

"Billie. Beni duydun mu? Bu senin şansın. İkinci şansın.

Hiç kimse bu kadar şanslı olamaz."

Derin bir nefes alıyorum. Bunun parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin veremem. Haftalardır ilk kez yaşadığımı hissediyorum. Dickie'nin söyleyeceklerini duymalıyım. Krallar ve alıcıları bekleyebilir.

"Yola çıkıyorum."

Neredeyse spor salonunun kapısına koşacaktım. Kapıyı iterek açtım, içeri girdim ve Dickie'nin ofisine doğru koştum.

"Ver onu bana ihtiyar," diyorum yüzümde kocaman bir gülümsemeyle.

"Carla Ruppert yarışmadan ayrıldı," diye rahatça cevap veriyor. Eski koltuğuna geri yaslandı.

Kalbim mideme iniyor, omuzlarım çöküyor. Bu yüzden mi beni buraya getirtti?

"Evet, ama bu sadece Killer Clover'ın hükmen kazandığı anlamına gelir." "Mesele de bu. O hükmen yenilmedi. Yerini sana verdi."

"Ne?" Volta atmaya başladım, hâlâ bunun mümkün olduğuna ikna olmamıştım. "O bunu yapamaz."

"Bu profesyonel değil. Küçük bir şehirde birkaç spor salonu tarafından düzenlenen amatör bir yarışmadan bahsediyoruz. Senin için önemli çünkü bir menajer bulabilirsin ama bunun dışında pek bir anlamı yok. Katı kurallar yok."

Başparmağımı ön dişlerimin arasına sıkıştırıp ısıriyorum, hızla volta atıyorum ve başım dönüyor. "Dickie, Katil Clover'la mı dövüşüyorum?"

"İki ay içinde, evlat. Taylor zaten biliyor ve seni görmeye geliyor."

"Aman Tanrım." Mutluluk gözyaşlarım gözlerimi doldururken dizlerimin bağı çözülüyor. Yanındaki sandalyeye oturuyorum ve ona bakıyorum. "İşte bu kadar. Dickie...*siktir!*" Mutluluktan bağıriyorum. "Bu dövüşü kazanacağım. Profesyonel olacağım. Bunu şimdiden görebiliyorum."

Bana bilgece, bilerek gülümsüyor. Sonra da onaylıyor: "Ben de görebiliyorum Billie. Evren senden yana, evlat."

Bir bira kapıyor ve bana küçük bir şişe portakal suyu veriyor. "En iyi dövüşçüm için alkol yok," diyerek birasını açmadan önce mutlu bir şekilde dalga geçiyor.

İçiyor ve önümüzdeki iki ay boyunca yapacağım yoğun antrenmanlar hakkında biraz daha konuşuyoruz. Caden'in beni pes etmemeye ikna etmesine sevindim, yoksa son dövüşümden beri antrenman yapmazdım. Şu anda boka batmış olurdum.

Onun başıma gelen hem en iyi hem de en kötü şeylerden biri olduğunu düşünmek çok acı.

Dickie'den önce ben çıkıyorum ve çenem düştüğünde otoparkta yalnızım.

"Siktir!" Arabama doğru koşarken kendi kendime tıslıyorum. Arka cam kırılmıştı ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde mallar da gitmişti. "Hayır," diye boğuluyorum. "Hayır, hayır, hayır."

Yukarıdaki ihtiyarın benim için hâlâ ne kadar boku var?
Çünkü hepsini kaldırabileceğimden emin değilim.

Gözlerimi ovuşturmadan önce ellerimi at kuyruğumda gezdirip çekiştiriyorum. "Hadi ama," diye öfkeleniyorum. "Bu hiç adil değil!"

Yaşadığım mutlulukları hep kötü haberler takip ediyor. Bir türlü rahat edemiyorum.

Alabama yerleştim, hala çalışmasını umuyordum çünkü onu gerçekten mahvetmişlerdi. Çalışıyor ve farlarımdan birinin yine bozuk olduğunu fark ediyorum. Caden'in benim için tamir ettirdiğinin aynısı.

Ondan gerçekten nefret ettiğim zamanlar. Onun kim olduğunu bildiğim zaman. Nasıl unutabilirdim ki?

Şu anda ondan nefret etmeme rağmen, telefonumu alıp onu aramaya çalışıyorum. Bu durumdan kurtulmama yardım edebilecek biri varsa, o da odur.

"Lütfen, aç şunu. Lütfen, lütfen..."

"Caden," diyor sesli mesajında.

"Caden," diyorum telefona, ses tonumda telaş ve panik açıkça görülüyor. "Lütfen beni ara. Bu hareketi yapmamı istediğini biliyorum ama bir şey oldu. Lütfen telefonu aç."

Telefonu kapattığımda gözlerim doluyor. Bir mesaj gönderiyorum.

Neredesin?

Tekrar aramayı
deniyorum. "Caden."

"Caden, bunu bana yapamazsın. Beni öldürecek. *Lütfen*, aç şunu." Telefonu kapatır kapatmaz, umutsuz bir mesaj daha gönderiyorum.

Lütfen... Aç şunu. Sana yalvarıyorum.

Eminim şu anda kiminle birlikteyse o n u n yanında telefonuna bakıyor ve ona aşık olan aptal NSC kızına kıcıyla gülüyordur.

Beni sevmiyor olman önemli değil. Tüm bunların bir şaka olması önemli değil. Bu benim lanet hayatım. KALDIR.

Tekrar
sesleniyoru
m.

"Caden."

"Senden nefret ediyorum!" Telefona bağıriyorum. "Seni lanet olası piç. Umarım hayatının en güzel anlarını yaşıyorsundur. Ben... nasıl bu kadar aptal olabildim! Nasıl... Senden nefret ediyorum, Caden. Bu gece beni bu işe gönderdiğin için senden nefret ediyorum. En azından bana kendin soracak cesaretin olabilirdi, seni korkak. Umarım Sawyer beni öldürür çünkü senin aptallığına kandığımı bilerek yaşamaya dayanamam."

Telefonu kapattım, öfkeliydim ve
kalbim kırılmıştı. Ve
yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Doğruca Sawyer'a gidiyorum. Bilmesi gerekiyor. Eğer ortadan kaybolursam, benim ya da daha kötüsü ailem için gelir.

Kapısını çaldığımda titriyordum.

Ne söyleyeceğim? Ne yapacağım?

Beni öldürecek.

Ne kadar ironik değil mi? Tam da bu boktan kasabadan ayrılmak için ikinci bir şansım olduğunu öğrendiğimde.

Kapıyı açan Sawyer değil, tanımadığım bir adam.

"Kimsin sen?" diye gürlüyor. Sağ elindeki silahı fark ediyorum ve buraya gelmeden önce silahlanmadığıma pişman oluyorum.

"Billie. Sawyer'ı görmeye geldim."

"Ah, sen şu Cade'in becerdiği NSC kaltağısın."

Kendimi kontrol altında tutmaya çalışarak dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sawyer burada mı?" Israr ediyorum.

"Evet, evet. İçeri gel."

Kapı aralığından uzaklaşıyor ama ben hareket etmiyorum. "Onunla burada konuşmayı tercih ederim."

"Hayır, sanmıyorum."

Sanki onlara beni incitme şansı verecek bir haberim olduğunu biliyor. Beni onlarla birlikte içeride istiyor. İçeri girmeden önce sokağa bir göz atıyorum. Kings'in bölgesinde kimse beni kurtaramaz.

Başka seçeneğim var mı?

O adamı oturma odasına kadar takip ettim. Sawyer eşofmanlarıyla ve başka hiçbir şey giymeden kanepesinde uzanıyor, elinde bir bira ve önündeki masada birkaç boş bira var. Televizyondaki bir şeye güldüğünde karın kasları geriliyor. Pisliğin teki olmasaydı çok seksi olurdu. Elliot ve Ethan onun yanında. Jade'i incittiğimden beri Caden'ın en iyi arkadaşları benden nefret ediyor.

Bu hiç iyi görünmüyor.

"Hey, Hook," diyor Sawyer bize bakmadan. Bir elini sarı saçlarında gezdiriyor ve yine gülüyor. "Buna dikkat etmelisin dostum."

"Seni görmek isteyen biri var," diyor Hook ve o izin verene kadar buradan çıkmayacağım anlamına geldiğini bildiğim bir şekilde arkama yerleşiyor. Arkamda dev gibi duruyor, başı benimkinden çok yukarıda ve Sawyer'ın gözleri üzerime düştüğünde küçüldüğümü hissediyorum.

"Küçük Scott," diye gülümsüyor. "Sabırsızlanmaya başlamıştım. Buradaki herkesle birlikte seks kasetini izlemeye başlamak üzereydim."

Yaltaklanmamak için elimden geleni yapıyorum ve elimi boynumun arkasında gezdirip sertleşmiş kaslarıma masaj yaptıktan sonra, "Madde gitti," diyorum.

"Ne eşyası?" diye soruyor umursamadan.

"The," diye tereddüt ettim. Bilerek belirsiz davranıyordum. Kendimi bunu söylemeye zorlayamıyorum. "Kurtların taşınmak için arabama koyduğu eşyalar. Arabama hırsız girdi. Hepsi gitti. Hepsi gitti."

Elindeki birayı masaya koyup yavaşça kalkarken gergin bir sessizlik oluyor.

Yukarı.

"Bana malımı kaybetmediğini söyle Billie," diyor sessizce. bana doğru yürür.

"Çalındı," diye savunmaya çalışıyorum zayıfça. "Bak, buradayım, sana geliyorum ve dürüst davranıyorum. Kaçabilirdim, seni öldürebilirdim ya da başka bir şey yapabilirdim. Bilmiyorum. Buradayım çünkü bunu adil bir şekilde çözmek istiyorum. Bu benim hatam değildi."

"Bokumu çıkardın ama senin hatan değildi, bu yüzden mi buraya geldin?" Gülümsemeden önce suratını asmış gibi yapıyor. "Buraya gelmek seni masum yapmaz. Seni aptal yapar. Kaçmalıydın, küçük Scott. Ben seni öldürmeden önce kendine biraz avantaj sağlamalıydın."

"Sawyer." Hook'a çarpmamak için bir adım geri atıyorum. "Bunu dzeltebilirim." Elliot ve Ethan'a bakıyorum, Şimdi onlarla konuŐuyorum. Hâlâ kanepede oturmuş, sessizce olanları izliyorlar. "Ben... Caden burada mı? Onunla konuŐabilir miyim?"

Önümde, Sawyer aptalmışım gibi kafasını sallıyor. Sanki anlamıyormuŐum gibi. "Caden'ın umurunda bile değilsin. Neden bunu anlayamıyorsun?"

Şimdi bana o kadar yakın ki, göğüslerim karnına çarpmadan zar zor nefes alabiliyorum.

Mükemmel bir zamanlamayla odada alaycı bir kahkaha yükselir. "Lütfen, aslında onu istemiyor, değil mi?" Sawyer'ın arkasına bakmama gerek yok çünkü Jade hemen yanına geliyor ve kulağından çenesine kadar uzanan morlukları gururla gösteriyor.

Başımı sallıyorum, önümde duran Şeyi görmeyi reddediyorum.

"Hayır," diye mırıldanıyorum, sesim çıkmak için çırpınan bir hıçkırıkla boğuluyor.

Bunu bana nasıl yapabildi?

"Hadi ama," diye homurdanıyor Jade. "Bana onun gerçekten umursadığını düŐünmedięini söyle."

Parmaklarının ucu çeneme geliyor, Caden'ın ona yaptığı gibi bende de aynı izleri bıraktığı yere. "EŐleŐiyoruz," diye hınzırca gülümsüyor. "Eğlenceli değil mi?"

"Nerede o? Onunla konuşmak istiyorum." Sert bir ses tonuyla konuşmaya çalıŐmam hiçbirini telaŐlandırmadı.

"Cade burada değil," diye araya girer Sawyer. "Ama olsaydı bile bir bok yapamazdı. Kimse o çocuğu kilitleyemez, küçük Scott. Bunu herkes biliyor."

"Oyuna gelecek kadar aptal olan tek kişi sendin," diye alay ediyor Jade.

"Şimdi, mallarıma geri dönelim." Sawyer'ın sesi artık alaycı değil. Ölümcül.

"Başka işler de yaparım" diye umutsuzca fısıldıyorum ama artık beni öldürmelerini umursuyor muyum bilmiyorum.

Başından beri amacının bana zarar vermek olduğunu bilmem gerekirken Caden'a aşık oldum. Terli ellerim yumruk oldu. Tırnaklarım avuç işlerime batıyor, kanlı hilaller bırakıyor.

"Başka işler de yapacak." Sawyer içinde zerre kadar mizah olmayan yüksek sesli bir kahkaha atar. "Oh, adamım. Kız çok komik."

Yumruğu hiçbir uyarı vermeden geldi. Yumruğun gücüyle yere düştüm, başım döndü ve kafam karıştı.

Yan tarafıma dönerken derin bir nefes alıyorum.

"Küçük sürtük, Cade onu biraz kullandı diye ona yumuşak davranacağımızı sanıyor."

Yere kan tükürüyorum, ayağa kalkmak için dört ayak üstüne düşüyorum ama kaburgalarıma tekme atarak beni tekrar yere düşürüyor. Homurdanıyorum, bedenim yüzüstü yere çakılıyor.

Ayağını sırtıma koyarken "Siktir," diye boğuluyorum. Zar zor nefes alabiliyorum. "Şimdi bana ne teklif edeceksin, ha?" Sertçe bastırıyor, beni eziyor

Akciğerler. "Caden'a yaptığın gibi mi? Oral seks mi? Onu da çekeyim mi?"

"Dur," diye yalvarıyorum. Sırtıma bindirdiği ağırlıktan boğuluyorum.

İçimde hiç güç yok. Sorun vuruşlar değil, kalp kırıklığı.

Hiçbir zaman gerçekten yaşama isteğim olmadı, ama hayatta kalmak için gücüm vardı. Artık hepsi gitti.

"Hepimiz sana dönelim mi? Cade'in geri dönüp durduğu o amcığı sikelim mi?"

Başımı sallıyorum, gözlerimden yaşlar süzülüyor. Gelmemelerini istiyorum ama ölüyormuşum gibi hissediyorum. İşte bu kadar. Böyle öleceğim.

"O parayı geri alabilmem için yıllarca benim için fahişelik yapman gerekir. Seni sokaklara, kulüplere koyarım. Seni Kurtlar Kulübü'ndeki yüksek alıcılara satarım. İstedğin bu mu?"

"Hayır," diye haykırdım. "Lütfen." Ciğerlerimde sıkışan bir nefes almaya çalışıyorum. "Benim hatam değildi."

Elliot'ın sesinin yükseldiğini belli belirsiz duyuyorum. "Sawyer, dostum. Bırak onu gitsin."

Bunun yerine, daha sert bastırıyor ve ben yüksek sesli bir hıçkırıkla pathıyorum. Nefes almam lazım.

"Benim için ne yapacaksın, küçük Scott?"

Ayağını kaldırıp beni atkuyruğumdan tutuyor ve ben boğulurcasına nefes alıp bilincimi yeniden kazanmaya çalışırken beni yukarı çekiyor. Beni odanın diğer ucuna sürüklerken ayağa kalkmaya çalıştığımda ev devriliyor, gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor.

Daha fazla yer bulduğunda beni tekrar yere fırlattı. "Ne istiyorsun, Hook? Göt mü, ağız mı, yoksa am mı?"

"Kuku," diye cevaplıyor tereddüt etmeden.

Korku tüm bedenimi sarıyor. Beni öldüremezler mi?

İnliyorum, sürünerek uzaklaşmak için elimden geleni yapıyorum. Sawyer beni ayak bileğimden yakalıyor ve tekrar tekmelemeden önce geri çekiyor.

"Hey, hey. Burada kal. Senin canına okuyacağız, küçük Scott. Rauntlar arasında mola verdiğimizde kaçmadığından emin olmak için seni biraz daha dövebiliriz."

"Sawyer." Yine Elliot. "Ne yapıyorsun dostum? Caden ölecek-"

"Oturlan yerine!" diye bağırdı ona. Bana dönerek, "Sabah gitmene izin vereceğiz, tamam mı?" dedi. At kuyruğumu tekrar tutup başımı yukarı çekti. "Senden geriye ne kaldıysa, sanırım."

"Kimse ona dokunmayacak," diye araya giriyor Jade. Sawyer beni bırakmasa da umut göğsüme yükseliyor. "Siz köpekler sıklerinizi kendinize saklayın. O kaltakla bitmemiş bir işim var."

Sawyer beni bırakıyor, başım yere düşüyor, kaslarım beni bırakıyor. Jade kaburgalarımın bir tekme atarak beni sırtüstü yatırana kadar döndürüyor.

"Bana gözyaşları için bir yol bıraktığın zamanı hatırlıyor musun?"

Kalbim göğsümde öyle bir çarpıyor ki her an patlayacakmış gibi hissediyorum. İnsanlar korkudan ölebilir. Kings çetesi, uyguladıkları şiddetle gurur duyuyor. Bazı kurbanları daha onlarla işleri bitmeden ölüyor. Caden, 'korkakça ölüm' dediği şeyin en gururlu üyesi. Korku ya da acıdan kalp krizi. Zihin ayak uyduramadığında, kalp başarısız olur.

Bu benim kaderim mi?

Jade yüzüme tekme attı. Elmacık kemiğim milyonlarca parçaya ayrılmış gibi hissediyorum. Burnumdan kan fışkırıyor ve yüzümün yan tarafına dökülüyor.

Sonra tekrar yapıyor.

Yanağımda, dudaklarımda, şakağımda hissediyorum. Başımın yan tarafında.

Kaçmamam için beni eşek sudan gelinceye kadar döverken hiçbir şey yapamıyorum.

Jade'in beni dövmesi asırlar sürmüş gibi hissettirdikten sonra -ama bir dakikadan az sürmüş olmalı- artık hareket edemiyorum. Sırt üstü yatmışım, burnumdan ve kanlı ağzımdan boğazıma kan akıyor. Yüzüm yana düşmüş, yanağım yere değiyor.

Artık ağlamıyorum. Durumumu kabullenmekten başka çarem yok. Jade'in bana sarıldığını hissediyorum ama bakmıyorum. Zaten kesiciye bakmıştım.

ve onu bir daha görmek istemiyorum. En iyi ihtimalle boynuma bir kral tacı kazıyacak. Diğer seçenek ise atardamarımı kesmesi.

"Yeni yara izine bayılacaksın," diye üstümden alay ediyor. "Caden'ı becererek bizi etkilemeye çalışıyordun. Şimdi biz de senin derine iniyoruz."

Keşke Caden'ın ne kadar derimin altında olduğunu bilseydi. Damarlarıma nasıl girdiğini ve kalbimi nasıl zehirlediğini.

Bunu ben istemedim ama yine de isteyerek kabul ettim. Beni her incittiğinde ve korkuttuğunda, bir parçamı çalmasına ve kendine saklamasına izin verdim. Ne zaman yeni bir çizgiye adım atsa, kalbimdeki heyecanla onu takip ettim.

Beni içine çekti, kendine sakladı ve ben ona beni asla bırakmaması için yalvardım.

Git.

Şimdi aptallığının bedelini ödüyorum.

Gözlerim dayaktan neredeyse şişmiş durumda ve yapamıyorum. kafamın düştüğü tarafa bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Boynumdaki kesiği hissediyorum. Yeşim'in canımı yakmaktan aldığı zevk ve benim bu konuda hiçbir şey yapamamam yüzünden kıvranışını hissediyorum.

Nasıl hissettirdiğini biliyorum çünkü bunu ona ben yaptım.

Acıyı zar zor hissedebiliyorum; her şey korkunç bir uyuşma hissine karışmış durumda. Yine de bir şey gözüme çarpıyor. Yerde, benden çok uzakta olmayan bir yerde, arabamdaki çantalar duruyordu.

Kurtların oraya koyduğu ve çalınan çantaların aynısı.

"Sendin," diye fısıldıyorum şişmiş dudaklarımın arasından. "Bana tuzak kurdun..."

Çantaları çaldılar, ben de buraya gelmek zorunda kaldım. Böylece bana saldırabilirlerdi.

Ben.

Ve ben de bir aptal gibi buna kandım.

"Evet, yaptık," diyor zahmetsizce. "Sadece sana ne kadar Cade'in umurunda bile değilsin. Şimdi nerede o, seni kendimize aldık, ha? Seni kurtarmaya gelmeyecek. Şu anda başka birini becermekle meşgul."

Daha derimi oymayı bitirmeden bayılıyorum. Belki de ölüyordumdur, bilmiyorum.

Artık umurumda değil.

Omzum titriyor ve tüm vücudum acı içinde çığlık atıyor.

"Küçük Scott. Gel hadi."

Bu sefer biri çenemi tutuyor ve başımı sağa sola çeviriyor. "Sen ölmedin, o yüzden uyan."

Yavaşça gözlerimi açmaya çalışıyorum. Şişmişler, yapış yapışlar.

Boynumun yan tarafının yandığını hissedebiliyorum ve elimi oraya götürüyorum, kabuk bağlamış kana dokunduğumda yakıcı acıdan tıslıyorum.

"Evet, yerinde olsam ona dokunmazdım."

İki el oturmama yardım ediyor ve gözlerimi tekrar açmaya çalışıyorum. Sol gözüm şişmiş ama sağ gözüm iyi görünüyor. Bana yardım eden kişiye bakıyorum ve neredeyse şoktan geri düşüyorum.

"Ethan?" Törpüledim.

"Çok heyecanlanma. Sadece seni buradan çıkarıyorum."

Hâlâ Sawyer'ın oturma odasının zemininde olduğumu fark ediyorum ama artık burada başka kimse yok.

Ben etrafa bakmaya devam ederken, "Uyuyorlar," diye açıklıyor. "Gitmen gerekiyor. Seninle işleri bitmedi ve uyandıklarında burada olmak istemezsin."

Ayağa kalkmama yardım etmesine izin verdim. En azından bacaklarımı kırmadılar.

Ethan beni dışarı çıkarıyor ve beni şaşırtarak arabasına götürüyor. "Hadi, bin."

Etrafa bakındım ama içeri girmedim. Arabasını son gördüğümde NSC arabayı kurşun yağmuruna tutuyordu.

"Sana zarar vermeyeceğim Billie," diyor sonunda güven verici bir şekilde. "Senden hoşlanmıyorum ama bunu hak ettiğini de düşünmüyorum. Ne yani, Cade seni seviyor diye mi? Bu bizi ilgilendirmez."

Kapıyı açıyor ve başını sallayarak beni içeri davet ediyor. Yolcu koltuğuna yerleşirken "Beni sevmiyor," diye mırıldanıyorum.

Ethan sessiz bir adamdır, bu yüzden yolculuk boyunca başka bir şey söylemedi. Evime dönmek çok uzun sürmüyor. Krallar çoğu sokağın sahibi ve kasabayı geçmek için dolambaçlı yollara sapmak zorunda kalmıyor.

Sokağın biraz aşağısına park ediyor, evime kadar gitmiyor.

"Geri kalanını yürüyebilecek misin?"

Başımı sallıyorum ama tam kapıyı açmak üzereyken koluma hafifçe dokunuyor.

"Yalan söylediler." Sessizliğim üzerine ekledi: "Seni umursamadığını söylediklerinde."

Başımı sallıyorum, gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ve kırık yüzümden aşağı dökülüyor.

"Ne dedikleri önemli değil. Yardım istediğimde gelmedi. O orada değildi. Bu her şey demek."

Bir şeyler söyleyeceğine dair umudum var. Arkadaşını savunur, bu gece orada olmamasının gerçekten bir nedeni olduğunu söyler.

Söyleyecek başka bir şeyi yok. Çünkü ben haklıyım.

"Teşekkür ederim Ethan. Beni oradan çıkardığın için. Sana borçluyum."

Bizim dünyamızda birine borçlu olmak her şey demektir ve Ethan başını salladığında, bunun bir gün iyiliğini geri alacağı için olduğunu biliyorum.

Şimdilik arabadan inip evime doğru yürüyorum.

Güneş kara bulutların arkasından doğmaya çalışıyor; saat altı ya da yedi civarında olmalı. Tam kapıma geldiğimde yağmur yağmaya başlıyor. Evime girdiğimde kız kardeşim mutfaktan çıkıyor.

"Kahretsin, Bil's!" diye soluk soluğa bana doğru koşuyor. "Baba!" diye sesleniyor.

Ne olduğunu açıklayamayacak kadar bitkinim. Şimdilik, ablamın benimle ilgilenmesine izin veriyorum.

Ailemden başka hiçbir şeyim yok. Ekibim.

Başladığım yere geri döndüm; North Shore Kings tarafından kırıldım, ancak şimdi kalp kırıklığı bana ağır geliyor. Bu, onların neden olabileceği herhangi bir fiziksel yaradan çok daha fazla acı veriyor.

OceanofPDF.com

CADEN

Beni Tutabilir misin - NF Britt

Nicole

Eve gidene kadar telefonumu açmadım. Evime girerken topallıyorum, acı beni parçalıyor.

Hayatımın en uzun gecesi idi ama yine de Billie için her şeyi tekrar yapardım.

Telefonumu yatağımın üzerine atıyorum, o sırada açılıyor ve banyoya gidiyorum. Duşta, dokunuşlarından kurtulduğumdan emin olarak kendimi keseliyorum. Aklımdan geçen tüm düşünceler yüzünden beynim yanıyor. Ellerin üzerimdeki görüntülerinden.

Mide bulantısı beni ele geçiriyor ve safrayı geri yutmak zorunda kalıyorum. Bunu atlatabilmemin tek yolu Billie'yi düşünmek. Onun küçük bedeninin sıcaklığını, bana bakan Bambi gözlerini ve beni her gördüğünde yüzünde beliren parlak gülümsemeyi hayal ediyorum.

Bir şey hakkında mutsuz olduğunda onun sert sesini ve her şeyle nasıl mücadele edebildiğini düşünüyorum. Onun gücü beni daha güçlü kılıyor.

Yatak odama döner dönmez telefonumu aldım, onu aramak istiyordum. Sesini duymak için. Mesajlarını açar açmaz midemi ölümcül bir sıkıntı kaplıyor.

Billie: Bu gece bir işe gitmemi isteyen gerçekten sen misin?

Neredesin?

Lütfen... Aç şunu. Sana yalvarıyorum.

Beni sevmiyor olman önemli değil. Tüm bunların bir şaka olması önemli değil. Bu benim lanet hayatım. KALDIR.

Sesli mesajlarımı dinliyorum, sözde yapmasını istediğim bir işten bahsederken paniklemiş sesini dinliyorum. Ve Sawyer'dan bahsettiğinde, kırmızı görüyorum.

Piç kurusu, bir daha asla başka bir iş yapmayacağını söyledikten sonra onu Kurtlar'a gönderdi.

Hemen Billie'yi aramaya çalıştım ama açmadı. Hay sikeyim. Sawyer öldü amına koyayım.

Ona ulaşmadan önce, kızımın iyi olup olmadığını kontrol etmem gerekiyor.

Evine giderken onu yirmi kez aramış olmalıyım. Vücudumdaki acıyı artık gerçekten hissedemiyorum, sevdiğim kıza ne olduğunu öğrenmek için çok endişeliyim. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor ve kasabamızın sokaklarında hız sınırını aşıyorum. Yine de önemli değil. Önemli olan tek şey ona ulaşmak.

Evine doğru hızla ilerlemeden önce arkamda gıcırdayan lastiğimle onun sokağına doğru köşeyi dönüyorum. Penceresine koşmadan önce arabamı evin önünde, zar zor park etmiş halde bırakıyorum. İçeride, panjurları kapalı ama yatağında uyuduğunu görebileceğim kadar çita kırılmış. Sırtı bana dönüktü ve yorgan onu yutarken görünen tek şey uzun açık kahverengi saçlarıydı.

"Billie!" Penceresine vururken çığlık attım. En azından hayatta ve evde.

Pencereyi açmaya çalıştım ama kilitliydi, ben de tekrar vurdum. Beni duyamıyor. Kulaklığının kablolarını fark ettiğimde yağmurdan sıırılsıklam olmuşum ve müzik açıkken uyuyakalmış olması gerektiğini anladım.

Ailesinin benden nefret etmesini umursamadan ön kapıya koşuyorum, sonra kapıyı şiddetle defalarca çalıyorum. Kapıyı kız kardeşi Emma açtı.

"Çok yüzsüzsün, King," diye tıslıyor.

"Onu görmem gerek. Lütfen." Emma'yı incitebileceğimi umursamadan yanından geçip gidiyorum. Beni kolumdan yakaladı ama onu kolayca silktim.

Ön kapıları oturma odalarına açılıyor, yani Billie'nin yatak odasına giden koridordan çok uzakta değilim. Ama Emma'yı geçtikten sonra Xi ile yüz yüze geliyorum.

"Herif gerçekten de ölmek istiyor," diye çıkışıyor ve bana doğru ilerliyor. Ellerimi önüme koyuyorum ama o durmuyor. Yumruğu hızlı ve güçlü.

Kendimi savunmadan tökezleyerek geri çekildim.

"Buraya kavgaya gelmedim. Sadece Billie'yi görmek istiyorum."

"Kavga mı?" Emma öfkelen-di. "Seni henüz öldürmediğimiz için şanslısın. Geri döndüğünü haliyle-"

"Ne durumu?" Soruyorum ama Xi yine peşimde.

"Defol git buradan." Beni itiyor. "Seni bir daha onun yanında görürsem, yemin ederim ölürsün, King."

"Bırakın onu göreyim!" Öfkelen-dim.

Emma bana "Onu bir daha asla görmeyeceksin" dedi. "Yangının intikamı mıydı? Ona bunu bu yüzden mi yaptın? O bunların hiçbirine karışmadı."

"Ne yaptın?" Boğuldum. "Ne oldu?" Onları iterek geçmeye çalışıyorum ama Xi bana tekrar yumruk atıyor. Yaşadığım gece yüzünden tüm vücudum ölü gibi ve karşı koyacak gücü kendimde bulamıyorum. Daha da kötüsü, Baker'ların evinde olanlar aklımı başımdan aldı. Sadece onu görmeye ihtiyacım var. Hayatımın ışığını görmeye ihtiyacım var. Her şeyi düzeltmek için ihtiyacım olan gücü bana o verecek.

Koridordan başka biri geliyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Lik'i tanıdım, Xi'nin kardeşi.

"Şuna bakar mısın? Yürüyen bir ölü."

O ve Xi bir saniye sonra üzerime geliyorlar. Darbeleri alıyorum çünkü bir şekilde onları hak ettiğimi hissediyorum. Dün gece Billie'yi ben incitmedim ama sonuçta onu bu duruma sokan bendim. Başına gelen tüm kötü şeyler benim yüzümden oldu.

Benim için katlandığı onca şeyin yanında dayak yemek bir şey değil.

Bana mola verdikleri anda yere kan tükürüyorum ve ayağa kalkmak için elimden geleni yapıyorum.

"Karşılık ver, orospu çocuğu," Xi pantolonunu indirdi. "Bana istediğimi ver ki seni doğru düzgün sikebileyim."

"Sadece onu görmek istiyorum..." Tekrar ediyorum. "Sadece konuş-" "Çık dışarı."

Kırık sesi iki adamın arkasından bakmamı sağlıyor. Bir battaniyeye sarılmış, minik bedeni titriyor.

Bu sefer, onları buldozerle geçiyorum. Kızıma ulaşmak istediğimde kimse beni durduramaz.

Yüzünü yakından gördüğümde donup kalıyorum. Onu kırdı. Sawyer olduğunu biliyorum.

"Küçük arı," diye titreyen bir sesle bağırdım. "Ne oldu?" Onu tutmaya çalışıyorum ama geri çekiliyor.

"Dokunma bana," diyor sesi çatlayarak. Ona dokunmamak için kendimi zorlarken ellerimi yumruk yaparak uzaklaştırıyorum.

"Billie, konuş benimle."

"Neredeydin?" diye mırıldanıyor. Gözlerinden biri şişip kapanmış ama diğeri tutamadığı yaşlarla doluyor.

Cevap verecek gücü kendimde bulamıyorum. Gerçeği kaldıramazdı. Kendimi onun için feda etmeme asla izin vermezdi. Bununla yaşayamazdı çünkü o iyi biriydi. O da benim gibi büyüdü ve o iyi bir insan olurken ben en büyük pisliğe dönüştüm.

Sessizliğim çok uzadığında, gözlerimin içine bakıyor ve beni öldürüyor.

"Git."

Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum -gözlerindeki bakış ya da soğuk tonu- ama önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Dünün bedeli ve onu bu şekilde görmek benim için çok fazla. Onsuz kendimi kaybettiğimi şimdiden hissedebiliyorum.

"Küçük arı, yalvarırım bunu bana yapma. Sakın pes etme. Bunu düzelteceğim."

Kararlı bir şekilde başını sallıyor.

"Seni seviyorum," diyorum ona bakarak. "Bunun zor olduğunu biliyorum. Her şeyin bize karşı olduğunu biliyorum ama ben sana aşığım Billie. Bunu benden alamazsın. Beni terk edebilirsin ama sana olan aşkımı benden alamazsın. Bu asla bitmeyecek."

"Caden, dur," diye boğuluyor geriye doğru hareket ederken. Bacaklarını tutuyorum, ellerimi kalçalarının yan taraflarına sarıyorum.

"Beni sevmediğini söyle. Bunun senin için bir şey olmadığını ve bensiz yaşayabileceğini söyle."

"Kendini utandırıyorsun, lütfen." Bunu kötü bir şekilde söylemiyor. Daha çok benim için üzüyor.

"Benden ayrılman aşkımızın sonsuza dek süreceği gerçeğini değiştirmeyecek.

Bizimki kadar güçlü bir aşkı bitiremezsin,

Billie." "Lütfen... git."

"Git dedi." Xi'nin gömleğimin arkasından tutup beni ayağa kaldırdığını hissediyorum. Beni ondan uzaklaştırıp kapıya doğru itiyor.

"Bekleyeceğim," diyorum gözlerimi onunkilere dikerken. "Beni tekrar sevmeye hazır olana kadar bekleyeceğim."

Xi'nin beni kaldırıma atmasına izin verdim. Savaşmanın bir anlamı yok. Ne burada, ne de şimdi.

Ama siktir et, eğer bittiğini düşünüyorsa.

Asla bitmez.

Ethan ve Elliot'ın kapısını o kadar sert çalıyorum ki beni görmezden gelmeleri imkânsız. Cevap veren Elliot oldu. Üzerinde boxer'ı var, saç baş dağınık ve saat daha sekiz bile olmadığı için uyuduğunu tahmin edebiliyorum.

Hemen yanından geçip evine girdim. "Ne oldu lan?"

Ethan elinde bir fincan kahveyle mutfaktan çıkar ve güne hazırdır.

"Dostum, nerelerdeydin?" Elliot burnunun kenarını sıkarak soruyor. "Boktan şeyler oluyor."

"Yani Sawyer, Billie'nin ağzını burnunu kırdı ve ikiniz de bana söylemediniz mi?"

"Seni aramaya çalıştık," diye kendini savunur. Ethan sessiz kalır, hiçbir şeyi haklı çıkarma ihtiyacı hissetmez.

"Müdahale etmek varken neden beni aradın? Ona ne yaptığını gördün mü?!" Havladım. "Ne oldu ki? Sadece o muydu?"

İyi günümde bile aklım başımda değil ama onların sessizliği beni çileden çıkarıyor. "Cevap ver lan bana!" Sehpalarını ters çevirirken öfkeleniyorum.

Ethan sakince, "Oturun," dedi. "Ve evimizi kırmayı bırak."

Nefes nefeseyim, suratına yumruk atmaya hazırım ama kendimi tutmayı başarıyorum. Onlara yanımda ihtiyacım var. Ethan karşı koltuğa yerleşirken ben de Elliot'ın yanına oturuyorum.

"Sawyer sıçıp batırdı," diyor Ethan.

Bir sessizlik oluyor, Elliot eklemenden önce kardeşler birbirlerine bakıyorlar: "Jade de öyle."

Ellerimi yüzümde gezdirerek bunun gerçek olup olmadığını kontrol etmeye çalışıyorum.

"Ne oldu lan?" diye homurdanıyorum. Yirmi dört saatten fazladır uyumadım ve artık hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Adrenalinle koşuyorum, yüzümde Lik ve Xi'den kalan morlukları hissetmiyorum bile. Ölmek ve bunların hiçbirinin yaşanmadığı farklı bir evrene gitmek istiyorum. Billie ve benim sadece olabileceğimiz bir yere. Kimse yoluma çıkmadan.

"Anladığım kadarıyla," diye başlar Elliot. "Sawyer Billie'ye dün gece onu bir işe göndereceğini söylemiş. O da gitti. Emin değilim, bunların hiçbiri için orada değildim. Tek bildiğim Sawyer'ın beni arayıp gelmemizi söylediği. Geldiğimizde Jade ve Hook da oradaydı. Oturma odasında silah dolu çantaları vardı ve Jade'in heyecanlı halinden iyi bir şey yapmadıklarını anlayabiliyordum."

"Evet. Sanırım öyleydiler, Elliot," diye çıkıştım. "Billie neden bu işe girsin ki? Artık bunları yapmasını istemediğimi biliyor."

"Bilmiyorum. Tek bildiğim Billie'nin Sawyer'a gelip arabasına zorla girildiğini ve malların çalındığını söylediği. Çalan kişinin Sawyer olduğunu bilmiyordu. Belli ki her şeyi o planlamış."

"O ve Jade," diye ekliyor Ethan. O sakın. Ölümüne sakın. Eski kız arkadaşına öfkelenildiğini söyleyebilirim.

"Evet," diye ofluyor Elliot, bir elini yataktaki saçlarında gezdirirken. "O ve Jade," diye onaylıyor. "Billie'yi bunun onun hatası olduğuna inandırdılar ve..."

Elliot devam edecek cesarete sahip olmadığından, Ethan devralır. "Sawyer onu dövdü ve tecavüz etmek istedi. Sana en çok ihtiyacı olduğu anda yanında olmadığını göstermek istiyordu. Ona başka biriyle birlikte olduğunu söylediler. Jade'in kolyesinde bile bunu kanıtlayan morluklar vardı. Belli ki bunu ona Sawyer vermiş olmalı. Jade, Sawyer'ın ona tecavüz etmesini engelledi. Kendi intikamını almak istedi. Onun yerine onu dövdü. Kralın tacını boynuna oydu çünkü Billie ona gözyaşları için bir yol vermişti."

Şimdi saçlarımı çekiştiriyorum ve kalkmam gerekiyor. Endişeli bir enerji bedenimi sarıyor ve beni odanın içinde volta atmaya zorluyor.

"Ne... Ne oluyor lan?!" Öfkelenim. "Siz ikiniz ne halt ediyordunuz? Gösteriyi izliyor ve eğleniyor musunuz?"

"Dostum, denedim," diye karşılık veriyor Elliot ve ayağa kalkıyor. "Hiç Hook'u geçmeyi denedin mi? O lanet olası bir dağ. Beni bir, iki kez geri itti. Beni tehdit etti. Sawyer hangi ekibi savunduğunu sorduğunda çeneni kapa ve herkesin yapacağı gibi otur yerine."

Onu gömleğinin yakasından tutarken "Hayır," diye bağıriyorum. "Masum bir kız dövüldüğünde bu konuda bir şeyler yapmalısın."

"Uyan Caden!" diye öfkelenerek beni üzerinden itti. "Billie *masum* değil, o lanet olası bir NSC. Onu tehlikeye atan tek kişi *sensin*. En azından ben onları sakınleştirdim. O bayılır bayılmaz, onları ikna ettim."

Onu yalnız bırakmaya, başka bir şey yapmak için sabaha kadar beklemeye karar verdim. Ona zaman kazandırdım. Kızınızı savunduk."

Artık onu suçlayacak bir şey bulamayınca, yine de pes etmeyi reddederek Ethan'a dönüyorum. "Hangi cehennemdeydin, ha?"

"Neredeydin lan *sen*?" diyor tehlikeli derecede alçak bir sesle. Ethan, Elliot ya da benim gibi öfkelenecek biri değil. O bizi sakinleştiren kişidir. O insanları sessizce öldüren türden biri. "Çünkü olay başlar başlamaz seni aramaya çıktım. Telefonuna cevap vermiyordun. Evinde değildin. Kız kardeşini aradım, Cade. Billie'nin evini ve spor salonunu bile kontrol ettim. Seni hiçbir yerde bulamadım. O zaman söyle bana. Biz senin kızı Sawyer'dan kurtarmaya çalışırken sen neredeydin?"

Cevap veremiyorum, her şeyin gerçekliği karşısında donup kaldım. Billie'ye bu cehennem çukurundan kaçma şansı vermek için dün gece erkeklerin ve kadınların bana tecavüz etmesine izin verdim.

Ve bu bile yeterli değildi.

O kaltağa parayı Billie'ye turnuvadaki yerini vermesi için verdim. Sonunda, en önemli anda orada değildim. Olanlardan sonra bir daha dövüşüp dövüşmeyeceğini kim bilebilir? Hâlâ yaşamak isteyip istemediğini kim bilebilir?

Bilmiyorum.

Benimle bir daha konuşmazsa bunu asla bilemeyebilirim. Artık beni istemiyor. Benimle hiçbir şey yapmak istemiyor.

Sebebini anlıyorum.

Ama bunu kabul edemem.

"Kardeşim," diyor Elliot elini omzuma koyarken usulca. "Neredeydin?"

Ne zamandır baygındım? Düşüncelerimin içinde kaybolalı? Gözlerimin arkasında basınç oluşuyor ve kafatasımda bir baş ağrısı güçleniyor. Yorgunum, her şey çok ağır. Boğazım sıkılıyor ve kendi düşüncelerimde boğuluyorum.

Bacaklarım beni bıraktı ve geriye düştüm. Neyse ki kanepe tekrar arkama geçene kadar adım atmıştım, böylece beni yakaladı.

"Cade," diyor Ethan bana doğru yaklaşırken. "Bize her şeyi anlatabilirsin. Arkanızdayız."

Başım arkaya düşüyor ve tavana bakıyorum. Billie'yi hayal kırıklığına uğrattım. Tüm dünyam parçalanıyor. Şimdi en iyi arkadaşlarıma, kardeşlerime açılma zamanı. Şimdi onlara son birkaç aydır Stoneview'de ne yaptığım ile ilgili gerçeği anlatma zamanı.

Ben de öyle yapıyorum.

Bu şimdiye kadar yaptığım en özgürleştirici şeydi. Onlara özel dersin gerçekte ne olduğunu anlatmak. Billie'yi boks yarışmasına nasıl geri getirdiğimi anlatmak. Onun için her şeyi yapabileceğimi, buna bir geceliğine vücudumun kontrolünü kaybetmek de dahil.

İşim bittiğinde hepimizi bir sessizlik kaplıyor.

"Ben de oradaydım," diye bitiriyorum. Ağlamamasına rağmen Elliot'ın gözlerinde yaşlar parlıyor. Ethan bir ara kolunu omuzlarıma doladı, ben de bana sarılmasına izin verdim.

"Siktir," diye fısıldıyor Elliot.

"Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir," diyor Ethan kararlı bir şekilde, hepimiz için güçlü durarak. "Sen doğru olanı yaptın."

Ona baktım. "Nasıl? Her şeyi berbat ettim. Hepsi bir hiç uğrunaydı."

"Başkalarının açgözlülüğü için kendinizi suçlamayın. İster Stoneview milyarderleri ister Sawyer olsun. Bu senin kontrolün dışındaydı ve bunu düzelterek Cade. Hep birlikte. Sana söz veriyorum."

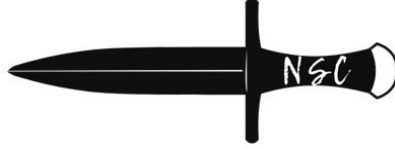
Terli alnımı silerek başımı sallıyorum. "Sawyer ölecek. Yavaşça ve acı çekerek. *Bugün*." Ayağa kalkıyorum ve hafifçe sallanıyorum.

"Sawyer yavaşça ve acı çekerek ölecek," diye onaylıyor Elliot. "Sen dinlendikten sonra. Dün gece yaptığın şey... çok ağır, Cade. Billie'nin yaptıkları sana da ağır geldi. Güçlü olabilirsin ama dinlenmeye ihtiyacın var. Tüm şansını kendi lehine kullan."

Ethan'a dönüyorum ve o da başını sallıyor. "Bizim odalarımızdan birini tut. Sawyer hiçbir yere gitmiyor ve sen uyandığında biz burada olacağız."

OceanofPDF.com

BILLIE

Azgın Deniz - Broadside

"En güçlü lanet kız!" Çantaya tekrar vururken Xi bağıyor. "Hadi, Bil's!"

Dickie onun spor salonunda olmasından nefret etse de sözleri bana güç veriyor ve on saniye zili çalarken yumruklarımı hızlandırıyorum.

"Hadi, hadi! Daha hızlı, ufaklık!" Dickie, Xi'nin üzerinden bağıyor.

Beş dakikanın sonunda zil çalıyor ve ben nefes nefese çantadan uzaklaşıyorum. Eldivenli ellerimi yanlarıma bırakmadan önce ön kolumla alnımı siliyorum.

Xi elinde suyla yanıma geldiğinde, "Kahretsin, çok yorgunum," diye hayıflanıyorum.

"Su yok!" Dickie şişeyi tokatlayarak uzaklaştırırken bağıyor. Antrenman sırasında rauntlar arasında suya izin vermiyor. Bu şekilde, su aldığım da rekabetçi dövüş sırasında gerçek bir yardım gibi hissedeceğim. "Daha ne kadar salonuma gelmeye devam edeceksin?"

"Kendi başına dışarı çıkarken kendini güvende hissedene kadar," diye karşılık veriyor Xi.

"Onu evinizden alabilir ve antrenmandan sonra geri götürebilirim."

Üvey kardeşim kollarını kavuşturup çenesini Dickie'ye doğru uzatıyor. "Dövüş iki gün sonra. Neredeyse iki ay dayandın, bir kırk sekiz saat daha dayanabilirsin."

"Lütfen, odaklanabilir miyiz?" diye araya giriyorum ve kendimi ikisinin arasına sokuyorum. Dickie sonunda bana dönmeden önce sessizce birbirlerine bakıyorlar.

"Pekâlâ, ringe çıkın. Hadi dövüşelim."

Boks eldivenlerimi çıkarıp MMA eldivenlerimi takıyorum ama Xi'nin sözleri bitkin zihnime kazınıyor.

Caden'dan ayrılalı iki ay oldu. Sürekli aramalarını ve mesajlarını görmezden geldiğim iki ay. Eve her geldiğinde Xi'yi ya da babamı kapıya gönderdim.

Etrafımdaki herkes o kadar korumacı oldu ki artık tek başıma hiçbir şey yapamıyorum. Ve Xi benim kişisel korumam oldu. En kötüsü de bunun için o kadar minnettarım ki ona nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.

Kings'le olanlardan sonra, benim için geri gelmelerinden çok korkuyorum. Beni bitireceklerdi, bunu biliyorum. Jade ve Sawyer'ın bana olan nefreti sınır tanımıyor. Bunu Xi'ye itiraf etmekten utanıyordum. Sonunda ona sokaklarda yalnız kalma korkumu açtığımda, tekrar tek başıma kalmaya hazır olana kadar yanımda olacağına yemin etti.

Hiçbir şey ama *hiçbir şey* beni Caden'ı düşünmekten alıkoyamaz. Sevgi dolu ailemle birlikteyken değil. Kavga ederken değil. Uyurken bile.

Rüyalarımda sık sık onun vücudunu, hınzır gülümsemesini, sihirli öpücüklerini görüyorum. Onun adını inlerken kendime dokunmaktan çok sık uyandım. Onu sonsuza dek sevmem için beni lanetledi, kırık bir kalbe ve ona yakın olmak için ağrıyan bir ihtiyaca. Bana damgasını vurdu, kelimenin tam anlamıyla.

Sağ göğsümün altında bana sahip olduğunu söyleyen dövme kimse görmedi. Neredeyse herkes NSC hançerime eklenen tacı gördü çünkü atletimi ya da spor sütyenimi giydiğimde bariz bir şekilde görünüyor. Çoğu insan sessiz kalırken Xi kendini kaybetti. Ona her şeyin ötesinde bunu istemediğimi bile söyleyemedim. Sadece sessiz kaldım ve ne kadar kötü bir karar verici olduğumu, daha kötü bir erkek arkadaş seçemeyeceğimi, daha kötü birine aşık olamayacağımı söyleyerek gazabına uğradım.

Neyse ki, kendisinin çok daha iyi bir seçim olacağını eklemedi. Bu konuda nerede durduğumuzu biliyor ama beni azarlamayı ancak ben hıçkırıklara boğulunca bıraktı.

Bana çok sert davrandığı için birçok kez özür diledi, sadece benim adıma öfkелendiğini ve kalbimin kırılmasına dayanamadığını söyledi. Beni üzdüğü için beni yemekle şımartmasına izin verdim. Diyetime uymak zorunda olmasına rağmen.

Antrenman turum bittiğinde, Dickie benimle sert bir şekilde konuşurken, hırıltılı bir şekilde ikiye büküldüm. "İki gün oldu ve birkaç raunttan sonra öldün mü? Umarım kendi iyiliğin için Katil Clover'ı iki rauntta nakavt etmeyi planlıyorsundur."

Krallar beni dövdükten sonra ringe geri dönmem üç haftamı aldı. Ve o zaman bile, yüzüme darbe alma riskine karşı idman yapamadım. Hiçbir yerim kırılmadığı için iki hafta önce tamamen iyileştim. Çok güçlüyüm; tek şansım buydu. Bu ve Ethan'ın onlar daha fazla zarar vermeden beni dışarı çıkarması.

Sadece iki hafta gerçek eğitim aldım. Dickie söylemiyor ama yeterli olmadığını düşündüğünü görebiliyorum. O kafesin içinde ezileceğimi düşünüyor.

Anlamadığı şey, buna hayatımda hiçbir şeye ihtiyaç duymadığım kadar ihtiyacım olduğu. Bu artık North Shore'dan kaçmakla ilgili değil. Caden'ı geride bırakmakla ilgili. Eğer tekrar normal bir hayat istiyorsam, buna mecburum.

İki saat daha antrenman yapıyoruz. O kadar yoruldum ki bacaklarım titriyor. Duştan sonra Xi beni eve bıraktı.

Babam ve Aisha dışarıda olduğu ve Emma da NSC için halletmesi gereken işlerle uğraştığı için birlikte oturma odasında akşam yemeği yiyoruz. Artık benimle hiçbir şey paylaşmıyor, beni Kings'le ilgili haberlerden uzak tutuyor.

Kalan yemekleri yiyor ve televizyon izliyoruz, ama gözlerinin sürekli boynuma geldiğini hissediyorum, bu yüzden sonunda ona dönüyorum.

"Duracak mısın lan?" Tersledim. "Orada olduğunu biliyorum. Her zaman gözlerinin üzerinde olmasına ihtiyacım yok. Kahretsin, sessizce kaynadığını hissedebiliyorum ve bu sürekli bir hatırlatma."

Jade'in üzerimde bıraktığı kral tacı, sıcak suyla duş almadığım ya da kazara kaşımadığım sürece artık acımıyor. Yara izleri hala çirkin bir kırmızı. Zamanla beyaza dönecekler ve beni sonsuza dek izleriyle bırakacaklar. Sanki Caden'ın bana yaptırdığı dövmeler yetmiyormuş gibi.

"Sawyer'ı bulmaya çalıştığımı biliyorsun," diyor alçak sesle. "Orospu çocuğu saklanıyordu, onu bulduğumuz anda işini bitireceğimizi biliyordu. Lanet olası korkak."

"Bunu Jade yaptı. Sawyer
değil." "Jade
dokunulmazdır."

"Neden?" Kendimi tutamadım. İçimi belli bir öfke kaplıyor. "Neden öldürülemiyor ki?" Ayağa kalkıp odada volta atmaya başlamadan önce kollarımla sehpanın üzerindeki tabak ve bardakları savuruyorum. "O kaltak aylardır benimle uğraşıyor. Arkadaşlarıyla birlikte bana saldırdı. *Beni bitirmeye* çalıştı. Caden ve Sawyer hakkında konuşup duruyorsunuz ama hepsi *onun* suçu."

Suçu neden bu kadar çok ona yüklediğimi bilmiyorum. Bir kız çocuğu olarak büyürken, her şeyin suçunu kadınlara yükleyen bir toplumda sosyalleşiyoruz. Erkeklerin hataları yüzünden birbirimizi kınamayı öğreniyoruz. Bizi bilerek incittikleri zamanlar için.

North Shore'da kadınlar arasındaki şiddet başka hiçbir yerde duymadığım türden. Küstahlık ve dedikodudan daha fazlası. Birbirimizin boğazına sarılıyoruz. Öldürmek için gidiyoruz. Daha küçük bir çocukken kız kardeşim ve Kay bir adam yüzünden tartıştıkları için incindim. Sawyer beni dövdü ve tecavüz etmekle tehdit etti ama derimi yüzen Jade oldu. Ve ben ona öfkeliyim. Çünkü -ne kadar böyle olmaması gerekse de- bu benim ilk içgüdüm.

Bu doğru değil, ama suçlayabileceğim tek kişi o. Çıplak ellerimle öldürebileceğim kişi o. O benim ve etrafımdaki herkes için kolay bir hedef. Bu şekilde düşünmek benim için çok yanlış. Bunun farkındayım ama günün sonunda daha büyük bir insan olmaya çalışmıyorum. Ataerkil, bozuk bir kasabada hayatta kalmaya çalışıyorum.

"Billie," diye azarladı beni. "Enerjini dövüş için sakla."

"Siktir!" Masada ne kaldıysa duvara fırlatarak çığlık attım. "Neden?"

Xi de ayağa kalkarken sakince "Çünkü," diyor. "Ona ne kadar kızgın olurlarsa olsunlar, kardeşleri onu çok seviyor." Kardeşler derken üvey kardeşleri Ethan ve Elliot'ı kastediyor. "Ve kimsenin ona yaklaşmasına izin vermiyorlar. Onun için kendi cezalandırma yöntemlerini planladıklarından eminim."

Bana dikkatle yaklaşıyor ve kollarını bana doluyor. "İntikamını alacağız, Bil's. Söz veriyorum," diye fısıldıyor, ben kendimi onun kucağına bırakırken. Başım göğsüne yaslanıyor ve gözyaşlarımın geri geldiğini hissediyorum.

Ağlamadan duramıyorum. İki aydır tek yaptığım bu. İnsanlar etrafımda yumurta kabukları üzerinde yürüyor, bu konudan kaçınıyor, ama sonunda konuyu açan hep ben oluyorum. Sonunda gözyaşlarına boğulan ben oluyorum.

Çünkü o gece travmatikti. Çünkü intikam almak istiyorum.

Çünkü Caden'ı özledim.

Bana her şarkı ismi ve saat gönderdiğinde gidip kontrol ediyorum. Zayıfım ve onu görmezden gelmeme ve asla cevap vermememe rağmen şarkı sözlerinde tam olarak ne yazdığını kontrol ediyorum. Ne kadar üzgün olduğunu ve beni ne kadar özlediğini biliyorum.

Bunu en zor yapan da bu. Her şeye sahip olabilirdik. Ve o bunu mahvetti.

"Caden'ı öldürmeme izin ver," diye fısıldıyor Xi başımın tepesine doğru. "Sadece bana izin ver, Bil's."

Ona hepsine yüzlerce kez verdiğim aynı cevabı veriyorum.

"Hayır," diye törpülüyorum. "Onu rahat bırakın."

Ve her seferinde olduğu gibi yapacak. Çünkü beni zaten olduğumdan daha fazla kırmak istemiyor.

Odama gittiğimde Caden'la olan konuşmamı açıyorum. Sadece ondan gelen mesajlar var. Neredeyse her gece aynı saatte bana bir şeyler gönderiyor ve ben de hiç hata yapmadan ekranımın altında üç baloncuk belirmesini izliyorum.

Caden: 1:15 ile 1:33 arası. Bir şey söyle.

Bahsettiği şarkıyı biliyorum. Kalbi kırık bir kız gibi müzik uygulamama giriyorum ve Good Charlotte şarkısını açıyorum.

Bahsettiği sözleri dinliyorum ve gözlerimden akan yaşları durduramıyorum bile. Şarkının tekrar düğmesine basıyorum ve yatağıma uzanıyorum.

Siktir git, Caden King. Seni bu kadar çok sevmemi sağladığın için her gün acı çekiyorum.

"Aman Tanrım," diyor Emma, ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak ve tüm uzuvlarını tek t e k sallayarak. "Bil's, şu anda çok stresliyim. Buna dayanamıyorum."

Dudaklarıma yayılan küçük bir gülümsemeye rağmen başımı sallayarak ona gözlerimi deviriyorum. "Kafese girecek olan benim, sen değilsin."

"Evet, biliyorum." Zıplamayı bırakıyor ve onun yerine akrilik tırnaklarından birini ısırmaya başlıyor. "Ama bu her şey demek. Tüm hayatın buna bağlı."

"Yardımcı olmuyor," diye mırıldanıyorum.

"Ona boşuna Katil Yonca demediklerinden eminim, biliyor musun?"

"Pekâlâ, bu kadar yeter," diye homurdanıyor Dickie. "Dışarıdasın."

"Ne?" Emma tersledi. "Dickie, ben onun kardeşiyim. Şu anda bana ihtiyacı var." "Onu korkutuyorsun. Ayrıca, ellerini sarmam gerek." Emma'nın

yanına gider.

ve arkasındaki hakeme selam veriyorum. "Hadi. Çık buradan," dedi.

ısrar ediyor.

"Bence en iyisi ana odaya gitmeniz." Dickie'ye katılarak Emma'ya başımı sallıyorum. "Odaklanmaya ihtiyacım var."

"Tamam. Seni seviyorum. İyi şanslar. Ben hep orada olacağım. Kıcını tekmelememe yardım etmemi istersen arka arkaya dört kez göz kırp."

"Seni seviyorum," diye gülüyorum o çıkarken.

Silah saklamadığımı kanıtlamak için ellerimi hakeme gösterdim ve Dickie beni sarmaya başladı. Tüm bu süre boyunca izleniyorduk. Bir ara Taylor geliyor, bana iyi şanslar diliyor ve beni izleyeceğini söylüyor. Onun kıcını tekmelememi ve sözleşmenin başlamasını görmek için heyecanlandığını söyledi. Benden bu kadar umutlu olması kalbimi ısıtıyor.

İşimiz bittiğinde ve hakem gittiğinde, Xi geldi. Dickie ona ters ters baktı. "Büyük dövüşünden önce dikkatini dağıtmasan iyi edersin."

"Sadece ona şans dilemek için buradayım," diye gülümsüyor. "Onu bir dakikalığına alabilir miyim?"

Dickie bana döndü. "Senin köşene yerleşeceğim, evlat. Sen halledersin." Omuzlarımdan tutup eğildi ve gözlerimin içine baktı. "En iyi kim?"

"Ben en iyisiyim," diye gülümsüyorum.

"*En iyi kim* dedim?" diye tekrarlıyor. "Ben en iyisiyim!"

Biraz daha yüksek sesle söylüyorum.

"Seni duyamıyorum!" Omuzlarımı bir o yana bir bu yana sallamaya başlıyor, ben de kıkırdıyorum.

"Ben en iyisiyim!" Bağırıyorum.

"İşte benim kızım. Seni orada gardını almış ya da yumruğunu suratına indirmiş halde göreceğim."

Bana kocaman bir baba ayısı gibi sarılıyor ve duygularımın beni mahvetmeye hazır olduğunu hissediyorum. "Orada ne olursa olsun," diyor, başımı göğsüne gömdüğümde, "seninle gurur duyduğumu bilmeni istiyorum. Sen hala sahip olmak istediğim kızsın, Billie."

Gözlerim yaşıyor ve onu itmeden önce sıkıca sarılıyorum. "Defol git buradan," diye mırıldanıyorum gözyaşlarım akmaya başlamadan önce.

O gider gitmez Xi sarılı elimi tutuyor. MMA eldivenleri takılı olduğu için doğru düzgün hareket ettiremiyorum ama sıcak tenini parmaklarımda hissediyorum.

"Onu mahvedeceksin," diye gülümsüyor. "Kutlamak için sabırsızlanıyorum." "Ben yenilmezim," diye kıkırdıyorum.

"Neredeyse."

"Herkes bir noktada düşer. Önemli olan nasıl ayağa kalktığınızdır."
Başımı salladım. "Evet," diye yüksek sesle nefes veriyorum.
Tedirginliğimi hissedince elini daha da sıkıyor. "Korkacak bir şey yok."
Kendimi buna inandırdıkça başımı sallamam artıyor, kafam tekrar oyuna giriyor.

"Seni seviyorum, Bil's. Bildiğini biliyorum... ama seni seviyorum. Seninle bir daha hiç şansım olmasa bile, her zaman yanında olacağım. Ne olursa olsun."

"Bana nasıl aşık olabilirsin?" Başımı sallarken gülüyorum. "Ben senin için doğru kişi değilim. Sen Stoneview kızlarını seviyorsun. Manikürlü tırnaklarıyla sırtını mahvedecek tiki sürtükleri."

"Mm," alt dudağını ısırırken başını sallıyor. "Şu lanet Stoneview uniformaları. Beni öldürüyorlar, biliyor musun?"

"Üniformalı kızları sevmek için çok yaşlı değil misin?"

"Hadi ama, ben sürüngen değilim. Silver Falls Üniversitesi'nin hala üniforması var. Ve onlar çok yasal kızlar."

"Tamam, seni kurtarmaya çalışmaktan bıktım. Sonunda hepimizden nefret edecek gerçek bir kaltağın olacak ve biz de aile yemeklerinde ona tahammül etmek zorunda kalacağız. Harika."

Bir kahkaha patlattı ve bana sarıldı.

"Soruma cevap vermedin," diyorum usulca ona karşı. "Nasıl?"

"Caden'a nasıl aşık olabildin?" diye karşılık veriyor. "O senin için doğru kişi değil."

Sessiz kaldım. Beni orada gerçekten susturdu.

O gider gitmez lavabonun üstündeki aynada kendime bakmaya gidiyorum.

Ellerim lavabonun kenarını tutuyor ve kendi gözlerimin içine bakıyorum. "Bunu yapabilirsin," diyorum kendime. "İşte bu kadar."

Arkamdan bir ses, "Sanırım gerçekten anladın," diyor.

Arkamı döndüğümde nefesim kesildi. Ethan tam arkamda duruyordu. Biraz daha geri gitmeye çalıştım ama çoktan lavaboya dayanmıştım.

"Xi!" diye sesleniyorum ama Ethan bir saniye sonra üzerime geliyor, eli ağzıma çarpıyor. Kolunu tuttum ama kendimi savunmadım. Hayatımın dövüşüne dakikalar kala bunu riske atamam.

"Buraya seni incitmeye gelmedim. Yemin ederim. Sadece sakinleş ve beni dinle." Kalbim göğsüme çarpıyor ama hafifçe başımı sallıyorum.

"Elimi çekeceğim. Sakın çılgılık *atma*." Tekrar başımı salladım ve gitmeme izin verdi.

"Seni korkuttuğum için özür dilerim," diyor sakince. "Seninle konuşmam gerekiyordu." "Ne istiyorsun?"

Uzaklaşıyor, bana yer açıyor, böylece artık lavaboya yapışıp kalmıyorum. "En iyi arkadaşımın bir dakika daha bu kadar mutsuz olmasını izleyemem, Billie. O

Bunu sana söylediğimi bilse beni öldürürdü ama-"

"Neden şimdi onu savunuyorsun?" Homurdanıyorum. "Benden nefret ediyorsun. En başından beri birlikte olmamızı hiç istemedin."

"Seni seviyor, işte bu yüzden. Herkes akli dengesi yerinde olmayan Caden'la sadece sebepsiz yere karşılaştı. Sırf canı istediği için önüne çıkan her şeyi yok eden korkunç adam. Birdenbire yaşamak için bir sebebi oldu. Ve hepsi senin sayende."

"Benimle tanıştığından beri dört kişiyi öldürdü Ethan. Hiç değişmedi."

"Ama şimdi dengesiz çünkü yaptığı her şey senin için. Sen onun deliliğine sebep oldu. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Bir bok ifade etmiyor," diye ondan çok kendime fısıldıyorum.

"Bu onu kontrol ettiğin anlamına geliyor. Kalbini avuçlarınızın içine aldığınız ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmadığı anlamına geliyor."

"Bu konuşmayla işim bitti. Artık gidebilirsiniz."

"Nerede olduğunu biliyorum."

Buz gibi bir kavrama kalbimi ele geçiriyor, onu o kadar ağırlaştırıyor ki zar zor nefes alabiliyorum.

"Yalan duymak istemiyorum," diye başımı sallıyorum. "Şu anda bunların hiçbirine ihtiyacım yok. Birkaç ay önce bu yarışmadan *atıldım*. Şimdi tekrar dövüşeceğim. Kahretsin, evrenin bana nasıl bir şans verdiğini anlıyor musun?"

"Evren," diye homurdanıyor. "Ne kadar safsın? Hepsi Caden'ın işiydi. Ona sorarsan inkâr edecektir ama ben gerçeği biliyorum."

Bir an hareketsiz kaldım, tam olarak anlayamadım. Bende uyandırdığı ilgi görmezden gelinemeyecek kadar yoğun. "İyi. Nereye?" Umurumda değilmiş gibi davranıyorum.

"Stoneview'deki özel ders işlerinden haberiniz var mıydı?"

"Lanet olsun," diye homurdandım. "Evet, eminim oradaydı. Senin kaltak beni oyarken o da çocuklara matematik öğretiyordu." Onu itiyorum ve bir şey arıyormuş gibi yaparak spor çantama gidiyorum. "Ona yardım ettiğin için teşekkürler. Artık gidebilirsin."

"Zengin Stoneview kadınları ona seks için para ödüyordu. Bu seninle tanışmadan önce başladı. Buradan çıkmak için o kadar çaresizdi ki bunu yaptı."

Kontrol edemediğim bir hastalık beni sarıyor. Tüm vücudum donuyor ve çantamı karıştırma hareketlerim yarıda kesiliyor.

"Bu... bu doğru olamaz."

"Ama öyle." Şimdi tam arkamda ve donmuş bedenimi dönmeye zorluyorum. "Yenilgiden sonra kendini kaybediyordun. Seni tekrar yarışmaya sokmak istedi. Seni yenen kızı yerini sana vermesi için ikna etti ama kız çok para istedi. Ödeyebileceğinden çok daha fazla."

Derin bir nefes alıyor ve ben başımı sallıyorum. Beynim bununla nereye varmak istediğini görmeyi reddediyor, inkârı seçiyor.

"Hayır. Bu doğru değil. Hayır."

"Stoneview'deki sikik insanlar seks partilerine katılmaları için kadın ve erkeklere para ödüyor. Ona bir gece karşılığında para teklif etmişler. O da oradaydı. Bu işi yapma seçeneği her zaman vardı ama North Shore'dan ayrılma ihtiyacına rağmen kendisi için asla kabul etmedi. Ama bunu senin için yaptı. Bir saniye bile tereddüt etmedi."

Çok üşüyorum. Neden birdenbire bu kadar soğuk oldu? Tüm bunların şoku dizlerimi zayıflatıyor ve vücudum titreyerek bankın üzerine düşüyorum.

"Bilmeni istemedi çünkü suçluluk duygusunu kaldıramayacağını biliyordu. Ama lanet olsun, onun acı çektiğini görmekten bıktım. Senin de acı çektiğini biliyorum. O gecedен döndüğünde uğruna her şeyini feda ettiği kadının kendi ekibi tarafından saldırıya uğradığını gördü. O her şeyi düzeltmek isterken sen onun kalbini paramparça ettin. O kırıldı, Billie. Ezildi ve artık onun için hiçbir şeyin önemi yok."

"Bu doğru değil," diye gözyaşları içinde patladım. "Bana bunun doğru olmadığını söyle?"

Bunu gerçekten söyleyemediği için ağzı buruşuyor. "Sawyer'ın nerede olduğunu biliyor musun?"

Başımı sallıyorum, yüzümden daha fazla gözyaşı akıyor.

"O benim bodrumumda. Caden onu iki aydır orada tutuyor. Canının istediği zaman ona işkence ediyor, sırf senin intikamını almak için."

"Siktir," diye hıçkırıyorum, başım ellerimin arasına düşüyor. Ayağa kalkmadan önce nefes almak için mücadele ediyorum. "Onu görmem gerek. Hemen şimdi." Eldivenlerim hâlâ üzerimde, kapıya doğru yürüyordum ki Ethan üst kolumu tuttu.

"Hayır. Savaşacaksın ve kazanacaksın. O senin için her şeyini kaybetti. O yüzden sakın pes etme."

"Bunu benim için yapmasını hiç istemedim," diye ağlıyorum. "O... o deli. Asla kabul etmezdim."

"Tabii ki deli o. Caden'dan bahsediyoruz. O lanet olası bir deli. O yüzden oraya git ve ona buna değdiğini göster. Sonra barışırsınız."

"Barışamayız," diye burnumu çekiyorum. "Her gün onun yanında, kırılmasının sebebinin ben olduğumu bilerek yaşayamam. Biz lanetlendik, Ethan. Herkes ayrılmamızı istiyor. Hiç kimse bizi onaylamadı."

"Bana borçlusun Billie," diyor sakince. "İyiliğimi kullanıyorum ve dövüşten sonra gidip Caden'la konuşmanı istiyorum. Ona bir şans daha vermeni istiyorum."

Ekleyecek bir şey bulamayınca beni bıraktı ve tüm dünyayı yıkmış olmasına rağmen arkasına bakmadan odadan çıktı.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

CADEN

İncit Beni - Suriel

Hess

O yok edilemez. Billie iki raunt boyunca devam etti ve zil çaldı, üçüncü ve son raundun başladığını işaret ediyordu. Çıktığında ağlıyordu ve oraya gidip onu kollarıma almak istedim. Ona birlikte olduğumuz sürece her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim. Ama yapamadım, bu yüzden Dickie'nin ona birkaç soru sormasını ve hayatının dövüşüne başlamadan önce başını sallamasını izledim. Diğer kızın eldivenlerine dokunmadı. Billie kafeste iyi değildir. O bir yok edici.

Son iki ayda Billie'nin tüm dövüşlerini tek tek izledim. *Followthefight* YouTube'da en çok izlediğim kanal haline geldi. Bu adam da Billie'ye fena takmış durumda, çünkü her zaman onun dövüşlerinde ve onu destekliyor. Bu gece de burada. Kafesin hemen önünden çekim yaptığını görebiliyorum.

Daha gerideyim çünkü yüzümü görüp dikkatinin dağılmasını istemiyorum. Bu onun için her şey demek ve bunu mahvetmeyeceğim.

Artık onun dövüş tekniklerini biliyorum ve genellikle her şeyini küçük boyuna ve hızına yatırıyor. Birinin hareket etmeye başladığını fark etmesinden daha kısa bir sürede onun ışıklarını söndürebilir. Ve darbelerden kaçmakta da iyidir.

Kahretsin, Katil Clover adını durup dururken almadı. Billie'nin onun yok edici tekmelerinden kaçınması zor oldu. Kızım çok kısa olduğu için yüzüne tekme atmayı göze alamıyor ama karnına öyle tekmeler indiriyor ki Clover birkaç adım geri çekilmek zorunda kalıyor. Billie

ona nefes alması için zaman tanımıyor ve fırsattan istifade suratının ortasına bir yumruk indiriyor. Kroşesi ölümcül, daha önce hiç görmediğim bir hassasiyetle. Hepimiz North Shore'daki yeraltı dövüşlerine alışkınız. Kuralları ya da becerileri olan bir şey değil.

Billie, tutkusundan bir kariyer yapmak söz konusu olduğunda sert bir kız olmanın hiçbir şey olmadığının kanıtı. Her şey pratik ve performansla ilgili.

Clover'a yumruk üstüne yumruk atarken kalabalık Billie'nin adını tezahüratla anmaya başlar. Bu küçük kasaba yarışmasının son şampiyonu parasının karşılığını alıyor.

Clover yere düşer ve herkes çılgına döner. Billie onun üzerine binip zayıf bir pozisyona sokmaya çalışır çalışmaz, Clover yuvarlanıp yüzüne tekme atar. Yüzü buruşan Billie de yere düşer ve tüm kalabalığın nefesi kesilir.

"Siktir." Yardım edemiyorum ama biraz daha yaklaşıyorum. Billie'nin yer dövüşü o kadar iyi değil. Bana Brezilya Jiu-Jitsu antrenmanlarından Batı Boksı kadar zevk almadığını söylediğini hatırlıyorum. Esasen bunda o kadar iyi olmadığı için. Çok hafif olduğunu ve ayakları üzerinde durmadığında kolaylıkla manipüle edilebileceğini söylemişti.

Yere düşer düşmez, Killer Clover onu bacaklarından yakalıyor. Kalçalarının arasına sıkışan Billie, riskli bir pozisyonda. Bu son olabilir. MMA dövüşleri bu şekilde çabucak biter, insanlar bilinçlerini kaybetmemek için kendilerini bırakırlar.

Ama bu onun için dünyalara bedeldir ve mücadele henüz bitmemiştir. Billie, Clover'ın kaburgalarına ve ulaşabildiği her yere defalarca vuruyor.

Billie rakibine yumruklar yağdırırken öfkeli bir savaş çılgılığı atıyor, yaşamaya devam etme ihtiyacı onu ele geçiriyor.

Clover yumruklara daha fazla dayanamayıp onu bırakmak zorunda kaldığında avazım çıktığı kadar bağıyorum. "Evet! İşte benim kızım!" Kalabalığa doğru kükrerken yalan söylediğimin farkına bile varmıyorum.

İnsanlar bağıyor; herkes heyecanlanıyor. İki kızın tekrar ayakta durup nefes almaya başladıkları gerçeğine odaklandığım için ön tarafa geçtiğimi fark edemiyorum. Durduğum yere gittikçe daha da yaklaşarak yumruklaşıyorlar. İnsanlar yüksek sesle 'yenilmez Billie' diye bağıyor. Acaba onları duyabiliyor mu? Bir şey duyamayacak kadar odaklanmış görünüyor.

Clover'a vurmaya devam ederken ağlıyor ama farkında olduğunu sanmıyorum. Gözlerinde öfke var ve buna rağmen acıyı hissetmiyor gibi görünüyor.

Kanayan kaşı ve şişmiş yanağı. Yüzü özgüvenin timsali, vücudu isabetle hareket ediyor. Clover'ın takip edemeyeceği kadar hızlı hareket ettiği her seferinde örgülü saçları uçuşuyor.

Billie bir adım geri atarak yumruktan kaçınıyor, yorulmuş olsa da hızı hâlâ inanılmaz. Katil Clover yavaşlıyor ve yoruluyor. Vuruşları gittikçe yavaşlıyor.

Billie başka bir yumruktan kaçınarak yana doğru hareket ediyor ve Clover'ın burnuna vuruyor. Clover tam önümdeki kafesin ızgarasına doğru düşüyor. Devam etmesi için bağıryorum ve gözleri bana kayıyor, sanki sayısız diğerleri arasında duyabildiği tek ses benimkiymiş gibi.

Gözleri açılıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Dikkatini kaybetme!" Bağıryorum. "Bitir işini, küçük arı. Lanet olsun. *Bitir.*

O."

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor, kolu geri çekilirken gözleri benimkilerden ayrılmıyor. Bir anlığına hedefine bakarken göz temasını kaybediyoruz. Yumruğu hızlı, kendinden emin ve *durdurulamaz*.

Yumruğuyla sağ çenesine vurur ve hemen ardından dirseğiyle ölümcül bir darbe indirir. Katil Clover'ın çenesi yana doğru kayar ve baygın bir şekilde yere düşerken odayı genel bir tıslama kaplar.

Billie bir adım geri atıyor, gardını almış bir şekilde ayağa fırlıyor. Hepimizin nefesimizi nasıl tuttuğumuzu görmüyor. Clover'ın düştüğünü fark etmiyor ya da anlamıyor ve sessizliğin ritmini hissetmiyor. Henüz ona çarpmadı.

Hakem Clover'ın üzerinde ve bir saniye sonra tekrar ayağa kalkıyor, dövüşün bittiğini ilan etmek için kollarını sallıyor.

Kalabalık çılgınlara boğuldu. Yenilmez Billie için bağıryor. Dickie bir saniye sonra ringdeydi.

Billie kıpırdamıyor, ağzı aşağı sarkıyor, kolları iki yanına düşüyor. Buna inanamıyor ve bu yüzden onu çok seviyorum.

Bana o kadar yakınlar ki, sendeleyerek geri döndüğünde her şeyi duyuyorum. "Ne?"

"Sen kazandın, ufaklık," diye bağıryor Dickie ona. "Başardın lan!"

Dizleri bükülür ve eğitmeni onu yakalar. Eldivenli elleri yüzüne geliyor, ağlamaya başlarken kendini saklıyor. Ellerini indiriyor ama bakışları benimkilere dönüyor ve ben de ona kocaman gülümsüyorum.

"Başardın küçük arı," diyorum ondan uzaklaşmaya başlamadan hemen önce. Beni burada istemediğini biliyorum. Onu bırakmamı istiyor.

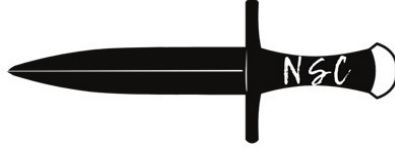
Yaptıklarımın bir işe yarayıp yaramadığını görmek istedim. Sonunda onu buradan çıkaracak savaşı kazanabilecek miydi? Başardı ve şimdi yapabileceğim en iyi şey onun her zaman hak ettiği hayatı yaşamasına izin vermek. North Shore'dan uzakta.

Ben de kalabalığın beni yutmasına ve onun hayatından sonsuza dek çıkmasına izin verdim. Ona en azından bunu borçluyum.

OceanofPDF.com

BILLIE

*Seni özledim, üzgünüm - Gracie
Abrams*

"Nakavtla kazanan... Billie *yenilmez* Scott!"

Elim havaya kaldırılırken kulaklarım çınlıyor. Çığlıkları duyabiliyor, Dickie'nin mutluluğunu hissedebiliyor ve tüm bedenimin titrediğini hissedebiliyorum.

Tek düşünebildiğim Caden ve onun kalabalığın arasında nasıl ilerlediğini görebilmek. Daha fazla bekleyemeyerek elimi geri çekiyorum, Dickie'nin belime doladığı tutuştan kurtuluyorum ve kafesten atlamak için çitlere tırmanıyorum.

"Caden!" İnsanları yolumdan çekerken kalabalığa doğru bağıryorum.

Biri beni tutup tebrik etmeye çalışıyor ama ben sürünerek ellerinden kurtuluyorum.

"Caden!" Kalabalığın arasından koşarak tekrar ediyorum. "Bekle!"

Dışarıda peşinden koşuyorum. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur sıcak ve terli tenime çarpıyor. Gökyüzünün üzerimize düşürdüğü su perdesinin arasından zar zor görülebilen uzun, karanlık bir şekil sadece. Sadece hayatımdan çıkıp giden bir şekil.

"Caden!" Çaresizlikle çığlık atıyorum. Park yerinin asfaltına çarpan ağır damlalar sesi alçak bir fısıltı gibi çıkarıyor. Ben de koşuyorum. Kalan az enerjimle ona doğru koşuyorum ve arkasına yeterince yaklaştığımda, "Her şeyi biliyorum" diyorum.

Olduğu yerde donup kalır. Arabası yakınlarda değildir, bu yüzden durumdan kolayca kaçamaz. Arkasını döner, yüz hatlarını şaşkınlık kaplamıştır.

"Ne?"

"Biliyorum Caden. O gece neredeydin?"

Bakışlarını kaçırıyor, çenesi sıkıca kilitleniyor. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda siyah saçları yüzüne yapışıyor, gözlerinin içine düşecek kadar uzuyor. Koyu yeşil gözleri, çok uzağımızda titreyen sarı lamba direği olmasaydı gecenin içinde simsiyah görünenecekti.

Bana tekrar baktığında, bakışları birkaç kez aşağı yukarı gidip gelerek beni içine alıyor.

"İçeri girmelisin, Billie. Hava buz gibi ve üzerinde neredeyse hiçbir şey yok."

Soğuktan titriyorum, üzerimde sadece eldivenlerim, MMA şortum ve sporcu sütyenim var. İliklerime kadar ıslandım ama yine de başımı sallıyorum. "Ben iyiyim."

Kendini durduramıyormuş gibi bana bir adım daha yaklaşıyor ve ben de aynısını yapıyorum çünkü kendimi durduramayacağımı *biliyorum*.

Benden sadece birkaç santim uzakta, bir elini çeneme götürüyor ve bana rahatça bakabilmesi için başımı yukarı kaldırıyor. Yağmur gözlerime yağıyor ve ona göz kırpmama neden oluyor. Diğer eliyle gözümün kenarındaki kan ve suyu siliyor.

"Caden," diyorum usulca. "Ethan bana her şeyi anlattı."

Dudaklarında bir sırıltış yayılıyor. Beni iliklerime kadar ürperten türden.

Kendini durumdan soyutlamaya çalışıyor ve ben buna izin vermiyorum. "Bugünlerde bir arkadaşına güvenilmez," diyor alçak sesle.

"O doğru olanı yaptı. Özür dilerim. Yaşadıkların için."

Benim için yaptığın şey."

Sözlerimi duymazdan geliyor. Bunun yerine eğilip kulağımın hemen altındaki deriye bir öpücük bırakıyor. "Bu gece harikaydın."

Karnımın alt kısmı geriliyor, sıcaklığı ona karşı kontrol edemediğim bir ihtiyacı geri getiriyor. Geri çekilip beni bıraktığında, yokluğundan ürperiyorum.

"Seni seviyorum Caden. Keşke ben de senin benim için olduğun gibi yanında olabilseydim." Boğazım düğümleniyor. "Kendime o kadar odaklanmıştım ki." Boğazımdan bir hıçkırık patlıyor. "Sen benim için her şeyini feda ettin ve ben bunu göremeyecek kadar *bencildim*. Ama galibiyet, kariyer... Sen yanımda olamadıktan sonra bunların hiçbirinin önemi yok. Ethan'a evrenin bana bir şans verdiğini söyledim çünkü sen olduğunu bilmiyordum. *Yanılmamışım*... Sen benim evrenimsin Caden."

"Seni incittim, Billie. Veda etmene yardımcı olacaksa, benden nefret etmene yardımcı olacaksa, böylece hayatına devam edebileceksen, o zaman seni incittiğim tüm zamanları hatırla. Saldırıları. Videoları. Seni ekibimin

önünde süründürdüğüm zamanları. Hatırla.

Seni zorladığım ve ağlattığım zamanlar. Benden nefret etmek için nedenlerin olduğunu unutma."

"Hayır," diye başımı sallıyorum, gözyaşlarım yüzümdeki yaraları sızlatıyor. "Bizi bir araya getirdiyse bile bunların hiçbir önemi yok. Umurumda değil. Bunun için seni affettim ve bu benim seçimim, senin değil."

"Seçiminiz hakkında ne düşündüğümü biliyorsunuz," diye alay ediyor.

"Seni tekrar sevmeye hazır olana kadar bekleyeceğini söylemiştin. Ama seni sevebilmem için tüm nedenleri sakladın. Herkesin seni hep bir kötü adam olarak görmesine izin verdin. Fedakarlıklarını kimsenin görmesine izin vermedin! Şimdi onları görüyorum. *Seni* görüyorum."

"Kahramanlar kızı elde eder. Kötüler kendilerini feda eder," diye omuz silkiyor. "Git kahramanını buradan uzakta bir yerde bul, küçük arı. Bunu hak ediyorsun."

"Hayır." Sesim o kadar sert ki kaşları saç çizgisine kadar yükseliyor. "Benim ol, Caden. Benim kötü adamım ol. Kalbimi al ve kendine sakla. Beni hâlâ sevdiğini söyle ve bunu düzeltelim."

Tekrar yaklaşıp dudaklarımın köşesini öpüyor.

"Seni hâlâ sevip sevmediğimi mi bilmek istiyorsun?" Sanki saçma bir soruymuş gibi tenime karşı kıkırdıyor.

Kollarımı beline dolayarak bu sefer hiçbir yere gidemeyeceğinden emin oluyorum.

"Evet. Yaşadığımız onca şeyden sonra... beni hâlâ sevip sevmediğini bilmek istiyorum," diye fısıldıyorum, sesim vücuduma gönderdiği elektriğin altında kayboluyor.

Dudaklarımın köşesinden çekiliyor ve yüzünü saçlarıma gömüyor. Derin bir nefes alıp veriyor ve şöyle diyor: "Söyle bana. Yağmurlu bir günde, gökyüzü dünyayı umutsuzlukla doldurduğunda... güneş bulutların üzerinde parlamayı bırakır mı?"

Kalbim göğsümde patlıyor. Umut hain bir duygudur. Kalbiniz uğruna öldüğünüz olasılıklara inanmak ister, satır aralarını okumak ister. Ama beyin, atan organınızı vermeden önce soğuk ve sert bir kanıta ihtiyaç duyar.

"Caden," gözyaşlarımın geri geldiğini hissederken boğuluyorum. "Sadece beni hâlâ sevdiğini söyle."

Geri çekiliyor ama kollarını belime de doluyor.

"Seni sevmekten nasıl vazgeçebilirim? Kalbim senin, küçük arı. Sadece sen ona nasıl seveceğini gösterdiğin için seviyor." Bir elini çeneme doluyor ve yüzlerimizi birbirimize sadece bir santim yaklaştırarak ruhumun derinliklerine bakıyor

"Ve Şimdi seninkini de aldığıma göre... sonsuza dek benimsin. Anlaşıldı mı?"

Başımı sallıyorum, dudaklarım onu öpme ihtiya ıyla hafifçe aralanıyor. "Evet." "Aferin kıızıma."

Dili beni istila etmeden hemen önce dudakları dudaklarıma çarpıyor. Dünya durur ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmur kaybolur. Şehvetli, sevgi dolu ve sahiplenici... Caden King'in beni nasıl  peceğini bildiği gibi.

Geri çekiliyor ve gözleri aşağıya kayıyor. "Billie," diye hırlıyor, i inden hayal kırıklığı fışkırıyor. Bana bakmadan önce panik beni tekrar ele geçirdi. "Lanet yağmurda yalınayak peşimden mi koŐtun?"

"Oh," diye nefes alıyorum, önemli bir Şey olmadığına ikna olmuş bir Şekilde. "Doğruca kafesten çıktım."

" l mc l bir soğuk algınlığına yakalanacaksın," diye feveran ediyor.

"Buna değer." Ona gülümsüyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

Eğiliyor, bir kolunu bacaklarımdan, diğerini de omuzlarımdan geçiriyor ve beni yerden kaldırıyor. "Hadi seni içeri götürelim." Yürümeye başladığında soğuktan hapŐırıyorum ve sonra ekliyor, "Benim olana zarar verdiğin için kı ına öyle bir Şaplak atacağım ki."

OceanofPDF.com

CADEN

Kollarıma Geri Dön - Carlie

Hanson

Eşyalarını aceleyle aldıktan sonra, onu görmek isteyenlerden kaçınmaya çalışarak, Billie ve ben arabama geri koştuk, otoparkta hızla ilerlerken yağmurda birbirimizin elini tuttuk.

Benden onu evine götürmemi istedi, böylece duş alabilecekti ve kimse gelmeden önce odasında saklanabilecektik.

Ön kapıdan girdi ve bana arka tarafa gitmemi çünkü Aisha'nın akşam yürüyüşünden döneceğini söyledi.

"Üzgünüm," diye fısıldıyor Billie penceresini açarken. "Aisha şiddetten nefret eder, bu yüzden kavgalarımıza hiç gelmez. Şu anda mutfakta."

Penceresinden tırmanıp etrafa bakıyorum. "Odana asla ön kapıdan ulaşamayacağım, değil mi?"

"Bu hayatta olmaz, hayır," diye gülüyor. "Ben bir duş alacağım. Sen burada kal." Alçak bir hırıltı dikkatimizi çekiyor ve Murder bana doğru tehlikeli bir adım atarken ben bir adım geri çekiliyorum.

"Beni sevmesi gerektiğini ona daha öğretmedin mi?"

"Cinayet!" Billie ıslık çalar ve yatağa vurur. "Buraya gel kızım. Caden'ı tanıyorsun." Köpek yatmaya başladığında onun sırtını ve kulaklarının arkasını ovuyor. "Çok kötü biri ama yine de onu seviyoruz."

Kollarımı kavuştururken "Bu hiç yardımcı olmuyor," diyorum.

Gitmek istiyor ama ben onu durduruyorum. "Bekle."

Bana doğru yürüdü. Muhtemelen sesimdeki güven eksikliğini duyduğu içindir. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Ben..." Saç örgülerinden birini tutuyorum. "Saçını açabilir miyim?"

Bana usulca gülümsüyor ve yanağıma dokunarak yüzümü okşuyor. "Evet, tabii ki." Kıyafetlerinin yığılı olduğu bir sandalyeyi kapıyor ve sırtı bana dönük bir şekilde üzerine oturuyor.

İlk örgünün lastiğini çıkarıp acele etmeden çözüyorum, parmaklarımla taradığım kalın, açık kahverengi saçlarının çözülme şeklinin tadını çıkarıyorum.

"Onları bir sonraki maçın için yapmak istiyorum," diye fısıldıyorum durduramadan. Diğerini çözüyorum ve parmak uçlarım onun saçlarının yumuşaklığından karıncalanıyor.

"Fransız örgüsü yapmayı biliyor musun?" diye soruyor şaşırarak. "Evet. Bazen yeğenlerime yapıyorum."

"Bu çok şirin. Evet, bir dahaki sefere benimkini de yapabilirsin."

İşim bittiğinde bile, sadece avucumun içinde hissetmek için saç tellerini çekmeden hafifçe avuçluyorum. Yatağının başucundaki fırçayı alıp saçlarında gezdiriyorum, uçlarından başlayıp köklerine kadar inmeye özen göstererek çözdükçe çözüyorum. Çok kalın ve güçlü.

"Saçlarını seviyorum," diye nefes veriyorum.

"Biliyorum," diye yumuşak bir nefes verdi. "Fark ettim. Neden bu kadar çok seviyorsun?" diye soruyor usulca.

Omuz silkiyorum. "Çok güzel ve... Bilmiyorum." Genelde yaklaşmadığım bir konuya yaklaştığımda göğsümdeki hafifliğe şaşıyorum. "Ben sadece... çocukken kontrolden çıktığımda annem Kay'i bir sandalyeye oturtur ve elime bir fırça verirdi. 'Kardeşinin saçını tara. Eğer sakinleşmezsen ona zarar vereceksin. İstedğin bu mu?' Fırçalamayı bıraktım, elimdeki basit nesneye baktım. 'Çocukken zaten çok saldırgandım, ama beni kız kardeşimin arkasına koyup fırçalamamı söylediğinde her şey kaybolurdu.' Başparmağım Billie'nin saç fırçasının yumuşak sivri uçlarıyla oynamaya başlıyor. "Ve Kay'i incitmek istemediğimi bildiğim için kendi duygularımı kontrol ettiğimi hissederdim."

Fırçayı kenara koyuyorum ve omuzlarımdaki gerginliği azaltmak için başımı çeviriyorum. "Bu çok aptalca." Hüzünle gülümsüyorum. "Annemin bizden nefret etmediği ya da dayak yemediği tek anım bu."

Billie ayağa kalkıyor ve sandalyenin etrafında dönüyor. Kollarını belime doluyor ve gözlerimin içine bakmak için boynunu büküyor ama bakışlarım yan tarafa kayarak arkasındaki pencereye odaklanıyor. "Bu hiç de aptalca değil Caden. Bence çok güzel."

İki düz elini yanaklarıma koyuyor ve beni kendine doğru çekiyor, aşağı çekerek bakışlarımı onunla kilitliyorum. "Hey," diye gülümsüyor. "Onun hakkında konuşmak sorun değil. Kötü anılar olsa bile. İçini dökmek için neye ihtiyacın olursa olsun, her zaman dinlerim."

Başımı sallıyorum ve dudaklarımın bir sırtışa dönüştüğünü hissediyorum. Yüz hatlarımı yumuşatan ve Billie dışında kimsenin görmediği mutlu bir gülümseme. "Saçını yıkayacağım." Aklıma harika bir fikir geldiği için mutlu bir şekilde başımı sallıyorum.

"Eğer tuvalete giderken yakalanırsak, bu senin sorunun."

"Tüm sorumluluğu üstleniyorum," diye mırıldanıyorum elini tutup yolu göstermesi için onu dürttüğümde.

Duşta iyiyim ve onu tahrik etmeden saçlarını ve vücudunu yıkamaya devam ediyorum. Yatak odasına döndüğümüzde kapısını kapatır kapatmaz kalçalarından tutup onu yatağa sürüklüyorum. Sırt üstü yatıyorum ve o da bana sarılıyor.

Havlusunu yere atıyor ve belimdeki havluyu çözüyor.

Amını sert sikimin ucuna bastırmak üzereydi ama onu durdurdum.

"Yüzüme otur."

"Ne?" diye boğuk bir ses çıkardı, hafifçe geri çekildi. "Hayır."

Belini sıkıca kavriyorum ve onu başıma doğru götürmeye başlıyorum.

"Çekinme. Daha önce de amını yedim."

"Evet, ama bu şekilde değil. Bu... Ya nefes alamazsan?" "O zaman mutlu bir adam olarak ölürüm." Onu tekrar yakınımaya çekerken sırtıyorum.

"Caden, bu hiç komik değil. Yüzüne oturmayacağım. Seni boğacağım."

"Bebeğim, bütün mesele de bu zaten. Şimdi benimle kavga etmeyi bırak, yoksa seni bir şeyler yapmaya zorlamama geri döneriz. Her türlü mutluyum."

Bir sonraki cevabını dinlemeden, amı yüzümün tam üstüne gelene kadar onu kaydırıyorum. "Bırak," diye homurdanıyorum, kalçalarında gerginlik hissediyorum, böylece ağzımın hemen üzerinde durabiliyor. "*Otur amına koyayım.*"

Yüzüme düşene kadar sertçe çekiyorum ve dar deliğine girmek için dilimi düzeltiyorum. Keskin bir şekilde nefes alıyor, elleri başımın yanındaki duvara gidiyor. Onu ağzıma daha da yaklaştırıyorum ve kasları jöleye dönüşene kadar yalıyorum ve artık kendini tutamıyor. Tamamen bırakmak zorunda kalıyor ve tüm ağırlığıyla üstüme bastırıyor.

Onu yutuyorum ve daha önce hiç olmadığı kadar çığlık atıyor. Dünyada umursamadan yüzüme biniyor ve ona ihtiyacı olan her şeyi veriyorum.

Üzerimde patladığında ve dilimde onun doruk noktasının tadını aldığım, ona karşı inliyorum. Üstümde titrediğini hissediyorum. Kalçalarını tutarak onu sikime doğru itiyorum ve tek hamlede içine giriyorum.

"Siktir!" diye bağırdı. "Dikkatli ol... Büyüksün."

Bana binmesine izin vermek yerine, onu yerinde tutuyorum ve şiddetle itiyorum.

Ağzı gevşiyor ve başı geriye düşüyor.

Hareketlerimi hafifletirken memeleriyle oynuyorum ve o da sırtını kıvrarak göğsünü ellerime bastırıyor. Onun hoşuna gitmeyecek kadar yavaş olduğum anda kendini hareket ettirmeye başlıyor. Bana bir tanrıça gibi biniyor, gergin karnını ve karın kaslarını izliyorum, sonra amının aletimle bulunduğu yere iniyorum.

"Lanet olsun," diye inliyorum. "Çok güzelsin bebeğim. Beni çok iyi karşılıyorsun."

Doğrulup onu kendime yaklaşıtıyorum ve uzun saçlarını yumruğuma doluyorum. Hâlâ duştan damlıyordu. Boynunu büküp bana bakana kadar çekiyorum. Ritmimiz yavaş yavaş azalırken, "Seni seviyorum küçük arı," diye mırıldanıyorum. İçeri girip çıkmak yerine, o kalçalarını yuvarlarken ben onun derinliklerindeyim.

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Buradan çıkıyorsun, bebeğim." Yumuşakça gülümsüyorum. "Dünya bizim."

"Dünya bizim," diye tekrarlıyor. Yanakları kızarmış, gözleri parlıyor. Amının sikimin etrafında çok sıkı olduğunu, küçük göğüslerinin sert göğsüme dayandığını hissedebiliyorum.

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve üzerimde boşalırken ağzı açılıyor. Kalçalarım yukarı doğru itiliyor, ben kendi boşalmamı bulurken onun orgazmını uzatıyor.

Birbirimizden uzaklaşıyoruz, ben onun attığı havluyu alıp bacaklarının arasına koyarken vücudu yuvarlanıyor.

"Teşekkürler," diye nefes alıyor. Yan dönüyor ve dikkatle beni izliyor.

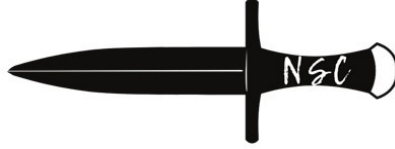
"Geleceğimiz şimdi başlıyor," diye gülümsüyor.

Karnımda kelekler patlıyor, göğsüme doğru uçuyor ve ruhumu yükseltiyor.

Hiç bu kadar özgür hissetmemiştim.

OceanofPDF.com

BILLIE

Somewhere Only We Know - Keane

Caden pencereden içeri giriyor ve ben de odamdan çıkmadan önce pencereyi kilitliyorum. Aisha oturma odasında, kanepede Arapça bir kitap okuyor.

"Hey. Ben dışarı çıkıyorum. Herkes nerede?"

Yukarı bakıyor ve bana gülümsüyor. "Akşam yemeğine gittiler. Senin de onlarla olduğunu sanıyordum."

Başımı salladım. "Dövüşten sonra yorulmuştum. Neden gitmiyorsun?"

"Eh, ev yemeğini tercih ettiğimi biliyorsun." Yüz hatlarını buruşturarak uzakta. "Ah, yüzün, Billie. Seni böyle görmekten hoşlanmıyorum."

Yanağında hissettiğim morluğu parmaklarımın ucuyla sıyrıyorum. "Ben kazandım.

Babam sana söyledi mi?"

"Maşallah." Parlak gülümsemesi bana gurur veriyor. "Aferin. Artık kavga yok."

"Elbette," diye kıkırdıyorum. "Rüyalarında belki."

"Caden nasıl?" diye soruyor, dudaklarında bir gülümsemenin gölgesi beliriyor. "Pencereden sığabilmesi çok güzel."

"Oh..." Az önce yaşadığımız inanılmaz sikiş yüzünden yüzüm hâlâ sıcak. Yanaklarımın o kadar ısındığını hissediyorum ki muhtemelen yüzümde bir yumurta pişirebilirdik. *Her şeyi* duymuş olmalı. "I-"

"Aşk çok güzel değil mi?" diye mırıldanıyor sakince, gözleri kitabına geri dönerken. "Her şeye meydan okuyabilmesi. Nereye gidiyorsan iyi eğlenceler."

Kendi kendime gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Caden üvey kardeşlerin kapısını çalıyor ve ben de onun elini daha sıkı tutuyorum. "Sorun yok, küçük arı. İçeride sadece Ethan ve Elliot var."

Başımı sallıyorum ama Kings ekibine ait bir eve kendi isteğimle girmek garip geliyor. Buraya zorlandığım, onlardan bir şey çaldığım ya da intikam almak için gelmedim. Davet edildim ve kabul ettim.

Buraya gelmeden önce ailemle akşam yemeği yedim ve Caden'ı getirdim. Herkes Silver Falls'ta bir restoranda beni bekliyordu. Dickie ve Taylor oradaydı. Kız kardeşim, Xi, Lik ve babam da oradaydı. Aisha'nın sözleri bana gerçekten her şeye meydan okuyabileceğimizi fark ettirdi. Ekiplerimizin inançlarına bile.

Xi neredeyse bir şey söyleyecekti ama Emma elini onun koluna koydu ve geri çekildi. Ondan sonra kimse bir şey söylemedi. Herkes sanki hayat boyu düşmanımız bizimle aynı masada yemek yemiyormuş gibi davrandı.

Taylor'ın bizim için aldığı şampanya şişesini patlattık ve onunla kontratımı imzaladım. Bir dakikasını bile boşa harcamadı, ilk profesyonel ikinci lig şampiyonası için tüm detayları bana bildireceğini ama şimdilik New York eyaletine gideceğimizi söyledi.

Hayatımda sadece Los Angeles'a gittim, o da Bianco'nun mafyası beni yeraltı dövüşleri için oraya gönderdiği içindi. Bunun dışında Silver Falls ve Stoneview dışında hiçbir yer görmedim.

Ayrılırken babam bunun düzenli olarak olmayacağından ve Caden'ı evde hiç istemediğinden bahsetti.

Umurumda değil. Bu doğru yönde atılmış bir adım.

Kendimi coşkulu, her şeyin gerçeküstü ve mutluluğun ezici olduğunu hissediyorum. Caden'ın eli bütün gece elimdeydi ve bana destek oluyordu. Onun yumuşak sözleri ve övgüleri yüzümde sürekli bir gülümseme yaratıyor.

Elliot kapıyı açtığında bana parlak bir şekilde gülümsüyor. "Düşmanın evine hoş geldin, küçük Scott. Lütfen, içeri gel."

Bir şeyler söylemek için ağzımı açıyorum ama vazgeçiyorum. Elliot zaten çoktan mutfağa girmişti ve biz de oturma odasına doğru ilerliyoruz.

"Şuna bakar mısın?" diyor Ethan kanepeden. "Ne de olsa ona ikinci bir şans verdin."

"Şey," diye omuz silktim. "Sana bir iyilik borcum vardı, değil mi?"

"Muhbirlik yaptığın için öleceğini biliyorsun, değil mi?" Caden araya girdi. "Onun hiçbir şey bilmemesi gerekiyordu."

"Beni öldüremezsın," diye yavaşça gülümsüyor Ethan. "Onu Sawyer'ın evinden çıkararak bendim. Eğer bir şey varsa, bana hayatını borçlusun," diye dramatik bir şekilde ekler.

"Jade'i öldürmemek bile yeterli," diye mırıldanıyor Caden alçak sesle. "Sizi kardeş gibi sevdiğim için şanslısınız, yoksa kaltağınızın altı ayak altında olurdu."

Elliot elinde bir paket birayla oturma odasına dönerken, "Bunu duydum," diye bağıyor. "Jade'in cezası için endişelenmemiz gerekiyor."

"Acı çekse iyi olur, Elliot," diye gürlüyor Caden, kızışarak.

Ethan, "Benden Elliot'a geçtiğinden beri ona bunu ödetmek istiyordum," diye itiraf ediyor. "Bu da listeye eklenecek bir başka şey. Jade'in bunu ödeyeceğini söylediğimde bana güvenin."

Erkek arkadaşım ısrarla "Kanıt bulacak mıyım?" diye soruyor.

"Caden," diye araya giriyorum. "Onu aştım. Tamam mı? Jade'in ne yaptığını biliyorum ama bu beni Sawyer tarafından tecavüze uğramaktan kurtardı." Başımı sallıyorum. "Daha büyük şeylere geçiyoruz. Onu geride bırak."

Elliot Caden'a bilmiş bir bakış attıktan sonra bana dönüyor ve biraları bana doğru tutuyor. "Duyduğuma göre profesyonel bir MMA dövüşçüsüyümsün. Hadi bunu kutlayalım."

Hepimiz birer bira açtık, ben bile. Bu gece bırakacağım.

Caden'in kendi kendine başını sallamadan önce birkaç saniye daha tereddüt ettiğini hissediyorum.

"Billie'ye," diyor hepimiz biralarımızı havaya kaldırırken. "Billie Yenilmez Scott. Benim kızım."

"Billie'yi UFC'de görmeye!" Hepimiz birer yudum içmeden önce Elliot ekliyor.

Biramız bittiğinde Caden huzursuzlanmaya başladı ve kanepede otururken bir elimi dizine koyuyorum, dizim aşağı yukarı titriyor.

"Sorun nedir?"

"Heyecanlıyım, hepsi bu."

"Heyecanlı mısın?"

"Evet, sana kutlama hediyeni göstermek istiyorum. Gel bakalım."

Sadece bodrumun kapısını açtığı anda Ethan'ın Sawyer hakkındaki sözlerini hatırlıyorum.

O benim bodrumumda. Çünkü Caden onu iki aydır orada tutuyor. Canının istediği zaman ona işkence ediyor, sırf senin intikamını almak için.

Merdivenlerden inerken titriyorum.

"Aman Tanrım," sidik ve ter kokusu bana çarptığında öğürüyorum. Sonra Sawyer ortaya çıkıyor. Bir deri bir kemik kalmıştı.

"Caden," diye homurdanıyor Sawyer. Ayak bileği zincirlenmiş ve zincir yere çivilenmiş. "Lütfen."

"Sana küçük bir hediye getirdim," diye hınzırca gülümsüyor Caden.

Sawyer beni görünce bir köşeye çekildi ve ağlamaya başladı. "Hayır, l ü t f e n , l ü t f e n..."

"Ayağa kalk," diye tersliyor

Caden. "Lütfen..." diye

hıçkırır.

"Bir parmağını daha kesmeden kalk lan ayağa." Yavaşça ayağa kalktı, duvara yaslanarak kendine yardım etti. "Billie'yi ondan özür dileyebilmen için getirdim."

"Caden," yüzümün buruştuğunu hissederken kolunu tutuyorum. "Bu... çok fazla." "Bana yardım et, Billie." Sawyer öne doğru düşüyor, kendi başına ayakta duramıyor.

iki ayağıma sarılıyor ve kollarını bacaklarıma doluyor. "Lütfen, bana yardım et."

Caden bir saniye sonra onun peşine düşüyor, ensesinden yakalıyor ve duvara fırlatmadan önce onu uzaklaştırıyor.

"Sakın ona dokunma," diye feryat ediyor. "Ona bir daha asla dokunmayacaksın, duydun mu beni? Özür dileyebilmen için onu getirdiğimi söyledim. Şimdi dizlerinin üzerine çök ve *özür dile*."

Yüz hatlarında hiç böyle bir öfke görmemiştim. *Benden* nefret ettiği zamanlarda bile bana karşı böyle bir öfke duymamıştı.

"Özür dilerim," diye ağlar Sawyer. "Üzgünüm, Billie. Sana yaptıklarım için özür dilerim. Videolar zaten bende değildi. Caden onları silmişti... Yalan söyledim. Ben *kötüyüm, kötü!*" Avucunu kafasına vurdu ve sonra kafasını yere çarptı. "Kötü! Kötü! Kötü! Seni bir daha asla incitmeyeceğim. Asla, Billie. Asla."

Yutkunmakta zorlanıyorum. "Caden... Ona ne yaptın?"

Yaptığı şey hakkında konuşabildiği için şimdi çok rahatlamış görünüyor. Dudaklarının kenarında muzip bir sırıtış belirliyor. "Ah, şey, bakın. Son iki aydır biraz gerginim. Sawyer'ın burada olması öfkemi yatıştırmam için bir yol olabilir."

Sawyer çıplak ve o kadar zayıf ki ona bakmaktan kaçınıyorum, ama gözlerim tekrar ona gittiğinde kesikleri ve morlukları fark ediyorum.

"Ona işkence ettin."

"Küçük arı," diye iç geçiriyor. Başının öne düşmesine izin veriyor ve tekrar yukarı kaldırıyor. "Kimsenin sana dokunamayacağını ne zaman

anlayacaksın?

Sonuçlarını ödemek mi? Sana zarar vermekten fazlasını yaptı, seni benden aldı. İki kişilik. Bütün olarak. Lanet olası. Ay boyunca."

Başımın arkasını kavıyor, yumruğu saçlarıma yapışıyor ve beni yukarı bakmaya zorluyor.

"Sonunda özür dilemesine ve gerçeği söylemesine sevindim. Sawyer'ın elinde hiç video yoktu. Tamam mı? Ona bir daha asla işe gitmeyeceğini söylediğim gün sildim onları. Bunu bilmeni istiyorum."

"Tamam," diye mırıldanıyorum, pozisyonum rahatsız edici ve sesimi kesiyor. "Tamam, sana güveniyorum. Eğer artık yok diyorsan, o zaman yoktur."

"Güzel. Şimdi sana dokunan herkese ne olacak?"

Gözlerim hafifçe açılıyor. "Sence de yeterince şey yaşamadı mı?"

"Küçük arı." Başını sallıyor, o dengesiz gülümsemesi beni iliklerime kadar korkutuyor. "Sadece soruya cevap ver."

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra ona istediğini veriyorum. "Ölüyorlar." "Bu doğru. Sawyer seni tuzağa düşürdü. Seni dövdü, tecavüz etmekle tehdit etti.

Sen. Yoksa unuttun mu?"

"Unutmadım," diye tıslıyorum, Sawyer'a duyduğum öfke bedenimde alev alev yanıyor. "O zaman öldür onu."

Beni usulca bırakıyor ve bana bakabilmek için geri çekiliyor. "İstersen bunu yapabilirim. Senin için herkesi öldürürüm ama kendi intikamını alma şansına sahip olmanı istiyorum."

Ellerim titremeye başlıyor ve bunun korku olmadığını anlamam bir dakikamı alıyor. Heyecan.

"Yap şunu, Billie. Çıkar onu içinden."

Caden omzumdaki şeytan. Bana tapan kişi. Her parçamı isteyen, özellikle de ruhumu. Her şeyimi ona vermekten çok mutluyum.

"Kimse bilemez," diye fısıldadım. "Kariyerim daha başlamadan bitmiş olur."

"Bu seninle benim aramda. Üst kattaki çocuklar senin yaptığını bilmek zorunda değil. Onlara benim yaptığımı söyleyeceğim."

Yavaşça, hâlâ yerde yatan Sawyer'a yaklaşıyorum. "Hayır," diye başını sallıyor. "Lütfen... Özür dilerim. Özür dilerim..."

Artık onu duymuyorum. Üzerine atlıyorum, ellerim boynuna dolanırken vücudunun üzerine düşüyorum.

Hayatını yavaşça sonlandırırken tamamen sessizim. Boğuluyor ve benimle savaşmaya çalışıyor, ancak iki aylık işkenceden dolayı çok zayıf.

"Belki Caden sabah gitmene izin verir," diye alay ediyorum, gözleri başının arkasına doğru kaymaya başlıyor ve bana söylediği sözleri aynen tekrarlıyor. "Senden geriye ne kaldıysa," diye homurdanıyorum boynuna daha fazla baskı uygulamadan önce.

Hareketsiz kalmadan önce mavinin ve morun tüm tonlarına bürünüyor ve kalp atışları avuçlarımda çılgınca atmayı bırakıyor.

Ani bir farkındalıkla ondan uzaklaşıyorum ama Caden beni yakalamaya hazır.

"Kahretsin," diye panikledim. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin... O öldü."

"Öyle," diyor Caden beni kendine doğru sararken usulca. Eli saçlarımı usulca okşuyor ve beni içine çekmek için başını eğdiğini hissediyorum.

"Korkuyorum," diye itiraf ediyorum titreyen bir sesle. "Birinin öğrenmesinden korkuyorum."

"Üzülme," diye fısıldıyor kulağıma. "Kraliçemin başına bir daha hiçbir şey gelmeyecek."

"Hadi buradan gidelim."

Ancak yukarı çıktığımızda kendime bir nefes daha alma izni veriyorum.

"Bitti mi?" Ethan soruyor.

"Tamamdır," diye onaylıyor Caden.

İki kardeş bana bakıyor, yüzlerinde küçük gülümsemeler var.

Elliot, "Kay'ın Kralların başı olarak hak ettiği yeri alabileceğini bilmekten mutlu olacağına eminim," diyor.

Ethan daha ciddi bir ifadeyle, "İkinizin cesetten kurtulmanız gerekiyor," diye ekler. "Ölü bir adamı polislerin basmaya bayıldığı bir evin bodrumunda tutmayacağım."

Caden başını salladı ve bana döndü. "Hiç on üç numaralı ağaca gittin mi?"

"Hayır," diye başımı sallıyorum. Elbette duymuştum. Kuzey Sahili cesetlerini gömdüğümüz yer. Xi zamanının çoğunu orada geçirir.

"Her şeyin bir ilki vardır." Caden heyecandan kaşlarını bana doğru oynatıyor.

Cesedi arabama koymak neredeyse iki saatimizi aldı. Elliot ve Ethan bodrumlarını temizlerken Caden ve ben onu on üç numaralı ağaca götürüreceğiz.

"Beni sürmen hoşuma gidiyor. Arabanı kim tamir etti?" Ormanın yanından geçerken Caden soruyor.

"Xi'nin adamlarından biri camları ücretsiz değiştirdi ama lambam için ampulü yoktu. Bir ara onu da tamir ettirmem gerekiyor."

"Seni tekrar Ashley'e götüreceğim. O hemen halleder."

"Oraya son gittiğimizde senden nefret etmiştim."

"Peki ya şimdi?" diye soruyor kendini beğenmiş bir sesle. "Sanırım iyisin."

"Tamam mı? Küçük amcığına ne düşündüğünü sormama ne dersin?"

Bir elini boynuma doluyor, ben de tekrar yola bakmadan önce ona bakıyorum. Sadece birkaç ay önce bulunduğumuz konumun aynısındayız. O zamanlar ondan çok korkuyordum. Yaptığı şeylerden ve yapabileceğini bildiğim şeylerden dehşete düşmüştüm.

Beş ay sonra, Caden King'in sunabileceği en kötü şeyi gördüm... ve bunun için onu seviyorum. O piç en sonunda derimin altına girdi, kalbime kadar ilerledi ve orada bir yuva kurdu.

"Ona güven olmaz. Onu rahat bırakın," diye gülüyorum.

"Elbette. Bundan emin olabilirsiniz," diyor, asla yapamayacağını çok iyi bilerek.

Yanımızdan bir polis arabası geçiyor ve ben geriliyor, ellerim direksiyonun etrafında sıkışıyor.

"Merak etme," diyor Caden yumuşak bir sesle. "Bizi durdurmak için hiçbir sebepleri yok."

Ama aynada, durup arkalarını döndüklerini ve ışıklarını yaktıklarını görüyorum.

"Caden," diye panikliyorum.

Sireni açtıklarında "Kahretsin," diye tıslıyor. "Işığın."

"Ne?" Dik oturuyorum, direksiyonu sıkmaktan parmak eklemlerim bembeyaz olmuş.

"Bu senin lanet ışığın. Orospu çocuğu! Ölüyken bile üzerime gelecek."

"Şimdi arabamı kırdığı için Sawyer'dan nefret etmenin zamanı değil." Başka bir şey söylemesini beklerken nefes nefese kalmamaya çalışıyorum. Bir an tereddüt ediyor ve yüzündeki tehlikeyi okuyorum.

"Caden..."

"Yere

yat."

"Yapamayız..."

"Yere yat, Billie. *Şimdi!*"

Bunu düşünmüyorum bile, bedenim sadece sesini takip ediyor ve gaz pedalına öyle sert basıyorum ki koltuklarımıza sıkışıyoruz.

"Bu çok aptalca," diye bağıyorum ona.

North Shore'da asla araba takibi yapmayız. Kasaba çok küçük, çok riskli. Yürüyerek, evet, çünkü saklanabileceğimiz gizli yerleri biliyoruz.

Ancak bir araç içindeyken, iki polis arabası arasında sıkışıp kalırsınız ve onların kolay tetikleyicilerinin insafına kalırsınız. Biz bu durumlara asla düşmeyiz çünkü en başta kovalanmayacak kadar akıllıyızdır.

Bu hiç iyi değil.

Ben yola ve arkamızda hızlanan polis arabasına odaklanmışken o telefonunu kapıp mesaj atmaya başlıyor.

"Sağa dön," dedi sakince. O kadar sakindi ki onu zar zor duydum. "Yavaşlama."

Tam sağa döndüğümde el frenini çekiyor ve o çözüp ben tekrar hızlanmadan önce yolda kayıyoruz.

"Hassiktir!" Çığlık atıyorum. Korku hissi beni ele geçirirken tüm yön duygumu kaybediyorum.

"Odaklan, küçük arı," diyor sakince.

Polisler hâlâ arkamızda. Caden usulca, hiç korkmadan Kuzey Sahili boyunca bana rehberlik ediyor. Şehri avucunun içi gibi biliyor, mesaj atıp nereye gideceğimizi gösterirken gözlerini yoldan ayırmıyor.

"Sanırım onları kaybettik," diye nefes alıyorum çünkü artık onları arkamda göremiyorum. Buna ben de inanmakta güçlük çekiyorum. Kasabamızda iyi sonuçlanan tek bir araba kovalamacası bile duymamıştım.

"Yavaşlama. Bir sonraki sola döneceksin."

Başımı sallayarak, yıkık dökük bir yola dönene kadar pedala basıyorum. Burada sadece bir araba için yer var ve binaların arka tarafındayız. Burası bir yol bile değil; sadece tuğla duvarlarla çevrili bir ara sokak.

"Caden," diye bağıriyorum sokağın sonuna ulaştığımda. "Burası çıkmaz sokak."

Tanıdığım iki garaj kapısıyla karşı karşıyayız. Burası Xi'nin çalıntı malları satmak için kilitlediği yer. Ne ileri gidebiliyoruz ne de geri dönebiliyoruz. Nasıl böyle bir hata yapabilir?

"Biliyorum."

"Ne?"

"Arabadan çık."

Etrafıma bakındım, kafam tamamen karışmıştı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Polisler bizi her halükarda bulacak, Billie. Şu anda bizi bulmak için her sokağı tarıyorlar. North Shore'u bildiğimizi mi sanıyorsun? Hayatlarını bizi kovalamakla geçiriyorlar. Uzakta değiller. Şimdi arabadan in ve git."

"Tamam, sen de. Gel," diyorum aceleyle emniyet kemerimi çözerken.

"Ben gelmiyorum. Bu adamlar Sawyer'ı arıyordu. Onu onlara vereceğim."

Neler olduğunu anlamaya çalışarak ona göz kırpıyorum.

"Hayır." Başımı o kadar sert sallıyorum ki görüş alanımın kenarında noktalar görüyorum. "Sen neden bahsediyorsun be? Seni burada bırakmayacağım."

"Arabada bir ceset var. Birinin suçu üstlenmesini isteyeceklerdir."

"İyi o zaman. O zaman ben olayım!" Ellerimi havaya kaldırarak söylüyorum. "Onu ben öldürdüm, bu yüzden suçu ben üstleneceğim."

Bir saniye içinde arabadan indi ve kapımı açtı. "Çık dışarı," diye tısladı.

"Bir daha benim için kendini feda etmene izin vermeyeceğim!" Kolumdan tutup beni arabadan dışarı sürüklerken karşılık veriyorum. "Dur! Onu ben öldürdüm. Ben olmalıydım-"

Saçlarımı sertçe çekiştirerek sırtımı önüne getiriyor ve diğer elini ağzıma vuruyor.

"Kapa çeneni," diye bağıyor. "Onu sen öldürmedin. Ben öldürdüm. Anladın mı?"

Başımı sallıyorum, gözlerimden yaşlar süzülüyor. Onunla savaşmaya çalışıyorum ama bunun bir anlamı olmadığını biliyorum. Onun mantıklı düşünmesini hiç sağlayamadım. Neden şimdi başlasın ki?

"Sana saldırdığı için kıskanç ve öfkeliydim. Bu yüzden onu kaçırdım, aylarca rehin tuttum ve bu gece onu boğarak öldürdüm. Anlıyor musun?"

"Lütfen..." Bağıyorum, sesim eliyle boğuluyor.

"Onu ben öldürdüm." Ağzımı bırakıyor ve elini boğazıma doluyor. "Söyle."

"Caden, lütfen," diye sızlanıyorum. "Seni ömür boyu hapse atacaktılar. Yapamam... Sensiz yaşayamam. Benim için suçu üstlendiğini bilerek yaşayamam."

"*Dedim ki*," beni sıkıca kavradı, "onu ben öldürdüm. Şimdi söyle."

"Yapma..." Bir hıçkırık çıktığı anda, diğerleri de onu takip ediyor. O kadar şiddetli titriyorum ki, sert göğsü boynumu acıtıyor.

Eli boğazımı daha sıkı kavradığında boğuluyorum. "Söyle, Billie." Görüş alanım daralıyor ve tekrar başımı sallıyorum.

Sokağın aşağısından bir siren sesi duyuluyor ve muhtemelen sokağın diğer ucuna bakarken başını yana çevirdiğini hissediyorum.

"Söyle!" diye öfkeleniyor, nefes borularımı eziyor.

"Sen..." Ağlıyorum, "Öldürdüm... Caden, seni seviyorum, lütfen."

"O cümleyi bitir," diyor, ölüm sesini kontrol ediyor.

"Onu sen öldürdün," diye ağzımdan kaçırıyorum. Eğer bu birlikte son anımızsa, bundan sonra ne olursa olsun, onun gözlerinin içine bakabilmek istiyorum.

"Aferin kızıma," diye nefes veriyor, içinden endişe sızıyor. Gitmeme izin veriyor, omuzlarımdan tutuyor ve beni döndürüyor. "Aferin kızıma," diye tekrarlıyor yüzünde geniş bir gülümsemeyle. "Çok güçlüsün Billie. Yenilmezsin."

"Dur," diye başımı sallıyorum.

"Billie," diye sesleniyor biri ara sokakta koşarken. Yüzüm bize doğru koşan Xi'ye dönüyor.

"Hayır..." Ağlıyorum. "Yapma. Caden, *yapma*." Arabada Xi'ye mesaj atıyor olmalıydı. Başından beri ne yaptığını biliyordu.

"Seni o kadar çok seviyorum ki, biliyor musun?" diye geveliyor.

"Hayır!" Bağırıyorum, vücudumda öfke dolaşiyor. Kendini tekrar feda ettiği için ondan nefret ediyorum. Arkamızda, Xi garaj kapılarından birinin kilidini açmak için anahtarlarını kullanıyor.

"İşte." Umutsuzca garajı gösteriyorum. Reddedeceğini zaten biliyorum. "Hepimiz orada saklanabiliriz."

"Billie," diye başını sallar Caden. "Eğer suçlayacak birini bulamazlarsa, aramaya devam edecekler. Kariyerini, kaçma şansını, *özgürlüğünü* riske atamam. Dünya senin bebeğim."

"Bunların hiçbirisi umurumda değil! Bunu yapamazsın. Dünyanın *bizim* olduğunu söylemiştin, seni... lanet yalancı!"

Bana yumuşak bir şekilde gülümseyerek çömeliyor ve avucunu yere getirip iki kez vuruyor.

Her şeyi durdurmak için yaptığımız jest. Bizim güvenli kelime versiyonumuz.

"Hayır," diye zorluyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Pes edemezsin."

Kendini savunmak yerine bir kolunu belime doluyor ve diğer eliyle başımın arkasını kavıyor. Dudaklarını dudaklarıma çarpıyor ve beni yarın yokmuş gibi öpüyor.

Sanki son kezmiş gibi.

"Unutma bebeğim. Güneş bulutların üzerinde parlamayı asla bırakmaz," diye fısıldıyor dudaklarıma ayrılırken. "Yolumuza ne çıkarsa çıksın, seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim."

Xi üst kolumdan tutup beni sürüklüyor. "Hadi, her an burada olabilirler. Hadi gidelim."

"Hayır, hayır, hayır," diye tekrar gözyaşlarına boğuluyorum. "Caden!"

"Tekrar buluşacağız, küçük arı. Sana söz veriyorum," diye gülümsüyor. "Bu boktan kasabadan uzak bir yerde. *Orada*." Gözlerinde gerçek umut parlıyor. Yanıltıcı türden. İnsanlara çılgınca, düzeltilemez şeyler yaptıran ihanet dolu umut.

Xi'ye karşı koyuyorum ama bana bir şans bile vermiyor. Ayı gibi bir kucaklamayla beni arkadan belimden yakalıyor ve yerden kaldırıp kendisiyle birlikte taşıyor. Garaj kapısını aşağı çekerken beni sıkıca tutuyor.

Caden gözden kaybolurken gülümsüyor ve ben onu son bir kez daha içime çekiyorum. Güzel, dağınık saçları ve o delici yeşil gözleri. Elini kalbinin hemen altına, tam da arı dövmesinin olduğu yere sürttüğünün farkında olduğunu sanmıyorum.

Tam kapı kapanırken, sanki hepsi bana karşı komplo kurmuş gibi, siren sesi yükseliyor ve kapının altından mavi ve kırmızı ışıklar görüyorum.

Şimdi tek yapabildiğim
dinlemek. Gıcırdayan
lastikler.

Kapılar çarpılıyor.

"Ellerini başının arkasına koy!" diye bağılıyor biri. "Arkanı dön ve dizlerinin üzerine çök!"

İçimden bir inilti kaçıyor ve Xi'yi elini ağızıma kapatmaya zorluyor. Beni o kadar sıkı tutuyor ki kalp atışlarının sırtıma vurduğunu hissediyorum. "Beyler," Caden'ın sakın, alaycı sesi yükseliyor.

"Siktir!" diye bağılıyor polislerden biri. Telsizi çatırdıyor. "419. Destek çağırıyorum. Tekrar ediyorum 419. Greenfield Sokağı'nda bir ceset var. Olay yerinde bilinen bir çete üyesi var."

Gözlerim kapanıyor, gözyaşlarım Xi'nin eline düşüyor.

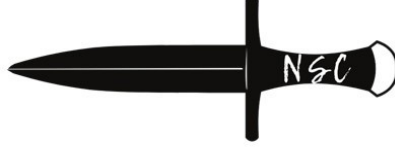
Bunun olduğunu bildiğim için kalbim milyonlarca parçaya ayrıldı. Bu Caden'ı bana karşı son hissedişimdi. Dudakları son kez dudaklarıma dokundu. Ondan o üç sihirli kelimeyi son kez duyduğumda.

Trajik kaderimize karşı elimizden gelen tüm mücadeleyi verdik. Ama yine de yeterli olmadı.

EPILOG

OceanofPDF.com

BILLIE

Aşık İki Punk - büllo

Bir buçuk yıl sonra.

Dövüş öncesi endişe asla daha kolay hale gelmez ve ringdeki vuruşlar asla daha az acı vermez.

Her yeni kazanç, çevremdeki herkesi gururlandırmaya, daha fazla para kazanmaya ve sevdiklerime yardım etmeye bir adım daha yaklaştırıyor.

Şöhret ya da insanlar buna ne diyorsa, bana gerçekten bir şey hissettirmiyor. İnsanlar beni bir spor salonuna gittiğimde ya da MMA hayranı olup sokakta karşılaştıklarında tanıyorlar.

Mülakatı yapanlar artık benimle aynı yerden değiller ve genellikle geçmişim hakkında bilgi edinmek istiyorlar. Büyüdüğüm yerin nasıl bir yer olduğunu. Boynumun kenarındaki taç izinin ne anlama geldiğini ve bir çeteye bağlantım olup olmadığını bilmek istiyorlar.

Onları görmezden geliyorum. Bektan şehrimizdeyken insanlar bizi umursamıyor.

Dedikodu dışında neden şimdi umursasınlar ki?

Bir dövüş izlemeye gittiğimde de sık sık ekrana çıkıyorum. Kamera beni büyük ekrana taşımak için kalabalığın içinde bana doğru ilerliyor. Ama günün sonunda, ortalama bir insan için henüz tanınabilir değilim.

Bu geceden sonra her şey değişebilir.

On iki ay boyunca küçük liglerden büyük liglere doğru mücadele ettikten sonra, Taylor sonunda bana Contender Series için bir dövüş ayarladı. Ben sadece

TKO, KO veya teslimiyetle kazanmam gerekiyor ve ben de varım. Bir galibiyet ve bir UFC sözleşmesi alacağım.

Rakibimin kafasına yumruk atmaya çok yaklaştım ve o yere düştü.

Anında üzerine gittim, ama hakem de öyle. Kolları kendini savunmaya gelmeyince beni geri çekilmeye zorluyor ve ellerini havada sallayarak TKO'yu ilan ediyor.

Etrafımda alkışlar patlıyor.

UFC salonlarında ışıklar çok daha parlak. Kalabalığın sesi çok daha yüksek ve ismim onların ağzından çok daha net duyuluyor. Her şeye rağmen kalabalığın içinde hep onun yüzünü arıyorum. Bazen hayal bile ediyorum. Bu gece de rakibimi nakavt etmeden hemen önce onu gördüğüme emindim. Tıpkı o gece North Shore'da yaptığım gibi.

Ama şimdi onu göremiyorum. Gerçekten orada değil ve ben bunu biliyorum.

Hayır, Caden King birinci dereceden ömür boyu hapis cezasını çekiyor. Bu gece dövüştüğüm Las Vegas'a ve New York'taki evime yakın bir yerde değil.

Kazandığım diğer birçok dövüşte olmadığı gibi bu gece de burada olmayacak.

Dickie hala orada, köşemde, elimi yukarı çektiklerinde belimi tutuyor. Caden'in ortadan kaldırılmasından bu yana her şey biraz daha sıkıcı gelse de bu duygu hiç eskimiyor.

Onu bir daha görme şansım olmadı. Yargılanırken beni görmeyi reddetti ve Xi ona beni uzak tutacağına dair söz vermişti. Beni asla ziyaretçi listesine koymadı ve hapishaneyi aradığımda telefonlarıma çıkmadı.

Dışarı çıktığımda soyunma odamda sözleşmelerden, şampanyadan ve parti yapan rastgele insanlardan bahsedildiğini görüyorum.

Taylor ve Dickie kendilerine sadık kalarak beni tebrik ederken alçakgönüllülüğümü de korudular. Buna gerçekten ihtiyacım yok. Artık hiçbir şey beni gerçekten mutlu edemez. En büyük mutluluk parmaklarımin ucundayken olmaz. Aşk avuçlarımdaydı ve sevdiğim adam benim için kendini feda ettiği için hepsi uçup gitti.

Etrafımdaki her şeyi ona borçluyum.

UFC bizi özel bir jetle New York'a geri götürüyor ve ben yol boyunca huysuzlanıyorum.

"Hadi ama Bil's," diye usulca gülüyor Taylor. "Sadece tadını çıkar. Bir daha asla almak zorunda değilsin."

"Bu zenginlerin saçmalığı," diye mırıldanıyorum. "Kimsenin lanet olası bir özel jete ihtiyacı yok. Çevreyi düşünün."

"Artık zenginlerin bir parçası olduğuna eminim," diye kıkırdıyor Dickie.

Parama nadiren dokunurum. Bir kişi için çok fazla, bu yüzden çoğunu anneme gönderiyorum. Elimden geldiğince çabuk onu karavan parkından çıkardım ve bir psikiyatri hastanesine yatırdım. Orada altı ay geçirdi. Ondan sonra ona ıssız bir yerde bir kulübe aldım, çünkü istediği buydu.

Babam ve kız kardeşim teklif ettiğim parayı almayı reddediyorlar. Sanırım bunun nedeni North Shore Crew'u geride bırakmak anlamına gelecek olması ve çetelerinin onların yaşama nedeni olması. Gitmesine izin vermek istemiyorlar.

Ki bu iyi bir şey. Kendime güzel bir daire aldım. Emma ve Xi ile güzel tatillerde kendimi şımarttım. Esas olarak, hepsini Caden için bir tasarruf hesabına yatırdım. Ya bir gün dışarı çıkarsa? Adına hiçbir şey kalmamasını istemiyorum.

Benim için yaptıklarından sonra olmaz.

Beş ay önce kız kardeşine bir miktar para gönderdim ve ona yeni bir avukat bulmasını istedim. Bana banka bilgilerini vermesi dışında ondan başka bir şey duymadım.

Sabah dört civarında New York'a indik ve Brooklyn'deki daireme gitmek üzere bir taksiye bindim. Lüks bir yerde yaşamıyorum. Birdenbire bir çatı katı satın alsam kendimi tuhaf hissederdim. Evim güzel, iyi bir semtte ama devasa bir şeye ihtiyacım yok.

İki yatak odalı daireme giriyorum ve kapıyı arkamdan kilitliyorum. Uzun bir of çekerek karanlık koridordan geçip oturma odama giriyorum ve daha ışığı yakmadan çantamı yere bırakıyorum.

Düğmeye bastığımda kalbim tamamen duruyor ve şoktan birkaç adım geriye düşüyorum.

"Böylesine ünlü bir dövüşçüye biraz daha fazla koruma sağlayacaklarını düşünürsünüz," diye gülümsüyor.

O kötü olan değil. Ona bir şans verdiğimde bana gösterdiği gülümsemenin aynısı. Gerçekten mutlu anlar için sakladığı gülümseme.

"Caden," diye nefes nefese kaldım.

Saçları kafasının üstünde aynı siyah dağınıklıkta. Gözleri her zamanki gibi beni canlı canlı yiyor, ruhumu çağırıyor ve ona cevap vermemi talep ediyor.

"Hey, küçük arı," diyor koltuğumdan kalkarak.

"Aman Tanrım!" Ona doğru koşarken haykırıyorum. Kendi ayaklarıma takılarak kollarına düşüyorum ve o beni yakalıyor.

Beni o kadar sıkı sarıyor ki nefes alamıyorum. Ben de aynısını yapıyorum, kollarım ona sarılıyor, kalbim onunkiyle uyum içinde atıyor.

"Anlamıyorum," diye tekrar tekrar ağlıyorum. "Anlamıyorum..."

Hafifçe geri çekiliyor, sadece ağzını benimkine çarpacak kadar. Birbirimizi yiyip bitiriyoruz ama uzaklaşıp etrafa bakan o oluyor.

"Ne yapıyorsun?" Oturma odasında bir şey aramasını izlerken küçük bir kahkaha atıyorum.

"Erkek arkadaşının eşyalarını arıyorum. Hayatında başka bir piç olmasa iyi olur." Tabii ki, bu onun bir numaralı önceliği. "Çünkü geri döndüm ve ben yokken sana başka biri dokunduysa hapse geri dönmekten korkmuyorum."

Başımı salladım. "Hiç kimse." Sırıtiyorum, hâlâ gözlerimin önündeki şeye inanamıyorum.

"Hiç mi?"

"Hiç," diye onaylıyorum.

"Mm..." Alt dudağını ısıyor. "Bu amcık beni çok özlemiş olmalı, bebeğim."

Ben bir adım geri atarken o bana doğru tehlikeli bir adım atıyor. "Bekle. Sen... nasıl?"

"Açıklamalar sonra," diyor belli belirsiz. "Şu anda kızımı istiyorum."

"Ama nasıl dışarı çıktın?" Bana doğru ilerlemeye devam ederken bir adım daha geri çekiliyorum.

"Billie, bebeğim," diyor alaycı sesiyle. "Uzun zamandır yoktum biliyorum ama kararları kimin verdiğini unuttun mu?"

Dudaklarımı kısıtım, başımı yana eğdim ve ellerimi kalçalarıma koydum. "Affedersiniz. Sen yokken çok bağımsızdım. Öylece geri gelip bana emir veremezsin."

"Bu çok komik," diye kıkırdıyor, o günahkâr gülümsemesi dudaklarına geri dönüyor.

"Bu bir şaka değil," diye savunurken bir adım daha geriye atıyorum ve arkamdaki duvara çarpıyorum. Kollarını iki yanıma koyuyor ve bana bakıyor.

"Gizliden gizliye ne umuyordum biliyor musun? Hayatına devam etmiş olmanı."

"Taşındı mı?" Boğuluyorum.

"Evet. Sırf seni tekrar ikna edebilmek için. Küçük, dar bedenine saldırıp ona kime ait olduğunu hatırlatabilmek için. Oh, küçük arı, sana beni tekrar nasıl alacağını öğretmek için saatlerimi harcayacağım. Benim küçük fahişemden başka bir şey olmayana kadar seni kullanacağım ve taciz edeceğim. Hepsi bu kadar. Bitene kadar. Tekrar."

Yutkunuyorum, kalbim göğüs kafesimi tekmeliyor. Sadece onun sözleri bile tüm bedenimi yakıyor. Bir buçuk yıl uzun bir süre. Çok uzun bir süre. Alt karnım burkuluyor ve beni istila eden ıslaklığı hissettiğimde bacaklarım neredeyse titriyor.

"Belki de artık seni istemiyorum," diye fısıldayarak yalan söyledim. "Belki... belki bana dokunmanı istemiyorum."

Caden kovalamacayı sever. Kendi yolunu zorlamayı seviyor. Beni zorlamasına bayılmam çok uygun değil mi?

"Öyle mi?" diye alçak sesle homurdanıyor. "Sana dokunmamı istemiyor musun?"

Başımı sallıyorum, ellerinden biri iç uyluğumu okşadığında titriyorum. Kot pantolon giymeme rağmen dokunuşunu ta içime kadar hissediyorum.

"Resmi olarak bir UFC dövüşçüsüsün ve hala basit kot pantolonunu ve atletini giyiyorsun, ha? Ne kadar alçakgönüllüsün. Ve o lanet at kuyruğu." Başımı eğiyor, burnunu bağlı saçlarıma gömüyor. "Mm," diye sevindi. "Aynı şampuan. En sevdiğim koku olduğunu biliyorsun."

"Ben hâlâ aynı kişiyim," diye ciyaklayarak içimde oluşan ihtiyacı geçiştiriyorum.

"Ben de," diyor hınzırca. "Peki bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Kalçalarımın arasındaki eli yavaş yavaş yukarıya doğru ilerliyor.

Başımı sallıyorum.

"Ne istediğin hâlâ umurumda değil demek. Sen benimsin küçük arı ve sana verdiğim her şeyi alacaksın."

Amımı sertçe avuçluyor ve ben zevkle haykırıyorum.

"Tam da duymak istediğim şey." Sesi artık hırıltının biraz üzerinde. Kot pantolonumu ışık hızıyla çıkarıyor, ben de onunkini çıkarıyorum. Sırada üstlerimiz var ve ben başka bir şey yapamadan bacaklarımın arkasından tutup beni yukarı kaldırıyor ve kalçalarımın arasına yerleşiyor, bacaklarımı beline doladığımda beni duvara çarpıyor.

Sert aletin ucunu ıslaklığıma değiyor ve ikimiz de tatmin edici bir inilti çıkarıyoruz.

"Siktir," diye tıslıyor. "Hazır değilsin. Bunun için çok uzun süre bekledim." "Ben de," diye inliyorum kendimi ona sürtmeye başlarken.

"Hadi bir sınav yapalım. Cevap verdiğinizde dudaklarınızdan adımı

duymak istiyorum."

Başımı sallıyorum, ulaşabildiğim her yere öpücükler bırakıyorum.

"Ben yokken başka biriyle birlikte olamazdın. Yapabilir miydin?"

"Hayır Caden," diye başımı sallıyorum.

"Çünkü sen bana aitsin."

"Evet Caden," diye başımı sallıyorum, umutsuzca aletine doğru hareket ediyorum. "Lütfen..."

Bana çarparken yalvarmam bitmedi. Hem zevk hem de acı içinde çığlık atıyorum. Çok sıkı hissediyorum. Çok uzun zaman oldu.

"Sen kime aitsin, Billie?" diyor, derinlere gömülü kalırken

Be

n. "Sen..."

Hareket etmeye başlıyor, at kuyruğunu yakalıyor ve başımı geriye çekiyor. "Benim adım ne lan?" diye bağılıyor, sertçe itiyor.

"Caden!"

"Peki, sen kime aitsin?"

Daha sert vuruyor, hareketleri giderek hızlanıyor ve sertleşiyor.

İkincisi.

"Sen, Caden!" Haykırdım. "Sen...siktir...siktir...sensin!"

Beni duvara yaslayıp sikmeye devam ediyor, bacaklarımı belinden kavıyor ve omuzlarına gelene kadar hareket ettiriyor. Onunla duvar arasında ikiye katlanmış durumdayım. İçimde o kadar derin ki zar zor nefes alabiliyorum.

"Senin için bir sırrım var," diye kulağımı tırmalıyor. Nefes nefese kalmışım, kendimden geçmişim, onu zar zor duyabiliyorum.

"Ne..." G noktama mükemmel bir şekilde vuran bir açıyla iterken inliyorum.

"Ben de sana aidim. O cehennem çukurunda kaldığım her gün aklımdaydın Billie. Beni hayatta tutan sendin. Sahip olduğum küçük akıl sağlığımı kaybetmememin sebebi sensin. Hepsi senin içindi. Çünkü ben lanet olası. Ait. Aitim. Sana, Billie Scott." Sözlerini sert itişlerle nokt alıyor.

"Seni seviyorum," diye çığlık atarken aletinin etrafında pathıyorum ve tüm bedenimin nirvanaya ulaştığını hissediyorum.

"Ben de seni seviyorum," diye homurdanıyor ve içime boşalıyor.

Sonra duraklıyor, alnı benimkinin üzerine düşüyor. Ellerinden biri boynumun kenarındaki yara izini okşamaya geliyor; Jade'in beni işaretlediği Kral Tacı. İkimiz de o geceyi hatırlıyor gibi görünürken bir anlık sessizlik oluyor.

Yine de beni şaşırtan şey, ne kadar ilerlediğimiz. "Her şey geride kaldı," diye güven verici bir şekilde fısıldıyorum. "Artık sadece sen ve ben varız."

Caden gerçeği içine çekerek derin bir nefes alıyor. "Sen benim her şeyimsin," diye mırıldanıyor.
Ona hiç şimdi inandığım kadar inanmamıştım.

Daha sonra balkonuma yerleştik. Sıcak bir akşam, Ağustos sonu ve üzerimde sadece onun tişörtü var, başka bir şey yok. Ona bir şişe su almaya gidiyorum ve geri dönerken onu gözlemliyorum. Bakışları manzarada kaybolmuş, on beşinci kattan şehri izliyor.

Tam olarak değişmemiş olsa da daha yorgun göründüğünü şimdi fark ediyorum. Daha yaşlı. Sanki daha tecrübeliymiş ve Kuzey Sahili'ni yöneten o dengesiz çocuk değilmiş gibi. Biraz daha hantal ve daha çok dövmesi var.

Onu yeniden keşfetmek için sabırsızlanıyorum. Uyanık olduğum her dakikayı onu seilmeyi hak ettiği gibi severek geçirmek için.

Muhtemelen varlığımı hissederek arkasını döndü ve bana gülümsedi. "Ne zamandır orada dikiliyorsun?"

"Seni ne kadar sevdiğimi kendime bir kez daha hatırlatmaya yetecek kadar."

Küçük bir kahkaha atıyor ve şişeyi benden alıyor. Üstsüz, sadece kot pantolon giyiyor ve ben onun belirgin karın kaslarını gözlemlemekten zevk alıyorum.

"Caden," diyorum balkonda tuttuğum küçük kanepede yanına otururken. Gözleri tekrar şehre dönmüştü. "Nasıl dışarı çıktın?"

"Şehir çok parlak ve gürültülü," diye basitçe yanıtıyor. "Burada çok fazla insan var."

Sorumu duymazdan geldiğini fark edince ellerimi yüzüme sürüyorum. "Caden, lütfen bana hapisten kaçmadığını söyle," diye nefes veriyorum.

"Tabii ki hayır," diye homurdanıyor. "Hepsi senin sayende oldu." "Benim sayemde mi?" Başımı geriye doğru kaldırarak söylüyorum.

"Kız kardeşim gönderdiğin parayla bana yeni bir avukat tuttu. Tıpkı dediğın gibi."

"Öyle mi yaptı? Hiçbir şey söylemedi."

"Ona yapmamasını söyledim. Sana boş yere umut vermek istemedim. Yeni avukatımız tüm kanıtlara bakmadıkları gerekçesiyle davanın yeniden açılmasını istedi. Yargıcın soruşturmayı tekrar açmasını sağladı ve Sawyer'ın boynundaki izlerin ellerimle uyuşmadığını gördüler. Sadece bu da değil, büyük ihtimalle kadın eliydi. Avukatım cezamı temyize götürdü,

ve bir ay sonra, işte buradayım. Özgürüm. Tüm suçlamalar düştü. Hepsi senin sayende, küçük arı."

Yutkunuyorum, endişe ve üzüntüyü yutuyorum. "Orada en başta ben olmalıydım. Serbest bırakılmış ve bana geri dönmemeye karar vermiş olsan bile, en azından bunu yapabilirdim."

"Geri döndüğüm ilk kişi sensin. Dün öğleden sonra çıktım." "Dün mü çıktın?" Boğuldum.

"Evet." Başını salladı, sonunda başını bana çevirdi. "Adresin için Xi'yi aradım. Kay'in arabasını aldım ve buraya geldim."

Ağzım açık kaldı. "Sen delisin."

"Senin için mi? Her zaman."

Kalbimin Caden King'i asla unutamadığını anladığımda yanaklarım yanıyor. "Peki şimdi ne olacak?" "Peki şimdi ne olacak?" diye soruyorum.

Ellerimi, tırnaklarımı karıştırıyordum.

"Şimdi her şeye yeniden başlamaya çalışıyorum. Muhtemelen bir iş ya da başka bir şey bulmam gerekecek. Üniversiteyi bitirebilmek için biraz para biriktirmeliyim."

"Bizi kastetmiştim."

"Biz mi?" diye kıkırdıyor. "Söz konusu biz olunca düşünmeye gerek yok. Seni asla bırakmayacağım. Asla. Bir daha asla." Ellerimi tutup bakışlarından kaçmamı engellediğinde gözleri sertleşiyor. "Sen benimsin. Hayatta sana giden yoldan başka bir yol seçeceğimi nasıl düşünebilirsin?"

Gözlerimden mutluluk yaşları akıyor. Birden aksini düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissettim. "Buraya taşınmalısın," diyorum. "Sık sık uzaktayım ve sahip olduğum az zamanı bu dairede geçiriyorum. Seni burada yanımda istiyorum."

"Eğer istediğin buysa, ben burada olacağım. Evrenin sahip olduğu en iyi evde kalan erkek arkadaş olacağım. Başka bir şey var mı?"

"Üniversiteyi bitirmeni ve her zaman hayal ettiğin gibi matematik öğretmenini olmanı istiyorum."

"Bitti. Başka ne var?"

"Bir gün benimle evlen. Hazır olduğunda." Kaşları havaya kalktı.

"Seninle evlenmek mi?"

Alt dudağımı ısırarak başımı sallıyorum. "O aptal, tipik koca, güzel bir ev ve çocuk hayalini istediğimi biliyorsun. Sen benimsin. Seni sonsuza dek kendime istiyorum."

Dudaklarını yalıyor, yüzüne kendini beğenmiş bir gülümseme yayılıyor. Su şişesini tekrar kaparak önümde tek dizinin üzerine çöküyor.

"Şu anda adıma hiçbir şey yok ama söz veriyorum, ayağa kalktığımda sana o güzel yüzüğü alacağım. Kahretsin, sana tüm dünyayı getireceğim." Kapağı açıyor ve plastik şişeye takılı sızdırmazlık halkasını çıkarıyor. "Billie Scott, benimle evlenip Billie King olur musun?"

"Caden," küçük plastik yüzüğü bana uzatırken keyifli bir kahkaha patlatıyorum. Elbette parmağıma göre çok büyük ama umurumda değil. "Evet... bana lanet olası dünyayı ver artık."

Büyük boy plastik parçayı yüzük parmağımın üzerine koyuyor ve tekrar kahkahalara boğulmadan önce tutkuyla öpüşüyoruz.

Bütün gece konuşuruz. Eskiden olduğu gibi her şey hakkında. Cinsel saldırıya uğramadan çıktığı için kendini şanslı hissettiğini söylediği hapisanede geçirdiği zaman. Bir dövüşçü olarak geçirdiğim zaman. Tüm dövüşlerimi bir şekilde takip ettiğini söylüyor. Ya içeriye telefon sokuyormuş ya da orada ne yaptığımı öğrenmek için başka bir şeye ihtiyacı varmış.

Geleceğimiz hakkında konuşuyoruz. Onun için ayırdığım parayı kabul etmesi için onu ikna etmem saatlerimi aldı. Sonunda evet demesi için parayı almayacaksa Xi'ye vereceğimi söylemek zorunda kaldım.

Birbirimize sarılmış, güneşin şehrin üzerine doğuşunu izlerken bana fısıldadı, "Güneş yeniden parlıyor."

Tam olarak ne demek istediğini bilerek ona gülümsüyorum. Onun muhteşem yüzüne bakıyorum. Böyle kötü bir adam için her zaman çok güzel olmuştur. Yine de o *benim kötü adamım*. Ve gerçekten yeniden bir araya geldiğimizi fark etmeye başlıyorum. İyilik için.

Parmağımdaki büyük plastik yüzükle oynuyorum, onu orada tutamayacağımı biliyorum ama sevdiğim adamın karısı olacağımı bilmek hoşuma gidiyor.

"Güneş yeniden parlıyor," diye mırıldanarak onaylıyorum. "Her şeye rağmen."

Son.

Kalpsiz Sevgili için ön sipariş verin: North Shore Stories Kitap 2 için bugün ön sipariş verin! Xi'nin hikayesi bu yaz geliyor... [BURADAN ÖN SİPARİŞ VERİN](#)

Özel içeriklere erişmek ister misiniz? Haber bültenime kaydolun! [Buraya tıklayın](#)

Lik ve Sam ilginizi çekiyorsa Rose'un düetini [BURADAN](#) okuyabilirsiniz

Jake ve Jamie'nin aşkı hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız, Stoneview Üçlemesini [BURADAN](#) o k u y a b i l i r s i n i z

OceanofPDF.com

AYRICA LOLA KING TARAFINDAN

STONVEVIEW HİKAYELERİ

Stoneview Üçlemesi (MF Bully):

Vermek Vermek

Vazgeçmek

Son Bir Öpücük (Novella - Rose'un Düeti'nden spoiler içerir)

Rose's Duet (FFMM why-choose):

Kırık Kalpler Kraliçesi (Prequel novella)

Kalbimin Kralı

Tüm Kalplerin Ası

KUZEY KIYISI HİKAYELERİ (birbirine bağlı tek kişilik

hikayeler) Beautiful Fiend (düşmandan aşığa)

Kalpsiz Sevgili - (iyi kız/kötü çocuk) Ağustos 2023'te geliyor

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

İyi günde kötü günde benimle birlikte olan okuyucularıma teşekkür ederim.

Bu kitabı mümkün kılan herkese teşekkür ederim. Her kitap hayat değiştirir, ama bu farklı bir etki yarattı.

Ortağım Jay'e her zaman bir numaralı destekçim olduğu ve düştüğümde beni kaldırdığı için teşekkür ederim. Sensiz hiçbir şey aynı olmazdı. Seni seviyorum.

Yazabilmem ve başka hiçbir şey için endişelenmemem için yaptığınız her şey için arkamdaki muhteşem ekibe teşekkür ederim. Asistanım Nikki. Her zaman kitabın kalbini düşünen Lauren. Beta okuma için Kat. Ve Valentine PR'daki tüm kızlara harika çalışmalarınız için.

Güzel kızım Jess'e sprintler, birlikte kitaplar hakkında konuşarak geçirdiğimiz zamanlar ve yayıncılığın tüm iniş çıkışlarında yanımda olduğu için teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Çılgın aileme teşekkür ederim. Desteğiniz her şey demek. Hepinizi seviyorum.

OceanofPDF.com